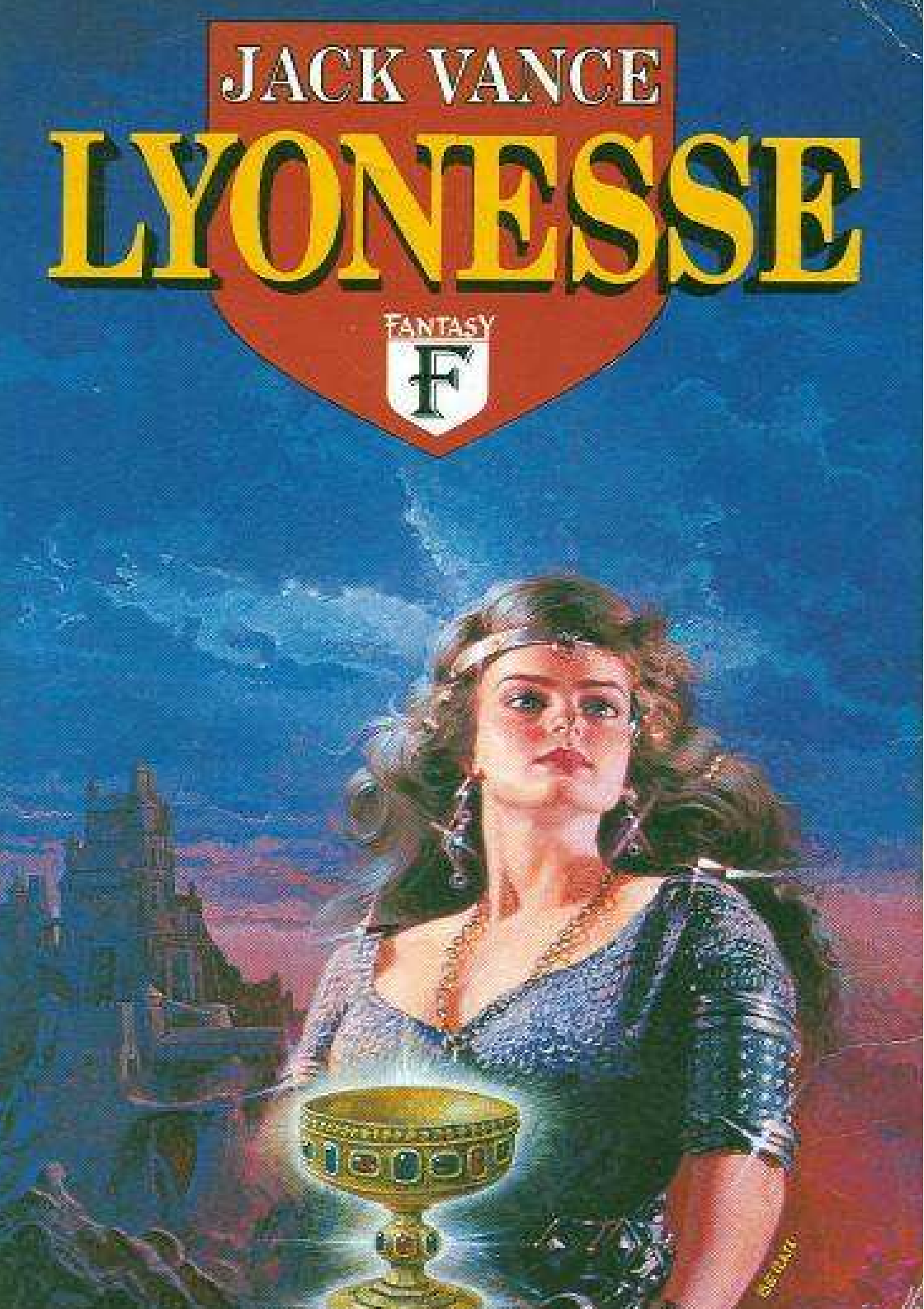
JACK VANCE

LYONESSE

FANTASY

F

Jack Vance

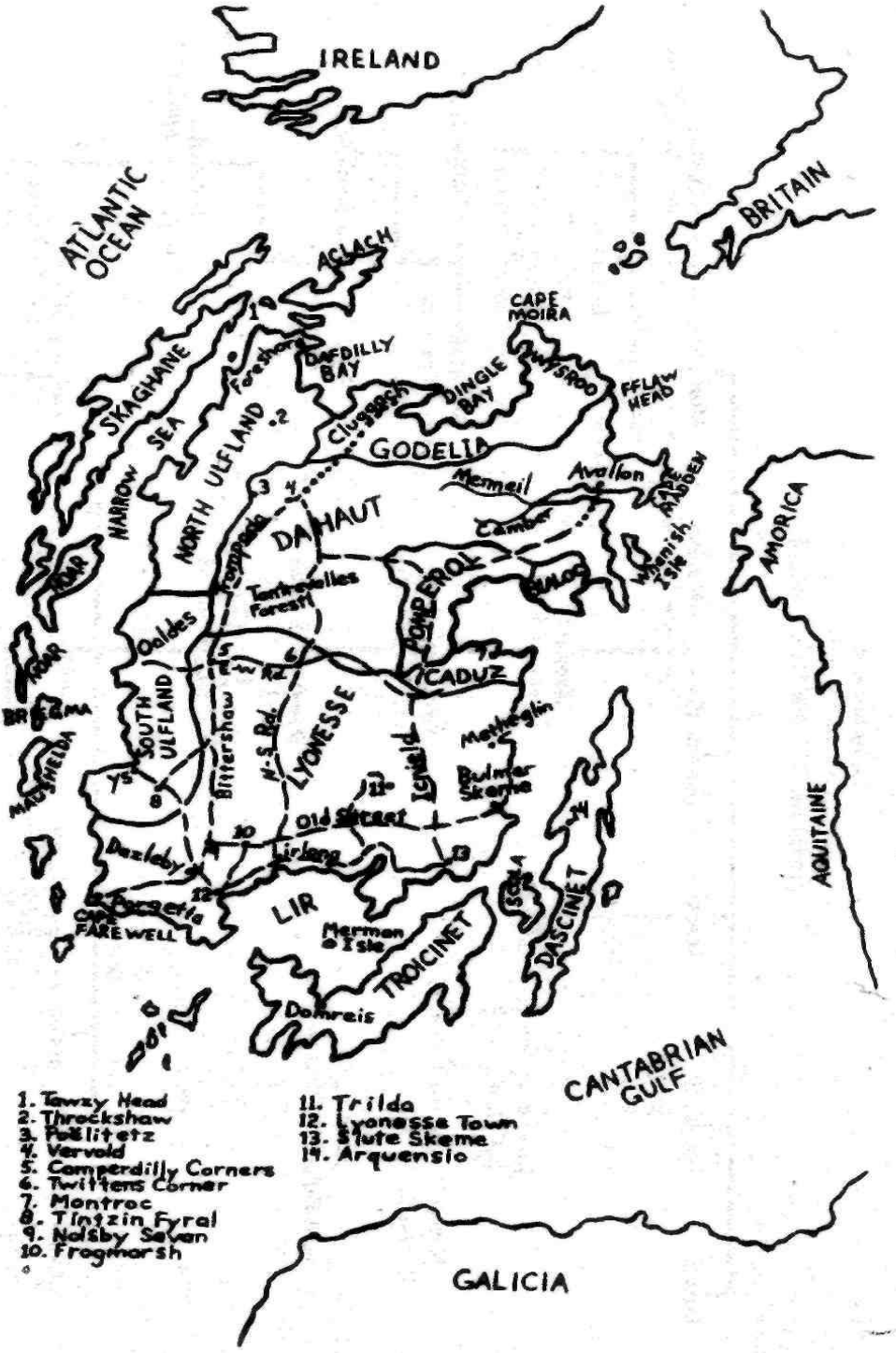
LYONESSE

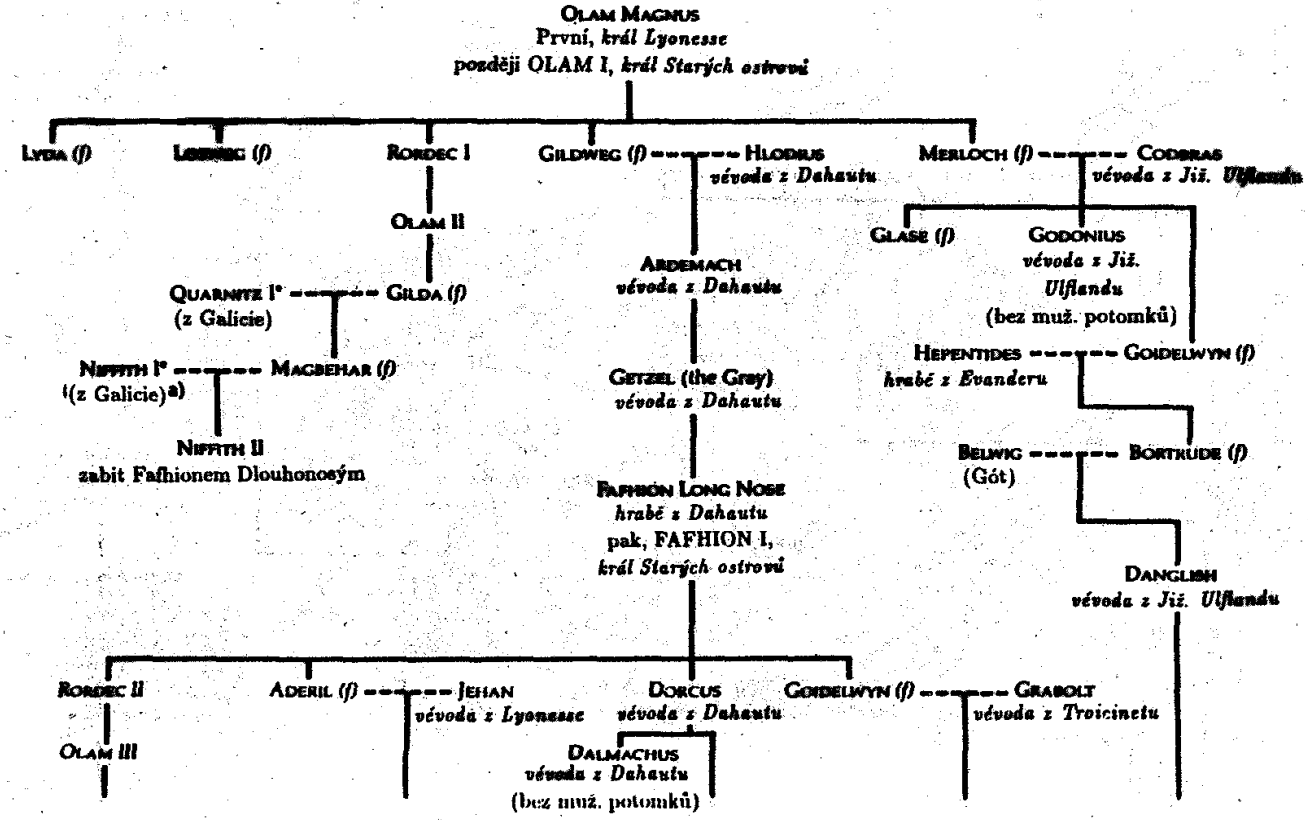
Název originálu: **LYONESSE**

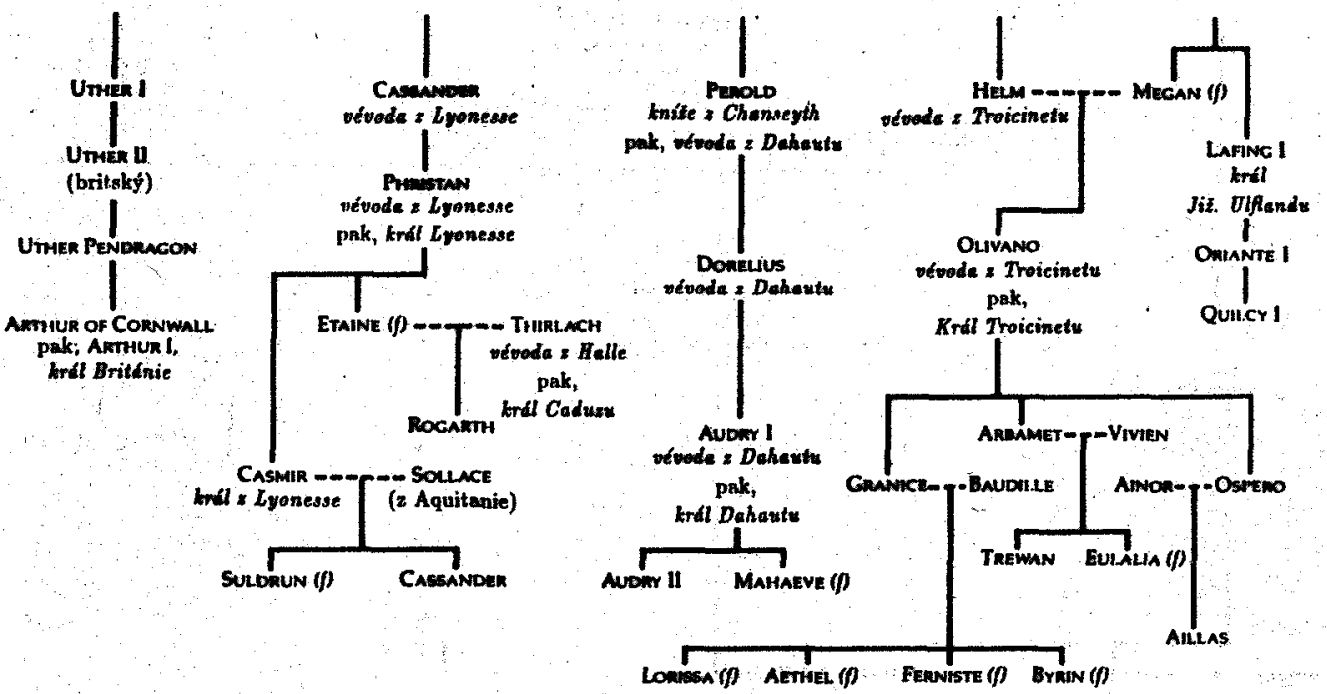
Obálka: Oliviero Berni
Grafická úprava obálky: Petr Bauer
Překlad: Věroslava Ončáková
Redakce: Helena Šebestová

Copyright © 1983 by J.Vance
All Rights Reserved
Copyright © 1995 for the Czech translation by V.Ončáková
Copyright © 1995 for Cover by O.Bemi
via Thomas Schluck Agency
Copyright © 1995 for the Czech edition by CufiT

ISBN 80-85601-61-3

IRELAND
BRITAIN
ATLANTIC OCEAN
AGLASH
CAPE MOIRA
DAFFODILLY BAY
DINGLE BAY
FFLAW HEAD
SKAGHAINE
NARROW SEA
NORTH ULFLAND
GODELIA
Memeil
Avallon
DA HAUT
Camber
POMPEROL
CADUZ
Oakes
SOUTH ULFLAND
Bittershaw
LYONESSE
Old Street
Dazleby
Lirlang
Bergelia
FAREWELL
LIR
Mermon Isle
TROICINET
DASCINET
Dolmreis
AMORICA
AQUITAINE
CANTABRIAN GULF
GALICIA
1. Tawzy Head
2. Throckshaw
3. Pollitetz
4. Vervold
5. Comperdilly Corners
6. Twittens Corner
7. Montroc
8. Tintzin Fyral
9. Nolsby Seven
10. Frogmarsh
11. Trilda
12. Lyonesse Town
13. Slute Skeme
14. Arquensio

OLAM MAGNUS
První, král Lyonesse
později OLAM I, král Starých ostrovů
LYDIA (f)
LEBRIEG (f)
RORDEC I
GILDWEG (f)
HLODRUS
vévoda z Dahautu
MERLOCH (f)
CODBRAS
vévoda z Již. Ulflandu
OLAM II
GLASE (f)
GODONIUS
vévoda z Již. Ulflandu
(bez muž. potomků)
ARDEMACH
vévoda z Dahautu
QUARNITE I°
(z Galicie)
GILDA (f)
HEPENTIDES
hrabě z Evanderu
GOIDELWYN (f)
NIPPITH I°
(z Galicie)a)
MAGBEHAR (f)
GETZEL (the Grey)
vévoda z Dahautu
BELWIG
(Gót)
BORTRUDE (f)
NIPPITH II
zabit Fafhionem Dlouhonosým
FAFHION LONG NOSE
hrabě z Dahautu
pak, FAFHION I,
král Starých ostrovů
DANGLISH
vévoda z Již. Ulflandu
RORDEC II
ADERIL (f)
JEHAN
vévoda z Lyonesse
DORCUS
vévoda z Dahautu
GOIDELWYN (f)
GRABOLT
vévoda z Troicinetu
OLAM III
DALMACHUS
vévoda z Dahautu
(bez muž. potomků)

ženský potomek – (f)
* Galské kukačky
Pro větší přehlednost
nejsou v rodokmenu uvedeni sourozenci
z nepřímých linií a levobočci

ÚVOD

Staré ostrovy a jejich obyvatelé: stručný přehled, přestože nijak únavný, může nedočkavý čtenář přeskočit.

Staré ostrovy, dnes pod hladinou Atlantiku, se za starých časů rozkládaly v Cantabrianském zálivu (dnes Biskajský záliv) směrem od Old Gaul.

V křesťanských kronikách zmínky o Starých ostrovech najdeme jen velmi zřídka. Gildas i Nennius se zmiňují o Hybras, i když Béda o nich pomlčel. Geoffrey z Monmouthu se zmiňuje o Lyonesse i Avallonu a snad i o dalších místech a událostech, ty však nelze s určitostí identifikovat. Chrétien z Troyes básní o Ys a zábavách, které skýtá, a Ys je rovněž častým místem armorických lidových příběhů. Zmínky o Irsku jsou četné, leč zmatené a navzájem si odporující[1]. Svatý Bresabius z Cardiffu předkládá poněkud bizarní seznam lyonesských králů. Svatý Columba prudce vystupuje proti „kacířům, čarodějnicím, modlářům a Druidům“ z ostrova, kterému říká „Hy Brasill“, což je středověký název pro „Hybras“. Žádné další zmínky se nevyskytují.

Řekové a Féničané se Starými ostrovy obchodovali. Římané Hybras navštívili a mnozí z nich se tam i usadili, zůstávaly po nich akvadukty, cesty, vily a chrámy. Na sklonku dnů říše se křesťanští hodnostáři vylodili v Avallonu, v lůně nádhery a krásy. Založili diecéze, ustanovili odpovídající hodnostáře a utráceli zlato Římanů na stavby svých bazilik, z nichž žádná nijak neprosperovala. Biskupové se důrazně stavěli proti dávným bohům, stejně jako halflingům i kouzelníkům, ale jen několik z nich se odvážilo vstoupit do lesa Tantrevalles. Církevní kropáče, kadidelnice a kletby se ukázaly jako nedostatečné proti takovým jako byl obr Dankvin,

[1] viz Glosář I.

Taudry Weasoning, nadpřirozené bytosti[2] z Pithpenny Shee. Tucty misionářů prodchnutých vírou zaplatily strašlivou cenu za svoji horlivost. Svatý Elric šel bos ke skále Smoorish, kde chtěl zdolat Magreho, lidožravou obludu, a obrátit jej na víru. Podle příběhu v podání vypravěčů přišel svatý Elric v poledne a Magre zdvořile souhlasil s tím, že jej vyslechne. Elric hovořil dlouho, podával mu celý výklad a Magre přitom začal ve své sluji rozdělávat oheň. Elric vykládal, citoval Písmo svaté a pěl chvalozpěvy na víru. Když skončil a řekl své poslední „Alelujá!“, podal mu Magre pohár piva, aby si svlažil hrdlo. Zatímco si ostřil nůž, chválil Elrica za jeho vroucný řečnický výkon. Potom Elrica srazil, uřízl mu hlavu, vykuchal jej, napíchl na rožeň a posvěcené sousto pozřel s pórkem a zelím. Svatá Uldine se pokusila pokřtít trolla ve vodách horského plesa Black Meira. Byla neúnavná. Troll ji v průběhu jejího snažení čtyřikrát znásilnil, až se nakonec vzdala vší naděje. Po nějaké době porodila čtyři skřítky. První z nich, Ignaldus, se stal otcem hrůzu nahánějícího rytíře sira Sacrontina, který nemohl usnout, pokud nezabil nějakého křesťana. Další děti svaté Uldiny byly Drathe, Alleia a Brazile[3]. Druidové v Godelii nikdy neustali ve válčení s Lugem Slunečným, Matronou Měsíční, Adonisem Krásným, Kernuunem Jelenem, Mokousem Kancem, Kaiem Temným, Skeahem Ztepilým a nespočetnými místními polobohy.

V této době Olam Magnus z Lyonesse za pomoci Persiliana, jeho tak zvaného Kouzelného zrcadla, ovládl celé Staré ostrovy (kromě ostrova Skaghane a Godelie). Tituloval se Olam I. a těšil se dlouhému a úspěšnému panování, jeho následníky byli Rordec I., Olam II., poté krátce „Galské kukačky“ Quarnitz I. a Niffith I. Potom Fafhion Dlouhonosý znovu navázal starou pokrevní linii. Zplodil Olama III., který přestěhoval trůn Evandig a velký stůl známý jako Cairbra an Meadhan, „Radu notáblů“[4] z města Lyonesse do Avallonu ve vévodství Dahaut. Když vnuk Olama III., Uther II., prchl do Británie (tam zplodil Uthera Pendragona, otce Artuše, krále Cornwallu), byla země rozdrobena na deset království: Dahaut,

[2] viz Glosář II.
[3] Činy těch čtyř byly zaznamenány v kronice, ve vzácné knize „Děti svaté Uldiny“
[4] Kulatý stůl krále Artuše byl později přejmenován na Cairbra an Meadhan.

Lyonesse, Severní Ulfland, Jižní Ulfland, Godelie, Blaloc, Caduz, Pomperol, Dascinet a Troicinet.

Noví králové nacházeli mnohé záminky pro vzájemné spory a Staré ostrovy prodělávaly těžké období. Severní a Jižní Ulfland vydané Skaům[5], se proměnily v pustinu, v níž neplatil žádný zákon a kterou obývali zlodějští rytíři a strašlivá zvířata. Pouze údolí Evander, z východu chráněné hradem Tintzin Fyral a ze západu městem Ys, zůstávalo říší klidu a pokoje.

Král Dahautu Audry I. nakonec učinil osudový krok. Prohlásil, že dokud bude na trůně Evandigu, musí být uznáván králem Starých ostrovů.

Lyonesský král Phristan okamžitě vznesl námitky. Audry shromáždil početnou armádu a vydal se na pochod po cestě Icnield přes Pomperol do Lyonesse. Král Phristan vedl svou armádu na sever. V bitvě u Orm Hill armády bojovaly po dva dny a nakonec bitva skončila vzájemným vyčerpáním. Phristan i Audry v boji zahynuli a obě armády se stáhly. Audrymu II. se nepodařilo prosadit požadavek svého otce. Phristan bitvu fakticky vyhrál.

Uplynulo dvacet let. Skaové několikrát provedli tvrdé nájezdy na Severní Ulfland a obsadili část známou jako Severní přílivové pobřežní pásmo. Král Gax, starý, zpola slepý a bezmocný, se uchýlil do úkrytu. Skaové se ani neobtěžovali pokusit se jej najít. Králem Jižního Ulflandu je Oriante, který sídlí na hradě Sfan Sfeg u města Oäldes. Jeho jediný syn, princ Quilcy, je slaboduchý a celé dny si hraje s panenkami a jejich domečky. Audry II. je králem Dahautu a Castmir je králem Lyonesse; oba se chtějí stát králem celých Starých ostrovů a osednout právoplatně na trůn Evandig.

[5] viz Glosář III.

KAPITOLA 1

V jeden ponurý zimní den, kdy déšť skrápěl město Lyonesse, začala královna Sollace rodit. Odvedli ji do místnosti, kde se o ni starali dvě porodní báby, čtyři služebné, doktor Balhamel a babizna jménem Dyldra, která se dobře vyznala v bylinách a někteří lidé ji považovali za čarodějnici. Dyldra byla u porodu na přání královny Sollace, která nacházela větší útěchu ve víře než v logickém uvažování.

Objevil se král Casmir. Sollacino kňourání se změnilo v nářek a začala zkroucenými prsty chňapat po svých hustých světlých vlasech. Casmir se díval z druhé strany místnosti. Měl na sobě jednoduchý šarlatový plášť s purpurovou šerpou, zlatá šlechtická korunka spoutávala jeho narudlé světlé vlasy. Promluvil k Balhamelovi. „Jaká jsou znamení?“

„Zatím žádná, pane.“

„Nedá se nijak určit pohlaví?“

„Pokud je mi známo, nikoli.“

Jak tam Casmir stál ve dveřích s nohama trochu rozkročenýma a s rukama za zády, vypadal jako ztělesnění přísného a královského majestátu. A vskutku, tento přístup si zachovával všude, takže kuchtičky se chichotaly a hihňaly a často si říkaly, jestlipak Casmir měl svoji korunku i ve svatební posteli. Díval se na Sollace zpod zamračeného obočí. „Vypadá to, že ji to bolí.“

„Její bolest není tak strašná, pane, jak by mohla být. Alespoň ne zatím. Pamatujte, strach skutečnou bolest násobí.“

Na tuto poznámku Casmir neodpověděl. Všiml si, že stranou ve stínu je babizna Dyldra, která se hrbí nad pánví na žhavé uhlí. Ukázal prstem: „Proč je tady ta čarodějnice?“

„Pane,“ zašeptala hlavní porodní bába, „přišla na příkaz královny Sollace!“

Casmir zareptal: „Přinese tomu dítěti jenom zkázu.“

Dyldra se jenom ještě víc shrbila nad pánví. Vhodila na žhavé uhlí hrst bylin. Závan štiplavého kouře se nesl místností a donesl se až ke Casmirovu obličeji. Rozkašlal se, otočil a odešel.

Služebná zatáhla závěsy, za nimiž zmizela mokrá krajina, a rozsvítila bronzové lampy. Sollace ležela na lůžku celá napjatá, nohy od sebe a hlavu zvrácenou dozadu. Její královské, tělo poutalo veškerou pozornost všech, kdo se o ni starali.

Bodavé bolesti nabyly na síle. Sollace vykřikla, nejprve bolestí, potom zlostí nad tím, že musí trpět stejně jako ta nejobyčejnější žena.

Po dvou hodinách se narodilo dítě: bylo to děvče, nijak zvlášť veliké. Sollace zavřela oči a odpočívala. Když jí dítě přinesli, odstrčila je a za chvíli se uvolnila až do otupělosti.

Oslavy provázející narození princezny Suldrun byly velmi skrovné. Král Casmir nevydal žádné jásavé prohlášení a královna Sollace odmítala veškeré audience kromě jistého Ewalda Idry, mistra kavkazských záhad. Nakonec, zdálo se, že jen proto, aby neporušil zvyklosti, nařídil král Casmir slavnostní průvod.

Za křehkého bílého slunečního svitu, v den, kdy foukal studený vítr a vysoko po obloze rychle pluly mraky, se otevřely brány hradu Haidion. Vpředu kráčeli čtyři heraldové v bílém saténu, vznešeně krok sun krok. Jejich trubky zdobily bílé hedvábné praporce s vyšitým emblémem Lyonesse, kterým byl černý Strom života s dvanácti šarlatovými granátovými jablky[6]. Ušli čtyřicet yardů, zastavili se, zdvihli své trubky a zahráli fanfáru „Veselé noviny“. Ze dvora paláce vyjeli na bílých frkajících koních čtyři šlechtici: Cypris, vévoda ze Skroy, Bannoy, vévoda z Tremlance, Odo, vévoda z Folize a sir Garnel, korouhevní rytíř z hradu Swange, králův synovec. Potom přijel královský kočár tažený čtyřmi bílými trojspřežími. Královna Sollace seděla zavinutá do zeleného roucha a držela Suldrun na karmínovém polštáři. Král Casmir jel na svém velikém černém koni Sheuvanovi vedle kočáru. Za ním kráčela elitní stráž; všem jejím členům kolovala v žilách urozená krev a nesli

[6] Heraldika, stejně jako teorie i praxe rytířství, byly ještě jednoduché a svěží. Své plné barokní extravagance nedosáhnou ještě po několik následujících staletí.

slavnostní stříbrné halapartny. Vzadu jel vůz, z něhož dvě služebné rozhazovaly do davu plné hrsti pencí.

Průvod došel po Sfer Arct, hlavní ulici města Lyonesse, k Chale, cestě, která opisovala půlkruh přístavu. Na Chale průvod objel rybí trh a vracel se zpátky po Sfer Arct do Haidionu.

Před jeho branou se ve stáncích podávaly královské nakládané ryby a biskvity pro všechny, kdo měli hlad; a pivo pro ty, kdo by snad chtěli připít na zdraví nové princezny.

Během zimních a jarních měsíců se král Casmir podíval na malou princeznu jen dvakrát, a i to z dálky a s chladným nezájmem. Zmařila jeho královské přání přivést na svět chlapce. Nemohl ji za to bezprostředně trestat ani ji nemohl zahrnovat svou přízní.

Sollace byla rozmrzelá, protože Casmir byl nespokojen, a s nedůtklivou okázalostí vyhostila dítě ze svého dohledu.

Ehirme, kostnaté venkovance, neteři zahradníkova pomocníka, zemřel malý synek na nadýmání. Protože měla nadbytek mléka a byla rovněž velmi pečlivá, stala se Suldruninou kojnou.

Před mnoha staletími, v tom pradávném čase, kdy legendy a historie začínají splývat, postavil pirát Blausreddin pevnost za kamenným půlkruhovým přístavem. Nešlo ani tak o útoky z moře, ale o překvapivé útoky z vyvýšenin a roklin v horách severně od přístavu.

O století později obehnal danaanský král Tabbro přístav pozoruhodným vlnolamem a k pevnosti dal dostavět Starou halu, nové kuchyně a několik ložnic. Jeho syn, Zoltra Jasná hvězda, nechal vybudovat masivní kamenné molo a nechal vyhloubit přístav tak, aby u mola mohla kotvit jakákoli loď z celého světa[7].

Zoltra nechal dále rozšířit starou pevnost, přistavět Velkou halu a Západní věž. Zemřel však ještě před dokončením prací, které pokračovaly ještě za dob panování Palaemona I, Edvaria I. a Palaemona II.

[7] Podle legendy si Tabbro i Zoltra Jasná hvězda najali Joalda, mořského obra, aby jim při hloubem dna pomohl za odměnu, která není známá

Haidion za krále Casmira měl pět hlavních věží: Východní věž, Královu věž, Vysokou věž (známou rovněž jako Eyrie), Palaemonovu věž a Západní věž. V hradu bylo pět velkých síní: Velká síň, Síň cti, Stará síň, Clod an Dach Nair neboli Banketní síň a Malá jídelna. Z nich byla Velká síň pozoruhodná svým těžkopádným majestátem, který jako by přesahoval možnosti lidského úsilí. Rozměry, prostory a mohutnost, kontrasty stínu a světla, které se měnily od rána do večera a potom znovu při dojímavém osvětlení pochodněmi, to vše dohromady naplňovalo přítomné posvátnou úctou. Vchody do této síně byly jakoby dodatečně vybudované; v každém případě nikdo nemohl do Velké síně vstoupit nijak dramaticky. Na jedné straně byl portál, který vedl na nízký stupínek, z něhož se do síně sestupovalo po šesti širokých schodech za sloupy tak silnými, že je ani dva muži nemohli obejmout. Na jedné straně byla řada vysokých oken se silnými skly, zašlými časem, která propouštěla jen slabé světlo. V noci se zdálo, jako by pochodně z držáků vrhaly stejně tmavých stínů jako světla. Dvanáct mauretánských běhounů zjemňovalo drsnost povrchu kamenné podlahy.

Do Síně cti vedly dvoje železné dveře, které svou plochou a velikostí připomínaly loď katedrály. Těžký tmavě červený koberec ležel prostředkem od vchodu až ke královskému trůnu. Kolem stěn stálo v řadě padesát čtyři masivních křesel, nad každým z nich na stěně visel šlechtický emblém. V těchto křeslech sedávali při slavnostních příležitostech grandové z Lyonesse, každý pod emblémem svých předků. Královským trůnem byl Evandig, než jej Olam III. přenesl do Avallonu spolu s kulatým stolem Cairbra an Meadhan. Stůl, za kterým sedávali nejurozenější z urozených, byl umístěn uprostřed síně.

Síň cti nechal dobudovat král Carles, poslední z dynastie Methewen. Chlowod Rudý, první z Tyrrheniů[8], rozšířil území Haidionu k východní Zoltranově stěně. Vydlaždil Urquial, staré Zoltranovo slavnostní shromaždiště, a dozadu nechal přistavět masivní Peinhador, kde byla nemocnice, kasárna a káznice. Hradní kobky pod starou zbrojnicí upadly v zapomenutí, všechny staré cely,

[8] Chlowodův dědeček byl baleárský Etrusk.

skřipce, zařízení na výrobu žhavého uhlí, kola, strappada[9], napínače, kleště a nástroje na kroucení – to všechno postupně práchnivělo.

Králové panovali, jeden po druhém, a každý z nich o něco rozšířil síně Haidionu, jeho chodby, vyhlídky, galerie, věže a hlásky, jako by každý z nich uvažoval o smrtelnosti a sám se chtěl stát součástí věkovitého Haidionu.

Pro ty, kdo v Haidionu žili, byl malým vesmírem nedotčeným událostmi kdekoli jinde, i když membrána naprostého oddělení od okolního světa nebyla neprostupná. Zvenčí sem pronikaly nejrůznější klepy, zprávy o měnících se ročních obdobích, příjezdech a návštěvách, příležitostné novinky nebo poplašné zvěsti. To všechno ale byly pouhopouhé tlumené šepoty a nejasné představy, které sotva mohly zastínit události v paláci. Přeletěla po obloze kometa? Nádhera! – ale je zapomenuta, když pikolík Shilk zkope kočku kuchařova pomocníka. Zpustošil Ska Severní Ulfland? Skaové jsou jako divoká zvěř; ale dneska ráno, když si vévodkyně ze Skroy polila ovesnou kaši smetanou, našla v konévce mrtvou myš, strašně se rozzuřila a házela po služebných boty!

Pravidla, která řídila chod tohoto malého vesmíru, byla stanovená naprosto přesně.

Rozvrstvení bylo odstupňováno velmi jemně, a to od místa nejvyššího po to nejnižší.

Každý znal svoji hodnotu a chápal choulostivý rozdíl oproti následné vyšší vrstvě (ten byl hodně malý) a předchozí nejnižší vrstvě (té byl vnucen a zdůrazněn). Někteří však přesahovali své vymezení, čímž se vytvářelo napětí. Ostrý zápach zloby visel ve vzduchu. Všichni velmi bedlivě a hodně dlouho sledovali chování těch, co byli na společenském žebříčku nad nimi, zatímco skrývali své vlastní záležitosti před těmi, kdo stáli pod nimi. Na členy královské rodiny se shlíželo s opatrností; jejich zvyklosti se probíraly a rozebíraly několikrát denně. Královna Sollace projevovala značnou náklonnost k náboženským nadšencům a duchovním a jejich přesvědčení ji velmi zaujalo. Byla pokládána za sexuálně velmi chladnou ženu. Nikdy neměla milence.

[9] druh mučidla - pozn. Překl.

Král Casmir navštěvoval její manželské lože pravidelně, vždy jedenkrát do měsíce. Jejich milenecký styk byl vznešeně těžkopádný, jako když se páří sloni.

Princezna Suldrun zaujímala v sociální struktuře paláce velmi zvláštní místo. Lhostejnost krále Casmira i královny Sollace byly náležitě zaznamenány, takže drobné nezdvořilosti, kterých se Suldrun dopouštěla, se obešly bez trestu.

Roky míjely a aniž by si toho kdokoli všiml, Suldrun se stala tichým dítětem s dlouhými jemnými světlými vlasy. Protože nikdo nevěděl, jak to zařídit lépe, postoupila Ehirme velmi rychle z kojné na osobní princezninu služebnou.

Nebyla nijak vyškolená v etiketě a ani v jiných ohledech nebyla příliš obdařena. Veškeré své vědění získala od keltského dědečka a celé ho po léta předávala Suldrun: příběhy a bajky, vyprávění o nebezpečenství vzdálených míst, o síle proti darebným kouskům nadpřirozených bytostí, květomluvu, vštěpovala jí obezřelost při půlnočních procházkách a nabádala ji, aby se vyvarovala duchů a předávala jí svoje vědomosti o dobrých a špatných stromech.

Suldrun se dozvěděla o zemích, které se rozprostíraly za zámkem.

„Z města Lyonesse vedou dvě cesty," říkala Ehirme. „Jedna vede na sever přes hory po Sfer Arct, ta druhá vede na východ přes Zoltrovu bránu a přes Urquial. Vydáš-li se touto cestou, zanedlouho dojdeš k mé malé chaloupce a k našim třem polím, kde pěstujeme zelí a vodnici a sušíme seno pro zvířata. Dál se cesta rozvětvuje. Vydáš-li se napravo, půjdeš podél břehu Lir až do Slute Skeme. Vydáš-li se nalevo, půjdeš severním směrem a dojdeš na Starou cestu, která vede kolem lesa Tantrevalles, kde žijí nadpřirozené bytosti. Dvě cesty protínají les, jedna vede ze severu na jih a ta druhá z východu na západ."

„Pověz mi, co se stane, když se sejdou!" Suldrun to už věděla, ale vždycky se jí líbilo, jak pikantně Ehirme celou tu scenérii popisovala.

Ehirme ji upozorňovala: „Nikdy jsem se neopovážila jít tak daleko, to víš! Ale můj dědeček říká tohle: za starých časů se rozcestí pohybovala, protože to místo bylo začarované a nikdy nepoznalo

klid. To mohlo poutníkovi stačit, protože koneckonců vykročí jednou nohou dopředu, potom i tou druhou a nakonec tu cestu projde. Potom však bude zmaten tím, že uvidí dvojnásob víc lesa, než předpokládal. Největší potíže měli ti, kdo každoročně prodávali svoje zboží na Trhu skřítků, a to nikde jinde než na rozcestí! Ti, kteří se na trh vydali, většinou nic nezískali, protože trh se měl konat na rozcestí o svatojánské noci, ale když tam lidé dorazili, bylo rozcestí posunuto o dvě a půl míle dál a trh nebyl nikde v dohledu.

Přibližně v tutéž dobu byli v příšerném sporu kouzelníci.

Murgen dokázal, že je nejsilnější a porazil Twittena, jehož otec byl halfling a matka holohlavá kněžka z Kai Kang v podhůří Atlasu.

Co dělat s poraženým kouzelníkem, který překypuje zlostí a nenávistí? Murgen jej svinul a zakoval do pevné tyče, co byla deset stop dlouhá a silná jako moje noha. Potom Murgen vzal tuhle očarovanou tyč na rozcestí a čekal, dokud se nedostala na správné místo, potom tu železnou tyč nasměroval hluboko doprostřed a zařídil to tak, že se rozcestí už nemohlo pohnout; a lidé, co přišli na trh, tomu byli rádi a o Murgenovi hovořili jen v dobrém.“

„Vyprávěj o Trhu skřítků!“

„Tak dobře. Je to místo a čas, kdy se halflingové a lidi mohou setkat a nikdo nikomu neubližuje, dokud se ten druhý chová slušně. Lidi si staví stánky a prodávají všechno možné: pavučinové plátno a fialkové víno ve stříbrných lahvích, knihy spletitých příběhů, které jsou psány slovy, co už ti z hlavy nevymizí, když se tam jednou dostala. Uvidíš všechny druhy halflingů: víly a skřítky, trolly a merrihewy a dokonce i podivínské falloye, i když se ukazují jen zřídka – jsou totiž velmi ostýchaví; bez ohledu na to, že jsou nejhezčí ze všech. Uslyšíš písně a hudbu a cinkot vílího zlata, které ždímají z pryskyřníků. Nadpřirozené bytosti jsou k vidění jen málokdy!“

„Povídej, jak jsi je viděla!“

„No ovšem! To bylo před pěti lety, když jsem byla se svojí sestrou, co se vdala za ševce, ve vesnici Frogmarsh. V jednu chvíli, zrovna za soumraku, jsem si sedla na schůdky, abych si odpočinula, a dívala jsem se, jak se na louku snáší večer. Slyšela jsem *cink-cinky-cink*, dívala jsem se a poslouchala. Znovu: *cink-cinky-cink* a ani ne dvacet kroků ode mne šel malý mužíček s lucerničkou, která zeleně

svítila. Na špičce čepičky měl stříbrný zvoneček, co zvonil *cink-cinky-cink,* jak poskakoval. Seděla jsem tiše jako pěna, dokud neodešel i se svým zvonečkem a malou lucerničkou. A to je všechno, co se tehdy dělo.“

„Povídej o lidožravé obludě!“

„Ne, pro dnešek už dost.“

„Prosím tě, povídej!“

„No, popravdě řečeno, moc toho nevím. Halflingů je poměrně dost druhů, a liší se od sebe asi tak jako liška od medvěda, takže víla a lidožravá obluda a skřítek a skite jsou si nepodobní. Všichni jsou si navzájem nepřáteli, jen na Trhu skřítků ne. Lidožravé obludy žijí hluboko v lesích a je pravda, že odnášejí děti, aby si je upekly na rožni. Takže se měj na pozoru a nikdy nezabíhej hluboko do lesa na jahody, abys nezabloudila.“

„Budu opatrná. A teď mi řekni –“

„Je čas na tvou ovesnou kaši. A dneska, kdo ví? Třeba tamhle v mé tašce je krásné růžové jablíčko…“

Suldrun večeřela ve svém malém pokoji nebo, pokud bylo hezké počasí, v oranžérii: způsobně uždibovala a usrkávala a Ehirme jí držela lžíci u úst. Jedla s jak náleží opatrnými pohyby a střízlivou soustředěností, jako by nejdůležitější na světě bylo jíst elegantně.

Ehirme tenhle zvyk připadal absurdní a roztomilý zároveň a někdy si stoupla Suldrun za záda a řekla jí přímo do ucha ‘Bu!’ zrovna ve chvíli, kdy otevírala pusu, aby do ní vložila lžíci plnou polévky. Suldrun byla na oko rozhořčená a vytýkala Ehirme: „To je ale od tebe rozpustilost!“ Potom se znovu pustila do jídla a koutkem oka Ehirme bedlivě sledovala.

Mimo prostory Suldruniných komnat se Ehirme pohybovala co možná nejnenápadněji, ale postupně začalo být jasné, že Ehirme, prosté děvče, začala nepozorovaně šplhat po společenském žebříčku směrem vzhůru. Doneslo se to k dámě Boudettě, paní domu, přísné a nekompromisní ženě, která pocházela z nižších urozených vrstev. Měla různorodé povinnosti: kontrolovala služebné, dbala na jejich ctnost, posuzovala otázky slušného chování. Znala v paláci všechny zvláštní konvence. Znala také všechny rodopisné údaje a snad ještě lépe byla informována o skandálech.

Bianca, hlavní komorná, si na Ehirme postěžovala jako první. „Je společensky nepřijatelná a ani nebydlí v paláci. Přináší s sebou zápach prasat a teď už se dokonce začíná chovat afektovaně jen proto, že uklízí maličkou Suldruninu ložnici.“

„Ano, ano,“ řekla dáma Boudetta, mluvila svým dlouhým zdviženým nosem. „Všechno o tom vím.“

„A další věc!“ Bianca teď už mluvila s lišáckým důrazem v hlase. „Princezna Suldrun, jak všichni víme, mluví málo a možná je trošku zaostalá –“

„Bianco! To už stačilo!“

„– ale když promluví, má přímo odporný přízvuk! Co když se král Casmir rozhodne s princeznou pohovořit a uslyší mluvu stájníka?“

„Myslíš to dobře,“ řekla dáma Boudetta vznešeně. „Ale stejně už jsem o tom přemýšlela.“

„Nezapomeňte, že já se pro místo osobní služebné hodím dobře, mám výborný přízvuk a jsem velmi zevrubně obeznámena s podrobnostmi chování a oblékání.

„Budu to mít na paměti.“

Nakonec na to místo jmenovala dáma Boudetta urozenou ženu průměrných kvalit. Vlastně to byla její sestřenice dáma Maugelin, které dlužila službičku. Ehirme byla okamžitě propuštěna a s hlavou nízko skloněnou se vlekla domů.

Tou dobou byly Suldrun čtyři roky. Byla zcela normálně poslušná, jemná a měla mírnou povahu, i když byla poněkud nepřístupná a trudnomyslná. Když se dozvěděla o té změně, byla zcela ohromena. Ehirme byla jediný živý tvor na světě, kterého měla ráda.

Suldrun nedělala žádný povyk. Šla do své komnaty a deset minut stála a dívala se dolů na město. Potom si zabalila do šátku panenku, oblékla si plášť s kapucou z jemné šedivé ovčí vlny a nenápadně odešla z paláce.

Běžela podloubím, které lemovalo východní křídlo Haidionu, proklouzla Zoltrovou stěnou vlhkým průchodem dvacet stop dlouhým. Přeběhla přes Urquial, nevěnovala ani zbla pozornosti

ponurému Peinhadoru a šibenicím na střeše, na nichž se klátilo pár mrtvol.

Když měla Urquial za zády, utíkala po cestě, až se unavila, potom jenom kráčela. Cestu znala dobře: k první odbočce, potom doleva po úzké pěšině k prvnímu stavení.

Nesměle otevřela dveře a našla Ehirme, jak zasmušile sedí za stolem a krájí vodnici na polévku k večeři.

Ehirme se udiveně zeptala: „A co ty tady děláš?“

„Dáma Maugelin se mi nelíbí. Přišla jsem za tebou, abych tu u tebe žila.“

„Ale, ale, princezničko, to by nešlo! Pojď, musíme se vrátit, než z toho bude poprask. Kdo tě viděl odcházet?“

„Nikdo.“

„Tak pojď; honem. Kdyby se nás někdo ptal, tak jsme si jen tak vyšly na procházku.“

„Já tam nechci být sama!“

„Suldrun, miláčku, musíš! Jsi královská dcera, princezna, a na to nesmíš nikdy zapomínat! Znamená to, že musíš udělat, co ti řeknou. Pojď!“

„Ale já nechci dělat, co mi řeknou, jestli to znamená, že budu bez tebe.“

„No, uvidíme. Pojď, pospíšíme si. Třeba se nám podaří proklouznout zpátky tak, aby si toho nikdo nevšiml.“

Ale Suldrun už tou dobou postrádali. Její přítomnost pro nikoho nebyla nijak výjimečná, ale její nepřítomnost se ukázala jako velmi významná událost. Dáma Maugelin prohledala celou Východní věž od podkroví pod břidlicovou střechou, kam Suldrun často chodívala (Schovala se tam, tajně tam utekla, ten malý rarášek! pomyslela si dáma Maugelin), přes vyhlídku, z níž král Casmir pozoroval přístav, do místností v dalším poschodí, kde byly i Suldruniny komnaty. Nakonec, celá zpocená, unavená a plná obav sestoupila do hlavního poschodí, a zůstala stát se smíšeným pocitem úlevy a zlosti, když viděla, jak Suldrun a Ehirme otevírají těžké dveře a tiše vstupují do chodby na konci hlavní galerie. Dáma Maugelin zlostně sebrala šaty do hrsti a sešla ze tří posledních schodů. Přistoupila k těm dvěma.

„Kde jsi byla? Všichni jsme o tebe měli strach! Pojď, musíme spolu najít dámu Boudettu, ať to sama posoudí!“

Dáma Maugelin kráčela galerií a postranní chodbou do místnosti dámy Boudetty, Suldrun a Ehirme šly s obavami za ní.

Dáma Boudetta vyslechla vzrušenou zprávu dámy Maugelin a dívala se střídavě na Suldrun a na Ehirme. Nezdálo se, že by celá ta záležitost byla nějak zvlášť závažná; vlastně to bylo úplně triviální a fádní. Ale i tak to znamenalo jistou dávku neukázněnosti a s tím bylo třeba něco udělat, vyřešit tuhle situaci briskně a rozhodně. Otázka přestupku byla vedlejší; dáma Boudetta porovnala inteligenci Suldrun, ať už byla jakkoli neurčitá, se ztřeštěnou sedláckou hloupostí Ehirme. Suldrun, samozřejmě, potrestána být nemohla; to by se mohla rozzlobit dokonce i Sollace, kdyby se dověděla, že byl trestán člen královského rodu.

Dáma Boudetta celou tu záležitost vyřešila profesionálně. Vrhla na Ehirme ledový pohled. „Cos to provedla, ženská jedna?“

Ehirme, která nebyla zrovna moc bystrá, se na dámu Boudettu bezvýrazně podívala. „Já jsem nic neudělala, madam.“ Potom, s vírou, že zjednoduší Suldrun celou situaci, řekla: „Byly jsme jen na malé vycházce. Viď, drahá princezno?“

Suldrun se dívala z dámy Boudetty, co vypadala jako jestřáb, na mohutnou dámu Maugelin a měla jen pocit chladné nelibosti. Řekla: „Byla jsem na vycházce, to je pravda.“

Dáma Boudetta se obrátila na Ehirme: „Jak se opovažuješ tohle si dovolovat! Nebyla jsi snad propuštěna?!“

„Ano, madam, ale vůbec to tak nebylo –“

„Už dost! Nechci poslouchat žádné výmluvy!“ Boudetta pokynula komorníkovi. „Odveď tuhle ženu na dvůr a ať se shromáždí všechno osazenstvo.“

Ehirme zmateně vzlykala, když ji vedli na služební dvorek vedle kuchyně a když byl z Peinhadoru povolán žalářník. Osazenstvo paláce se shromáždilo, aby se dívalo, jak dva komorníci v haidionské livreji ohnuli Ehirme přes kozu. Žalářník předstoupil: byl to statný muž s černým plnovousem a sinalou, téměř levandulovou pletí. Stál nečinně a upřeně se díval na služebné a pohrával si s důtkami z vrbového proutí.

Dáma Boudetta stála na balkóně společně s dámou Maugelin a Suldrun. Zvučným nosovým hlasem vykřikla: „Poslouchejte mě všichni! Obviňuji tuto ženu, Ehirme, z porušení zákona. Hloupě a lehkomyslně odvedla milovanou princeznu Suldrun, a tak nám způsobila bol a vyděsila nás. Ženo, dokážeš se kát?“

Suldrun vykřikla: „Ona nic neudělala! Přivedla mě domů!“

Dáma Maugelin, natolik zachvácena podivnou vášní, která ji prostupovala vždy při vykonávání trestů, se odvážila tak daleko, že chňapla Suldrun za ruku a drsně ji zastavila. „Tiše!“ zasyčela.

Ehirme zakřičela: „Stydím se, jestli jsem udělala něco špatně! Šla jsem jenom s princeznou domů, spěchaly jsme.“

Dáma Boudetta najednou naprosto jasně pochopila celou pravdu. Klesla jí čelist. Přistoupila k zábradlí. Události se dostaly příliš daleko; její důstojnost byla v sázce. Ehirme se nepochybně vyhnula trestům za jiné přestupky. Bylo třeba zúčtovat s ní kvůli jejímu troufalému chování.

Dáma Boudetta zdvihla ruku. „Tak jako tak, budiž to pro všechny ponaučení! Pracujte svědomitě! Nikdy si příliš netroufejte! Mějte v úctě výše postavené! Pozorně se dívejte! Stráže! Osm ran! Je to tvrdé, ale spravedlivé.“

Žalářník poodstoupil, přetáhl si černou katovskou masku přes obličej, potom přistoupil k Ehirme. Vyhrnul jí hnědou sukni přes ramena a obnažil tak její statný bílý zadek. Zdvihl vysoko důtky. *Švih-švih!* Dýchavičný křik Ehirme. Z řad přihlížejících bylo slyšet směsici rezervovaných výdechů a hihňání.

Dáma Boudetta necitelně přihlížela. Dáma Maugelin se tupě usmívala s našpulenou pusou. Suldrun stála beze slova a kousala se do spodního rtu. Žalářník zacházel s důtkami velmi obezřele. Nebyl to sice nijak laskavý muž a neměl cit pro bolest, ale dnes byl v dobré náladě. Byl hodně silný. Nahrbil se, naklonil, zachrochtal, ale do úderu vložil jen tolik síly, aby nesedřel kůži z těla. Ale i tak Ehirme pod každým úderem křičela a všichni měli hrůzu z prudkosti, s jakou byla Ehirme trestána.

„… sedm… osm. Stačí,“ oznámila dáma Boudetta. „Trinthe, Molotto, postarejte se o ni. Nabalzamujte ji dobrým olejem a pošlete ji domů. A vy ostatní se vraťte ke své práci!“

Dáma Boudetta se otočila, odešla z balkónu do salónu pro vysoce postavené služebnictvo. K němu se řadila ona sama, majordomus, kvestor, biřic palácové stráže a vrchní správce. V tomto salóně se mohli občerstvit a poradit se. Dáma Maugelin a Suldrun šly za ní.

Dáma Boudetta se obrátila na Suldrun, když už byla napůl cesty ke dveřím. „Dítě! Princezno Suldrun! Kam odcházíš?“

Dáma Maugelin se ztěžka rozběhla, aby se postavila Suldrun do cesty.

Suldrun se zastavila a podívala se z jedné ženy na druhou, oči zalité slzami.

„Věnuj mi, prosím, svou pozornost, princezno,“ řekla dáma Boudetta. „Začínáme něco úplně nového, co jsme možná až příliš dlouho odkládali. Začneme tě vychovávat. Musíš se naučit být vážná a důstojná lady. Dáma Maugelin ti bude dávat lekce.“

„Já ji nechci.“

„Ale i tak ji dostaneš, je to podle zvláštního pokynu dobrotivé královny Sollace.“

Suldrun vzhlédla přímo do obličeje dámy Boudetty. „Jednou budu královna. Pak tě dám zmrskat.“

Dáma Boudetta otevřela pusu a pak ji zase zavřela. Rychle vykročila k Suldrun, která stála napůl pasivně, napůl vzdorovitě. Dáma Boudetta se zastavila. Dáma Maugelin pozorovala celý výjev s neradostným úsměvem, oči jí těkaly všemi směry.

Dáma Boudetta promluvila skřehotavým hlasem, přehnaně něžným. „Ale princezno, všechno dělám jen z čiré oddanosti k tobě. Ani pro královnu ani pro princeznu se nehodí mrzutá mstivost.“

Dáma Maugelin falešně pateticky potvrdila: „Je tomu tak. Totéž se týká i dámy Maugelin!“

„Trest byl vykonán,“ prohlásila dáma Boudetta, stále ještě opatrným a napjatým hlasem. „Každému to dozajista prospěje; teď už na to nesmíme myslet. Jsi drahá princezna Suldrun a ctnostná dáma Maugelin tě bude učit pravidlům společenského chování.“

„Já ji nechci. Chci Ehirme.“

„Ale no tak, buď trochu povolnější.“

Suldrun odvedli do její komnaty. Dáma Maugelin se posadila do křesla a začala vyšívat. Suldrun šla k oknu a upřeně se dívala přes přístav.

Dáma Maugelin s námahou stoupala po točitých kamenných schodech do komnat dámy Boudetty, boky se jí kolébaly a tmavě hnědé šaty jí doširoka vlály kolem těla. Ve třetím poschodí se zastavila, aby si oddechla, potom přistoupila ke klenutým dveřím z trámů sepjatých železnými sponami. Dveře byly pootevřené. Dáma Maugelin je otevřela o něco víc, aby mohla projít. Panty zavrzaly. Postavila se na práh a dívala se do všech koutů místnosti.

Dáma Boudetta seděla za stolem. Na špičce dlouhého hubeného ukazováku měla řepkové semínko, které nabízela sýkorce v kleci. „Zobej, Dicco, zobej! Jako hodný ptáček! Ano! Tak to bylo dobře."

Dáma Maugelin opatrně popošla ještě o krok, dva dopředu a nakonec dáma Boudetta vzhlédla. „Co se děje?"

Dáma Maugelin zavrtěla hlavou, sevřela ruce a olízla si kypré rty. „To dítě je jako kámen. Nevím si s ní rady."

Dáma Boudetta řekla pronikavým hlasem: „Musíš být řízná! Vymysli si řád a trvej na jeho dodržování!"

Dáma Maugelin rozpažila a vypravila ze sebe jedno jediné sžíravé slovo: „Jak?"

Dáma Boudetta znepokojeně mlaskla jazykem o zuby. Obrátila se znovu k ptačí kleci. „Dicco? Tu, ťu, Dicco! Ještě jednou si zobni a je to … Už dost!" Dáma Boudetta se zdvihla a s dámou Maugelin v patách sešla ze schodů a potom vzhůru do komnat princezny Suldrun. Otevřela dveře a nahlédla do obývací místnosti.

„Princezno?"

Suldrun neodpovídala a navíc ji nebylo vůbec nikde vidět.

Obě ženy vstoupily do místnosti. „Princezno?" volala dáma Boudetta. „Schováváš se před námi? No tak, nezlob."

Dáma Maugelin zaúpěla smutným kontraaltem: „Kde je to zatvrzelé stvoření? Dala jsem jí přísný pokyn, že musí sedět ve svém křesle."

Dáma Boudetta nahlédla do ložnice. „Princezno Suldrun! Kde jsi?"

Natočila hlavu tak, aby mohla naslouchat, ale slyšet nebylo nic. Komnaty byly prázdné. Dáma Maugelin zamumlala: „Odešla zase k té ženské.“

Dáma Boudetta přešla k oknu a chtěla se podívat směrem na východ, ale výhled byl zacloněn skloněnou taškovou střechou nad podloubím a mohutnou práchnivějící Zoltrovou stěnou. Dole byla oranžérie. Kousek stranou se pod tmavě zeleným listovím mihly bílé Suldruniny šaty. Dáma Boudetta tiše a rozhodně vykročila z místnosti, dáma Maugelin šla za ní, něco si pro sebe rozzlobeně šeptala.

Obě dámy sešly ze schodů, vyšly z domu a obcházely oranžérii.

Suldrun seděla na lavičce a hrála si s chomáčem trávy. Bez jakékoli emoce zaznamenala příchod obou žen a znovu se soustředila na trávu.

Dáma Boudetta se zastavila a dívala se na malou blonďatou hlavu. Planula zlostí, ale byla příliš chytrá a příliš obezřelá, aby to na sobě dala znát. Za ní stála dáma Maugelin s pusou svraštělou rozrušením. Doufala, že dáma Boudetta bude s princeznou jednat tvrdě: že ji popadne, zatřese s ní naplácá jí na malý pevný zadeček.

Princezna Suldrun zdvihla oči a chvilku se na dámu Boudettu upřeně dívala. Potom, jakoby ve znuděné apatii, se podívala jinam a dáma Boudetta tam stála s podivným pocitem, že vidí do budoucnosti, hodně let dopředu.

Dáma Boudetta namáhavě promluvila skřípavým hlasem: „Princezno Suldrun, tobě se nelíbí výuka dámy Maugelin?“

„Nemám ji ráda.“

„Ale Ehirme ráda máš?“

Suldrun jen škubala stéblem trávy.

„Dobře,“ řekla dáma Boudetta důležitě. „Tak to tak uděláme. Nechceme přece, aby naše drahá princezna byla nešťastná.“

Suldrun se na ni rychle podívala, jako by dámu Boudettu prohlédla skrz naskrz.

Dáma Boudetta si hořce pomyslela: Jestli je to tak, ať se tedy stane. Alespoň jedna druhou pochopíme.

Ovládla mimiku svého obličeje a řekla přísně: „Ehirme se vrátí, ale musíš dbát pokynů dámy Maugelin, která tě bude učit náležitým způsobům.“

KAPITOLA 2

Ehirme se vrátila a dáma Maugelin se i dál pokoušela Suldrun učit. Úspěch ovšem neměla o nic větší než předtím. Suldrun nebyla ani tak neposlušná jako spíš nepřístupná. Než by se snažila dámě Maugelin vzpírat, jednoduše ji ignorovala.

Dáma Maugelin se dostala do mrzuté situace; kdyby připustila svoji neschopnost, mohla by ji dáma Boudetta přeřadit na nějakou méně příjemnou práci. A tak dáma Maugelin denně docházela do Suldruniných komnat, kde už byla Ehirme.

Ty dvě mohly nebo nemusely na její přítomnost reagovat. Dáma Maugelin potom nasadila na tvář roztržitý škleb, nervózně koukala do všech koutů, chodila po místnosti a dělala, jako že dává všechno do pořádku.

Nakonec se přiblížila k Suldrun s ledabylou a lehkou důvěrností. „Tak, princezno, dnes se zamyslíme nad tím, jak z tebe udělat vznešenou lady. Pro začátek mi zkus předvést to nejlepší pukrle, které dokážeš.“

Suldrun byla poučena o šesti úklonách s různým stupněm formálnosti, především jí je dáma Maugelin neobratně pořád dokola předváděla. Klouby jí při tom slyšitelně vrzaly. Nakonec se jí Suldrun zželelo, a tak se pokusila jí něco předvést.

Po obědě, který se servíroval buď v Suldruniných komnatách nebo v oranžérii, když bylo hezké počasí, odcházela Ehirme domů, aby se věnovala své domácnosti, a dáma Maugelin se uložila k odpolednímu odpočinku. Od Suldrun se očekávalo, že bude také spát, ale hned, jak se ozvalo hrdelní chrčení dámy Maugelin, vyskočila Suldrun z postele, obula se a odešla přes halu dolů po schodech, aby se mohla potulovat po starobylém paláci.

V těch pomalu plynoucích odpoledních hodinách se zdálo, jako by i sám celý palác dřímal a ta malá křehká osůbka procházela galeriemi a vysokými komnatami jako v pohádkovém snu.

Za slunečného počasí mohla chodit do oranžérie, ve stínu šestnácti starých pomerančovníků si hrála melancholické hry.

Častěji však nenápadně došla do Velké síně a potom do Síně cti, která byla za ní. Tam bylo podél stěn vpravo i vlevo oněch padesát čtyři velikých křesel, která představovala padesát čtyři nejurozenější rody Lyonesse.

Suldrun připadalo, že emblém nad každým z nich jí napovídá cosi o přirozenosti každého křesla: prozrazoval vlastnosti typické, zřejmé a výjimečné. Jedno křeslo bylo jakoby zkosené k jedné straně; byl to klam, ale jinak působilo půvabně. Jiné křeslo zase prozrazovalo odsouzení k záhubě a nedbalou odvahu. Suldrun rozeznávala tucet stupňů hrozeb a krutostí a stejně tolik bezejmenných pocitů, které nelze slovy popsat. Při nich jí prudce tlouklo srdce a celá se chvěla nebo měla erotické pocity – prchavé, příjemné, ale velmi zvláštní. Některá křesla měla Suldrun ráda a ochraňovala ji, jiná byla ztěžklá nebezpečím. Když procházela kolem těchto masivních předmětů, cítila se podmaněná a nejistá. Kráčela pomalu, naslouchala neslyšným zvukům a pozorovala pohyb nebo posun tlumených barev. Když si Suldrun sedla do křesla, které ji milovalo, napůl dřímala a zpola byla bdělá a velmi silně vnímala. Šeptající neslyšné hlasy se staly slyšitelnými a vyprávěly jí o tragediích a triumfech: byl to dialog křesel.

Na konci místnosti byl temně rudý praporec s vyšitým Stromem života, který visel z trámů až k podlaze. Látka byla prostřižená, a tak bylo možné vstoupit do úpravny: byla to tmavá místnost, zašlá, se zápachem mnohaletého nánosu prachu. Sem se odkládaly předměty používané při ceremoniích: mísa vyřezávaná z alabastru, poháry, svazky plátna. Suldrun se tahle místnost nelíbila; připadala jí jako malé kruté místo, kde byly plánovány temné skutky a snad byly i vykonány; zůstávalo tu po nich ve vzduchu podvědomé chvění.

Občas síně postrádaly svůj půvab. Potom mohla Suldrun jít podél zídky Staré pevnosti, odkud se přes Sfer Arct otevíraly zajímavé pohledy: na přicházející a odcházející poutníky, vozy vysoko naložené sudy, žoky a koši, na potulné rytíře v pomačkaném brnění; grandy s družinami, žebrácké mnichy, potulné učence, kněží a

poutníky různých sekt; na příslušníky venkovské šlechty, kteří si šli koupit pěkné látky, koření, různé drobnosti.

Na severní straně procházel Sfer Arct mezi převislou skálou Maegher a Yax. To byli zkamenělí obři, kteří pomohli králi Zoltovi Jasné hvězdě vyhloubit lyonesský přístav. Protože však byli neukáznění, proměnil je černokněžník Amber v kámen. Tak pravila pověst.

Ze zídky viděla Suldrun přístav a nádherné lodě ze vzdálených zemí, které skřípaly u kotvišť. Pro ni byly nedosažitelné; odvážit se tak daleko by znamenalo protrpět bouře kárání dámy Maugelin; mohli by ji také předvést před královnu Sollace nebo dokonce i před hrůzu nahánějícího krále Casmira. Nechtěla vidět žádného z nich: královna Sollace byla o trochu víc než velitelský hlas ze závějí krásných šatů; krále Casmira Suldrun vnímala jako přísný obličej s nápadnýma modrýma očima, zlatými prstýnky vlasů a zlatou korunou na temeni a s věncem zlatých vousů na bradě.

Neměla v úmyslu riskovat setkání ani s královnou Sollace ani s králem Casmirem. Své dobrodružné výpravy omezila Suldrun na nejbližší okolí Haidionu.

Když bylo Suldrun sedm let, královna Sollace zase ztloustla a porodila chlapce. Už neměla takový strach jako při Suldrun, takže trpěla méně než při prvním porodu. Dítě dostalo jméno Cassander. Až se čas naplní, bude z něho Cassander V. Narodil se za pěkného letního počasí a oslavy jeho narození trvaly týden.

Na Haidion přijeli významní hosté z celých Starých ostrovů.

Z Dascinetu přijel princ Othmar a jeho aquitanianská choť princezna Eulinette, vévodové Athebanass, Helingas a Outrimadax se svými družinami. Z Troicinetu král Granice vyslal své královské bratry Arbameta a Ospera, Arbametova syna Trewana a Osperova syna Aillase. Z Jižního Ulflandu přijel velkovévoda Erwig s darem pro novorozeného. Byla to nádherná mahagonová skříňka vykládaná rudým rohovcem a modrým tyrkysem. Král Gax ze Severního Ulflandu obléhaného Skay na slavnosti žádného zástupce neměl. Král Audry z Dahautu vyslal skupinu šlechticů a jako dar několik slonů vyřezávaných ze slonoviny… A tak dále.

Slavnostní křest se konal ve Velké síni. Princezna Suldrun seděla skromně se šesti dcerami z vyšších urozených rodů, naproti ní se usadili princátka Trewan a Aillas z Troicinetu, Bellath z Caduzu a tři mladí vévodové z Dascinetu. Pro tuto příležitost si Suldrun oblékla šaty z bledě modrého sametu a jemné plavé vlasy měla svázané stuhou posetou měsíčními kameny. Očividně jí byla prokazována přízeň a upoutávala pozornost mnoha lidí, kteří si jí dříve sotva všimli. Včetně samotného krále Casmira. Pomyslel si: „Je hezká, i když, pravda, trošku moc hubená. Je poněkud samotářská, možná se příliš straní společnosti… No, ale tomu všemu se dá odpomoci. Bude z ní žádoucí partie.“ A Casmir, který si vždycky vroucně přál obnovit dávný majestát Lyonesse, si pomyslel:

„Ale je ještě příliš brzy takhle uvažovat.“

Přemýšlel o tom, jaké možnosti se mu naskýtají. Dahaut představoval samozřejmě velikou překážku pro jeho plány a král Audry byl horlivý, i když skrytý nepřítel. Jednou ta stará válka bude určitě pokračovat, ale spíš než do útoku na Dahaut východním směrem přes Pomperol, kde měl Audry křehké obranné linie (což byla krutá chyba krále Phristana), vkládal Casmir naděje do útoku přes Jižní Ulfland, aby se zakousl do dahautského vysunutého západního křídla armády. A král Casmir se zadumaně díval směrem k Jižnímu Ulflandu.

Král Oriante, malý bledý muž s kulatou hlavou, byl vojensky neúspěšný, tvrdošíjný a uštěpačný.

Vládl na svém hradě Sfan Sfeg nedaleko města Oäldes, ale nemohl vládnout dravě, nezávisle na baronech z hor a slatin. Jeho královna Behus byla vysoká a korpulentní a porodila mu jediného syna. Jmenoval se Quilcy, teď mu bylo pět let, byl poněkud omezený a z úst mu pořád tekly sliny. Svazek mezi Quilcym a Suldrun by mohl přinést veliké výhody. Mnohé záviselo na tom, nakolik by Suldrun dokázala ovlivnit svého slaboduchého chotě. Pokud Quilcy bude tak tvárný, jak se o něm říká, nebude s ním mít chytrá žena žádné potíže.

Takové myšlenky táhly hlavou králi Casmirovi, když stál ve Velké síni při křtinách svého syna Cassandera.

Suldrun cítila, že se na ni její otec dívá. Síla jeho upřeného pohledu jí byla nepříjemná a na okamžik měla strach, že nějak vzbudila jeho nevoli. Ale po chvíli se ohlédl jinam a dál už jí pozornost nevěnoval, což ji uklidnilo.

Hned naproti seděla princátka z Troicinetu. Trewanovi bylo čtrnáct, na svůj věk byl vysoký a silný. Tmavé vlasy měl nad čelem rovně zastřižené a volně mu splývaly kolem uší. Měl možná trošku hrubé rysy, ale v žádném případě nebyl ošklivý. Však už také na panství svého otce prince Abrameta v Zarcone o sobě mezi služebnými nechal slyšet. Jeho oči spočinuly na Suldrun tak, že jí to zneklidnilo.

Druhé troicinetské princátko byl Aillas, o dva roky mladší než Trewan. Byl štíhlý v bocích a měl široká ramena. Rovné světle hnědé vlasy měl krátce střižené do tvaru čapky, kterou si jakoby nasadil trochu přes uši. Měl krátký rovný nos, křivka jeho sanice napovídala o čistotě a rozhodnosti. Vypadalo to, že si jí vůbec nevšiml, což v ní absurdně vyvolalo maličký záchvěv znepokojení, dokonce i přesto, že odsuzovala troufalost toho druhého prince… Její pozornost zaujal příchod čtyř vyhublých druidských kněží.

Měli na sobě dlouhé hnědé róby a páskem a kapuci, aby mohli skrýt své obličeje, a každý nesl dubovou větev z posvátného háje. Pomaličku postupovali dopředu, jejich dlouhé bílé nohy vykukovaly a zase mizely pod hábity. Stoupli si kolem kolébky – každý na jednu světovou stranu – na sever, jih, východ a západ.

Druid, co stál na severní straně kolébky, zdvihl dubovou větev nad dítě a přiložil k jeho čelu dřevěný amulet. Potom promluvil: „Dagda ti žehná a do vínku ti klade výsadu používat jméno Cassander.“

Druid na západní straně vztyčil svoji dubovou větev. „Brigit, první dcera Dagdy, ti žehná a dává ti do vínku výsadu poezie a dává ti jméno Cassander.“

Druid na jižní straně pozvedl svou dubovou větev.

„Brigit, druhá dcera Dagdy, ti žehná a dává ti do vínku pevné zdraví a hojivou sílu a dává ti jméno Cassander.“

Druid na východní straně zdvihl svou dubovou větev. „Brigit, třetí dcera Dagdy, ti žehná a dává ti do vínku železo v podobě meče a štítu, srpu a pluhu a dává ti jméno Cassander.“

Všichni drželi své větve tak, že vytvořily nad dítětem listnatý strop. „Ať světlo Lugu zahřívá tvé tělo, ať temnota Ogmy zvětší tvoje naděje, ať Lir opatruje tvé lodi, ať tě Dagda má vždy v milosti.“

Otočili se a pomalu kráčeli na bosých nohách ze síně.

Pážata v šarlatových nabíraných kalhotách zdvihla trubky a zahrála *Čest královně.* Všichni stáli téměř v tichosti, když královna Sollace odcházela zavěšena do lady Lenory, zatímco lady Desdea dohlížela na přenesení malého prince.

Na horní galerii se objevili muzikanti s dulcimerem[10], dudami, loutnou a cadwalem[11]. Střed síně byl vyklizen; pážata zahrála druhou fanfáru: *Hle! král Jocund!*

Král Casmir se uklonil lady Arresme, vévodkyni ze Slahanu; hudebníci zahráli vznešený souzvuk a král Casmir vedl lady Arresme zatančit si pavanu. Následovali jej lordi a lady z království; páry tvořily průvod nádherných kostýmů všech barev. Gesta, každý krok, úklona a držení hlavy, rukou a zápěstí, vše bylo stanoveno etiketou. Suldrun to všechno unešeně sledovala: pomalý krok, zastavení, maličká úklona, ladný pohyb paží, potom další krok a šustění hedvábí a sukní do rytmu hudby. Jak přísně a majestátně vypadal její otec! Dokonce i když lehkovážně tančil pavanu!

Pavana skončila a společnost se přesunula do Clod an Dach Nair a všichni zaujali svá místa za slavnostní tabulí. Při rozesazování hostů byla dodržena velmi přísná pravidla přednosti. Hlavní herold a ceremoniář pracovali s velikým vypětím a rozřazovali hosty podle těch nejjemnějších odstínů jejich postavení. Suldrun bylo určeno místo hned po pravé ruce krále Casmira. V tom křesle obvykle sedávala královna Sollace. Dnes se však necítila dobře a šla si lehnout, v posteli se do sytosti najedla sladkých tvarohových koláčků, zatímco Suldrun poprvé jedla u jednoho stolu se svým královským otcem.

[10] starý strunný nástroj podobný cimbálu - pozn. překl.

[11] jednostrunné skřipky vhodné pro hru gigy - pozn. Překl.

Tři měsíce po narození prince Cassandra se Suldrunin život změnil. Ehirme, která už měla dva syny, porodila dvojčata. Její sestra, co vedla domácnost, když Ehirme byla v paláci, se vdala za rybáře a Ehirme už nemohla pro Suldrun pracovat.

Téměř ve stejnou dobu dáma Boudetta oznámila, že na přání krále Casmira se Suldrun musí učit držení těla, tanci a všem ostatním dovednostem a obratnostem, které má královská princezna jak náleží ovládat.

Suldrun se zcela poddala rozvrhu, který pro ni připravily různé dvorní dámy. Ale stejně jako dřív v hodinách siesty na prahu odpoledne potichu odcházela ven: do oranžérie nebo do knihovny, do Síně cti. Z oranžérie vedla cesta kolem podloubí k Zoltrově stěně, potom klenutým tunelem ven do Urquialu. Suldrun se odvážila až do tunelu, stála ve stínu a pozorovala ozbrojence, jak se cvičí v používání kopí a mečů. Předvádějí elegantní scénu, pomyslela si Suldrun, dupají, křičí, dělají výpady vpřed, padají dozadu… Napravo lemovala Urquial rozpadající se stěna. Za starým modřínem v ní byly skoro ukryté těžké dřevěné dveře, léty vysušené.

Suldrun vyklouzla z tunelu a do stínu za modřínem. Nakukovala prasklinou ve dveřích, potom zatahala za západku, která zkroucené dveře přidržovala. Opřela se do ní celou svou silou, ale marně. Našla kámen a použila jej jako kladivo. Západka povolila. Suldrun zatlačila, dveře zaskřípaly a zatřásly se. Otočila se a strčila do nich svým malým kulatým zadečkem. Dveře zaprotestovaly téměř lidským hlasem a pootevřely se.

Suldrun proklouzla skulinou a ocitla se před ústím rokle, která, jak se zdálo, sestupuje do moře. Dodala si veliké odvahy a ušla několik kroků po staré cestě. Zastavila se a poslouchala … neslyšela ani hlásku. Byla sama. Ušla dalších padesát stop a dostala se až k menší kamenné omšelé stavbě; byla už pobořená a opuštěná; zřejmě to byl nějaký starý chrám.

Suldrun se neodvažovala jít dál. Dáma Boudetta by mohla hledat a pak by moc hubovala. Natáhla krk, aby se podívala dolů do rokle, a zahlédla listoví stromů. Zdráhavě se otočila a vracela stejnou cestou, kterou přišla.

Podzimní bouřka přinesla do města Lyonesse čtyři dny plné deště a mlhy a Suldrun byla zavřená v Haidionu. Pátý den se mraky protrhaly a sluneční paprsky se prodíraly trhlinami v různých směrech. K poledni už byla obloha zpola modrá a zpola pokrytá rychle ubíhajícími cáry oblaků.

Při první příležitosti Suldrun proběhla podloubím, tunelem pod Zoltrovou stěnou, potom se pro jistotu rozhlédla a vydala se podél Urquialu, pod modřín a starými dřevěnými dveřmi. Zavřela je za sebou a napjatě stála s pocitem odloučenosti od veškerého okolního světa.

Sestupovala po staré cestě ke chrámu: byla to osmiúhlá kamenná stavba usazená na kamenné terase, za ní spadal příkrý horský převis. Suldrun se podívala přes nízké klenuté dveře. Zadní stěna byla čtyři dlouhé kroky daleko, na ní byl symbol Mithry, vztyčený nad nízkým kamenným oltářem. Z každé strany bylo úzké okno, které propouštělo dovnitř světlo, střecha byla z břidlicových tašek. Přes práh dovnitř naválo spadané listí, jinak byl chrám prázdný. Vzduch tam byl cítit zatuchlinou a chladem, sice jen trochu, ale nepříjemně. Suldrun pokrčila nos a odešla.

Horský převis prudce klesal; okraje na obou stranách se podobaly nízkým nepravidelným útesům. Cesta se klikatila sem a tam: mezi kameny, trsy mateřídoušky, asfodelu a bodláčí a vedla na terasu, kde byla hlína. Dva veliké duby, které skoro zaplňovaly celou rokli, stály jako hlídka nad starou zahradou a Suldrun měla pocit, jako by objevovala novou zemi.

Po levé straně vysoko stoupal útes. Rozrostlé mlází tisu, vavřínu, habru a myrty zastiňovalo zakrslé křoví a květiny: fialky, kapradiny, zvonky, pomněnky, sasanky.

Vzduch byl prosycen vůní otočníku. Na pravé straně byl skoro stejně vysoký útes, který zachycoval slunce. Dole rostla rozmarýna, asfodel, náprstník, pelargónie, sporýš; štíhlý černozelený cypřiš a tucet obrovitých olivovníků, větrem ošlehaných a pokroucených, čerstvé šedozelené listoví kontrastovalo s věkovitými kmeny.

V místě, kde se rokle rozšiřovala, došla Suldrun k troskám římské vily. Nezbylo z ní nic než popraskaná mramorová podlaha,

polorozpadlá kolonáda a změť mramorových desek mezi plevelem a bodláčím. Na kraji terasy rostla jedna stará osamělá lípa s tlustým kmenem a splývajícími silnými větvemi. Dole vedla cesta na úzkou pláž posetou oblázky, klikatila se mezi několika mysy; z druhé strany do moře sestupovaly útesy.

Vítr se už téměř utišil, ale vlny se ještě odrážely od předhoří a tříštily se o oblázkový břeh. Chvíli se Suldrun dívala, jak se sluneční paprsky třpytí na moři, potom se otočila a podívala se zpátky na rokli. Stará zahrada byla nepochybně očarovaná, pomyslela si, zcela jasně laskavým kouzlem; cítila jenom klid. Stromy se vyhřívaly na slunci a nevěnovaly jí ani zbla pozornosti. Všechny květiny ji milovaly; s výjimkou pyšného asfodelu, který miloval jen sám sebe. Melancholické vzpomínky se rozčeřily mezi rozvalinami; ale byly neskutečné, méně než šepot, a neměly hlasy.

Slunce postoupilo po obloze; Suldrun se váhavě obrátila k odchodu. Mohli by ji postrádat, kdyby zůstala ještě déle. Prošla zahradou, starými dveřmi a podloubím do Haidionu.

KAPITOLA 3

Suldrun se vzbudila ve studené šedivé místnosti a do ponurého vlhkého světla, které pronikalo okny zvenčí; deště se vrátily a komorná zapomněla zapálit oheň. Suldrun čekala několik minut, potom rezignovaně vyklouzla z postele a s nohama ztuhlýma zimou se oblékla a učesala.

Služebná se nakonec objevila a spěšně rozdělala oheň ve strachu, že by to Suldrun mohla oznámit dámě Boudettě, ale Suldrun ten poklesek pustila z hlavy.

Postavila se k oknu. Déšť zastínil obzor, přístav byl samá kaluž a taškové střechy ve městě měly deset tisíc tvarů a mnoho odstínů šedé barvy. Kam se poděla barva? Barva! Jak je to divné! Ve slunečním svitu zářila, ale v kalném dešti zmizela: to bylo nejdivnější. Suldrun dostala snídani a když jedla, přemýšlela o paradoxech barvy. Červená a modrá, zelená a purpurová, žlutá a oranžová, hnědá a černá: každá má svůj charakter a zvláštní kvalitu a přesto je nehmatatelná…

Suldrun sešla do knihovny na hodinu. Jejím učitelem teď byl mistr Jaimes, archivář, učenec a knihovník na dvoře krále Casmira. Suldrun jej zpočátku považovala za člověka hodně přísného a precizního a to ji zastrašovalo. Byl totiž vysoký a hubený a veliký silný zahnutý nos mu dodával vzezření dravého ptáka. Mistr Jaimes už nebyl úplně mladý, ale ještě nebyl tak starý, aby bylo možné ho označit za muže středních let. Drsné černé vlasy měl nad čelem rovně zastřižené a pak mu splývaly přes uši. Pleť měl pergamenově bledou, paže a nohy dlouhé a vyzáblé stejně jako trup. Ale pohyboval se důstojně a dokonce s jakýmsi neohrabaným šarmem. Byl šestým synem sira Crinseyho z Hredecu, statku, ke kterému náleželo třicet akrů kamenitých kopců, a po svém otci nezdědil nic než urozenost. Rozhodl se učit princeznu Suldrun s chladnou formálností, ale Suldrun velmi záhy přišla na to, jak ho okouzlit a zmást. Zoufale se

do ní zamiloval, i když dělal, že jeho cit není nic víc než běžná shovívavost. Suldrun byla bystrá, když se jen trochu snažila, prohlédla jeho pokusy o ležérní netečnost a celý učební proces vzala do svých rukou. Když se mistr Jaimes zamračil nad jejím rukopisem a řekl: „Písmena A a G jsou skoro stejná. Musíme je všechna přepsat, pečlivě."

„Ale brko se zlomilo!"

„Tak si ho naostřete! Opatrně, ať se nepořežete. Musíte se to naučit."

„Au-au!"

„Řízla jste se?"

„Ne, jen jsem si nacvičovala, až se říznu."

„To si nemusíte nacvičovat. Při bolesti člověk křičí úplně přirozeně."

„Jak daleko jsi cestoval?"

„Co to má společného s ořezáním brku?"

„Zajímalo by mě, jestli žáci ve vzdálených zemích, jako třeba v Africe, ořezávají brky jinak."

„Tak to nevím."

„Jak daleko jsi cestoval?"

„Ale – ne moc daleko. Studoval jsem na univerzitě v Avallonu a také v Metheglinu. Jednou jsem byl v Aquitanii."

„Jaké místo je na zemi nejvzdálenější?"

„Hmn. To je těžké. Kitaj? Vzdálenější strana Afriky?"

„To nemůže být správná odpověď!"

„Ano? V tom případě mě, prosím, poučte."

„Takové místo neexistuje; dál vždycky ještě něco je."

„Ano. Možná to tak je. Ukažte, já vám brko ořežu. Tak. A teď k těm písmenům A a G…"

Když šla Suldrun do knihovny na hodinu toho deštivého rána, mistr Jaimes už tam byl i s tuctem ořezaných brků. „Dnes," řekl mistr Jaimes, „musíte napsat svoje jméno, celé a tak pěkně, až vykřiknu překvapením."

„Budu se snažit napsat to co nejlépe," řekla Suldrun. „To jsou krásná brka!"

„Dost pěkná.“

„Pera jsou všechna bílá.“

„To je pravda.“

„Inkoust je černý. Myslím, že pro černý inkoust by se lépe hodila černá pera.“

„Nemyslím, že by tenhle rozdíl byl nějak významný.“

„Mohli bychom zkusit bílý inkoust na tahle bílá pera.“

„Nemám bílý inkoust ani černý pergamen. Tak a teď –“

„Mistře Jaimesi, dnes ráno jsem přemýšlela o barvách. Odkud se berou? Co jsou barvy?“

Mistr Jaimes zamrkal a nachýlil hlavu na stranu.

„Barvy? Existují. Barvy vidíme všude.“

„Ale přicházejí a odcházejí. Co jsou to barvy?“

„No, popravdě řečeno, nevím. Tedy, vy mi ale kladete chytré otázky! Červené věci jsou červené a zelené jsou zelené a tak to prostě je.“

Suldrun s úsměvem potřásla hlavou. „Někdy mi, mistře Jaimesi, připadá, že toho vím tolik, co vy.“

„Nevyčítejte to mně. Vidíte tamhle ty knihy? Plato a Cnessus a Rohan a Herodotus – všechny jsem přečetl a dověděl jsem se jen, kolik toho nevím.“

„A co kouzelníci? Ví všechno?“

Mistr Jaimes se nemotorně opřel ve své židli a vzdal se vší naděje na formální a vážnou atmosféru. Podíval se ven z okna knihovny a po chvilce řekl: „Když jsem ještě žil v Hredecu – to jsem byl jen o málo starší než úplný mladíček – spřátelil jsem se s jedním kouzelníkem.“ Podíval se na Suldrun a poznal, že upoutal její pozornost. „Jmenoval se Shimrod. Jednou jsem ho navštívil v jeho domě Trilda a úplně jsem zapomněl na čas. Přišla noc a já byl daleko od domova. Shimrod chytil myš a proměnil ji v krásného koně. ‘Jeď rychle domů,’ řekl mi. ‘Neseskakuj ani se nedotýkej země, dokud nebudeš u cíle své cesty, protože jakmile se dotkneš nohou země, kůň se hned promění zase v myš!’

A tak se také stalo. Jel jsem tak, že všichni, kdo mě viděli, mi záviděli a já jsem dbal na to, abych seskočil za stájí, aby nikdo neviděl, že jsem vlastně jel na myši. –

Proboha! Mrháme časem.“ Narovnal se. „Tak, uchopte pero, namočte ho do inkoustu a napište mi pěkné R, protože ho budete potřebovat, až budete psát svoje jméno.“

„Ale tys neodpověděl na moji otázku!“

„‘Vědí kouzelníci všechno?’ Odpověď zní ne. A teď písmenka, pěkně pevnou rukou.“

„Mistře Jaimesi, mně se dneska už nechce psát. Uč mě místo toho kouzlit.“

„Ha! Kdybych uměl kouzlit, myslíte, že bych tady zůstal za dva zlaté týdně? Ne, ne, princezno. To bych dělal něco lepšího. Chytil bych dvě pěkné myši a proměnil je v pár krásných koní; ze mne by byl krásný mladý princ, ne o moc starší než vy, a jeli bychom spolu pryč, přes hory a doly do krásného zámku v oblacích a tam bychom spolu jedli jahody se smetanou a naslouchali bychom harfám a pohádkovým zvonům. Jenže já neznám žádná kouzla. Jsem ubohý mistr Jaimes a vy sladká nezbedná Suldrun, co se nechce učit psát.“

„Ne,“ řekla Suldrun v náhlém odhodlání. „Budu pilně pracovat, abych se naučila číst a psát a víš proč? Abych se mohla naučit čarovat a ty mě budeš muset naučit jenom chytit myši.“

Mistr Jaimes se podivně přidušeně zasmál. Natáhl se přes stůl a vzal ji za obě ruce.

„Suldrun, vy už čarovat umíte.“ Chvíli se na sebe usmívali a potom, v náhlých rozpacích, se Suldrun sklonila a začala psát.

Nepřestávalo pršet. Mistr Jaimes chodil v chladnu a vlhku venku, dostal horečku a nemohl vyučovat. Nikdo si ani nevšiml, že Suldrun šla do knihovny a nikoho tam nenašla.

Chvilku se cvičila v psaní, potom si prohlížela knihu z Northumbrie, vázanou v kůži a zdobenou obrazy svatých v krajinách vyvedených jasnými inkoustovými barvami.

Nakonec Suldrun odložila knihu a vyšla ven na chodbu.

Bylo dopoledne a služebnictvo mělo spoustu práce v Dlouhé galerii. Služky leštily dlaždice včelím voskem a ovčí kůží, komorníci šplhali na deset stop vysoké piloty a dolévali do svícnů olej stulíku. Před palácem, který byl obehnán hradbou, se ozval hlas trubek ohlašující příjezd významných osob. Suldrun se dívala galerií a

viděla, jak vstoupili do přijímací síně. Byli to tři grandové. Podupávali a setřásali vodu z oděvů. Komorníci hned přispěchali, aby jim pomohli sundat pláště, helmice a meče. Ze strany se ozval hlas herolda v té nejzvučnější výšce. „Tři urození muži z říše Dahaut! Oznamuji jejich jména: Lenard, vévoda z Mech! Milliflor, vévoda z Cadwy a Josselm Imphal, markýz z Celtic March!“

Král Casmir vykročil. „Pánové, vítám vás na Haidionu!“

Tři grandové podle pravidla vysekli poklonu s pravým kolenem na podlaze, vstali, ruce pořád drželi od těla a hlavu a ramena měli skloněné. Všechno nasvědčovalo tomu, že se jedná o formální jednání, ale méně významné než ceremoniální.

Král Casmir jim odpověděl graciézním pohybem ruky. „Pánové, navrhuji vám, abyste se odebrali do svých komnat, kde jsou rozdělané ohně, a osušili si šaty. Ve vhodnou dobu se potom sejdeme k poradě.“

Sir Milliflor odpověděl: „Děkujeme, králi Casmire. Jsme skutečně promočení; celou cestu bez přestání hustě pršelo.“

Komorníci doprovodili návštěvníky. Král Casmir se otočil ke galerii. Zahlédl Suldrun a na chvilku se zarazil. „Co to má znamenat? Ty se neučíš?“

Suldrun nechtěla mluvit o tom, že mistr Jaimes neplní svoje povinnosti. „Právě před chvilkou jsem si splnila svoje dnešní povinnosti. Umím psát hezky všechna písmena a umím z nich skládat slova. Dnes jsem četla velikou knihu o křesťanech.“

„Ha, takže tys ji četla? Písmena a tak?“

„Ne všechna písmena, otče. Ta písmenka byla unciální a bylo to latinsky. Potíže mi dělá obojí. Ale bedlivě jsem si prohlédla obrázky a mistr Jaimes říká, že si vedu dobře.“

„To rád slyším. Ale i tak se musíš naučit náležitému chování a ne se potloukat po galerii bez dozoru.“

Suldrun řekla ve zlé předtuše: „Otče, já jsem raději sama.“

Casmir se trochu zamračil, stál s lehce rozkročenýma nohama a s rukama za zády. Nerad slyšel odpor vůči svým soudům, zvlášť od děvčete tak mladého a nezkušeného. Odměřeným hlasem, tak, aby se vyjádřil jasně a neodvolatelně, řekl: „Svá přání budeš muset čas od času podřídit skutečnosti.“

„Ano, otče.“

„Musíš mít na paměti to, jak jsi důležitá. Jsi princezna Suldrun z Lyonesse! Zanedlouho se ti budou dvořit nápadníci a ty nemůžeš být rozpustilá. Chceme ti zvolit takové manželství, které by bylo co nejlepší pro tebe i pro království!“

Suldrun řekla nejistě: „Otče, o manželství jsem dosud neuvažovala.“

Casmir přimhouřil oči. Zase ten náznak svéhlavosti! Naaranžoval do hlasu lživou žertovnost. „To doufám! Jsi ještě jenom dítě! Ale už jsi dost velká na to, aby sis byla vědoma svého postavení. Víš, co je to ‘diplomacie’?“

„Ne, otče.“

„To je jednání s jinými zeměmi. Diplomacie je velmi choulostivá hra. Je jako tanec. Troicinet, Dahaut, Lyonesse, Skaové, Keltové, všechno ve vířivých piruetách. Všichni by se chtěli spojit po třech nebo po čtyřech tak, aby zasadili osudnou ránu těm, co zůstali stranou. Na mně je, abych zajistil, že Lyonesse nebude vyloučen z celé téhle čtverylky. Rozumíš, co mám na mysli?“

Suldrun se zamyslela. „Myslím, že ano. Jsem šťastná, že nesmím takhle tančit.“

Casmir poodstoupil, nevěděl přesně, jestli mu neporozuměla až příliš dobře. Stručně řekl: „To je zatím všechno; odejdi tam, kde je tvoje místo! Promluvím s lady Desdeou. Vyhledá ti vhodnou společnost.“

Suldrun chtěla říct, že nepotřebuje žádnou společnost, ale když se podívala králi Casmirovi do obličeje, zmlkla a odvrátila se.

Aby splnila otcův příkaz přesně a doslova, vydala se Suldrun do svých komnat ve Východní věži. Dáma Maugelin seděla v křesle a pochrupovala, hlavu zvrácenou dozadu.

Suldrun se podívala z okna. Viděla, že hustě prší. Na chvilku se zamyslela a potom proklouzla kolem dámy Maugelin do své oblékárny a převlékla se do šatů z tmavě zeleného plátna. Naposledy se kradmo ohlédla přes rameno na dámu Maugelin a vyšla z komnat. Rozkazu krále Casmira uposlechla; kdyby jej náhodou potkala, mohla to dokázat tím, že se převlékla.

Opatrně, krok za krokem, sestupovala po schodech do Octagonu. Tam se zastavila, rozhlížela se a poslouchala. Dlouhá galerie byla prázdná; nebylo slyšet vůbec nic. Procházela očarovaným palácem, kde všichni dřímali.

Běžela do Velké síně. Šedé světlo, které pronikalo vysokými okny, se ztrácelo ve stínu. Potichu přešla ke vznosnému úzkému portálu v dlouhé stěně, ohlédla se přes rameno, v koutcích úst napětí. Trhnutím otevřela masivní dveře a proklouzla do Síně cti.

Stejně jako ve Velké síni, i tady bylo světlo šedé a kalné a jen zvyšovalo obřadnost komnaty. Jako vždy pravou a levou stěnu lemovaly řady čtyřiapadesáti vysokých křesel a zdálo se, jako by všechna s opovržením hleděla na stůl se čtyřmi menšími křesly uprostřed místnosti.

Suldrun si prohlédla nezvyklý nábytek s klidnou nelibostí. Vetřel se do prostoru mezi vysoká křesla a překážel jejich přímému kontaktu. Proč někdo vyvedl takovou těžkopádnou věc? Nepochybně je příčinou příjezd těch tří grandů. Při té myšlence se Suldrun zarazila. Rozhodla se, že hned ze Síně cti odejde… Ale nerozhodla se dost rychle. Za dveřmi uslyšela hlasy. Ztuhla jako socha. Potom okamžik zmateně pobíhala sem a tam a nakonec skočila za trůn, kde se schovala.

Za zády měla tmavě rudý praporec. Proklouzla otvorem v látce do vedlejší místnosti. Zůstala stát blízko závěsu a maličko jej rozhrnula. Tou skulinou viděla, jak do místnosti vešli dva komorníci. Dnes měli na sobě nádherné slavnostní livreje: šarlatové nabírané kalhoty, černočerveně pruhované punčochy, černé boty se zdviženými špičkami, heroldské pláště s vyšitým Stromem života. Procházeli místností a upevňovali na stěny planoucí pochodně. Další dva komorníci nesli dva těžké černé železné svícny, které postavili na stůl. Svíčky, dva palce silné a ulité z vavřínového vosku, rovněž svítily; Suldrun nikdy neviděla Síň cti takhle ozářenou.

Začala se znepokojovat. Je přece princezna Suldrun a nepotřebuje se skrývat před komorníky. Ale i tak zůstala v ukrytu. Kdyby ji komorníci viděli, hned by se to rozkřiklo po celém Haidionu, brzy by se to doslechla dáma Maugelin, potom dáma Boudetta a kdo ví, kam až by to všechno dospělo.

Komorníci dokončili všechny přípravy a vyšli ven z místnosti; nechali za sebou otevřené dveře.

Suldrun vkročila do síně. Vedle trůnu se na chvilku zastavila a poslouchala, hlavu lehce skloněnou, obličej křehký a bledý, oživlý vzrušením. Náhle ji popadla troufalost, rozeběhla se přes místnost. Zaslechla nové zvuky: cinkot kovu, dupot těžkých kroků. Posedla ji panika a běžela zpátky za trůn. Když se letmo ohlédla přes rameno, uviděla krále Casmira v jeho plné síle a majestátu. Vstoupil do Síně cti, hlavu vztyčenou, brada a vousy mu bojovně vystupovaly. Plameny svíček se odrážely v jeho koruně: byl to jednoduchý zlatý proužek pod čelenkou ze stříbrných vavřínových listů. Na sobě měl dlouhou pelerínu, která mu splývala skoro až na kotníky, černohnědý kabátec, černé kalhoty, černé kotníkové boty. Neměl žádnou zbraň ani ozdoby. V obličeji měl jako vždycky chladný a necitelný výraz. Suldrun připadal jako ztělesněná, hrůzu nahánějící okázalá pýcha. Padla na kolena a na ruce a po čtyřech se odplazila za praporec do zadní místnosti. Nakonec se odvážila stoupnout si a nakouknout otvorem v látce.

Král Casmir si nevšiml, že se praporec chvěje. Stoupl si ke stolu zády k Suldrun, ruce položil na desku před sebou.

Do místnosti vstoupili heraldové ve dvojicích, celkem jich bylo osm, a každý z nich nesl zástavu s lyonesským Stromem života. Seřadili se podél zadní stěny.

Do místnosti vstoupili tři grandové, kteří dnes přijeli na Haidion.

Král Casmir stál a čekal, až se všichni tři postaví ke svým křeslům, potom se posadil a jeho tři hosté jej následovali.

Pážata ke každému hostu postavila na stůl stříbrný kalich, do něhož hlavní páže nalilo temně rudé víno z alabastrového džbánu. Potom se uklonilo a odešlo z místnosti, za ním komorníci a potom heraldové. Čtyři muži seděli kolem stolu o samotě.

Král Casmir zdvihl pohár. „Přeji radost vašim srdcím, splnění našich potřeb a úspěch našim společným cílům.“

Muži se napili vína. Král Casmir je vyzval: „A nyní k našim záležitostem. Sedíme tu zcela v soukromí, mluvme tedy otevřeně, bez zábran. Takový rozhovor přinese užitek nám všem.“

„Vezmeme vás za slovo,“ řekl sir Milliflor. Dovolil si chladný úsměv. „Ale i tak pochybuji, že naše vroucí přání dospějí tak blízko spojení, o kterém jste se zmínil.“

„Dovolte mi stanovit východisko přijatelné pro nás všechny,“ řekl král Casmir. „Chci vzpomenout na staré časy, kdy jednotná vláda udržovala blažený mír. Od té doby jsme zažili vpády, plenění, válku a nedůvěru. Oba Ulflandy se proměnily v pouhou pustinu, kam se odváží vstoupit jen Skaové, lupiči a divoká zvěř. Kelty lze překonat jen neustávající bdělostí, jak může potvrdit sir Imphal.“

„To potvrzuji,“ přitakal sir Imphal.

„Potom celou tuto záležitost vyjádřím zcela jednoduše,“ prohlásil král Casmir. „Dahaut a Lyonesse musí spolupracovat. Společnou silou pod jednotným vedením dokážeme vyvést Skay z Ulflandů a ovládnout Kelty. Dále Dascinet, potom Troicinet. A Staré ostrovy budou zase jeden celek. Nejprve musíme spojit naše dvě země.“

Sir Milliflor promluvil. „K vašemu prohlášení není třeba nic dodávat. Zůstává jen zodpovědět několik otázek: Kdo bude důležitější? Kdo se postaví do čela armády? Kdo bude vládnout říši?“

„To jsou zbytečné otázky,“ odpověděl král Casmir. „Odpovědi na ně mohou posečkat, až se spolu domluví me na základě. Potom se teprve budeme věnovat těmto záležitostem.“

Sir Milliflor řekl: „Na základě jsme se domluvili. Věnujme se tedy vladařským záležitostem. Král Audry je na starém trůně Evandig; uznáte jeho důležitost?“

„To nemohu. Ale mohli bychom vládnout společně jako sobě rovní. Ani král Audry ani princ Dorcas nejsou tvrdí vojáci. Já budu velet armádě; král Audry se bude věnovat diplomacii.“

Sir Lenard se pochmurně usmál. „Při první názorové neshodě může armáda snadno přemoci diplomaty.“

Král Casmir se také zasmál. „K takové situaci nemusí dojít. Ať tedy král Audry má nejvyšší moc až do své smrti. Potom budu vládnout zase já až do své smrti. Princ Dorcas bude mým následníkem. V případě, že nebude mít syna, nastoupí na trůn princ Cassander.“

„To je zajímavý návrh," konstatoval sir Milliflor suše. „Král Audry je starý a vy jste ještě docela mladý. Princ Dorcas může čekat na korunu celých třicet let."

„To je docela možné," řekl král Casmir lhostejně.

„Král Audry má jiný návrh," řekl sir Milliflor. „Jeho snahy se podobají vašim, ale má se na pozoru před vaší dobře známou ctižádostí. Navrhuje, abyste slibem zavázal Skay, a tak potom mohl zaútočit na Troicinet."

Král Casmir chvíli tiše seděl, potom se pohnul a promluvil: „Bude Audry souhlasit s tím, abychom svoje síly spojili proti Skaům?"

„To jistě, pokud bude armáda pod jeho velením."

„Má nějaké jiné návrhy?"

„Poznamenává, že princezna Suldrun brzy doroste do věku vhodného ke vdavkám. Navrhuje zasnoubit princeznu Suldrun a prince Whemuse z Dahautu."

Král Casmir se opřel do křesla.

„Whemus je jeho třetí syn?"

„Ano, Veličenstvo[12]."

Král Casmir se usmál a sáhl si na své blonďaté vousy. „Co kdybychom raději dali dohromady jeho první dceru, princeznu Cloire, s mým synovcem sirem Nonem Romanem?"

„Váš návrh předáme dvoru Avallonu."

Král Casmir se napil z kalichu; emisaři se rovněž zdvořile napili. Král Casmir se díval z jednoho na druhého. „Takže vy jste jenom poslové? Nebo ve skutečnosti můžete jednat?"

Sir Milliflor na něj pohlédl: „Můžeme jednat do jisté míry, podle pokynů, které jsme dostali. Byl byste tak laskav a zopakoval nám svůj návrh co nejjednodušeji, bez příkras?"

Král Casmir uchopil pohár oběma rukama, přidržel ho v úrovni brady a obrátil své světle modré oči ke stropu. „Návrh je takový, že spojená síla Lyonesse a Dahautu pod mým velením zaútočí na Skay a zažene je za Atlantik a potom si podrobíme Kelty. Navrhuji,

[12] Čestné tituly se v té době používaly podle dané situace. Do současného jazyka je nelze přeložit s celou křehkostí a přesností. Proto budeme používat známější termíny, i když poněkud zjednodušené.

abychom spojili svá království, a to nejen spoluprací, ale i sňatkem. Buď Audry nebo já zemřeme první. Ten, co přežije, bude potom vládnout ve spojeném království, které bude mít jméno Království Starých ostrovů, tak jako dřív. Moje dcera princezna Suldrun se vdá za prince Dorcase. Můj syn Cassander se ožení – vhodně. Takový je můj návrh.“

„Váš návrh se v mnohém podobá našemu,“ řekl sir Lenard. „Král Audry ovšem dává přednost tomu, aby vojenské akce vedené na území Dahautu řídil on sám. Za druhé –“

Jednání pokračovalo ještě hodinu, ale jenom zdůraznilo nepružnost obou stran. Vzhledem k tomu, že se již nedalo očekávat nic zvláštního, byl rozhovor zdvořile ukončen. Poslové odešli ze Síně cti, aby si mohli odpočinout před večerní slavností. Král Casmir zůstal ještě sedět u stolu a přemýšlel. V zadní místnosti Suldrun fascinovaně všechno sledovala, potom ve chvíli, kdy král Casmir uchopil jeden svícen, se v panice otočila a dlouhými kroky přešla hluboko do zadní komnaty.

Stála celá ochromená. Byla vyzrazena! Otočila se, uskočila stranou a schovala se v rohu za skříň; přes své zářivé vlasy si přetáhla kus starého koberce.

Závěsy se rozhrnuly, světlo proniklo do komnaty. Suldrun se krčila ve svém úkrytu a čekala, až uslyší hlas krále Casmira. Ale on tam stál v tichosti, s rozšířenými nozdrami, možná cítil vůni levandule, kterou měla Suldrun ve váčku uloženou v prádle. Podíval se přes rameno a potom se vydal k zadní stěně. Ze štěrbiny vyňal slabou kovovou tyč, kterou zasunul do malého otvoru ve výši kolen, potom ještě do jednoho, který byl o trochu výš. Dveře se otevřely a objevilo se chvějivé, skoro hmatatelné světlo, bylo to jako jiskřivé střídání purpurové a zelené barvy. Z místnosti bylo slyšet pronikavé hučení kouzel. Pár vysokých hlasů švitořivě křičelo.

„Ticho,“ řekl král Casmir. Vstoupil do místnosti a zavřel za sebou dveře.

Suldrun vyskočila z rohu a vyběhla z místnosti. Běžela přes Síň cti, proklouzla Velkou síní a dál Dlouhou galerií. A potom vešla klidně do svých pokojů, kde jí dáma Maugelin vyčinila za to, že si umazala šaty a obličej.

Suldrun se vykoupala a oblékla do teplých šatů. Potom si sedla k oknu. V rukou držela loutnu a dělala, jako že cvičí. Vyluzovala z nástroje zvuky natolik disonantní, že si dáma Maugelin zacpala uši a z pokoje utekla.

Suldrun zůstala sama. Odložila loutnu a rozhlížela se po krajině. Bylo pozdní odpoledne, počasí se změnilo, slunce se třpytilo na mokrých střechách města Lyonesse.

Pomalu, krok za krokem, si Suldrun probírala události celého dne. Tři poslové z Dahautu o ni nejevili příliš zájmu, jen ji chtěli odvést do Avallonu a vdát ji za podivného člověka. Nikdy! Uteče, stane se venkovankou nebo zpěvačkou nebo třeba bude sbírat v lese houby!

Tajná místnost za Síní cti sama o sobě nevypadala nijak výjimečně. V podstatě jenom potvrdila její podezření o králi Casmirovi, který vládl s takovou absolutní a hroznou mocí.

Dáma Maugelin se vrátila do místnosti. Spěchem a rozrušením funěla. „Tvůj otec nařídil, že se účastníš slavnosti. Přeje si, abys ve všem všudy byla tak krásná, jak jen princezna z Lyonesse může být. Slyšíš mě? Můžeš si vzít ty modré sametové šaty a měsíční kameny. A nezapomínej ani na chvíli na dvorskou etiketu! Nedrob; vína pij jen velmi málo. Mluv jenom, když tě někdo osloví, potom odpovídej zdvořile a nepolykej slova. Nehihněj se, neškrábej se a nevrť se na židli, jako by tě svrběl zadek. Neříhej, nesrkej ani nehltej. Když někdo vypustí větry, ne abys na něj upřeně koukala nebo na něj ukazovala anebo se snad dokonce pokusila ho urazit. Samozřejmě – sama se budeš také ovládat; není nic nápadnějšího než princezna, co vypouští větry! Pojď sem! Musím ti vykartáčovat vlasy.“

Ráno šla Suldrun do knihovny na hodinu, ale mistr Jaimes tam zase nebyl, nepřišel ani další den a ani potom. Suldrun z toho byla trochu mrzutá. Mistr Jaimes by se s ní určitě nějak spojil i přes svou indispozici. Celý týden ostentativně do knihovny nechodila, ale mistr Jaimes se pořád vůbec neozval!

V náhlých obavách vyhledala Suldrun dámu Boudettu, a ta poslala komorníka do ponuré malé cely mistra Jaimese v Západní věži. Komorník našel mistra Jaimese na pryčně mrtvého. Jeho horečka se proměnila v zápal plic a on zemřel, aniž by o tom kdokoli věděl.

KAPITOLA 4

Jedno letní ráno, před Suldruninými desátými narozeninami, vešla princezna do salónu ve třetím patře, který byl v přikrčené staré Věži sov, na hodinu tance. Tu místnost považovala Suldrun snad za nejhezčí v celém Haidionu. Na navoskovaných březových parketách se odráželo světlo ze tří oken, na kterých byl zavěšen perlově šedivý satén. Nábytek byl polstrován světle šedou a šarlatovou látkou a byl půvabně rozestavěn kolem stěn. Učitelka Laletta dbala, aby na všech stolech byly čerstvé květiny. Jejími žáky bylo osm chlapců a osm děvčat urozeného původu ve věku od osmi do dvanácti let. Suldrun je považovala za smíšenou skupinu: někteří byli příjemní, jiní nudní a hloupí.

Učitelka Laletta, štíhlá tmavooká žena urozeného původu, ale s mizivými vyhlídkami, vyučovala dobře a nikoho nezvýhodňovala. Suldrun nemohla říct, že by ji měla nějak zvlášť ráda nebo nerada.

V to ráno ale nemohla Laletta vyučovat, protože jí nebylo dobře. Suldrun se vrátila do svých komnat a našla dámu Maugelin nahou ve své posteli. Na ní ležel mohutný mladý komorník Lopus.

Suldrun se na ně překvapeně dívala, dokud dáma Maugelin nezachytila její pohled a vyděšeně nevykřikla.

„To je nechutné!“ řekla Suldrun. „A v mojí posteli!“

Lopus vylekaně vyskočil, natáhl si kalhoty a odešel. Dáma Maugelin se oblékla neméně hbitě a přitom žoviálně společensky konverzovala. „To ses vrátila ale nějak brzy z taneční hodiny, milá princezno. No, a jaká byla hodina? To, co jsi viděla, neznamená vůbec nic. Byla to jen taková hra. Bude lepší, mnohem lepší, když se to nikdo nedozví –“ Suldrun řekla rozmrzele: „Umazali jste mi postel!“

„No tak, milá princezno –“

„Odnes všechno to ložní prádlo – a napřed se jdi sama umýt, potom mi přines čisté povlečení a pořádně tu vyvětrej!“

„Ano, drahá princezno.“ Dáma Maugelin rychle uposlechla a Suldrun utíkala dolů po schodech. Nálada se jí zlepšila, poskakovala a rozdováděně se smála. Kritické poznámky dámy Maugelin teď už budou ty tam a Suldrun si bude moci dělat, co chce.

Proběhla pod podloubím, prozkoumala Urquial, aby se ubezpečila, že ji nikdo nesleduje, potom podlezla pod starým modřínem a strčila do vrzavé brány, aby se otevřela. Proklouzla, zavřela za sebou a sestupovala klikatou cestou kolem chrámu a pak dál do zahrady.

Den byl jasný a slunečný; vzduch sladce voněl otočníkem a čerstvou zelení. Suldrun si s uspokojením prohlížela zahradu. Vytrhala plevel, který jí připadal přebujelý a příliš hrubý, včetně kopřiv a hlavně bodláků. Zahrada teď už vypadala skoro jako udržovaná. Smetla listí a špínu z mozaikové podlahy staré vily a odstranila drobné nečistoty z malého potoka, který protékal na jedné straně rokle. Byla tam ještě spousta práce, ale dnes už ne.

Stoupla si do stínu sloupu, rozepjala si sponu šatů na rameni, šaty jí spadly ke kotníkům a ona z nich vystoupila úplně nahá. Sluneční paprsky ji bodaly do kůže a studený vzduch nádherně kontrastoval s tím pocitem tepla ze slunce.

Procházela zahradou. Přesně takhle se musí cítit dryáda, pomyslela si Suldrun; musí se i takhle pohybovat, přesně takhle tiše, bez jakýchkoli zvuků, jen s povíváním větru mezi listím.

Zůstala stát ve stínu osamělé staré lípy, potom pokračovala dál na pláž, aby se podívala, co vlny vynesly na břeh. Když vítr foukal z jihozápadu, což bylo často, proudy od předhoří přinášely do její malé zátoky nejrůznější předměty, které na pláži zůstaly do dalšího odlivu, kdy se zase stejný proud zdvihl a odnesl je pryč.

Dnes na pláži nebylo nic. Suldrun běhala sem a tam, obešla vlnobití, které bičovalo drsný písek. Zastavila se, aby prozkoumala skálu, která vystupovala padesát yardů pod předhořím, kde jednou viděla pár mladých mořských panen. Uviděly ji a něco křičely, ale mluvily pomalým podivným jazykem, kterému Suldrun nerozuměla. Olivově zelené vlasy jim splývaly přes bledá ramena, rty i prsní bradavky měly také bledě zelené. Jedna zamávala a Suldrun si všimla, že má mezi prsty blánu. Obě se otočily a podívaly se na

volné moře, kde se z vln vynořil vousatý mořský muž. Zavolal něco drsným bouřlivým hlasem. Mořské panny sklouzly po skále a zmizely.

Dnes byla skála opuštěná. Suldrun se otočila a šla pomalu do zahrady.

Oblékla si zmačkané šaty a vrátila se na vršek rokliny. Napřed pohled přes bránu, jestli ji nikdo nepozoruje, potom se rychle protáhnout a běžet, hop a skok dolů k podloubí, oranžérii a zpátky do Haidionu.

Letní bouře od Atlantiku přinesla do města Lyonesse jemný déšť. Suldrun nemohla z Haidionu odejít. Jednou odpoledne se šla podívat do Síně cti.

Haidion byl tichý, zdálo se, jako by hrad zadržel dech. Suldrun pomalu přešla místnost, prohlédla si každé velké křeslo, jako by měla posoudit jeho sílu. Křesla si zase na oplátku prohlížela ji. Některá z nich byla pyšná a namyšlená, jiná nevrlá. Některá byla tmavá a zlověstná, jiná laskavá. U trůnu krále Casmira si Suldrun prohlédla červený praporec, který zakrýval zadní místnost. Nic, říkala si, mě nemůže přimět k tomu, abych se opovážila vstoupit dovnitř; je tam to kouzlo.

Ukročila stranou a uhnula ze zorného pole trůnu a cítila se hned mnohem volněji. Necelých deset stop od ní visel praporec. Samozřejmě by se neodvážila vstoupit, dokonce ani přiblížit k té zadní místnosti… Ale stejně, když jenom nahlédne, tak se nic nestane.

Na změklých nohách se plížila k závěsu, potom jej jemně odhrnula. Světlo z vysokých oken jí padalo přes rameno a na vzdálenou kamennou stěnu. Tamhle: v trhlině, železná tyč. Tamhle: otvory, jeden výš, druhý níž. A za tím místnost, kam může vstoupit jenom král Casmir… Suldrun nechala.obě části závěsu u sebe. Otočila se a zcela v klidu ze Síně cti odcházela.

Vztahy mezi Lyonesse a Troicinetem, které nikdy nebyly nijak vroucí, se z různých důvodů zhoršovaly, jednotlivé maličkosti se

spojovaly, až se z nich vytvořilo nepřátelství. Ctižádost krále Casmira neopomíjela ani Troicinet ani Dascinet a jeho špehové pronikali do všech vrstev troicinetské společnosti.

Plán krále Casmira trpěl jedním nedostatkem: neměl námořnictvo. Přestože Lyonesse měl dlouhé pobřeží, země postrádala přístup k moři. Přístavy byly jenom ve Slute Skeme, Bulmer Skeme, městě Lyonesse a Pargettě za mysem Farewell. Členité pobřeží Troicinetu vytvářelo tucty krytých přístavů, V každém byla mola, doky a přístupové cesty. Měli nadbytek jak zručných loďařů, tak i stavebního dříví: břestovce a modříny na klíny, duby na rámy, kmeny mladých špičatých jedlí na stožáry a hutné pryskyřičné sosny na pevnou obšívku. Troicinetské obchodní lodi směřovaly na sever do Jutska, Británie a Irska, na jih po Atlantiku do Mauretánie a do Království modrých lidí, na východ za Tingis a do Středozemního moře.

Král Casmir se považoval za mistra intrik a neustále vyhledával bezvýznamné výhody, které by mohl nějak zužitkovat. Jednou plula vrchovatě naložená troicinetská loď podél břehů Dascinetu a v husté mlze najela na písčitý břeh. Yvar Excelsus, popudlivý král z Dascinetu, si okamžitě loď i náklad přivlastnil a oháněl se přitom námořním právem. Vyslal námořní nákladní čluny, aby náklad vyložily. Objevilo se několik troicinetských válečných lodí, odrazily rojnici polopirátské lodi Dascinetu a za odlivu odtáhly loď do hlubších vod.

Rozzlobený král Yvar Excelsus poslal králi Granicemu z Alceinoru urážlivé poselství, ve kterém požadoval odškodnění za trestný čin.

Král Granice, který dobře znal temperament Yvara Excelsa, na poselství nereagoval, čímž dascinetského krále popudil až do stavu nepříčetnosti.

Král Casmir tou dobou vyslal do Dascinetu tajného emisara, který vyžadoval útok na Troicinet a přislíbil plnou podporu. Troicinetští špióni posla zastavili a se všemi dokumenty jej odvezli do Alceinoru.

Po týdnu dostal král Casmir na Haidion sud, v němž bylo tělo jeho posla. Dokumenty měl nacpané v ústech.

Mezitím král Yvar Excelsus byl celý bez sebe z jiné události a z jeho vyhrožování Troicinetu nebylo nic.

Král Granice už víc proti králi Casmirovi nic nepodnikl, ale začal vážně přemýšlet o možnosti vypuknutí nechtěné války. Troicinet měl poloviční množství obyvatel než Lyonesse. Nebylo tedy možné předpokládat, že by takovou válku vyhrál; mohl ztratit všechno a nezískat nic.

Z města Pargetta nedaleko mysu Farewell přišly znepokojivé zprávy o plenění a zabíjení, které bylo dílem Skaů. Ze dvou černých lodí, které dorazily za rozbřesku, se vylodily bandy, a plenily město s chladnou důkladností, mnohem děsivější než divošský nájezd. Všichni, kdo se postavili na odpor, byli zabiti. Skaové brali nádoby s olivovým olejem, šafránovým vínem, odnesli zlato z Mithrova chrámu, cínové a stříbrné pruty, lahve se rtutí. Nebrali žádné zajatce, nezapálili žádnou budovu, nenásilnili ani nikoho nemučili. Zabíjeli jen ty, kdo se pokusili zabránit jim v loupežích.

Po dvou týdnech dorazila do města Lyonesse troicinetská loď s nákladem irského lněného plátna a přivezla zprávu o zničené lodi Skaů na moři Tethra, západně od mysu Farewell. Troicinetská loď připlula dost blízko ke Skaům, kteří jen seděli a byli příliš slabí na to, aby veslovali, a nabídla jim, že je potáhne. Skaové odmítli a loď odplula.

Král Casmir hned na to místo vyslal tři válečné galéry. Našly jen dlouhou tmavou loď, která se bez stěžňů pohupovala na vlnách.

Galéry připluly do blízkosti té lodi a shledaly pohromu, muka a smrt. V bouři se zlomila parduna plavidla. Stožár se zřítil do předního kolizního prostoru na sudy s vodou; polovina posádky již zahynula žízní.

Devatenáct mužů přežilo; byli příliš zesláblí, aby kladli jakýkoli odpor. Vzali je na palubu lyonesských lodí a dali jim napít. K válečné veslici připevnili lano, mrtvoly naházeli přes palubu a všichni se vrátili do města Lyonesse, Skaové byli uvězněni ve staré pevnosti na západní straně přístavu. Král Casmir na koni Sheuvanovi přijel do přístavu, aby si prohlédl válečnou veslici. Náklad byl dopraven do doku. Bedna zlatých a stříbrných chrámových ozdob,

skleněné džbánky šafránu sebrané z údolí za mysem Farewell, keramické nádoby se znakem Bulmer Skeme.

Král Casmir si prohlédl kořist a válečnou veslici, potom jel na Sheuvanovi kolem Chale do pevnosti. Na jeho příkaz přivedli vězně a postavili je do řady; mžourali do slunce: vysocí tmavovlasí muži s bledou pletí, spíš hubení a šlachovití než mohutní. Rozhlíželi se kolem sebe s mírnou zvědavostí vážených hostů a mluvili mezi sebou odměřeným tónem.

Král Casmir oslovil celou skupinu:

„Který z vás je kapitán lodi?“

Jeden Ska se otočil a podíval se na něj, docela slušně, ale neodpověděl mu.

Král Casmir ukázal prstem na muže v přední řadě.

„Který muž má velení? Ukaž mi na něj.“

„Kapitán je mrtev. Všichni jsme ‘mrtví’. Velení je to tam a i všechno ostatní v životě.“

„Mně připadáš docela živý,“ řekl Casmir a chladně se usmál.

„My se považujeme za mrtvé.“

„Protože čekáte, že vás zabijeme? Dejme tomu, že bych vám dal možnost vyplatit se.“

„Kdo by vyplácel mrtvýho člověka?“

Král Casmir udělal netrpělivé gesto. „Chci slyšet fakta, žádné nesmysly nebo fráze.“ Prohlédl si členy skupiny a měl pocit, že v jednom muži, který byl o trochu starší než ti ostatní, poznal jistou autoritu. „Ty tady zůstaneš.“ Pokynul strážím. „Odveďte ty ostatní do vězení.“

Král Casmir vzal toho vybraného muže stranou. „Ty jsi taky ‘mrtvý’?“

„Už nejsem mezi živými Skay. Pro svou rodinu, své přátele a pro sebe samotného jsem mrtvý.“

„Řekni mi jedno: dejme tomu, že bych chtěl hovořit s tvým králem. Přijel by do Lyonesse, kdybych mu zaručil ochranu?“

„Samozřejmě, že ne.“ Ska se tvářil pobavené.

„Dejme tomu, že bych uvažoval o uzavření aliance.“

„K čemu?“

„Námořnictvo Skaů a sedm lyonesských armád, pokud by bojovaly bok po boku, by mohlo být neporazitelné.“

„‘Neporazitelné’? Pro koho?“

Král Casmir neměl rád nikoho, kdo dělal, že je méně bystrý než on sám. „Pro Staré ostrovy! Pro koho jiného?“

„Ty myslíš, že ti Skaové pomůžou proti tvým nepřátelům? To je hloupost. Kdybych byl živej, tak bych se smál.

Skaové bojují proti celýmu světu, i proti Lyonesse.“

„To není žádná omluva. Chci vás prohlásit za piráty.“

Ska se podíval do slunce, na oblohu a na moře. „Jak chceš. My jsme mrtví.“

Král Casmir se smutně usmál, „Mrtví nebo ne, váš osud bude odstrašujícím příkladem pro ostatní vrahy, a váš čas nadejde zítra v poledne.“

U vlnolamu bylo vztyčeno devatenáct rámů. Noc skončila; rozbřesk byl jasný a čistý. Během dopoledne se kolem Chale shromáždily davy lidí, přišli i lidé z vesnic na pobřeží, vesničané v čistých halenách a zvoncovitých kloboucích, prodavači klobás a sušených ryb. Na skalách západně od Chale se ploužili mrzáci, malomocní a slaboduší, všechno bylo přesně podle pravidel platných v Lyonesse.

Slunce dosáhlo zenitu. Skaové byli vyvedeni z pevnosti, všichni nazí připoutáni k rámům s roztaženýma nohama i rukama. Obrátili je hlavou dolů obličejem k moři. Zdola od Peinhadoru přišel Zerling, hlavní popravčí. Procházel kolem té řady, u každého muže se zastavil, rozřízl mu břicho a dvojitým hákem mu vyvrhl vnitřnosti z těla tak, aby mu stékaly přes hrudník a hlavu, potom postoupil k dalšímu. U vjezdu do přístavu byla vztyčena černožlutá vlajka a umírající muži byli ponechám sami sobě.

Dáma Maugelin si natáhla na hlavu vyšívanou čapku a šla dolů do Chale. Suldrun měla zato, že zůstane sama, ale dáma Boudetta ji odvedla na balkón u královniny ložnice, kde se shromažďovaly dvorní dámy, aby přihlížely popravě. V poledne utichl veškerý hovor

a všechny se přitiskly k zábradlí, aby viděly průběh celé popravy. Když Zerling obcházel jednotlivé muže, aby splnil svou povinnost, dámy vzdychaly a něco si mumlaly. Suldrun vyzvedly nad zábradlí, aby lépe viděla, jaký osud čeká všechny desperáty. Fascinovaně a s odporem sledovala Zerlinga, jak jde od jednoho muže ke druhému, ale z té dálky nebyly dobře vidět detaily jeho konání.

Několik dam se k té záležitosti vyjádřilo pochvalně. Lady Duisane a lady Ermoly měly špatný zrak, takže ta vzdálenost pro ně byla příliš veliká. Lady Spaneis prohlásila, že to všechno bylo jednoduše hloupé. „Bylo to, jako když řezník pracuje s mrtvými zvířaty. Skaové se ani nebáli ani ničeho nelitovali. Co je to za popravu?“ Královna Sollace rozmrzele poznamenala: „Nejhorší ze všeho je, že vítr vane od přístavu rovnou do našich oken. Za tři dny nás ten zápach vyžene do Sarris.“

Suldrun poslouchala s nadějí a vzrušením. Sarris byl letní palác, asi čtyřicet mil na východ podél řeky Glame.

Ale do Sarris neodjeli, přestože o tom královna Sollace hovořila. O mrtvoly se rychle postarali mrchožroutští ptáci. Krále Casmira začaly ty rámy se zbytky kostí a páteři zkroucených do podivných poloh nudit, tak nařídil, aby byly odstraněny.

Haidion byl tichý. Dáma Maugelin, která měla oteklé nohy, ležela a sténala ve své komnatě vysoko ve Věži sov. Suldrun zůstala sama ve svém pokoji, neměla stání, ale burácející vítr, syrovost a chlad ji odradily od návštěvy tajné zahrady.

Suldrun stála u okna a dívala se ven, naplňoval ji sladký smutek zneklidnění. Kdyby tak měla čarovného koně, který by ji odnesl vzduchem! Jak daleko by mohla letět nad bílými mraky, přes Zemi Stříbrné řeky, k horám na kraji světa.

Na malou chvíli si pomyslela, jaké by to bylo přehodit si plášť, vyklouznout z paláce a odejít: ke Sfer Arct, na Old Street a pak by před sebou měla širokou zemi. Povzdechla si a bezvýrazně se usmála nad pošetilostí svých vlastních představ. Pobudů, které vídala přes zídku, bylo hodně a měli velmi špatnou pověst, byli věčně hladoví a špinaví a někdy měli velmi hrubé způsoby. Takový život ji příliš nelákal a když teď o celé té záležitosti přemýšlela, rozhodla se, že je

vlastně moc ráda, že má přístřeší, které ji ochrání před větrem a deštěm, že má krásné čisté šaty a nechybí jí ani důstojnost.

Kdyby tak měla kouzelný kočár, který by se na noc proměnil v malou chaloupku, kde by mohla jíst, co má ráda a spát v pohodlné posteli!

Ještě jednou si povzdechla. Dostala nápad. Troufale si olízla rty. Odváží se? Co by se mohlo stát, když bude hodně, hodně opatrná? Chvilku přemýšlela, sešpulila rty a naklonila hlavu na stranu: jasný výraz dívky, která plánuje nějakou darebnost.

Suldrun si z ohně v krbu zapálila svíčku ve své lampě a nasadila na ni stínidlo. Se svíčkou v ruce sestupovala ze schodů.

V Síni cti bylo šero a pochmurno a ticho jako v hrobě. Suldrun vstoupila do komnaty s velikou obezřelostí. Dnes jí křesla věnovala jen mizivou pozornost. Nepřátelská křesla si udržovala kamennou mlčenlivost; laskavá křesla jako by byla soustředěna sama na sebe. No dobře, ať si jí tedy nevšímají. Dnes si jich ani ona všímat nebude.

Suldrun obešla trůn, šla k zadní stěně, sňala stínidlo ze svíčky. Jenom nahlédnout; nic víc v plánu neměla. Byla příliš moudré děvče, než aby se vrhala do nebezpečí. Rozhrnula závěs. Světlo svíčky ozářilo místnost a kamennou stěnu vzadu.

Suldrun rychle našla železnou tyč; jestli zaváhá, opustí ji veškerá odvaha. Tak tedy rychle! Vsunula tyč do otvorů, dolního a horního, potom ji vrátila na místo.

Dveře se s otřesy otevřely a propustily šarlatově zelené světlo. Suldrun zkusila udělat krok vpřed; jen nahlédnout! Pozor, opatrně a pomalu! Kouzlo dokáže i chytit do pasti, to věděla.

Otevřela dveře ještě víc. Místnost byla zalita vrstvami barevného světla: zelená, purpurová, tomatově červená. Na jedné straně byl stůl a na něm podivný přístroj ze skla a vyřezávaného černého dřeva. Baňky, trochu sražené lahve a kameninové misky byly srovnány na policích. A také knížky, libramy a zkušební kameny. Suldrun postoupila velmi opatrně ještě o krok dopředu. Ozval se jemný hrdelní hlas: „Kdopak to přišel blíž, tichounký jako myš, strká k nám nosík a bělounký prstík a voní po kytkách?“

Druhý hlas řekl:

„Jen pojď dál, jen dál! Možná nám budeš moci prokázat laskavou službu a vysloužíš si naše požehnání a odměnu.“

Na stole viděla Suldrun zelenou skleněnou lahev o obsahu jednoho galonu.

Hrdlo dosedalo těsně na krk dvouhlavého homunkulu, takže vyčnívaly jen dvě malé hlavičky. Byly trochu sražené, ne větší než kočičí, s holými vráscitými temeny, jiskřivýma černýma očima a pusou v podobě tuhého hnědého rohu či zobáku. Tělo bylo zastíněno sklem a kapalinou tmavou jako silné pivo. Hlavy se zvedly, aby pohlédly na Suldrun, a obě promluvily:

„Ale, to je pěkné děvče!“

„A taky dobrosrdečné!“

„Ano, to je princezna Suldrun, je už známá svými dobrými skutky.“

„Slyšela jsi o tom, jak pečovala o malého vrabce, až ho docela vyléčila?“

„Pojď trochu blíž, maličká, ať se můžeme potěšit tvojí krásou.“

Suldrun se nehnula z místa. Její pozornost poutaly jiné předměty, ale všechno se jí zdálo podivné a ty nástroje ji spíš ohromovaly, než že by si dovedla představit, jak je používat. Z urny vycházelo barevné světlo, které stékalo jako voda, a pak se vznášelo do správné výšky. Na stěně viselo osmiúhlé zrcadlo v rámu z matného dřeva.

Ještě o kousek dál kolíky spínaly cosi jako lidskou kostru z černých kostí, hubených jako vrbové proutí. Z lopatek vyčníval pár zahnutých křidélek s mnoha jamkami, z nichž snad mohlo vyrůstat peří nebo šupiny. Kostra démona? Když se Suldrun dívala do očních jamek, pocítila děsivé přesvědčení, že se to stvoření nikdy nenadýchalo čerstvého pozemského vzduchu.

Šotci vesele křičeli: „Suldrun, hezká princezno! Pojď k nám!“

„Potěš nás svojí přítomností!“

Suldrun postoupila o krok do místnosti. Sehnula se, aby si prohlédla olovnici, která visela nad miskou s vířící rtutí. Na stěně nad olověnou tabulkou bylo několik kostrbatých černých znaků, které se měnily, když se na ně dívala: to byl velmi zajímavý předmět! Suldrun zajímalo, co ty znaky vyjadřují. Nic takového nikdy předtím neviděla.

Ze zrcadla se ozval hlas a Suldrun si všimla, že spodní část rámu byla vyřezaná do podoby širokých úst, která se v koutcích zdvihala. „Je tam napsáno: ‘Suldrun, sladká Suldrun, odejdi odtud, než se ti něco stane!’“

Suldrun se rozhlédla kolem sebe. „Co by se mi mohlo stát?“

„Když dovolíš, aby tě ti šotkové v lahvi chytili za vlasy nebo za prsty, tak potom poznáš, co se ti může stát.“

Obě hlavy promluvily současně: „To je ale podlost! Jsme mírumilovné jako holubičky.“

„Teda! To je strašné, že nás takhle někdo očerňuje, když té špatnosti nemůžeme dát za vyučenou!“

Suldrun se stáhla ještě dál od stolu. Otočila se k zrcadlu. „Kdo to mluví?“

„Persilian.“

„Jsi moc hodný, žes mě varoval.“

„Možná. Sem tam mám takové zvrhlé nápady.“

Suldrun opatrně vykročila.

„Můžu se podívat do zrcadla?“

„Ano, ale dej si pozor: co uvidíš, se ti možná nebude moc líbit!“

Suldrun na chvilku zapochybovala. Co by asi tak nechtěla vidět? Když nic jiného, vzbudilo to její zvědavost. Přenesla si trojnohou stoličku přes místnost a vylezla na ni tak, aby viděla do zrcadla. „Persiliane; nevidím nic. Je to jako když se dívám na nebe.“

Obraz v zrcadle se pohnul; na chvíli se jí do tváře díval jiný obličej: byl to mužský obličej. Tmavé kučeravé vlasy mu splývaly po bezvadné pleti; jemné obočí se klenulo nad lesklýma tmavýma očima; měl rovný nos a plná pružná ústa… Kouzlo zmizelo. Suldrun se znovu dívala do prázdnoty. Zamyšleně se zeptala: „Kdo to byl?“

„Jestli ho někdy potkáš, řekne ti své jméno. Jestli ho nikdy neuvidíš, k čemu by ti jeho jméno bylo?“

„Persiliane, ty mě klameš.“

„Možná. Stává se mi občas, že nepochopím nebo klamu nevinné nebo říkám pravdu lhářům nebo podtrhávám nohy ctnosti – všechno mě zasahuje jako zvrhlost. Teď jsem zticha; mám takovou náladu.“

Suldrun slezla ze stoličky, mrkala, protože jí do očí vstoupily slzy. Byla zmatená a zbídačená… Dvouhlavý skřítek najednou natáhl

jeden ze svých krků a zobákem popadl Suldrun za vlasy. Podařilo se mu chňapnout jenom několik vlásků, ty vytrhl i s kořínky. Suldrun klopýtavě vycházela z místnosti. Už zavírala dveře, když vtom si vzpomněla na svíčku. Vběhla zpátky do místnosti, popadla svíčku a odešla. Jak zavírala dveře, posměšné výkřiky dvouhlavého skřítka se utlumily.

KAPITOLA 5

V den Beltane[13], na jaře v roce po Suldruniných jedenáctých narozeninách se konal starodávný obřad známý jako Blodfadh nebo „Vstup do květu“. Společně s dalšími třiadvaceti dívkami urozeného původu vstoupila Suldrun do kruhu bílých růží a potom tančila pavanu; jejím partnerem byl princ Bellath z Caduzu. Bellath byl ve svých šestnácti letech spíš sporý než statný. Měl křehké rysy pěkných tvarů, i když poněkud strohé. Jeho způsoby byly dokonalé a byl příjemně skromný. Něčím Suldrun připomínal někoho jiného. Ale koho? Pátrala v paměti, leč marně. Když spolu pečlivě tančili figury pavany, prohlížela si jeho obličej a povšimla si, že i on se na ni dívá stejně zkoumavě.

Suldrun se rozhodla, že se jí Bellath líbí. Roztržitě se smála. „Proč se na mě tak upřeně koukáš?“

Bellath se jí napůl omluvně zeptal: „Mám ti říct pravdu?“

„Samozřejmě.“

„Dobře, ale budeš potom muset ovládnout svoji sklíčenost. Řekli mi, že my dva bychom se snad měli brát.“

Suldrun nevěděla, co na to má říct. V tichosti tančili vznešené taneční figury.

Nakonec Bellath znepokojeně řekl: „Doufám, že nejsi rozrušena tím, co jsem řekl?“

„Ne… Jednou se vdát musím – aspoň si to myslím. Nejsem připravená na to myslet.“

Tu noc, když ležela v posteli a vzpomínala na události uplynulého dne, uvědomila si, koho jí princ Bellath připomínal: nebyl to nikdo jiný než mistr Jaimes.

Blodfadh přinesl do Suldrunina života změnu. Bez ohledu na její názor ji vystěhovali z jejích drahých a důvěrně známých komnat ve

[13] starý keltský svátek prvního května - pozn. překl.

Východní věži do mnohem prostornějších místností o poschodí níž a princ Cassander se nastěhoval do bývalých Suldruniných pokojů.

Dva měsíce předtím zemřela dáma Maugelin na vodnatelnost. Její místo zaujala švadlena a dvě služebné.

Dáma Boudetta dostala na starost prince Cassandera. Nový archivář, malý, seschlý hnidopich Julias Sagamundus se stal Suldruniným učitelem ortografie, historie a počtů. Pro zvýšení panenské grácie se dostala do péče lady Desdey, vdovy po bratrovi královny Sollace, která bydlela na Haidionu a vykonávala své vznešené povinnosti na apatický příkaz královny Sollace. Lady Desdea byla čtyřicetiletá žena bez majetku, vysoká, hodně kyprá a se špatným dechem; už před sebou neměla nijak veliké perspektivy. I tak si však krátila čas nemožnými představami. Parádila se, pudrovala a parfémovala; oříškové vlasy si česala ve vysokém stylu. Nosila složitý drdol v týle a přes uši měla kudrny v síťkách.

Suldrunina svěží mladá krása a přirozené roztržité zvyky drásaly to nejjemnější předivo povahy lady Desdey. O tom, že Suldrun odchází do zahrady, se už všeobecně vědělo. Lady Desdea tyhle její návštěvy zcela automaticky zamítala. Pro vysoce urozené dívky – nebo jakékoli jiné dívky – byla touha po soukromí nejen výstřední, byla velmi podezřelá. Suldrun byla příliš mladá na to, aby měla milence. A přesto… Ta myšlenka byla absurdní. Neměla ještě ani pořádně vyvinutá ňadra. Ale i tak ji mohl zlákat některý z faunů, o nichž bylo známo, že mají slabost na sladké mladé panny.

Takové bylo smýšlení lady Desdey. Jednou se dobromyslně nabídla, že Suldrun do zahrady doprovodí. Ta se z toho snažila nějakým způsobem vyvléci. „Nebude se vám tam líbit. Cesta vede přes skály a není tam nic moc k vidění.“

„Ale i tak bych se tam ráda podívala.“

Suldrun úmyslně neodpovídala, ale lady Desdea naléhala. „Počasí je pěkné. Co kdybychom se teď spolu trochu prošly?“

„Promiňte, mylady, prosím,“ řekla Suldrun zdvořile, „ale to je místo, kam chodím, jen když jsem sama.“

Lady Desdea zdvihla své úzké oříškové obočí. „Sama? Není příliš vhodné, aby se mladé dámy ve tvém postavení procházely na tak odlehlých místech samy.“

Suldrun jí odpověděla klidně a okamžitě, jako by říkala všeobecně známou pravdu. „Na tom, že někdo chce být ve své zahradě, není přece nic špatného.“

Lady Desdea na to nedokázala nic říct. Později královně Sollace vyprávěla o Suldrunině tvrdohlavosti. Královna zrovna zkoušela novou pomádu z lihového vosku. „Už jsem o tom něco slyšela,“ řekla a vtírala si hrudku krému do zápěstí. „Je taková divná. V jejím věku jsem se zajímala o několik dvorných mládenců, ale co se jí dotýká, nic takového ji patrně v té její divné hlavince ještě ani nenapadlo… Ha! To voní hodně! Cítím ten balzám!“

Další den slunce svítilo dost vydatně mezi chomáči oblak. Suldrun šla zdráhavě na hodinu s Juliem Sagamundem. Měla na sobě šaty bíle a levandulově pruhované, pod ňadry nabrané a lemované krajkou na límci a na sukni. Posadila se na stoličku a svědomitě psala ozdobné lyonesské písmo šedým husím brkem, tak jemným a tak dlouhým, že jeho konec vyčníval celou stopu nad její hlavou. Suldrun se přistihla, že se stále častěji upřeně dívá, z okna, a písmena jí začala ubíhat.

Když Julias Sagamundus viděl, odkud vítr vane, jednou nebo dvakrát si povzdechl, ale nijak důrazně. Vzal Suldrun brk z ruky, sbalil si učebnice, brka, inkousty a pergameny a šel si po svých. Suldrun vstala ze stoličky a pohrouženě se dívala z okna, jako by naslouchala vzdálené hudbě. Otočila se a odešla z knihovny.

Lady Desdea vešla do galerie ze Zeleného salónu, kde jí král Casmir podrobně vysvětlil, co má dělat. Vyšla právě včas, aby zahlédla záhyb Suldruniných pruhovaných šatů, jak mizí v Octagonu.

Lady Desdea spěchala za ní, v čerstvé paměti pokyny krále Casmira. Vešla do Octagonu, podívala se napravo i nalevo, potom vyšla ven a zase na okamžik spatřila Suldrun na konci podloubí.

„Aha, slečna Tichošlápek!“ řekla si lady Desdea pro sebe. „Však se uvidí. Ale za chvilku, za chvilku!“ Poklepala si prstem na ústa, potom vyšla do Suldruniných komnat a ptala se komorných. Žádná z nich nevěděla, kde je. „Nevadí,“ řekla lady Desdea. „Já vím, kde ji najdu. Ale vy teď připravte její odpolední bledě modré šaty s krajkovým živůtkem a všechno, co k těm šatům patří, a připravte jí koupel.“

Lady Desdea sešla do galerie a půl hodiny se tam procházela. Nakonec se vydala nahoru do Dlouhé galerie. „Tak, a teď se uvidí," řekla si.

Prošla podloubím a tunelem se dostala na slavnostní shromaždiště. Po její pravé ruce byla divoká švestka a modřín, které vrhaly stíny na starou kamennou stěnu, v níž vypátrala zchátralé dřevěné dveře. Vykročila, sklonila se pod větve modřínu a strčila do dveří. Ty se otevřely a před ní se objevila cesta, která vedla dolů přes výstupky a hřebeny skály.

Lady Desdea si vykasala sukni nad kotníky a vydala se po nepravidelných kamenných schodech, které se nejprve stáčely na pravou stranu, pak vlevo a potom kolem starého kamenného chrámu. Šla dál a dávala dobrý pozor, aby neklopýtla a neupadla, neboť to by docela jistě neposloužilo její důstojnosti.

Stěny rokliny se rozestoupily. Lady Desdea se rozhlédla po zahradě. Krok za krokem šla po pěšině a kdyby nevěnovala tolik pozornosti samotné chůzi, možná by si všimla řad květin a příjemných bylin, malého potůčku, který byl dovedně rozveden do maličkých tůněk, z nichž se voda přes kameny přelévala dolů do další tůňky. Lady Desdea viděla jen kamenitou krajinu, kde se špatně chodí, kde to zapáchá plesnivinou a je tam nepříjemně pusto. Klopýtla, uhodila se do nohy a zaklela, zlobila se, že se vůbec vydala takhle daleko od Haidionu a vtom uviděla Suldrun třicet stop před sebou na cestě, úplně samotnou. (Lady Desdea věděla, že nevyhnutelně musí být sama; jenom doufala, že dojde k nějakému skandálu).

Suldrun slyšela kroky a vzhlédla. V očích se jí zračila rozladěnost a obličej měla bledý a rozzlobený.

Lady Desdea řekla podrážděně: „Zranila jsem si nohu o kámen, to je vážně velmi nepříjemné."

Suldrun pohnula ústy, nenacházela slov.

Lady Desdea ze sebe vynutila odevzdaný povzdech a dělala, jako že se rozhlíží kolem sebe. Mluvila podivným blahosklonným hlasem. „Tak, moje milá princezno, tohle je to tvoje útočiště." Přehnaně se otřásla a zdvihla ramena. „Copak ti vůbec nevadí ten vzduch? Cítím tu silný zápach hniloby. To musí být od moře." Znovu se rozhlédla a

s pobaveným nesouhlasem našpulila ústa. „Ale je to takový divoký koutek. Takhle asi vypadal svět, než se objevil člověk. Pojď, dítě, proveď mě tu trochu.“

Suldrun v sobě dusila vztek tak, že přes sevřené rty jí byly vidět zaťaté zuby. Zdvihla ruku a ukázala. „Jděte! Jděte odtud!“

Lady Desdea se napřímila. „Drahé dítě, chováš se hrubě. Jde mi jen o tvoje dobro a nezasloužím si tvou zášť.“

Suldrun divoce řekla: „Já vás tady nechci! Nechci vás vůbec mít u sebe! Jděte pryč!“

Lady Desdea strnula, místo obličeje měla ošklivou masku. Vřelo to v ní protichůdnými pocity. Nejraději ze všeho by si našla prut, zdvihla tomu drzému dítěti sukni a dala by jí pěkných pár na zadek. Toho by se však sama neodvážila. Ustoupila o několik kroků a promluvila ponuře: „Ty jsi nejnevděčnější ze všech dětí. Myslíš, že mám nějaké potěšení z toho, že tě musím učit všechno, co je ušlechtilé a dobré a střežit tvou nevinnost před nástrahami dvora, když ty mě vůbec neuznáváš? Hledám lásku a důvěru. Místo toho nalézám zarytost. Zasloužím si to? Dělám, co můžu, abych plnila své povinnosti. Dostala jsem pokyn, abych odešla.“ Její hlas zněl monotónně. Suldrun se napůl odvrátila a dívala se na hejno vlaštovek, potom na další. Dívala se, jak se vlny oceánu tříští o pobřežní skály, potom se zatřpytí, promění se v pěnu a omývají její pláž. Lady Desdea mluvila dál. „Musím ti jasně říct, že skalami a bodláčím nelezu pro svůj vlastní prospěch; přišla jsem ti sdělit, že tě dnes čekají povinnosti na důležitém oficiálním přijetí hostů. Teď jsem svoji povinnost splnila. Ne, musím se prostě vyrovnat s rolí vlezlé lady Desdey. Vzkaz jsem ti předala a víc už udělat nemohu.“

Lady Desdea se otočila a plahočila se vzhůru po cestě a vyšla ze zahrady. Suldrun se za ní zadumaně dívala. V tom, jak pohybovala pažemi a jak držela hlavu, byla patrná jakási nedefinovatelná spokojenost. Suldrun si nebyla jista, co to znamená.

Aby byl král Deuel z Pamperolu a jeho družina lépe chráněni před sluncem, natáhli přes nádvoří Haidionu plátěnou střechu z červeného a žlutého hedvábí, což byly barvy Pomperolu. Pod tuhle

střechu přišel král Casmir, král Deuel a různí další urození lidé, aby se bavili na přátelském, neformálním banketu.

Král Deuel, šlachovitý muž středních let, se pohyboval se rtuťovitou energií a půvabem. S sebou přivedl jen malou skupinu lidí: svého syna prince Kestrela, čtyři rytíře, různé pobočníky a lokaje. Jak to vyjádřil král Deuel:

„Jsme volní jako ptáci, ta požehnaná stvoření, která plachtí vzduchem, můžeme jít, kam se nám zlíbí, a jak chceme rychle!“

Princ Kestler dosáhl patnácti let a připomínal svého otce jen rezavými vlasy. Jinak byl vážný a flegmatický, korpulentní a vypadal klidně. Přesto se král Casmir domníval, že by mohl být vhodným partnerem pro princeznu Suldrun, pokud by se nenaskytlo nějaké výhodnější spojení, a tak to zařídil tak, aby Suldrun seděla u stolu na náležitém místě.

Když místo zůstalo prázdné, zeptal se král Casmir ostře královny Sollace: „Kde je Suldrun?“

Královna Sollace pomalu pokrčila svými mramorovými rameny.

„Nevím. Je nevyzpytatelná. Myslím, že nejlepší by bylo nechat ji, ať si dělá, co chce.“

„No, dobře. Ale chci, aby tu teď byla!“

Královna Sollace znovu pokrčila rameny a natáhla se pro švestku v cukru. „To je věc lady Desdey.“

Král Casmir se ohlédl přes rameno na lokaje. „Přiveď lady Desdeu.“

Král Deuel se mezitím bavil skotačením cvičených zvířat, která si král Casmir najal pro pobavení. Medvědi v modrých kloboucích sesunutých na stranu pohazovali balónky, čtyři vlci v růžovožlutých saténových kostýmech tančili čtverylku, šest volavek a šest vran kráčelo v zástupu.

Král Deuel představení tleskal, líbili se mu hlavně ptáci: „To je nádhera! Nejsou to důstojná stvoření, vznešená a moudrá? Všimněte si té jejich grácie při chůzi. Jeden krok: takhle! Další krok: přesně stejně!“

Král Casmir na kompliment odpověděl vznešeným gestem. „Vím, že máte velmi rád ptáky.“

„Považuji je za výjimečně krásné. Létají s prostou odvahou a grácií, které značně přesahují naše vlastní schopnosti!“

„Přesně tak… Omluvte mě, musím prohodit pár slov s lady Desdeou.“ Král Casmir odešel. „Kde je Suldrun?“

Lady Desdea se zatvářila falešně zmateně. „Ona tady není? To je ale moc divné! Je tvrdohlavá a možná i trochu vrtošivá, ale nemohu uvěřit, že by byla úmyslně takhle neposlušná.“

„Kde tedy je?“

Lady Desdea se zatvářila bodře a mávla rukou. „Jak říkám, je to svéhlavé dítě a má nejrůznější nápady. Teď se jí zrovna zalíbila stará zahrada pod Urquialem. Snažila jsem se ji od toho odradit, ale je to její oblíbené, často vyhledávané místo.“

Král Casmir řekl příkře: „A teď tam je? Bez dozoru?“

„Veličenstvo, nikoho do zahrady nepustí – nebo to tak aspoň vypadá. Mluvila jsem s ní a vyřídila jsem jí přání Vašeho Veličenstva. Neposlouchala mě a poslala mě pryč. Domnívám se, že ještě v té zahradě je.“

Král Deuel byl fascinován vystoupením cvičené opice na provaze. Král Casmir zamumlal omluvu a odešel. Lady Desdea šla po svých s příjemným pocitem dobře vykonaného díla.

Král Casmir nevstoupil do staré zahrady dvacet let. Sestupoval po cestě vyložené oblázky, mezi stromy, bylinami a květinami. Na půli cestě k pláži došel k Suldrun. Klečela na cestě a zasazovala oblázky do písku.

Suldrun vzhlédla bez jakéhokoli výrazu překvapení. Král Casmir beze slov přehlédl zahradu, potom se podíval na Suldrun. Pomalu se postavila. Král Casmir promluvil monotónním hlasem. „Proč jsi nesplnila moje příkazy?“

Suldrun na něj překvapeně koukala. „Jaké příkazy?“

„Chtěl jsem, abys ses zúčastnila slavnosti s králem Deuelem z Pomperolu a jeho synem princem Kestrelem.“

Suldrun zalovila v paměti a vzpomněla si na ozvěnu hlasu lady Desdey. S přivřenýma očima se dívala na moře a řekla: „Lady Desdea možná něco říkala. Mluví tak moc, že ji jen málokdy poslouchám.“

Obličej krále Casmira oživl chladným úsměvem. On sám měl také pocit, že lady Desdea mluví zbytečně dlouho. Znovu si prohlédl zahradu. „Proč sem chodíš?“

Suldrun kostrbatě odpověděla: „Jsem tu sama. Nikdo mě tu neobtěžuje.“

„Ale necítíš se opuštěná?“

„Ne. Představuji si, že se mnou hovoří květiny.“

Král Casmir něco zamručel. Taková obrazotvornost je pro princeznu nepotřebná a nerozumná. Možná je trochu výstřední. „Nechtěla by ses bavit s ostatními děvčaty, která jsou ve stejném společenském postavení jako ty?“

„Otče, to dělám na hodinách tance.“

Král Casmir si ji chladně prohlédl. Do svých lesklých, špinavě blonďatých vlasů si vetkla malý bílý kvítek; měla pravidelné a jemné rysy. Poprvé král Casmir viděl svoji dceru jinak než jen jako hezké roztržité dítě. „Pojď se mnou,“ řekl nevrle. „Půjdeme teď na recepci. Nejsi sice pro takovou příležitost vhodně oblečena, ale ani král Deuel ani princ Kestrel kvůli tomu o tobě nebudou smýšlet špatně.“ Všiml si Suldrunina melancholického výrazu. „Tak co, vzpěčuješ se jít na banket?“

„Otče, jsou to cizí lidé; proč se s nimi musím setkat dnes?“

„Protože se ve vhodnou dobu musíš vdát a Kestrel by mohl být nejvýhodnější partií.“

Suldrun protáhla obličej zklamáním. „Myslela jsem, že si mám vzít prince Bellatha z Caduzu.“

Králův obličej ztvrdl. „Kdepak jsi to slyšela?“

„Princ Bellath mi to sám řekl.“

Král Casmir se drsně zasmál.

„Bellath se před třemi týdny zasnoubil s princeznou Mahaevou z Dahautu.“

Suldrun svěsila koutky úst. „Není už dospělá?“

„Je jí devatenáct a navíc je ohyzdná. Ale to nevadí; vyhověl svému královskému otci. Ten dal přednost Dahautu před Lyonesse, sám pozná, že to byl z jeho strany nerozum… Takže ty ses do Bellatha zamilovala?“

„Docela se mi líbil.“

„Teď na tom nezáleží. Potřebujeme Pomperol a Caduz; když se spojíme s Deuelem, získáme obojí. Pojď a pamatuj si, buď k princi Kestrelovi zdvořilá.“ Otočil se na podpatku. Suldrun se za ním loudala.

Na recepci ji usadili vedle prince Kestrela, který se k ní choval vznešeně afektovaně. Suldrun si toho nevšímala. Kestrel a celá recepce ji nudili.

Na podzim téhož roku se král Quairt z Caduzu a princ Bellath vydali na lov do Long Hills. Přepadli je maskovaní bandité a zabili je. Caduz propadl zmatku, chaosu a pochybnostem.

V Lyonesse král Casmir objevil, že může vznést požadavek na caduzský trůn. Jeho požadavek vyplýval z faktu, že jeho děd, vévoda Cassander, byl bratr královny Lydie z Caduzu.

Požadavek, založený na převedení ze sestry na bratra a potom na potomka byl dvakrát zamítnut, protože právo (s jistými omezeními) v Lyonesse a rovněž v Ulflandech bylo v prudkém rozporu s přísnými zvyky o následnictví v Dahautu. Zákony samotného Caduzu byly nejasné.

Aby zdůraznil svůj požadavek, jel Casmir do Montrocu, hlavního města Caduzu, v čele stovky rytířů, kteří stále burcovali krále Audryho z Dahautu. Ten upozornil, že za žádných okolností král Casmir tak snadno nepřipojí Caduz ke své koruně a začal mobilizovat velikou armádu.

Vévody a hrabata z Caduzu to povzbudilo a začali vyjadřovat svou nechuť vůči Casmirovi. Mnozí stále okázaleji spekulovali nad tím, kde se vzali bandité – tak rychlí, tak strašní a tak anonymní – na venkově, který byl tak poklidný.

Casmir věděl, odkud vítr vane. Jedno bouřlivé odpoledne, když se urození pánové z Caduzu tajně radili, vstoupila do místnosti podivná žena oblečená do bílých šatů a vysoko držela skleněnou nádobu, z níž vycházely barevné paprsky, které za ní vířily jako dým. Jako v tranzu uchopila korunu a posadila ji na hlavu vévody Thirlacha, manžela Etaine, mladší sestry Casmira. Ta žena v bílém potom vyšla z místnosti a nikdo ji už nikdy nespatřil. Po jistých svárech byla věštba přijata a Thirlach usedl na trůn jako nový král.

Casmir se se svými rytíři vrátil domů, spokojen s tím, že udělal, co bylo v jeho silách, ve prospěch svých zájmů. Jeho sestra Etaine, která se stala královnou Caduzu, byla velmi proslulá.

Suldrun bylo čtrnáct let a měla věk na vdavky. Zvěsti o její kráse se rozšířily daleko a na Haidion přijela celá řada mladých grandů a i jiných mužů, už ne tak mladých, aby bájnou princeznu viděli na vlastní oči.

Král Casmir se všem věnoval se stejnou pohostinností, ale na utvrzení sňatku nijak nepospíchal, dokud mu nebyly jasné veškeré výhody.

Suldrunin život byl stále složitější; se všemi těmi plesy a bankety, slavnostmi a pošetilostmi. Někteří návštěvníci jí připadali zábavní, jiní již méně. Ale král Casmir se nikdy neptal na její názor – stejně pro něj nic neznamenal.

Do města Lyonesse přijel úplně jiný typ návštěvníka: bratr Umphred, statný evangelista s kulatým obličejem, původně z Aquitanie, který do Lyonesse přijel z ostrova Whanish a diecéze Skro.

S jistotou fretky, která jde zajíci po krku, nalezl bratr Umphred cestu ke sluchu královny Sollace. Využil k tomu svého neodbytného medového hlasu a královna Sollace se obrátila na křesťanskou víru.

Bratr Umphred založil kapli v Palaemonově věži, jen několik kroků od královniných komnat.

Na návrh bratra Umphreda byli Cassander a Suldrun pokřtěni a požadovalo se od nich, aby se účastnili ranní mše v kapli.

Bratr Umphred se poté pokusil obrátit na víru i krále Casmira, ale zašel příliš daleko.

„Proč tady vlastně jsi?“ ptal se ho král Casmir. „Jsi římský špión?“

„Jsem pokorný služebník jediného a všemocného Boha,“ řekl bratr Umphred. „Předávám jeho poselství naděje a lásky všem lidem, a to bez ohledu na strádám a soužení. Nic víc.“

Král Casmir se posměšně usmál. „A co ty veliké katedrály v Avallonu a Tacielu? ‘Bůh’ na ně dal peníze? Ne. Byly to peníze vyždímané z venkovanů.“

„Veličenstvo, almužnu přijímáme ponížen̆e.“

„Zdálo by se, že by pro všemocného Boha snad bylo lepší ty peníze udělat… Už žádní novověrci! Jestli od kohokoli v Lyonesse vezmeš byť jediný halíř, vyženu tě odtud do přístavu Fader a pošlu tě zpátky do Říma v pytli.“

Bratr Umphred se bez viditelného odporu uklonil.

„Stane se, jak poroučíš.“

Suldrun připadaly doktríny bratra Umphreda nepochopitelné a jeho způsoby příliš familiární. Přestala chodit na mše a tím vyvolala matčinu nelibost.

Suldrun měla málo času pro sebe. Urozené dívky s ní trávily většinu dne, tlachaly a probíraly klepy, plánovaly drobné intriky, povídaly si o šatech a chování a probíraly ty, kdo se přijeli na Haidion dvořit. Suldrun byla sama jen zřídka a jen málokdy měla příležitost zajít do zahrady.

Jednou v létě brzy ráno svítilo slunce tak nádherně a drozd v oranžérii zpíval tak tklivě, že Suldrun měla pocit, že prostě musí z paláce odejít. Dělala, jako že se necítí dobře, aby se vyhnula dvorním dámám, a kradmo, ze strachu, aby ji nikdo nezpozoroval a nepodezříval ji z tajného dostaveníčka, běžela k podloubí, starým portálem a do zahrady.

Něco se změnilo. Měla pocit, jako by zahradu viděla poprvé, přestože každá drobnost, každý strom a květina jí byly známé a drahé. Rozhlédla se kolem sebe smutně, hledala ztracenou vizi dětství. Viděla zcela jasně zanedbanost: zvonky, sasanky a fialky, které rostly skromně ve stínu, byly zarostlé sebejistými chomáči bujné trávy. Na protější straně mezi cypřiši a olivovníky rostly kopřivy pyšněji než asfodel. Cestu, kterou tak pečlivě vyložila oblázky, zničil déšť.

Suldrun kráčela pomalu dolů ke staré lípě, pod níž strávila tolik hodin snění… Zahrada byla jakoby menší. Vzduch byl naplněn běžným slunečním svitem, už ne tím starým kouzelným světlem, které nacházela jenom tady, a bylo tak docela jisté, že divoké růže prosytily vzduch svou vůní více, když poprvé vstoupila do zahrady? Po několika krocích, kdy jí křupal písek pod nohama, uviděla usmívajícího se bratra Umphreda. Měl na sobě hnědou sutanu

převázanou černou šňůrou. Kápě mu visela na boubelatá záda, holá tonzura mu růžově svítila.

Bratr Umphred se nejprve rychle podíval nalevo a napravo, uklonil se a sepjal před sebou ruce. „Požehnaná princezno, přišla jsi sem skutečně bez doprovodu?“

„Přesně tak, přišla jsem sama.“ Suldrunin hlas postrádal vroucnost. „Jsem ráda sama.“

Bratr Umphred se stále usmíval, znovu se rozhlédl po zahradě. „Tady je klidné ústraní. I já mám rád samotu. Bylo by možné, že my dva bychom byli ze stejného těsta?“ Bratr Umphred vykročil, zůstal stát necelý yard od Suldrun. „Je pro mě velikým potěšením setkat se tu s tebou. Už dávno jsem chtěl s tebou mluvit, ve vší vážnosti.“

Suldrun promluvila hlasem ještě chladnějším.

„Nemám chuť mluvit s tebou ani s kýmkoli jiným.

Přišla jsem do zahrady, abych tu byla sama.“

Bratr Umphred žertovně zkřivil obličej. „Hned odejdu. Ale stejně, domníváš se, že je dobře potulovat se o samotě na tak odlehlém místě? Jakpak by se asi jazyky třepotaly, kdyby se o tomhle někdo dověděl! Všechny by zajímalo, koho zahrnuješ svou přízní a takovou důvěrností.“

Suldrun se k němu otočila zády a ledově mlčela. Bratr Umphred předvedl další komickou grimasu, pokrčil rameny a loudal se po cestě zpátky.

Suldrun se posadila k lípě. Měla podezření, že bratr Umphred čeká mezi skalami a doufá, že odhalí, s kým tu má schůzku.

Nakonec vstala a vydala se zpět do Haidionu. Drzost, s níž se sem bratr Umphred vetřel, znovu obnovila cosi z kouzla zahrady a Suldrun začala vytrhávat plevel. Možná přijde zítra ráno vytrhat kopřivy.

Bratr Umphred pohovořil s královnou Sollace a učinil jí několik návrhů. Sollance naslouchala, potom chladně a ve zlobné náladě – už dávno se o Suldrun nijak zvlášť nestarala – dala náležité rozkazy.

Trvalo několik týdnů, než se Suldrun, navzdory svému rozhodnutí, dostala do zahrady. Když procházela starými dřevěnými dveřmi, viděla, jak několik zedníků pracuje na starém chrámu.

Zvětšili okna, vestavěli dveře a vybourali zadní stěnu, aby rozšířili interiér a přistavěli oltář. Suldrun se velmi překvapeně zeptala hlavního zedníka: „Co to tady stavíte?“

„Urozenosti, stavíme tu kostelík nebo kapli, místo, kde by křesťanský kněz mohl vést bohoslužby.“

Suldrun skoro nemohla promluvit. „Ale – kdo vám dal takový pokyn?“

„Sama královna Sollace, urozenosti, pro svoje pohodlí při pobožnostech.“

KAPITOLA 6

Mezi Dascinetem a Troicinetem byl Scola, ostrov skalních převisů a útesů, který napříč měřil dvacet mil. Bydleli tu Skylové. Uprostřed čněl vulkán Kro, který o sobě nechával vědět příležitostným hřměním v útrobách, chuchvalcem páry nebo vyvěráním síry. Od Kro se paprskovitě rozbíhaly čtyři příkré vyvýšeniny, které dělily ostrov na čtyři vévodství: Sadaracx na severu, Corso na východě, Rhamnanthus na jihu a Malvang na západě. V nich jmenovitě vládli vévodové, kteří přísahali lenní věrnost králi Yvaru Excelsovi z Dascinetu.

Skylové byli vlastně tmavá lstivá rasa neznámého původu, ve skutečnosti neovladatelná. Žili osaměle v horských stržích, z nichž vycházeli, jen když měli v plánu vyvést něco nekalého či nějaký strašný skutek. Jejich životy řídila krevní msta, odplata a protiodplata. Skylové kradli, na nic nedbali, byli krvežízniví a k mučení neteční. Pokud dali své slovo, ať se jednalo o slib, záruku anebo hrozbu, splnili je. Skyl byl svému slibu tak oddaný, že to někdy hraničilo s absurditou. Od narození do smrti byly jejich životy naplněny vraždami, podrobováním, útěky, náhodnými úniky, opovážlivými nezákonnými činy. Páchali špatnosti, které se nijak nehodily do půvabné arcadské krajiny.

Dny příměří by se daly nazvat svátečními. Tehdy veselí a radovánky překračovaly rozumné hranice. Všechno bylo k mání: stoly se prohýbaly pod tíhou jídla, vypila se spousta vína, hrála veselá hudba a divoce se tančilo. V náhlých záchvatech sentimentality bylo možné vyřešit stará nepřátelství a uzavřít spory stran mnoha vražd. Stará přátelství se stmelila v slzách a vzpomínkách. Krásné dámy se potkávaly s galantními muži, milovali se nebo se setkávali a rozcházeli. Panovalo nadšení a beznaděj, svádění a únosy, pronásledování, tragické smrti, mnohá ničení a podněty pro nové odplaty.

Když se příslušníkům klanů, které žily podél západního pobřeží, zachtělo, přeplavili se přes kanál do Troicinetu, kde za sebou zanechávali spoušť, plenili, násilnili, vraždili a unášeli.

Král Granice dlouho a často protestoval proti tomuto bezpráví u krále Yvara Excelsia. Ten mu v podstatě odpovídal, že nájezdy nepředstavují nic víc než bujaré mladické veselí. Podle jeho názoru bylo lepší, s ohledem na zachování důstojnosti, tyhle nepřístojnosti prostě ignorovat. Samozřejmě, král Yvar Excelsus prostě nevěděl, jak zakročit.

V přístavu Mel ve východním cípu Troicinetu se každoročně oslavoval letní slunovrat. Probíhaly třídenní oslavy a Grand Pageant. Retherd, mladý a pošetilý vévoda z Malvangu, přišel na slavnost inkognito ve společnosti tří svých hýřivých přátel. Na Grand Pageant se dohodli, že dívky, představující sedm ctností, jsou velmi hezké, ale nemohli se shodnout, která je nejkrásnější. Večer to probrali u džbánku vína a nakonec vyřešili celou situaci velmi prakticky – unesli všech sedm dívek a odvezli je za vodu do Malvangu.

Vévodu Retherda poznali a zpráva se velmi rychle dostala až ke králi Granicemu.

Neztrácel čas další stížností králi Yvarovi Excelsovi a přistál s armádou tisíce válečníků na Scole, zničil Retherdův hrad, osvobodil dívky, vykastroval vévodu a jeho kumpány a návdavkem vypálil několik pobřežních vesnic.

Tři zbývající vévodové shromáždili armádu v počtu tří tisíc mužů a zaútočili na troické ležení. Král Granice tajně posílil expediční armádu dvěma stovkami rytířů a čtyřmi sty příslušníky těžké kavalérie. Příslušníci klanu, kterým chyběla disciplína, byli rozdrceni, tři vévodové zajati a král Granice dostal Scolu pod svou kontrolu.

Yvar Excelsus vydal nesmiřitelné ultimatum: král Granice musí vyvést veškeré vojsko, zaplatit odškodnění jednoho sta liber zlata, znovu postavit hrad Malvang a vystavit dluhopis na dalších sto liber zlata, aby zabránil dalším přestupkům proti království Dascinetu.

Král Granice nejen že ultimatum odmítl, ale vydal výnos, podle něhož připojil Scolu k Troicinetu. Král Yvar Excelsus se rozzuřil, poslal protest a potom vyhlásil válku. Možná by se nechoval tak

ostře, kdyby byl přednedávnem nepodepsal smlouvu o vzájemné pomoci s králem Casmirem z Lyonesse.

Zatím král Casmir pomýšlel pouze na to, aby se sám posílil pro případnou konfrontaci s Dahautem, nikdy nepředpokládal, že by se dostal do jakýchkoli problémů, které si nezapříčinil sám, a už vůbec si nepředstavoval válku s Troicinetem.

Král Casmir se mohl zachránit jen nějakou záminkou, aby nemusel do války, která se po náležité úvaze jevila jako slibná výhoda.

Král Casmir uvažoval o situaci ze všech stran. Kdyby se spojil s Dascinetem, mohl by na jeho území mít svou armádu a potom se s plným nasazením vrhnout přes Scolu proti Troicinetu a tam zneškodnit troicinetské námořní síly, které nebyly nijak zanedbatelné.

Král Casmir učinil osudové rozhodnutí.

Odvelel sedm ze svých dvanácti armád do Bulmer Skeme. Potom si vzpomněl na svou bývalou suverenitu, současnou stížnost a na smlouvu s králem Yvarem Excelsem a vyhlásil válku proti králi Granice z Troincinetu.

Král Yvar Excelsus jednal v záchvatu vzteku a opilé chvástavosti. Když vystřízlivěl, pochopil chybu své strategie. Opominul totiž základní fakt: ve všech ohledech jej Troicinet předčil: v počtu vojáků, lodí, ve válečnickém umění a bojovném duchu. Výhody by mohla znamenat jenom smlouva s Lyonesse; náležitě jej povzbudila připravenost krále Casmira účastnit se války.

Námořní cesty Lyonesse a Dascinetu se setkávaly v Bulmer Skeme. Tam se o půlnoci nalodily lyonesské armády a pluly do Dascinetu. Nejdříve se střetly v opačným větrem a potom za úsvitu uviděly flotilu troicinetských válečných lodí.

Během dvou hodin byla polovina příliš zatížených lodí Lyonesse a Dascinetu buď potopena nebo se roztříštila o skály. Ztráty čítaly dva tisíce mužů. Ta šťastnější polovina plula po větru zpátky do Bulmer Skeme a vylodila se na pláži.

Mezitím se smíšená flotila troicinetských obchodních lodí, pobřežních člunů a rybářských plavidel s vojskem vydala do

Arquensia, kde byla uvítána jako lyonesská vojska. Než někdo na ten omyl přišel, hrad byl obsazen a král Yvar Excelsus zajat.

Válka s Dascinetem skončila. Granice se prohlásil za krále Vnějších ostrovů, panství, které sice nebylo tak lidnaté jako Lyonesse nebo Dahaut, ale které zcela ovládalo Lir a Cantabrianský záliv.

Válka mezi Troicinetem a Lyonesse teď byla pro krále Casmira překážkou. Přešel s návrhem ukončit nepřátelství a král Granice souhlasil, avšak za jistých podmínek: Lyonesse musí uznat vévodství Tremblance daleko na západ od Lyonesse za Troaghem a musí se zavázat, že nebude stavět žádné válečné lodi, které by mohly znovu ohrozit Troicinet.

Král Casmir podle očekávání tak tvrdé podmínky odmítl a upozorňoval na horší následky, bude-li král Granice trvat na svém nerozumném nepřátelství.

Král Granice odpověděl: „Pamatuj si: já, Granice, válku proti tobě nerozpoutal. Ty, Casmire, jsi proti mě rozpoutal svévolnou válku. Prostě jsi prohrál. Teď musíš nést následky. Mé podmínky znáš. Přistup na ně nebo pokračuj ve válce, kterou nemůžeš vyhrát a která tě bude stát hodně mužů, peněz a přinese ti velké ponížení. Moje podmínky jsou realistické. Žádám, aby vévodství Tremblance chránilo mé lodi proti Skaům. Můžu na mysu Farewell vylodit velkou armádu, když budu chtít; dej si pozor.“

Král Casmir odpověděl výhružně: „Na základě malých a dočasných úspěchů žádáš sílu Lyonesse. Jsi stejně bláhový jako arogantní. Myslíš si snad, že bys mohl překonat naši velikou sílu? Právě vyhlašuji zákon namířený proti tobě a proti celému tvému rodu. Budou tě honit jako zločince a na potkání tě zabijí. Nemám pro tebe víc slov.“

Král Granice odpověděl na tento vzkaz silou svého námořnictva. Zablokoval břeh Lyonesse tak, že do Liru se bezpečně dostal jen nějaký rybářský člun. Lyonesse ze začal živit plody vlastní země a blokáda pro něj byla jen nepříjemnost a stále přetrvávající potupa, které král Casmir čelit nemohl.

Co se týče krále Granice, nemohl Lyonesse způsobit nijak zvlášť velikou škodu. Přístavů měl málo a byly dobře bráněné. Navíc měl

Casmir ostražité pobřežní hlídky a platil si špehy v Dascinetu i v Troicinetu. Casmir svolal radu loďařů a dal jim rozkaz, aby rychle vystavěli spolehlivou flotilu válečných lodí, aby bylo možné porazit Troicinet.

V ústí řeky Sime, nejlepším přirozeném přístavu v celém Lyonesse, stavěli dvanáct lodí, a ještě jednou tolik na březích zálivu Balt ve vévodství Fetz.

Jedné bezměsíčné noci na Sime, kdy lodi byly sestaveny, obity a připraveny ke spuštění na vodu, vplulo do ústí tajně šest troicinetských galér a nehledě na opevnění, posádku a hlídky, loděnice vypálily. Současně troicinetští nájezdníci přistáli s malými loděmi na březích v zálivu Balt, spálili loděnice, čluny na lešení a velké zásoby stavebního dříví. Casmirovy plány na vybudování rychlé armády byly zmařeny.

V Zeleném salónu v Haidionu snídal král Casmir sám nakládaného úhoře, vařená vejce a čajové koláčky, potom se pohodlně usadil a přemýšlel o mnoha záležitostech. Porážku v Bulmer Skeme a z ní vyplývající sklíčenost už nepociťoval tak ostře. Dokázal přistoupit k nepříznivým důsledkům alespoň s jistou dávkou klidu.

Celkem vzato, zdálo se, že má jistý prostor pro opatrný optimismus. Celá blokáda byla provokace a pohana, kterou tentokrát v zájmu své důstojnosti musel pasivně trpět. Až přijde ten pravý čas, nastane tvrdá odplata, ale zatím musí pokračovat ve svém velikém plánu. Vyjádřeno stručně – porazit krále Audryho a navrátit trůn Evandig do Haidionu.

Na Dahaut bylo nejvhodnější zaútočit ze západu: tak bylo možné vyhnout se opevnění podél pomperolské hranice. Taková invaze vedla severním směrem z Nolsby Sevan, kolem hradu Tintzin Fyral, potom dál na sever po cestě známé jako Trompada do Dahaut. V cestě stály dvě silné pevnosti: Kaul Bocach v Gates of Cerberus a samotný Tintzin Fyral. Pevnůstka Jižní Ulfish střežila Kaul Bocach, ale král Oriante z Jižního Ulflandu ve strachu z Casmirovy nevole již poskytl jemu i jeho armádám volný průchod.

Jen Tintzin Fyral byl nad Casmirovy síly. Tintzin Fyral se tyčil vysoko nad dvěma roklinami a ovládal Trompadu i cestu přes údolí

Evander do Jižního Ulflandu. Faude Carfilhiot, který vládl v údolí Evander ze svého nedobytného orlího hnízda, byl samolibý a arogantní a neuznával nikoho a ze všech nejméně svého jmenovitého vladaře krále Orianta.

Do Zeleného salónu vešel podkomoří. Uklonil se králi Casmirovi. „Pane, je zde jeden muž, který přišel na vaše přání. Říká si Shimrod a tvrdí, že je tu na rozkaz Vašeho Veličenstva.“

Casmir se narovnal na židli. „Přiveď ho.“

Podkomoří odešel, aby se zakrátko vrátil s vysokým mladým mužem štíhlé postavy v haleně a kalhotách a kvalitního plátna, nízkých botách a tmavě zelené čapce, kterou sundal z hlavy a obnažil tak husté vlasy prachové barvy, ostříhané podle tehdejší módy k uším. Měl pravidelné rysy, i když poněkud vyzáblé: hubený nos, kostnaté čelisti a bradu, široká ústa a jasné šedé oči, které mu dodávaly trochu poťouchlé a sebejisté vzezření, v němž snad nebylo dost uctivosti a odříkání, kolik by se králi Casmirovi líbilo.

„Pane,“ řekl Shimrod, „jsem tu, abych vyhověl vaší žádosti.“

Casmir si prohlížel Shimroda se sevřenými ústy a s hlavou skepticky nachýlenou na stranu. „Abych řekl pravdu, nevypadáš tak, jak jsem si tě představoval.“

Shimrod učinil zdvořilé gesto, kterým odmítal zodpovědnost za zmatek krále Casmira.

Král Casmir ukázal na židli. „Posad se, máš-li chuť.“ On sám vstal a stoupl si zády k ohni. „Doslechl jsem se, že jsi vzdělaný v kouzlech.“

Shimrod přikývl. „Jazyky spustí svou písničku vždy, když se děje cokoli, co vybočuje z běžného života.“

Casmir se slabě pousmál. „Tak tedy: jsou ty zvěsti pravdivé?“

„Veličenstvo, kouzlení je hodně namáhavé. Jsou lidé, kteří mají přirozené nadání; já nejsem z těch. Pečlivě studuji postupy, ale to ještě nemusí svědčit o mých schopnostech.“

„Jaké jsou tedy tvoje schopnosti?“

„V porovnám s uchazeči je poměr, dejme tomu, jedna ku třiceti.“

„Znáš se s Murgenem?“

„Znám ho dobře.“

„A on tě učil?“

„Do jisté míry.“

Král Casmir ovládal svou netrpělivost. Shimrodovy lehkomyslné způsoby se držely bezpečně daleko od hranice nestoudnosti. Přesto to krále Casmira znepokojovalo a odpovědi na otázky, přesné, leč s co možná nejmenším množstvím informací, činily jejich rozhovor nudným. Casmir hovořil stále ještě klidně.

„Jak jistě víš, jsou naše břehy blokovány troicinetskými vojsky. Dokážeš mi poradit, jak tuhle blokádu prolomit?“

Shimrod chvilku uvažoval.

„Všechno napovídá tomu, že nejjednodušší způsob je uzavřít mír.“

„Nepochybně.“ Král Casmir se zatahal za vousy; kouzelníci jsou divní lidé. „Dal bych přednost možná i něčemu složitějšímu, pokud by to bylo ku prospěchu Lyonesse.“

„Musel bys té blokádě čelit značnou silou.“

„Přesně tak. To je podstata mého problému. Pomýšlel jsem na to, že jako spojence získám Skay a od tebe žádám, abys mi předpověděl následky takového činu.“

Shimrod usměvavě zavrtěl hlavou. „Veličenstvo, jen málo kouzelníků umí předpovědět budoucnost. Já to nedokážu. Kdybych vám měl poradit podle prostého selského rozumu, pak bych vás od takové věci odradil. Skaové mají za sebou deset tisíc let muk, jsou to tvrdí lidé. Stejně jako vy chtějí získat nadvládu nad Starými ostrovy. Pozvete-li je do Liru, nikdy odtud neodejdou. To je jisté.“

Král Casmir zúžil oči. Jen málokdy s ním někdo jednal s takovou přímostí. Říkal si však, že chování Shimroda může považovat za velmi otevřené, pokud by se někdo snažil cokoli předstírat, nedokázal by to s takovou lehkostí. Opatrně se zeptal zcela bezbarvým hlasem:

„Co víš o hradu Tintzin Fyral?“

„To místo jsem nikdy neviděl. Říká se, že je nedobytné, to už jistě víte.“

Král Casmir přikývl. „Slyšel jsem také, že částečně se brání i kouzly.“

„Tak o tom nic nevím. Hrad postavil méně významný kouzelník Ugo Golias, takže může vládnout v údolí Evander a je chráněn před úředníky z Ys.“

„Jak tedy Carfilhiot získal svůj majetek?“

„Co se toho týče, mohu jen opakovat, co se říká.“

Král Casmir netrpělivým gestem Shimrodovi pokynul, aby pokračoval.

„Carfilhiotův původ je pochybný,“ řekl Shimrod. „Je docela možné, že jej zplodil čaroděj Tamurello s čarodějnicí Desmeiou. Ale stejně, nic není jistého, snad jenom to, že čarodějnice Desmei zmizela, potom i Ugo Golias s celou svou družinou, jako by je pekelníci někam odnesli. Hrad byl opuštěný, dokud nepřijel Carfilhiot s oddílem vojáků a majetek si nepřivlastnil.“

„Zdá se, že i on je kouzelník.“

„Myslím, že ne. Kouzelník by se choval jinak.“

„Takže ty ho znáš?“

„Vůbec ne. Nikdy jsem ho neviděl.“

„Ale i tak to vypadá, že toho o něm víš dost.“

„Kouzelníci popřejí sluchu klepům stejně jako kdokoli jiný, zvláště jedná-li se o tak dobře známou postavu jako je Carfilhiot.“

Král Casmir zatáhl za šňůru zvonku. Do salónu vešli dva komorníci s vínem, ořechy a cukrovinkami a všechno to postavili na stůl. Král Casmir si sedl ke stolu naproti Shimrodovi. Do dvou číší nalil víno a jednu podal Shimrodovi.

„Skládám vám poklonu, Veličenstvo,“ řekl kouzelník.

Král Casmir se díval do ohně. Mluvil v zamyšlení. „Shimrode, moje snahy možná nejsou žádným tajemstvím. Kouzelník jako ty mi může poskytnout neocenitelnou pomoc. Můj vděk bude úměrný.“

Shimrod otáčel v prstech číši a sledoval víření tmavé kapaliny. „Král Audry z Dahautu zaujal stejný postoj k Tamurellovi. Král Yvar Excelsus vyhledal pomoc Noumiquea. Všichni odmítli vzhledem k Mungrenovu velkému ediktu, který se vztahuje i na mě.“

„Pah!“ odfrkl král Casmir. „Má snad Murgen pravomoc nad všemi ostatními?“

„V tomto ohledu – ano.“

Král Casmir zavrčel. „Ale i tak jsi mluvil bez očividné zdrženlivosti.“

„Jen jsem vám radil jako kterýkoli rozumný člověk.“

Král Casmir najednou vstal. Hodil na stůl váček.

„Tohle je odměna za tvou službu.“

Shimrod váček vysypal. Vykutálelo se z něj pět zlatých korun. Proměnily se v pět zlatých motýlů, kteří poletovali vzduchem a kroužili po salóně. Pět se proměnilo v deset, dvacet, padesát, sto. Všichni najednou slétli na stůl a tam se proměnili ve sto zlatých korun.

Shimrod si vzal pět mincí, vrátil je do váčku a ten si dal do kapsy.

„Děkuji, Veličenstvo.“

Uklonil se a odešel.

Odo, vévoda z Folize, jel s malou skupinkou Udí na sever přes Troagh, bezútěšnou zemi skalních útesů a roklí, do Jižního Ulflandu kolem Kaul Bocach, kde byly dva útesy tak blízko u sebe, že tudy nemohli projet vedle sebe tři muži na koních.

Vějíř malých vodopádů se snášel do soutěsky, aby se z něj na jihu stalo rameno řeky Evander. Cesta a řeka pokračovaly dál na sever, jedna vedle druhé. Vpředu se tyčil veliký skalní útes: Cronův zub neboli Tac Tor. Roklinou dole protékalo severní rameno Evanderu. Obě ramena se spojila a protékala mezi Tac Tor a skalním útesem, na němž stál Tintzin Fyral.

Vévoda Odo se ohlásil u brány a pak ho vedli klikatou cestou vzhůru, na návštěvu Faude Carfilhiota.

Po dvou dnech odejel a vrátil se cestou, kterou přijel, zpátky do města Lyonesse. Sesedl z koně u zbrojnice, oprášil si kabátec a šel rovnou na audienci ke králi Casmirovi.

Haidion, který se vždy chvěl ozvěnou klepů, se okamžitě rozezněl zprávou o blízké návštěvě důležitého granda, významného pána sta záhad: Faude Carfilhiota z Tintzin Fyral.

KAPITOLA 7

Suldrun seděla v oranžérii se svými dvěma oblíbenými dvorními dámami: Liou, dcerou Tandreho, vévody ze Sondbeharu, a Tuissanou, dcerou hraběte z Merce. Lia už o Carfilhiotovi slyšela hodně. „Je vysoký a silný a je pyšný jako polobůh. Jeho pohled prý fascinuje všechny, kdo se na něj dívají!“

„Bude asi hodně zajímavý,“ řekla Tuissany a obě dívky se úkosem dívaly na Suldrun, která si křečovitě prolamovala prsty.

„Takoví muži se chovají velmi vážně,“ řekla Suldrun. „Většinou jen vydávají rozkazy a stěžují si.“

„Je toho ještě mnohem víc!“ ozvala se Lia. „Mám to od své švadleny, která slyšela lady Pedreiu. Vypadá to, že Faude Carfilhiot je nejromantičtější z mužů. Každý večer sedává ve vysoké věži a roztouženě se dívá na hvězdy.“

„‘Roztouženě’? Po čem touží?“

„Po lásce.“

„A kdo je ta domýšlivá dívka, co mu způsobuje takovou bolest?“

„To je právě to divné. Ona je jen v jeho představách. Uctívá dívku svých snů.“

„To se mi ani nechce věřit,“ řekla Tuissany. „Mám podezření, že daleko víc času tráví v posteli s opravdovými děvčaty.“

„Tak o tom nic nevím. Ty zprávy ale můžou být i přehnané.“

„Bude moc zajímavé odhalit pravdu,“ řekla Tuissany. „Ale přichází tvůj otec král.“

Lia vstala, Tuissany také. Suldrun o trochu pomaleji. Všechny se uklonily.

Král Casmir přišel blíž. „Děvčata, chtěl bych si promluvit s princeznou v soukromé záležitosti. Nechte nás, prosím, o samotě.“

Lia a Tuissany odešly. Král Casmir si dlouho Suldrun prohlížel. Ta se napůl odvrátila, zlá předtucha ji zamrazila až v žaludku.

Král Casmir pomalu kývl hlavou, jako by se v něčem sám utvrzoval. Promluvil pompézně. „Určitě víš, že očekáváme návštěvu velmi významné osobnosti: vévody Carfilhiota z údolí Evander.“

„Už jsem o tom hodně slyšela, ano.“

„Dospěla jsi do věku, kdy je vhodné se vdát. Najde-li v tobě vévoda Carfilhiot zalíbení, budu takovému svazku příznivě nakloněn a to mu také sdělím.“

Suldrun zdvihla oči do obličeje se světlými vousy. „Otče, nejsem na takovou věc připravená. Ani v nejmenším nemám chuť sdílet lože s mužem.“

Král Casmir přikývl.

„Takový pocit lze samozřejmě čekat od děvčete panenského a nevinného. Není mi to proti mysli. Ale takové věci je třeba ovládnout, jedná-li se o státní záležitosti. Přátelské vztahy s vévodou Carfilhiotem jsou pro naše zájmy životně důležité. Záhy si na takovou představu zvykneš. Takže tvoje chování vůči vévodovi musí být přátelské a vznešené, ne však odpudivé nebo přehnané. Nevnucuj se mu do přízně. Muže jako je Carfilhiot podněcuje rezervovanost a zdráhání. Ale nebuď ani nepřístupná ani chladná.“

Suldrun vykřikla plná úzkosti: „Otče, já žádné zdráhání předstírat nemusím! Nejsem ještě připravena na vdavky! Možná nikdy nebudu!“

„Ale no tak.“ Hlas krále Casmira nabyl na ostrosti. „Skromnost s mírou je velmi dobrá, dokonce i přitažlivá. Ale když je jí příliš, je to nudné. Carfilhiot nesmí získat dojem, že jsi samolibá. To si přeji. Je ti to jasné?“

„Otče, rozumím vašemu přání velmi dobře.“

„Dobrá. Doufám, že se budeš podle toho chovat.“

Kavalkáda dvaceti rytířů a ozbrojenců sjela ze Sfer Arct a do města Lyonesse. V čele jel vévoda Carfilhiot, seděl vzpřímeně a uvolněně: muž s černými vlnitými vlasy po uši zastřiženými, se světlou pletí, s pravidelnými a jemnými rysy, i když poněkud strohými, snad jen kromě úst, která měl jako sentimentální básník.

U zbrojnice se skupina zastavila. Carfilhiot sesedl z koně a dva čeledíni, oblečení do kostýmů v barvách Haidionu – levandulové a

zelené, odvedli jeho koně. Členové družiny rovněž sesedli z koní a seřadili se za ním.

Král Casmir sestoupil z horní terasy a přešel nádvoří. Vévoda Carfilhiot se zdvořile uklonil a připojil se k němu.

„Vítám vás," řekl král Casmir. „Vítejte na Haidionu!"

„Jsem poctěn tvou pohostinností." Carfilhiot hovořil hlasem pevným, sytým a dobře modulovaným, který však postrádal jakékoli zabarvení.

„Dovolte, abych vás představil svému majordomovi, siru Mungovi. Doprovodí vás do vašich komnat. Právě se podává svačina a až se osvěžíte, poobědváme spolu v přátelském duchu na terase."

Za hodinu vešel Carfilhiot na terasu. Převlékl se do hedvábného obleku černě a šedě pruhovaného, měl na sobě černé kalhoty a černé boty: byl to velmi neobvyklý úbor a jenom zdůraznil jeho již tak teatrální přítomnost.

Král Casmir jej očekával u balustrády. Carfilhiot k němu přistoupil a uklonil se. „Králi Casmire, již nyní se mi návštěva u vás zamlouvá. Palác Haidion je nejkrásnější na celých Starých ostrovech. Vyhlídka na město a přístav nemá obdoby."

Král Casmir mluvil se vznešenou laskavostí. „Doufám, že zde budete pobývat jako návštěvník často. Koneckonců, jsme nejbližší sousedé."

„Přesně tak!" odpověděl Carfilhiot. „Naneštěstí jsem zmítán potížemi, které mě velmi zaměstnávají. Potíže, které šťastný Lyonesse nemá."

Král Casmir zdvihl obočí. „Potíže? Nejsme vůči nim ani v nejmenším chráněni! Napočítal jsem nejmíň tolik potíží, kolik má Troicinet!"

Carfilhiot se zdvořile usmál. „Až přijde ten správný čas, musíme se navzájem politovat."

„Velmi rád se s vámi o problémy podělím."

„Podělíte se se mnou o moje lupiče, lapky a zrádné barony a o své potíže s blokádou válečnými loděmi? Myslím, že by to byl pro nás oba špatný obchod."

„Možná budete chtít zahrnout i svých tisíc Skaů."

„Velmi rád, kdyby to byli moji Skaové. Z jakýchsi podivných důvodů se Jižnímu Ulflandu vyhýbají, i když v Severním řádí celkem bezstarostně.“

Pár heroldů zanotovalo pronikavou sladkou fanfáru, aby upozornili na to, že přichází královna Sollace a suita jejích dvorních dam.

Král Casmir a Carfilhiot se otočili, aby ji přivítali. Král Casmir představil svého hosta, královna Sollace poděkovala Carfilhiotovi za jeho poklony se zdvořilým upřeným pohledem, kterého si Carfilhiot taktně nevšímal.

Čas běžel.

Král Casmir byl netrpělivý. Stále častěji se ohlížel přes rameno k paláci. Nakonec zamumlal pár slov lokajovi. Uplynulo dalších pět minut.

Heraldové zdvihli trumpety a zahráli další fanfáru. Na terase se objevila Suldrun. Vypadala, jako by ji někdo postrkoval: ve stínu za ní byl na okamžik vidět zlostí zkroucený obličej lady Desdey.

Suldrun přicházela ke stolu s vážným výrazem v obličeji. Byla oblečena do jemných růžových šatů, které zdůrazňovaly její postavu. Zpod kulatého bílého čepce jí na ramena splývaly lokny zlatých vlasů.

Suldrun šla pomalu, za ní Lia a Tuissany. Zastavila se, pohlédla přes terasu, pohledem zavadila o Carfilhiota. Přistoupil stolník s podnosem. Suldrun a její společnice si vzaly číše vína, potom skromně poodešly stranou. Potichu si spolu povídaly.

Král Casmir se díval zpod svraštěného obočí a nakonec se obrátil na sira Munga, svého majordoma. „Řekněte princezně, že čekáme na její příchod.“

Sir Mungo vzkaz předal. Suldrun mu naslouchala se svěšenými koutky úst. Zdálo se, jako by si povzdechla, potom přešla terasu, zůstala stát před svým otcem a zasmušile se uklonila.

Sir Mungro oznámil svým nejsytějším hlasem: „Princezno Suldrun, mám tu čest představit vám vévodu Carfilhiota z údolí Evander!“

Suldrun sklonila hlavu. Carfilhiot se s úsměvem uklonil a políbil jí ruku. Potom zdvihl hlavu, podíval se jí do obličeje a řekl: „Zvěsti o

půvabu princezny Suldrun překročily hory Tintzin Fyralu. Vidím, že ani v nejmenším nebyly přehnané.“

Suldrun mu odpověděla bezbarvým hlasem: „Doufám, že jste se nenechal těmi zvěstmi zmást. Určitě by mě nepotěšily, kdybych si je vyslechla.“

Král Casmir se rychle předklonil a mračil se, ale Carfilhiot promluvil první. „Ano? Jak to?“

Suldrun se na otce nepodívala. „Nevybírala jsem si, čím budu. Je mi to nařízeno.“

„Nemáš ráda, když tě muži obdivují?“

„Nic obdivuhodného jsem nevykonala.“

„To neudělala ani růže ani safír broušený do mnoha plošek.“

„To jsou ozdoby; nežijí svůj vlastní život.“

„Krása není nečestná,“ řekl král Casmir vážně. „Je to dar, kterého se dostává jen nemnohým. Copak by někdo – dokonce i princezna Suldrun – chtěl být ošklivý?“

Suldrun otevřela ústa, aby řekla: „Ze všeho nejvíc bych chtěla být někde jinde než tady.“ Potom si ale tu poznámku promyslela a pusu zavřela.

„Krása je podivuhodná věc,“ řekl Carfilhiot. „Kdo byl první básník? Byl to ten, kdo vymyslel pojem krásy.“

Král Casmir lhostejně pokrčil rameny a upil ze své skleněné, purpurově zabarvené číše.

Carfilhiot pokračoval, hlas měl uvolněný a melodický: „Náš svět je místo strašné a nádherné, v němž vášnivý básník, který touží po zhmotnění ideální krásy, je téměř vždy znechucen.“

Suldrun měla sepjaté ruce a bedlivě si prohlížela prsty. Carfilhiot se jemně zeptal: „Vypadá to, že k tomu máte svoje výhrady?“

„Ten váš ‘vášnivý básník’ by mohl být také pěkně nudný společník.“

Carfilhiot se plácl do čela s předstíraným pobouřením. „Nemáte srdce, jako samotná Diana. Copak nemáte s naším vášnivým básníkem vůbec soucit, s tím ubohým, poblázněným dobrodruhem?“

„Patrně ne. Připadá mi přinejmenším přecitlivělý a zahleděný do sebe. Římský císař Nero, který tančil nad plameny, které spalovaly jeho město, byl možná takovým ‘vášnivým básníkem’.“

Král Casmir nervózně poposedl; takové hovory mu připadaly zbytečně frivolní… Ale i tak se zdálo, že se Carfilhiot dobře baví. Je snad možné, že by ta nevýbojná a samotářská Suldrun byla chytřejší, než se domníval?

Carfilhiot řekl Suldrun: „Rozhovor s vámi je velmi zajímavý. Doufám, že v něm budeme moci někdy pokračovat.“

Suldrun odpověděla co možná nejformálněji: „Popravdě řečeno, vévodo Carfilhiote, moje myšlenky nejsou nijak hluboké. Byla bych na rozpacích, kdybych o nich měla hovořit s člověkem s takovými zkušenostmi jako máte vy.“

„Jak si přejete,“ odpověděl jí. „Ale i tak, dovolte mi, prosím, prostě se těšit z vaší společnosti.“

Král Casmir honem vstoupil do hovoru, než se bude Suldrun nevhodně bránit. „Vévodo Carfilhiote, postřehl jsem, že několik grandů z říše čeká, až budou představeni.“

Po nějaké době si vzal král Casmir Suldrun stranou. „Jsem překvapen tvým chováním vůči vévodovi Carfilhiotovi! Děláš víc škody, než si vůbec dokážeš představit. Jeho dobrá vůle je pro naše plány nepostradatelná!“

Když Suldrun stála před majestátním tělem svého otce, připadala si mdlá a bezmocná. Vykřikla žalostným jemným hlasem: „Otče, prosím, nenuť mě vdát se za vévodu Carfilhiota! Bojím se jeho společnosti!“

Král Casmir byl připraven na dojímavé prosby. Jeho odpověď byla neúprosná. „Jsi hloupá a nerozumná. Jsou mnohem horší partie než vévoda Carfilhiot, to si buď jistá. Stane se tak, jak rozhodnu já.“

Suldrun stála se sklopenou hlavou. Najednou už neměla co říci. Král Casmir se odvrátil a odcházel Dlouhou galerií a potom nahoru po schodech do svých komnat. Suldrun stála a dívala se za ním, ruce měla sevřené a přitisknuté k tělu. Otočila se a utíkala galerií, ven do pomalu pohasínajícího odpoledního světla, nahoru k podloubí, přes starou bránu dolů do zahrady. Slunce, které už stálo na obloze nízko, vysílalo ponuré paprsky pod hradbou mračen. Zahrada byla jakoby chladná a cizí.

Suldrun šla po cestě kolem rozvalin, posadila se pod starou lípu, pažemi objala kolena a přemýšlela o tom, jaký osud ji s největší

pravděppdobností očekává. Nebylo pochyb o tom – alespoň se domnívala – že vévoda Carfilhiot si ji vyvolí za ženu, odvede do Tintzin Fyral a tam, až se mu zlíbí, bude zkoumat taje jejího těla a mysli… Slunce se propadlo do mraků, foukal studený vítr. Suldrun se třasla. Vstala a pomalu se vracela stejnou cestou, kterou sem přišla, s očima sklopenýma. Vystoupila do svých komnat, kde ji lady Desdea podrážděně vyplísnila.

„Kde jsi byla? Na královnin rozkaz tě musím obléknout do slavnostních šatů; bude banket a bude se tančit. Tvá koupel je připravena."

Suldrun jako bez života vystoupila z šatů a posadila se do široké mramorové vany po okraj naplněné teplou vodou. Služebné ji umyly mýdlem z olivového oleje a popela aloe, potom ji omyly ve vodě s verbenou a vysušily ji plátěnými osuškami. Vlasy jí kartáčovaly tak dlouho, až se leskly. Oblékly ji do tmavomodrých šatů a do vlasů jí vetkly stříbrnou stuhu posetou broušenými lazurity.

Lady Desdea poodstoupila. „To je vše, co pro tebe mohu udělat. Není pochyb o tom, že ti to sluší, jsi moc hezká. Ale i tak, něčeho se ti nedostává. Musíš dokázat maličko flirtovat – ne moc, na to si dávej pozor! Dej mu znát, že víš, co má na mysli. Uličnictví v děvčeti je jako sůl v jídle… A ještě roztok náprstníku, abys měla náležitý lesk očích!"

Suldrun se odtáhla: „Nic takového nechci!"

Lady Desdea se už naučila, že nemá smysl pokoušet se se Suldrun dohadovat. „Jsi to nejtvrdohlavější stvoření, jaké jsem kdy potkala! Jako vždycky, uděláš všechno podle svého."

Suldrun se hořce zasmála. „Kdybych dělala všechno tak, jak se mi zlíbí, vůbec bych tam dneska nešla."

„Ty jedna hubatá," lady Desdea políbila Suldrun na čelo. „Doufám, že život bude tancovat podle tvojí písničky… A teď pojď, půjdeme na banket. Úpěnlivě tě prosím, buď zdvořilá k vévodovi Carfilhiotovi, neboť tvůj otec doufá, že se zasnoubíte."

Na banketu seděla královna Sollace a král Casmir v čele velikého stolu, Suldrun po pravici svého otce a Carfilhiot po levici královny Sollace.

Suldrun si Carfilhiota kradmo prohlížela.

Měl čistou pleť, husté, černé vlasy a zářivé oči – byl nesporně hezký: snad až příliš. Jedl a pil s půvabem; dvorně konverzoval. Jediné, co možná předstíral, byla skromnost: o sobě mluvil jen velmi málo. Ale ani tak Suldrun nedokázala pohlédnout mu zpříma do očí a když s ním mluvila, ve chvílích, kdy si to okolnosti vynutily, hovořila jen s obtížemi.

Carfilhiot její averzi pociťoval, jak vytušila, a vypadalo to, že to jen vystupňovalo jeho zájem. Byl jí dokonce ještě protivnější, když se pokoušel překonat její antipatie výhradně tím, že své galantní chovám ještě vybrousil. Přesto však Suldrun cítila jako chlad ve vzduchu bedlivou pozornost svého otce, a to do takové míry, že dokonce začala ztrácet klid. Sklonila hlavu nad talíř, ale nemohla jíst.

Natáhla ruku po své číši a její oči se náhodou setkaly s Carfilhiotovými. Chvilku zůstala ohromena a upřeně na něj hleděla. Ví, co si myslím, říkala si v duchu. On to ví – a jak se usmívá, jako bych už byla jeho majetkem… Suldrun upřela pohled zpátky do talíře. Carfilhiot se pořád usmíval a naslouchal královně Sollace.

Suldrun měla zato, že se na plese vyhne pozornosti společnosti ve středu svých dvorních dam, ale nepodařilo se jí to. Sir Eschar, pomocmk majordoma, ji vyhledal a odvedl ke králi Casmirovi, královně Sollace, vévodovi Carfilhiotovi a dalším významným hodnostářům. Když začala hrát hudba, byla zrovna po boku vévody Carfilhiota a neodvážila se jej odmítnout.

Beze slov tančili figury; dopředu, dozadu, úklona, otočka s elegantním gestem. To všechno v záplavě barevného hedvábí a šustění saténu. Tisíc svící umístěných v šesti velikých svícnech zaplavovalo místnost měkkým světlem.

Když hudba dohrála, Carfilhiot odvedl Suldrun stranou. „Nemohu nalézt slova, která bych vám řekl," poznamenal. „Jste tak ledová, že mě to děsí."

Suldrun odpověděla co možná nejformálněji: „Sire, nejsem zvyklá na veliké oslavy a popravdě řečeno, ani mě nebaví."

„Tak vy byste byla raději někde jinde?"

Suldrun pohlédla přes místnost tam, kde mezi grandy svého dvora stál král Casmir. „To, co bych si přála, ať už by to bylo cokoli, je důležité výhradně jen pro mne. To mi dali na srozuměnou."

„To se docela jistě mýlíte! Mně, například, moc zajímá, co si přejete. Vlastně mi připadáte hodně zvláštní.“

Jedinou Suldruninou odpovědí bylo lhostejné pokrčení ramen a Carfilhiotův svěží rozmar byl v okamžení otřesen, dokonce se situace maličko naostřila. „Zatímco vy mě máte za úplně obyčejného, bezvýrazného člověka, který je možná i trochu nudný.“ Tohle řekl jen v naději, že bude následovat vzrušený náznak zájmu, který to předchozí odmítání naruší.

Suldrun se dívala přes místnost a roztržitě odpovídala: „Pane, jste hostem mého otce. Nemohu si dovolit mít takovýhle názor; ani jakýkoli jiný.“

Carfilhiot se podivně a jemně zasmál, až se Suldrun otočila. Upřeně a s údivem se na něj dívala, aby jako štěrbinou nahlédla do jeho duše; za malou chvilku ji uviděla celou. Ještě jednou jako gesto zdvořilosti zdvihl Carfilhiot ruce, aby tak humorně vyjádřil své politování a zklamání. „Musíte být tak nade všechno povznesená? Jsem skutečně tolik ohavný?“

Suldrun znovu jednala s chladnou formálností. „Pane, vy sám jste mi nezadal nijakou příčinu, abych takto smýšlela.“

„Ale není to jen póza? Vždyť přece musíte vidět, že jste obdivovaná. Já si třeba moc přeji, abyste o mně měla dobré mínění.

„Pane, můj otec mě chce vdát. To je známo. Snaží se toho dosáhnout dřív, než si přeji já; o lásce nebo milování nevím vůbec nic.“

Carfilhiot ji uchopil za obě ruce a přinutil ji, aby se na něj podívala. „Odhalím vám tajemství. Princezny se jen zřídka vdávají za své milované. A co se týče milování, velmi rád budu učit žačku tak nevinnou a tak krásnou. Naučíte se to tak říkajíc přes noc.“

Suldrun vyprostila ruce. „Pojďme k ostatním.“

Carfilhiot ji doprovodil na místo. Po několika minutách řekla královně Sollace, že se necítí dobře, a tiše se vytratila do své komnaty. Král Casmir byl v povznesené náladě a ani si toho nevšiml.

Na Derfwy Meadow, dvě míle na jih od města Lyonesse, uspořádal král Casmir venkovskou veselici na oslavu příjezdu vznešeného hosta Faude Carfilhiota, vévody z údolí Evander a lorda

z Titzin Fyral. Přípravy byly pečlivé a bohaté. Nad žhavým uhlím se od předešlého dne opékali býčkové, podlévali je olejem, cibulovou šťávou, česnekem a datlovým sirupem. Teď bylo maso dobře propečené a přes celou louku se linula dráždivá vůně. Na tácech byly navršeny pecny bílého chleba a po straně šest sudů vína čekalo jen na to, kdy budou naraženy.

Okolní vesnice vyslaly na slavnost mladé muže a ženy ve slavnostních krojích; za doprovodu bubnů a dud tančili gigu a kick-step, až se jim na čelech perlil pot. V poledne bojovali klauni s balóny a dřevěnými meči. Později se utkali[14] rytíři královského dvora s kopími, na jejichž koncích byly kožené polštářky.

Mezitím bylo opečené maso ze žhavého uhlí přeneseno na stůl, aby mohlo být nařezáno na plátky a na špalky a potom se podávalo s bílým chlebem všem, kdo se rozhodli využít královy štědrosti. Z píp zatím vesele teklo víno.

Král Casmir a Carfilhiot sledovali klání ze zvýšeného pódia ve společnosti královny Sollace, princezny Suldrun, prince Cassandera a tuctu dalších urozených lidí. Král Casmir a Carfilhiot se potom procházeli po louce a dívali se na soutěž v lukostřelbě a povídali si za svištění a zabodávání šípů do terče. Dva členové Carfilhiotovy družiny se zúčastnili a stříleli tak dokonale, že král Casmir se neubránil pochvalnému komentáři.

Carfilhiot na to řekl: „Velím poměrně malému vojsku, proto musí všichni své zbraně ovládat dokonale. Každého vojáka považuji za rovného deseti urozeným lidem. Žije a umírá s ocelí. Ale vám závidím dvanáct velkých armád."

Král Casmir jen tvrdošíjně zamručel. „Je příjemné velet dvanácti armádám a král Audry kvůli tomu špatně spí. Ale i tak, dvanáct armád proti Troicinetu není k ničemu. Jejich armády proplouvají sem a tam podél mých břehů; smějí se a tropí si ze mě žerty. Proplouvají kolem mého přístavu a vystrkují na mě holé zadnice."

[14] Turnaj, při němž se rytíři v brnění utkali s kopími nebo napodobovali průběh bitvy, zatím ještě nebyl znám. Klání v této době a na tomto místě měla poměrně mírný průběh: soutěže v pěstním zápase, závody v jízdě na koni, skoky na koních - byly to disciplíny, v nichž aristokraté soutěžili jen zřídka, pokud vůbec někdy.

„Bezpochyby jsou bezpečně mimo dostřel.“

„Padesát yardů za hranicí dostřelu.“

„To je velmi nepříjemné.“

Král Casmir mluvil vážně: „Mé plány nejsou žádné tajemství. Musím si podrobit Dahaut, podmanit Skay a porazit Troicinet. Přenesu trůn Evandig a stůl Cairbra an Meadhan na jejich správné místo a Staré ostrovy budou mít zase jednoho krále.“

„To je vznešený záměr,“ řekl Carfilhiot blahosklonně. „Kdybych já byl králem Lyonesse, nepostupoval bych jinak.“

„Strategie není nijak jednoduchá. Mohl bych se dostat na jih do Troicinetu se Skay jako spojenci. Nebo do Ulflandů za předpokladu, že by mi vévoda z údolí Evander dovolil projít přes Tintzin Fyral. Potom by moje armády vypudily Skay z Pobřežního přílivového pásma, zastrašily by Godeliany a vydaly by se na východ do Dahaut na ostré válečnické tažení. S flotilou tisíce lodí přemohu Troicinet a Elder Isles budou zase jednotným královstvím s vévodou z údolí Evander, nyní vévodou z Jižního Ulflandu.“

„To je dobrý plán. Řekl bych, že uskutečnitelný. Mé vlastní záměry jím nejsou nijak ohroženy. Jsem spokojen s tím, že mám údolí Evander. Moje touhy jsou zcela jiného rázu. Upřímně jsem se zamiloval do princezny Suldrun. Považuji ji za nejkrásnější stvoření na světě. Byla by to ode mne veliká troufalost, kdybych vás požádal o její ruku?“

„Já bych to spojení považoval za vhodné a velmi slibné.“

„Jsem šťasten, že jste tomu příznivě nakloněn. A co princezna Suldrun? Neprojevila mi žádnou zřejmou náklonnost.“

„Je trochu zvláštní. Já s ní promluvím. Zítra se spolu slavnostně zasnoubíte a svatební obřad bude následovat v náležitém čase.“

„To jsou pro mě příjemné vyhlídky. Doufám, že tomu bude tak i pro princeznu Suldrun.“

V pozdní odpoledne se královský kočár s králem Casmirem, královnou Sollace a princeznou Suldrun vrátil na Haidion. Vedle kočáru jeli na koni Carfilhiot a mladý princ Cassander.

Král Casmir promlouval k Suldrun: „Dnes jsem hovořil s vévodou Carfilhiotern. Říká, že se do tebe zamiloval. Ten svazek se jeví jako výhodný a já souhlasil s vaším zasnoubením.“

Suldrun se vyděsila, její nejhorší předtuchy se vyplnily. Nakonec v sobě našla sílu promluvit. „Pane, ty mi nevěříš?

Já se teď ještě nechci vdávat, a už vůbec ne za Carfilhiota! Vůbec se mi nelíbí!“

Král Casmir vrhl na Suldrun prudký pohled svých kulatých modrých očí. „To je vyumělkovaná nedůtklivost a já ji odmítám poslouchat. Carfilhiot je urozený a hezký muž! Tvoje pochybnosti jsou příliš skrupulózní. Zítra v poledne dáš Carfilhiotovi svůj slib věrnosti. Za tři měsíce bude svatba. Víc už není o čem mluvit.“

Suldrun klesla do polštářů. Kočár kodrcal po cestě, pohupoval se na pérování z vrstveného habrového dřeva. Topoly lemující cestu se míhaly ve slunci. Suldrun skrze slzy viděla světlo a stín, jak přebíhají po tváři jejího otce. Slabým zlomeným hlasem se jej naposledy pokusila poprosit: „Otče, nenuť mě do toho sňatku!“

Král Casmir lhostejně poslouchal, pak odvrátil obličej, aniž by jí odpověděl.

Celá zmučená se Suldrun podívala na matku a hledala u ní pomoc, ale uviděla jen voskový výraz nelibosti. Královna Sollace řekla sarkasticky: „Máš léta na vdávání, to vidí každý. Nadešel čas, abys odešla z Haidionu. Ty tvé výmysly a rozmary nám žádnou radost nepřinášejí.“

Král Casmir promluvil:

„Jako princezna z Lyonesse nevíš, co je to namáhavá práce a nemáš ani žádné starosti. Chodíš oblečena do nejjemnějšího hedvábí a užíváš si přepychu, o kterém se žádné obyčejné ženě ani nesní. Jako princezna z Lyonesse se ale také musíš podřídit politickým zájmům, stejně jako já. Ta svatba bude. Uchovej si i dál svou ostýchavost a k vévodovi Carfilhiotovi se chovej přátelsky. Víc o tom nebudu mluvit.“

Když přijeli na Haidion, odešla Suldrun hned do svých komnat. Za hodinu ji našla lady Desdea, jak upřeně hledí do ohně.

„Tak pojď,“ řekla lady Desdea. „Po takovéhle sklíčenosti budeš mít propadlé rysy a také po ní žloutne pleť. Měj tedy dobrou náladu! Král si přeje, aby ses dnes zúčastnila celé večeře, ta bude za hodinu.“

„Raději bych tam nešla.“

„Ale musíš! Král vydal příkaz. Takže žádné výmluvy! Půjde se pěkně na večeři. Vezmeš si na sebe ten tmavě zelený samet, sluší ti tak, že každá jiná žena vedle tebe vypadá jako leklá ryba. Kdybych byla mladší, tak budu žárlivostí skřípat zuby. Nechápu, proč tak trucuješ.“

„Vévoda Carfilhiot se mi ani trochu nezamlouvá.“

„Ale no tak! V manželství se to všechno změní. Třeba se do něj zamiluješ a sama se pak budeš smát tomu, jak hloupé vrtochy jsi měla. Takže honem! Sundej si ty šaty, co máš na sobě. Haló! Teď mysli na to, jaké to bude, až budeš s vévodou Carfilhiotem. Sosio! Kde je ta treperenda! Sosio! Vykartáčuj Suldrun vlasy, na každé straně stokrát. Dnes se jí musí třpytit jako zlatý proud!“

Při večeři se Suldrun snažila chovat se neosobně. Pozřela sousto pečeného holuba, vypila půl sklenice slabého vína. Když na ni někdo promluvil, slušně odpověděla, ale bylo zřejmé, že myšlenkami je někde úplně jinde. Jednou, když vzhlédla, narazila očima na upřený pohled Carfilhiota a chvíli hleděla do jeho jiskrných očí jako fascinovaný pták.

Odvrátila zrak a zamyšleně se dívala do svého talíře. Carfilhiot byl beze sporu galantní, odvážný a hezký: z čeho tedy pramenila ta její antipatie? Věděla, že instinkt jí napovídá zcela neomylně. Carfilhiot byl komplikovaný člověk. Jeho mysl byla plná podivné zavilosti a zvláštních sklonů. Náhle k ní přišla slova jakoby odjinud: *Pro Carfilhiota krása není tím, co by opatroval a miloval, ale něco, co musí zničit a ranit.*

Dámy odešly do královnina salónu. Suldrun rychle utekla do svých komnat.

Brzy zrána moře přineslo rychlý déšť, který omyl všechnu zeleň a spláchl prach. Uprostřed dopoledne slunce svítilo přes roztrhané mraky a rychle vyhnalo stíny z města. Lady Desdea oblékla Suldrun do slavnostních bílých šatů s bílým kabátcem růžově, žlutě a zeleně vyšívaným. Na hlavu jí posadila malou bílou čepičku se zlatým diadémem zdobeným granáty.

Na terase byly položeny čtyři vzácné běhouny – od hlavního vchodu do Haidionu až ke stolu pokrytému těžkým bílým plátnem.

Staré stříbrné vázy čtyři stopy vysoké byly plné bílých růží. Na stole stál posvátný kalich lyonesských králů: stříbrná nádoba vysoká jednu stopu, v níž byla vyryta písmena, kterým již lyonesští nerozuměli.

Když slunce stoupalo po obloze k poledníku, začali se objevovat hodnostáři; měli na sobě slavnostní oděvy se starými emblémy.

V poledne přijela královna Sollace. Ke trůnu ji doprovázel král Casmir. Po nich přijel vévoda Carfilhiot v doprovodu vévody Tandreho ze Sondbeharu.

Uplynula chvíle. Král Casmir se díval ke dveřím, v nichž by se měla objevit princezna Suldrun zavěšená do své tety lady Desdey. Místo toho zahlédl jenom jakýsi trhavý pohyb. Hned si všiml kynoucí paže lady Desdey.

Král Casmir vstal z trůnu a vydal se zpátky do paláce, kde stála lady Desdea a zmateně a ohromeně gestikulovala.

Král Casmir se rozhlédl po foyer, potom se otočil k lady Desdee. „Kde je princezna Suldrun? K čemu to nedůstojné zdržování?“

Lady Desdea vyhrkla na omluvu: „Už byla připravená! Stála tam, krásná jako anděl. Vedla jsem ji ze schodů. Šla za mnou. Procházela jsem galerií a měla jsem zvláštní pocit! Zastavila jsem se a ohlédla jsem se. Stála tam, bledá jak lilie. Něco vykřikla, ale já jsem jí dobře nerozuměla. Myslím, že řekla: ‘Já nemůžu! Ne, nemůžu!’ A potom odešla. Ven ze dveří a dál podloubím pryč! Volala jsem za ní, ale nebylo to nic platné. Dokonce se ani neohlédla!“

Král Casmir se otočil a vyšel na terasu. Zastavil se, rozhlédl se po půlkruhu tázavých obličejů. Promluvil skřípavé monotónním hlasem: „Žádám všechny přítomné o shovívavost. Princezně Suldrun není dobře. Ceremonie se konat nebude. Svačina je připravena. Prosím, poslužte si.“

Král Casmir se otočil a vrátil se do paláce. Lady Desdea stála poněkud stranou, měla rozcuchané vlasy a paže svěšené jak dva provazy.

Král Casmir na ni hleděl asi tak pět vteřin, potom se vydal ven z paláce. Nahoru do podloubí, prošel Zoltrovou stěnou, dřevěnými vraty a kráčel dolů do staré zahrady. Tam seděla Suldrun na povaleném sloupu, lokty na kolenou a bradu v dlaních.

Král Casmir se zastavil dvacet stop za ní. Suldrun se pomalu otočila, oči doširoka otevřené, pokleslé koutky úst.

Král Casmir řekl: „Odešla jsi na toto místo navzdory mému příkazu.“

Suldrun přikývla.

„Ano.“

„Poskvrnila jsi důstojnost vévody Carfilhiota způsobem, který se nedá odčinit.“

Suldrun pohnula ústy, ale slova nevyřkla žádná. Král Casmir mluvil dál.

„Z jakéhosi frivolního rozmaru jsi šla raději sem než na místo, na které jsi byla podle mého příkazu povinna se dostavit. Tak tedy, zůstaň si tady, na tomto místě, dnem i nocí, dokud se nezacelí rána, kterou jsi mi zasadila, nebo dokud neumřeš. Pokud bys snad drze a tajně odtud odešla, staneš se otrokyní prvního člověka, který tě potká, ať to bude rytíř nebo venkovan, povaleč nebo pobuda. Bez rozdílu! Budeš jeho věc!“

Král Casmir se otočil, šel cestou, prošel vraty, a ta se za ním ztěžka zavřela.

Suldrun se pomalu otočila, měla bezvýrazný a skoro klidný obličej. Podívala se na moře, na nějž skrz díry v mracích dopadaly sluneční paprsky.

Na terase našel král Casmir tichou skupinu lidí, kteří jej očekávali. Rozhlédl se na všechny strany a zeptal se:

„Kde je vévoda Carfilhiot?“

Vévoda Tandre ze Sondbeharu vystoupil. „Sire, po vašem odchodu čekal minutu. Pak si zavolal koně a s celou svojí družinou odejel z Haidionu.“

„Co říkal?“ vykřikl král Casmir. „Nenechal žádný vzkaz?“

Vévoda Tandre odpověděl: „Sire, neřekl ani slovo.“

Král Casmir se strašlivým pohledem rozhlédl po terase, potom se otočil a dlouhými kroky se vrátil do paláce hradu Haidionu.

Týden král Casmir hloubal, potom od plic zanadával a nakonec se pustil do psaní dopisu. Napsal:

Na vědomí

urozenému vévodovi Fraude Carfilhiotovi
do jeho zámku Tintzin Fyral

Urozený sire,

jen stěží píši tato slova, která se týkají události, jenž mě velmi zahanbila. Nemohu se náležitě omluvit, neboť jsem se stal obětí stejně jako vy – možná i větší. Byl jste uražen, což vás, zcela pochopitelně, popudilo. Přesto však nepochybuji o tom, že vaše důstojnost je odolná vůči výmyslům malicherné a hloupé dívky. Na druhé straně jsem já přišel o výsadu spojit naše rody sňatkem.,

Přesto přese všechno tímto vyslovuji své politování nad celou událostí, ke které došlo na Haidionu, neboť rovněž poskvrnila moji pohostinnost.

Věřím, že ve šlechetné velkomyslnosti své tolerance budete i nadále na mě pohlížet jako na svého přítele a spojence v našem společném úsilí do budoucna.

Jsem s uctivým pozdravem
Casmir, král Lyonesse.

Posel zavezl psaní do Tintzin Fyralu. Za jistý čas se vrátil s odpovědí.

K rukám jeho důstojnosti
krále Casmira, Lyonesse

Ctěný pane,

buďte ubezpečen, že emoce, které mě pojaly po incidentu, o němž se zmiňujete, a jež ve mně vzplanuly – předpokládám vcelku pochopitelně – jako bouře, ustoupily s téměř stejnou rychlostí a zůstal po nich jen pocit trapnosti na samém okraji mé shovívavosti. Souhlasím s vámi, že naše osobní vztahy by v žádném případě neměly být narušeny nepřevídanými vrtochy mladého děvčete. Jako vždy se můžete spolehnout na moji upřímnou úctu a naději, že se vaše správné a oprávněné plány vydaří. Budete-li kdykoli chtít navštívit údolí Evander, buďte ubezpečen v tom, že budete vítán,

abych měl možnost nabídnout vám na oplátku pohostinství Tintzin Fyralu.

Zůstávám v laskavosti
Váš přítel
Carfilhiot

Král Casmir pročítal dopis pečlivě. Carfilhiot skutečně ani náznakem nevyjadřoval zášť. Ale i tak, jeho slova o dobré vůli, jakkoli srdečná, zacházela poněkud dále a byla specifičtější.

KAPITOLA 8

Král Granice z Troicinetu byl muž hubený, našedlý a hranatý, s chováním pozoruhodně pádným až do chvíle, kdy se všechno zhatilo. To potom vzduchem létaly jadrné nadávky a kletby. Velmi si přál mít syna a dědice, ale královna Baudille mu porodila čtyři dcery za sebou; každá se narodila za doprovodu Granicových zuřivých stížností. První dcera byla Lorissa, druhá Aethel, třetí Ferniste, čtvrtá Byrin. Baudille po čtvrté dceři zůstala neplodná a Granicův bratr, princ Arbamet, se stal presumptivním dědicem trůnu. Granicův druhý bratr, princ Ospero, byl člověk jako osobnost velmi složitý a poněkud křehké konstituce. Nejen, že vůbec neusiloval o trůn, ale tolik nesnášel ovzduší života na královském dvoře s celou formálností a umělými poměry, že žil téměř samotářsky na svém sídle Watershade, v centru Cealdu, vnitřní nížiny v Troicinetu. Osperova choť Ainor zemřela při porodu jeho jediného syna, Aillase, který jak náleží vyrostl v silného chlapce střední postavy se širokými rameny. Byl pevný a šlachovitý, měl žlutohnědé vlasy a šedé oči.

Watershade bylo na pěkném místě u Janglin Water, malého jezera s kopci na severu a jihu a Ceald se rozprostíral směrem na západ. Původně Watershade sloužil na hlídání Cealdu, ale od doby, kdy jeho vraty prošla poslední ozbrojená výprava, uplynulo již více než tři sta let a opevnění nabylo pitoreskní rozpadlé podoby. Zbrojnice utichla, až na zvuky při kování lopat a podkov; padací most nebyl zdvižen od nepaměti. Přikrčené kulaté věže Watershade byly napůl ve vodě, napůl na břehu porostlém stromy, které se tyčily nad kuželovité taškové střechy.

Na jaře nad mokřinou v hejnech létali kosi; vrány kroužily na nebi a do daleka volaly: „Krá! Krá! Krá!“

V létě včely bzučely na morušových stromech a vzduch byl provoněn rákosím a vrbami, které smáčely své větve ve vodě. V noci

bylo v lesích slyšet kukačky a ráno hnědí pstruzi a lososi ťukali do návnady téměř hned, jak se dotkla vodní hladiny.

Ospero, Aillas a jejich častí hosté večeřeli na terase a mnohokrát se dívali na nádherný západ slunce, když světlo pohasínalo nad Janglin Water. Na podzim listy měnily barvy a skladiště byla přeplněna úrodou. V zimě hořely ohně ve všech krbech a bílý sluneční svit se odrážel v diamantových jiskrách od Janglin Water, zatímco lososi a pstruzi se přemístili hluboko ke dnu a odmítali dát se chytit.

Ospero byl spíše romantický než praktický. Nejevil příliš zájmu o události královského paláce Miraldra ani o válku proti Lyonesse. Měl sklon spíše stát se učencem nebo archeologem. Pro Aillasovo vzdělávání byli do Watershade povoláni učenci se slavnou pověstí. Aillas se učil matematiku, astronomii, hudbu, geografii, historii a literaturu. Princ Ospero věděl jen málo o válečnických technikách a postoupil tuto část Aillasova vzdělání Tauncymu, to byl jeho zemský správce, který se účastnil mnoha válečných tažení. Aillas se naučil zacházet s lukem a mečem a vrhat nože, což bylo nepříliš známé umění galských banditů.

„Takové použití nože," prohlásil Tauncy, „není ani galantní ani rytířské. Má spíš desperátský původ, použije je muž, který musí zabít proto, aby přežil noc. Vržený nůž postačí na vzdálenost deseti yardů; dál dolétne šíp. Ale ve ztížených podmínkách je sada nožů nejlepší.

A zase, já dávám přednost malému meči před těžkou výzbrojí, kterou mají v oblibě rytíři na koni. Malým mečem dokážu zmrzačit muže v plné zbroji za půl minuty. Nebo ho zabít, když budu chtít. To je nadřazenost umu surové hmotě. A teď! Zdvihni tenhle šaršoun a napadni mě."

Aillas váhavě zdvihl meč. „Bojím se, že tě přetnu ve dví."

„Silnější muži než jsi ty to zkoušeli a kdo tu teď před tebou stojí, aby o tom mohl vyprávět? Tak do toho, pořádně!"

Aillas se ohnal; čepel se odklonila. Zkusil to znovu; Tauncy prudce trhl a meč vypadl Aillasovi z rukou. „Ještě jednou,"řekl Tauncy. „Vidíš, jak se to dělá? Trh, sun, tah, pryč! Můžeš ovládat zbraň celou svou silou; vykročím, otočím se a meč ti vypadne z

rukou. Já svoji zbraň vrazím do místa, kde ti prorazí brnění. Zbraň se ti zabodne do těla a život z něj vyprchá.“

„To je velmi užitečné,“ řekl Aillas. „Zvlášť proti našim zlodějům.“

„Ha! Ty nezůstaneš celý život jen ve Watershade – ne, když je tvoje země ve válce. Ty zloděje nech mně. Tak a jedem dál. Potuluješ se zapadlými uličkami Avallonu; vejdeš do taverny, aby sis zavdal vína. Jakýsi obrovský tupec tě obviní, žes obtěžoval jeho ženu, vezme tesák a jde na tebe. Takže! Nůž! Tas a hoď! Jedním pohybem! Zásah, vyjmi nůž z padouchova hrdla, otři jej o jeho rukáv. Pokud jsi vskutku obtěžoval manželku toho mrtvého neotesance, požádej ji, aby zmizela! Celá ta příhoda tě trochu otupila. Ale z jiné strany tě napadne další manžel. Rychle!“ A tak pokračovala výuka.

Nakonec Tauncy řekl: „Nůž považuji za nejelegantnější zbraň. Dokonce i bez ohledu na účinek je v jeho letu krása, když se zabodává do svého cíle; cítím výbuch radosti, když zasazuje ránu do určeného místa hluboko a opravdově.“

Na jaře, v roce, kdy Aillasovi táhlo na osmnáct, odjížděl podmračeně z Watershade a ani jednou se neohlédl. Cesta jej zavedla k mokřinám, které ohraničovaly jezero, přes Ceald a dále do kopců Green Man’s Gap. Tady se Aillas otočil, aby se ohlédl na Ceald. V dálce, za leskem Janglin Water, ukrývala tmavá skupinka stromů hlouček watershadeských věží. Aillas chvilku přemýšlel o drahých známých místech, která opouštěl, a oči se mu zalily slzami. Najednou prudce trhl otěžemi a projel stromy stíněnou průrvou a dále dolů k údolí řeky Rundle.

Pozdě odpoledne se zběžně podíval na Lir před sebou a krátce před západem slunce dojel do přístavu Hag pod mysem Haze. Vydal se rovnou do hostince Mořský korál, kde jej majitel dobře znal, takže dostal dobré jídlo a pohodlný nocleh.

Ráno jel směrem na západ podél pobřeží a brzy odpoledne dorazil do města Domreis

Zastavil se na výšině, která se tyčila nad městem. Byl větrný den. Vzduch byl víc než průhledný, jako by to čočky přesně odrážely

každou podrobnost. Hob Hook s plnovousem pěnivého příboje na vnější straně obklopoval přístav. Na základně v Hob Hook stál hrad Miraldra, sídlo krále Granice, s dlouhou zídkou, která se táhla k majáku na konci ohybu. Miraldra byla původně pozorovatelna. Časem však k ní bylo dobudováno mnoho hal, galerií, tucet věží ve zdánlivě náhodném množství a výškách.

Aillas jel z kopce, kolem Palaeos, chrámu zasvěcenému Gaeavi, kde dvě dvanáctiletá děvčata v bílých kytlicích pečovala o posvátný oheň. Aillas projel městem, kopyta jeho koně se nyní hlasitě ozývala na dlažbě z kočičích hlav. Pokračoval dál kolem doků, kde kotvilo tucet lodí, kolem obchodů s malými průčelími a kolem hospod, potom dál po pěšině ke hradu Miraldra.

Opevnění se vynořilo vysoko nad Aillasem. Stěny se zdály skoro zbytečně masivní a vstupní portál, z každé strany s jedním barbakánem, vypadal v porovnání s nimi malý. Dva strážní, oblečení do barev Miraldry – kaštanově hnědé a šedé – s naleštěnými stříbrnými přilbami a lesklými stříbrnými kyrysy, stáli s halapartnami sklopenými v oddechové póze. Z barbakánu Aillase poznali; heraldové zahráli fanfáru. Strážní trhli halapartnami a vztyčili je do „pozdravné“ polohy, když Aillas projížděl portálem.

Na nádvoří Aillas sesedl z koně a předal jej čeledínovi. Sir Este, důstojný majordomus, který jej přišel uvítat, vyjádřil své překvapení. „Princi Aillasi! Přijel jste sám, bez družiny?“

„Raději jsem jel sám, sire Este.“

Sir Este, proslulý svými aforismy, poznamenal:

„Zvláštní, že ti, kteří řídí výsady jednoho místa, je nejvíc opomíjejí! Je to totéž, jako kdyby požehnání Prozřetelnosti byla lákavá a vynikající, jen když chybějí. Ale co, nebudu už nic říkat.“

„Věřím, že se ti daří dobře a že jsi spokojen se svými výsadami.“

„Zcela! Mám, a to vám musím říct, někde hluboko v sobě strach, že pokud zanedbám jednu ze svých malých výsad, Prozřetelnost z toho bude rozmrzelá a zbaví mě všech ostatních. Ale teď pojďte, musím se postarat o vaše pohodlí. Král odejel na jeden den do Ardlemouthu. Jel se podívat na novou loď, která je prý rychlá jako pták.“ Dal znamení komorníkovi. „Odveď prince Aillase do jeho

komnaty, dohlédni, aby mu připravili koupel a připrav mu oděv vhodný ke dvoru.“

Pozdě odpoledne se král Granice vrátil na Miraldru. Aillas se s ním setkal ve velké hale. Objali se. „A jak je to se zdravím mého dobrého bratra Ospera?“

„Jen málokdy opouští Watershade. Zdá se, jako by ho vzduch mimo jeho sídlo kousal do hrdla. Snadno se unaví a těžko se mu dýchá, takže si dělám starosti o jeho život!“

„Vždycky byl takový křehký! V každém případě ty vypadáš zdravě.“

„Sire, i ty, jak se zdá, se těšíš dobrému zdraví.“

„To je pravda, mládenče, a prozradím ti jedno malé tajemství. Každý den si touhle dobou dávám jeden, dva poháry dobrého červeného vína. Obohacuje krev, zjasňuje zrak, je po něm sladší dech a vzpružuje mé mužství. Kouzelníci hledají pořád dokola elixír života a už jej mají v rukou, jen kdyby znali naše malé tajemství. Co, mladíku?“ A Granice poplácal Aillase po zádech. „Pojď, posilníme se.“

„S radostí, sire.“

Granice ho vedl do salónu, kde visela korouhev, štíty s erbem a válečné trofeje. V krbu plápolal oheň. Granice se hřál, zatímco sluha naléval do stříbrných pohárů víno.

Granice pokynul Aillasovi ke křeslu a sám se usadil do křesla u ohně. „Měl jsem důvod k tomu, abych tě sem pozval. Protože máš v sobě královskou krev, nadešel čas, aby ses seznámil se státnickými záležitostmi. Nejjistější v této nejisté době je, že nikdo nemůže zůstat na místě. V tomto životě všichni chodí na desetistopých chůdách. Musí se pohybovat a poskakovat a vyvolávat vzrušení, jinak se skácí k zemi. Bojovat nebo zemřít! Plavat nebo utonout! Běžet nebo být udupán!“ Granice vypil pohár vína na jeden lok.

„Znamená to, že poklid zde na Miraldře je jenom zdánlivý?“ zeptal se Aillas.

Granice se neradostně zasmál. „‘Pokliď? Nic takového neznám. Válčíme s Lyonesse a zlolajným králem Casmirem. To je přesně ten případ maličké zátky, která zabraňuje obrovskému toku událostí. Nebudu ti říkat, kolik lodí střeží pobřeží Lyonesse, je to vojenské

tajemství, které by se Casmirovi špehové moc rádi dověděli, stejně jako bych já moc rád věděl, kolik má král Casmir špehů. Jsou všude, jako mouchy ve chlévě. Zrovna včera jsem jich pár pověsil a jejich mrtvoly se klátí na Semaphore Hill. Přirozeně, i já mám svoje špehy. Když se Casmir chystá spustit na vodu novou loď, hned se to dozvím a moji lidé ji ještě v doku zapálí. Casmir potom skřípe zuby do nepříčetnosti. A tak válka pokračuje: je to všechno na mrtvém bodě. A bude tak dlouho, dokud liknavý král Audry nebude považovat za vhodné intervenovat.“

„A potom?“

„’A potom’? Boj a krev, potápějící se lodi, hořící hrady. Casmir je prohnaný a přizpůsobivější, než se zdá. Riskuje málo, dokud není zisk veliký. Když na nás nemohl zaútočit, jeho myšlenky se obrátily k Ulflandům. Pokusil se svést vévodu z údolí Evander. Ale nevyšlo mu to. Vztahy mezi Casmirem a Carfilhiotem jsou v současné době přinejlepším korektní.“

„Tak co tedy podnikne dál?“

Král Granice udělal tajemné gesto.

„Koneckonců, když se nám povede držet si ho dlouho od těla, bude muset s námi uzavřít mír, a to za našich podmínek. Zatím bojuje a potí se a my se snažíme číst jeho myšlenky. Lámeme si hlavy nad depešemi našich špehů. Díváme se na svět tak, jak musí vypadat ze stěn Haidionu. Tak, a teď už dost zápletek a intrik. Někde poblíž je tu tvůj bratranec Trewan: je to tvrdý a soustředěný mladý muž, ale velmi důstojný, nebo alespoň doufám, neboť jednou, pokud se události budou vyvíjet normálně, bude král. Pojď, půjdeme do jídelny, kde nepochybně objevíme více z toho urozeného Voluspy.“

Při večeři byl Allias usazen vedle prince Trewana, který vyrostl ve statného, nejasně hezkého mladého muže s poněkud hrubými rysy v obličeji, a s tmavýma kulatýma očima, oddělenýma dlouhým aristokratickým nosem. Trewan se oblékal pečlivě ve stylu odpovídajícím jeho postavení. Zdálo se, jako by už si spočítal den, kdy se stane králem. K tomu by mělo dojít po smrti jeho otce Arbameta, pokud ovšem Arbamet bude králem po Granicovi.

Za normálních okolností Aillas odmítal brát Trewana vážně, čímž ho rozčiloval a působil mu značnou nelibost. Při této příležitosti

Aillas mírnil svou lehkomyslnost, tak, jak ho to naučili, a Trewan byl víc než připraven dát lekci svému venkovskému bratránkovi.

„Vskutku," řekl Trewan, „je radost vidět tě někde jinde než ve Watershade, kde čas plyne jako sen."

„Moc se toho u nás neděje," souhlasil Aillas. „Minulý týden šla pomocnice z kuchyně na zeleninu a dostala včelí žihadlo. To byla největší událost celého týdne."

„Na Miraldře je všechno jinak, to tě ubezpečuji. Dneska jsme si prohlédli jednu velikou novou loď, která, jak doufáme, nám přidá na síle a přinese Casmirovi zkázu. Věděl jsi, že se chce spojit se Skay a obrátit je proti nám?"

„Připadá mi to jako krajní řešení."

„Přesně tak a Casmir by si neměl tolik dovolovat. I tak, musíme se připravit na všechno; to taky byl můj hlavní názor na celou záležitost při poradách."

„Pověz mi o té nové lodi."

„No, návrh pochází z moří pod Arábií. Trup je široký u paluby a úzký u vodní hladiny, takže je velmi lehká a stabilní. Má dva krátké stožáry, každý z nich má uprostřed velmi dlouhé ráhno. Jeden konec ráhna je na palubě lodi, druhý se zdvihá vysoko, aby zachytil horní vítr. Loď by měla plout rychle dokonce i za mírného větru jakýmkoli směrem. Na přídi i na zádi budou katapulty i jiná zařízení na zneškodnění Skaů. Co možná nejdříve po důkladné prohlídce – a to si pamatuj, tohle je tajná informace – mě král požádal, abych odejel na velmi důležitou diplomatickou misi. V tuto chvíli ti nemohu říci nic víc. Co tě přivedlo na Miraldru?"

„Jsem tady na příkaz krále Granice."

„Z jakého důvodu?"

„Nevím přesně."

„No, to se uvidí," řekl Trewan značně důležitě. „Přimluvím se za tebe při dalším jednání s králem Granicem. Mohlo by ti to do budoucna pomoci a docela určitě ti to neublíží."

„To je od tebe hezké," řekl Aillas.

Druhý den Granice, Trewan, Aillas a několik dalších mužů vyjelo z Miraldry přes Domreis, potom dvě míle na sever podél pobřeží do osamělé loděnice v ústí řeky Tumbling. Skupina projela

střeženými vraty, potom pokračovala podél mostního podstavce k malé zátoce, která byla kryta před mořem ohbím řeky.

Granice řekl Aillasovi: „Pokoušíme se jednat v tajnosti, ale špehové nám odmítají vyhovět. Vydávají se přes hory, aby se zamíchali mezi loďaře. Někteří přijíždějí na člunech, jiní myslí, že proplavou. Víme to jen od těch, které se nám podaří zajmout, ale dobré znamení je i to, že pořád přicházejí, to nám napovídá něco o Casmirově zvědavosti… Tady je ta loď. Saracénové tomuto druhu říkají felúka. Všimni si, jak nízko pluje! Trup má tvar rybího těla a pluje po vodě, aniž by za ní zůstávala brázda. Loďaři teď přistupují ke stožárům.“ Granice ukázal na žerď, co visela z jeřábu. „Stožár je z jedle z okraje lesa, má lehké a pružné dřevo. Dál leží ráhna, která jsou z jedlových žerdí šikmo seříznutých, sklížených a spojených železným drátem a pryskyřicí tak, aby z toho vznikla tyč zašpičatělá na obou koncích. Lepší stožáry ani ráhna na celém světě nenajdeš a za týden je vyzkoušíme. Loď se bude jmenovat *Smaadra* podle bohyně moře Bithne-Schasian[15]. Pojď na palubu.“

Granice šel do kajuty první. „Není to tady tak prostorné jako na obchodní lodi, ale stačí to. Tak, vy dva se posaďte tamhle.“ Granice ukázal Aillasovi a Trewanovi na lavičku. „Stewarde, přiveď sira Fameta a můžeš nám rovnou připravit občerstvení.“ Granice se usadil za stůl a prohlížel si oba mladé muže. „Trewane, Aillasi: poslouchejte velmi pečlivě. Zanedlouho poplujete na palubě *Smaadry.* Obvykle by se nová loď měla pořádně vyzkoušet a měly by se podrobně zkontrolovat všechny její součásti.

My to také uděláme, ale velmi rychle.“

Sir Famet vstoupil do kajuty: byl to statný, bělovlasý muž s obličejem vytesaným z tvrdého kamene. Lakonicky pozdravil Granice a usadil se za stůl.

Granice pokračoval ve výkladu.

„Nedávno jsem dostal zprávu z Lyonesse. Zdá se, že král Casmir, který se zmítá a kroutí jako raněný had, vyslal do Skaghane tajnou misi. Doufám, že použije flotilu Skaů, i kdyby jen proto, aby si zabezpečil ochranu při vylodění lyonesských vojsk v Troicinetu. Skaové se doposud k ničemu nezavázali. Samozřejmě si navzájem

[15] Jeden z národů Třetí éry, které obydlely Staré ostrovy.

nedůvěřují, oba by chtěli být ve výhodě. Je ale jasné, že Troicinet stojí tváří v tvář obrovskému nebezpečí. Kdybychom byli poraženi, jeďte na Staré ostrovy buď ke Casmirovi nebo, v horším případě, ke Skaům.“

Trewan řekl zlověstným tónem: „To je hrozivá zpráva.“

„To ano, a my musíme udělat protiopatření. Pokud *Smaadra* bude fungovat podle našich představ, vybudujeme hned dalších šest lodí. A potom, doufám, že se mi podaří vyvinout tlak, vojenský i diplomatický, proti Casmirovi, i když v té věci jsem bez jakéhokoli velikého optimismu. Ale stejně, takové úsilí nemůže nikomu ublížit. Pokud se toho týče, hned, jak jen to bude možné, vyšlu *Smaadru* s posly nejprve do Dahautu, Blalocu a Pomperolu, potom do Godelie a nakonec do Jižního Ulflandu. Plavbu bude řídit sir Famet. Ty, Aillasi, a ty, Trewane, budete jeho pomocníky. Zdůrazňuji, že tato cesta pro vás není zdravotní projížďka ani plavba pro vaše osobní uspokojení, neposlouží ani zpestření vaší marnivosti, ale je to plavba vzdělávací. Ty, Trewane, jsi přímým následníkem trůnu. Musíš se toho spoustu naučit o námořním válčení, diplomacii a o životě na celých Starých ostrovech. Totéž platí o Aillasovi, který musí dokázat svoje postavení a své schopnosti sloužit Troicinetu.“

„Sire, udělám, co bude v mých silách,“ řekl Aillas.

„A já neméně,“ prohlásil Trewan.

Granice přikývl. „Dobře, nečekal jsem nic jiného. Po dobu plavby si dobře pamatujte, že jste pod velením sira Fameta. Pečlivě mu naslouchejte a snažte se získat co nejvíce z jeho moudrosti. Nebude vás žádat o radu, tak si, prosím, nechte pro sebe své názory a teorie, pokud vás o ně výslovně nepožádá. Vlastně na téhle plavbě zapomeňte na to, že jste princové a chovejte se jako nezkušení kadeti, kteří se však chtějí mnohé naučit. Vyjadřuji se jasně? Trewane?“

Trewan promluvil rozmrzele: „Poslechnu, samozřejmě. Ale i tak, měl jsem pocit –“

„Tak si ten pocit oprav. A ty, Aillasi?“

Aillas se nemohl neusmát. „Rozumím dokonale, sire. Udělám všechno pro to, abych se co nejvíc naučil.“

„Výborně. A teď se vy dva porozhlédněte po lodi. Já si zatím pohovořím se sirem Fametem.“

KAPITOLA 9

Před úsvitem byl klid a vzduch byl chladný; obloha měla citronově žlutou, perleťovou a meruňkovou barvu, které se odrážely od mořské hladiny. Z ústí řeky Tumbling vyplula černá loď *Smaadra,* poháněná dlouhými záběry vesel po vodě. Míli od břehu byla vesla uložena na loď. Ráhna byla vztyčena, plachty opatřeny otěžemi a napjaty a parduny přitaženy. Za úsvitu začal vát větřík, loď klouzala rychle a tiše na východ a po chvíli se Troicinet proměnil v pouhý stín na horizontu.

Aillas unavený Trewanovou společností přešel na příď, ale Trewan se vydal za ním a využil příležitosti, aby mu mohl vysvětlit, jak fungují katapulty. Aillas poslouchal se zdvořilou lhostejností. Vyjadřovat podrážděnost a netrpělivost při jednám s Trewanem bylo zbytečné.

„Vlastně to není nic jiného než obrovské samostříly," řekl Trewan hlasem, který s pochopením používáme, mluvíme-li se zdvořilým dítětem, jenž o cosi projevilo zájem. „Mají účinnost dvou set yardů, i když přesnost je narušena pohybem lodi. Tažná část je pokryta vrstvou oceli, popela a habrového dřeva, je smontována a sklížena dohromady odborně a způsob takového spoje je tajný. Ty přístroje vrhají harpuny, kameny nebo zápalné koule a jsou velmi účinné. A nakonec, já na to osobně dohlédnu, bude-li třeba, rozmístíme armádu o stu lodích jako je tahle, vybavených deseti většími a těžšími katapulty. Budeme mít také zásobovací lodě a admirálskou vlajkovou loď s odpovídajícím prostorem na bydlení. Nejsem zrovna nadšen úrovní svého současného ubytování. Pro člověka v mém postavení je to strašně málo prostorné." To měl Trewan na mysli místnůstku na zádi vedle kajuty. Aillas bydlel v podobném prostoru na protější straně, zatímco sir Famet měl jenom pro sebe celou poměrně prostornou kajutu na zádi.

Aillas řekl se vší vážností: „Možná by si sir Famet s tebou vyměnil místo, kdybys o to náležitě požádal.“

Trewan si jenom uplivl přes zábradlí; občas mu Aillasův humor připadal poněkud jedovatý. Až do večera neměl už co říct.

Když slunce zapadalo, vítr se uklidnil a nastalo téměř bezvětří. Sir Famet, Trewan a Aillas společně večeřeli u stolu na zadní palubě, pod vysokou bronzovou laternou. Nad pohárem červeného vína prolomil sir Famet svou nemluvnost.

„Nuže,“ zeptal se skoro přátelsky, „jak se vám líbí cesta?“

Trewan okamžitě předestřel celou řadu podrážděných stížností, zatímco Aillas se díval a poslouchal s údivem: jak jenom může být Trewan tak necitlivý? „Je toho dost, aspoň si to myslím,“ řekl Trewan. „Je skutečně co vylepšovat a je toho dost.“

„Opravdu?“ zeptal se sir Famet bez nějakého zvláštního zájmu. „Jak to?“

„Především, moje kajuta je nepřiměřeně malá. Ten, kdo konstruoval tuhle loď, si měl dát víc záležet. Kdyby tu loď udělal jen o deset nebo patnáct stop delší, mohly tu být dvě pohodlné kajuty místo jediné; a samozřejmě také pár důstojných komnat.“

„To je pravda,“ řekl sir Famet a pomrkával nad vínem. „S dalšími třiceti stopami bychom tu mohli mít komorníky, holiče a konkubíny. Co ještě ti dělá starosti?“

Trewan zcela pohroužený do svého rozhořčení nepostřehl smysl té poznámky. „Zdá se mi, že posádka se chová velmi neobřadně. Oblékají se, jak se jim zlíbí; nemají ani trochu vybrané elegance. Neví nic o etiketě, vůbec neberou ohled na moje společenské postavení… Dnes, když jsem se procházel po lodi, mi jeden muž z posádky řekl: ‘Uhni, pane, překážíš’ – jako bych byl nějaký zeman.“

Ve tvrdém obličeji sira Fameta se nepohnul ani sval. Na chvíli se zamyslel a potom řekl: „Na moři, stejně jako na bojišti, není úcta nic automatického. Je třeba si ji zasloužit. Budou tě hodnotit podle tvých schopností spíš než podle původu. To je věc, se kterou jsem třeba já naprosto spokojen. Sám přijdeš na to, že podlézavý námořník, stejně jako příliš uctivý voják, není ani trochu člověk, kterého bys chtěl mít po svém boku ani v bitvě ani při bouři.“

Trewan byl sice maličko zastrašen, ale stejně se přel dál. „Ale náležitá podřízenost je velmi důležitá! Jinak veškerá autorita i pořádek budou ty tam a my potom budeme žít jako divoká zvěř.“

„Tohle je vybraná posádka. Sám přijdeš na to, že jsou to spořádaní lidé, až nadejde čas, kdy bude třeba, aby nastal pořádek.“ Sir Famet se na své židli napřímil. „Možná bych měl trochu pohovořit o naší misi. Jejím jasným smyslem je projednat několik výhodných smluv. Já i král Granice bychom byli velmi překvapeni, kdyby se nám to podařilo. Budeme jednat s osobnostmi, jejichž postavení je na vyšší úrovni než naše, které mají nejrůznější sklony a jejichž veškerá tvrdohlavost je ovládaná jejich vlastními představami. Král Deuel z Pomperolu je horlivý ornitolog, král Milo z Blalocu běžně vypije jeden gill[16] lihoviny, ještě než ráno vstane z postele. Avallonský dvůr vře erotickými intrikami a chlapec, kterého král Audry zneužívá pro své homosexuální choutky, má mnohem větší vliv než lord generál sir Ermice Propyrogeros. Naše politika tedy musí být pružná. Přinejmenším doufáme ve zdvořilý zájem a přijetí naší síly.“

Trewan se zamračil a sešpulil ústa. „Proč se spokojovat se skromností a polovičatými kroky? To já bych předpokládal, že při svých rozhovorech dosáhnu něčeho, co se hodně blíží maximu. Navrhuji tedy, abychom svou strategii přizpůsobili spíše těmto podmínkám.“

Sir Famet zaklonil hlavu, směrem k večerní obloze vyslal studený úsměv a vypil víno ze svého poháru. S bouchnutím položil nádobu na stůl. „Král Granice a já jsme určili strategii i taktiku a také se jich budeme držet.“

„Samozřejmě. Ale stejně, dvě hlavy jsou lepší než jedna,“ – Trewan mluvil, jako by tam Aillas vůbec nebyl – „a je zřejmé, že během našich jednání může dojít k různým posunům.“

„Když mě k tomu budou opravňovat okolnosti, poradím se s princem Aillasem a s tebou. Král Granice předvídal, že se tak oba budete učit. Jistých jednám se účastnit můžete, ale nikdy nesmíte promluvit, dokud vám nedám znamení. Je to jasné, princi Aillasi?“

„Naprosto, sire.“

[16] l/4 pmty, t.j. 0,12 1 - pozn překl.

„Princi Trewane?“

Trewan se odměřeně uklonil. Na zmírnění takového chování vzápětí udělal zdvořilé gesto. „Přirozeně, sire, budeme se řídit tvými pokyny; nicméně doufám, že mě budeš informovat o všech jednáních a závazcích, vzhledem k tomu, že, koneckonců, já budu ten, kdo se bude muset nakonec vypořádat se všemi následky.“

Sir Famet odpověděl s chladným úsměvem. „Co se toho týče, princi Trewane, udělám všechno pro to, abys byl spokojen.“

„V takovém případě,“ prohlásil Trewan upřímným hlasem, „nemám co dodat.“

Dopoledne se na levé straně u přídě objevil ostrůvek. O čtvrt míle dál byly uvolněny plachty a loď zpomalila. Aillas šel za lodmistrem, který stál u zábradlí. „Proč zastavujeme?“

„Tamhle je Mlia, ostrov mořských mužů. Dívej se bedlivě; někdy jsou vidět na nízkých skalách nebo dokonce i na plážích.“

Dřevěný vor byl zdvižen na základ vratipně, na palubu naložili nádoby s medem, balíčky hrozinek a sušených meruněk. Vor spustili na vodu a poslali jej po proudu. Aillas se díval průzračnou vodou a viděl probleskovat nejasné obrysy a obličej obrácený nahoru s vlasy vlajícími kolem hlavy. Byl to divný úzký obličej s křišťálově průzračnýma černýma očima, dlouhým úzkým nosem, s divokým výrazem – dychtivým nebo vzrušeným nebo rozdováděným: Aillas nepocházel z prostředí, které by jej naučilo chápat takový výraz.

Několik minut plula *Smaadra* tiše. Vor byl zpočátku unášen pomalu, potom cíleněji a trochu škubavě se blížil k ostrovu.

Aillas položil loďmistrovi další otázku:

„Co by se stalo, kdybychom s těmi dary jeli na ostrov my?“

„Sire, kdo ví! Kdyby ses opovážil veslovat k tomu ostrovu bez darů, určitě by ses se zlou potázal. K těm, co žijí v moři, je lépe chovat se zdvořile. Koneckonců moře náleží jim. No, a už je čas vydat se znovu na cestu. Hej, ty tam! Seřiď plachty! Ke kormidlu! A jedem!“

Dny míjely; loď přistávala a odplouvala. S odstupem času si Aillas vzpomínal na události z té cesty jako na koláž zvuků, hlasů, hudby, obličejů a postav, přileb, brnění, klobouků a oděvů, zápachů, parfémů a afektovaného chování, postav a figurek, přístavů, přístavních hrází, kotvišť a rejd. Konaly se recepce, přijetí, bankety a plesy.

Aillas nedokázal odhadnout dopad jejich návštěv. Udělali, jak pochopil, dobrý dojem: o cti a síle sira Fameta nemohlo být pochyb a Trewan většinou držel jazyk za zuby.

Králové se zpravidla chovali vyhýbavě a neuvažovali o žádných závazcích.

Opilý král Milo z Blalocu byl dost střízlivý na to, aby poznamenal: „Tamhle stojí vysoké pevnosti Lyonesse, kde troicinetské námořnictvo nedovede uplatnit žádnou sílu!“

„Sire, je naší nadějí, že jako spojencům by se nám společně podařilo hrozbu těch pevností odvrátit.“

Král Milo odpověděl jenom melancholickým gestem a zdvihl k ústům korbílek s alkoholem.

Bláznivý král Deuel z Pomperolu byl stejně neurčitý. Aby přijal delegaci z Troicinetu, musela jet do letního paláce Alcantade příjemnou a úrodnou zemí. Lid Pomperolu, který byl dalek odporu vůči posedlosti svého monarchy, se bavil dováděním. Král byl ve svých pošetilostech nejen tolerován, ale byl k nim i povzbuzován.

Bláznovství krále Deuela bylo neškodné; velikou náklonnost choval k ptákům a této své vášni se oddával s absurdní fantazií, kterou s ohledem na svou moc mohl uskutečnit. Své ministry tituloval lord Stehlík obecný, lord Bekasina, lord Čejka, lord Vlhovec rýžový, lord Tangara. Jeho vévodové byli vévoda Sojka modrá, vévoda Koliha, vévoda Černý chocholatý rybák, vévoda Slavík. Vydal dekrety, jimiž zakázal jíst vejce, což označil za „krutý a vražedný přečin, důvod k tvrdému a přísnému potrestání“.

Alcantade, letní palác, se králi Deuelovi zdál ve snu. Když se probudil, zavolal si stavitele a řekl jim v hlavních rysech, co viděl. Z toho lze usoudit, že Alcantade byla neobvyklá stavba, ale přesto to bylo místo překvapivě půvabné: stavba byla lehká, křehká, vymalovaná zářivými barvami a měla různě vysoké střechy.

Když přijížděli k Alcantade, objevili sir Famet, Aillas a Trewan krále Deuela, jak odpočívá na barži s přídí ve tvaru labutě, kterou tucet mladých dívek oblečených do bílého peří postrkoval pomalu po hladině jezera.

Za nějakou chvíli král Deuel vystoupil na břeh. Byl to malý bledý muž středních let. Srdečně posly pozdravil. „Vítejte, vítejte! Je pro mě radostné setkat se s lidmi z Troicinetu, ze země, o níž jsem už mnohé slyšel. Mnoha širokozobých potáplic hnízdí podél hornatých břehů a brhlíci se až do přesycenosti krmí žaludy vašich nádherných dubů. Velké troicinetské rohaté sovy jsou všude známé svým majestátem. Přiznávám se k náklonnosti k ptactvu. Těší mě svou grácií a odvahou. Ale už dost o mých zálibách. Co vás přivádí do Alcantade?“

„Vaše Veličenstvo, jsme poslové krále Granice a přinášíme jeho naléhavý vzkaz. Až budeš připraven, předneseme vám jej.“

„Byl by snad nějaký vhodnější okamžik než zrovna nyní? Stolníku, přines nám občerstvení! Posadíme se tamhle ke stolu. Řekněte mi ten vzkaz hned.“

Sir Famet se podíval napravo a nalevo na dvořany, kteří stáli ve zdvořilé blízkosti. „Sire, nechtěl byste raději vyslechnout vzkaz v soukromí?“

„Ale vůbec ne!“ prohlásil král Deuel. „My v Alcantade nemáme žádná tajemství. Jsme jako ptáci v sadu plném zralého ovoce, kde každý trylkuje svou nejšťastnější píseň. Pokračuj, sire Famete.“

„Dobře, sire. Sdělím vám jisté okolnosti, které znepokojují krále Granice z Troicinetu.“

Sir Famet hovořil; král Deuel pozorně naslouchal s hlavou nachýlenou ke straně. Sir Famet domluvil. „Toto, sire, jsou nebezpečí, která nás všechny budou ohrožovat – v ne příliš daleké budoucnosti.“

Král Deuel se zatvářil afektovaně „Nebezpečenství, všude nebezpečenství! Jsem sužován ze všech stran, někdy si ani v noci nemohu pořádně odpočinout.“ Hlas krále Deuela byl nosový a když mluvil, kroutil se v křesle. „Denně slyším tucet žalostných proseb o ochranu. Celou svou severní hranici střežíme před kočkami, lasicemi a lasičkami, které jsou ve službách krále Audryho. I Godeliové

představují hrůzu, dokonce i když jejich hnízda jsou na sto leagues vzdálená. Chovají a cvičí kanibalské sokoly, každý z nich je zrádce svého druhu. Na západě je dokonce ještě zhoubnější hrozba a nepřímo poukazuji na vévodu Faude Carfilhiota, který dýchá zelený vzduch. Stejně jako Godeliové, i on loví se sokoly, používá ptáka proti ptákovi.“

Sir Famet podrážděně protestoval. „Ale i tak se nemusíš bát žádného skutečného útoku! Titzin Fyral je daleko za lesem!“

Král Deuel pokrčil rameny.

„Je to nepochybně jeden den letu daleko. Ale musíme se podívat tváří v tvář skutečnosti. Nazval jsem Carfilhiota zbabělcem a on se odvážil neodpovědět, ne ze strachu z mých mocných drápů. Teď kuje své podlé plány nejhoršího druhu.“

Princ Trewan nedbal na chladný varovný modrý pohled sira Fameta a řízně promluvil: „Proč neuplatnit sílu stejných drápů společně se svými spojenci? Naše hejno sdílí váš názor na Carfilhiota a jeho spojence krále Casmira. Společně bychom mohli odrazit jejich útoky mocnými údery drápů a zobáků!“

„Pravda. Přijde den, kdy uvidíme šik takové mocné síly. Zatím ale každý musí přispět, jak dokáže. Já zastrašil šupinatého Carfilhiota a postavil jsem se na odpor Godelianům. Nebudu milosrdný ani vůči Audryho zabijákům ptáků. Máte tedy možnost pomoci nám proti Skaům a smést je z moře. Každý má svou úlohu: já ve vzduchu, vy na vlnách oceánu.“

Smaarda připlula do Avallonu, největšího a nejstaršího města na Starých ostrovech: město nádherných paláců, univerzity, divadel a velikých veřejných lázní. Byl tam tucet chrámů vybudovaných pro slávu Mithry, Dise, Jupitela, Jehovy, Luga, Gaea, Enlila, Dagona, Baala, Kronose a trojhlavého Diona z dávného hybrasianského panteonu.

V Somrac lam Dor, veliké budově s kopulí, byl posvátný trůn Evandig a stůl Cairbra an Meadhan, předměty, jejichž opatrování za starých časů zákonitě patřilo králům Hybras[17].

Král Audry se vrátil ze svého letního paláce, přijel v šarlatovém a zlatém kočáře taženém šesti bílými trojspřežími. Týž den odpoledne byli vyslanci z Troicinetu přijati. Král Audry, vysoký, zasmušilý muž, měl neuvěřitelně ošklivý obličej. Proslul svými milenkami a říkalo se o něm, že je velmi citlivý, nevázaný, marnivý a někdy i krutý. Zdvořile troicinetské pozdravil a nechal je, ať si udělají pohodlí. Sir Famet předal svůj vzkaz, král Audry se přitom zabořil do polštářů; oči přivřené a hladil bílou kočku, která mu skočila do klína.

Sir Famet ukončil svou řeč. „Sire, to je vzkaz od krále Granice."

Král Audry pomalu přikývl. „Je to návrh o mnoha stranách a mnoha ostrých hranách. Ano! Samozřejmě! Velmi si přeji podmanit Casmira a učinit přítrž jeho plánům. Ale než do takového plánu vložím svůj poklad, zbraně a krev, musím si pojistit své slabiny. Kdybych teď jen na chvíli upřel svoji pozornost jinam, Godeliané přijdou do mé země, začnou plenit, pálit, zajímat otroky. Severní Ulfland je pustina a Skaové si dělají nepřiměřené nároky na přílivové pobřežní pásmo. Kdybych se dostal v Severním Ulflandu do konfliktu se Skay, potom na mě udeří Casmir." Král Audry chvíli uvažoval a potom řekl: „Nestrannost je tak špatná politika, že všichni automaticky couváme před pravdou. Pro mé zájmy je nejlepší, když se Troicinet a Lyonesse dostanou do situace na mrtvém bodě."

„Den ode dne jsou Skaové v Severním Ulflandu silnější. Mají také své plány."

„Držím je v šachu svou pevností Poelitetz. Napřed Godeliany, potom Skay, potom Casmira."

„A co když mezitím Casmir s pomocí Skaů napadne Troicinet?"

„Tak to potom bude zničující pro nás oba. Bojujte dobře!"

[17] Stůl Cairbra an Meadhan byl rozdělen na dvacet tři částí, na každé z nich byly vyryty dnes již nečitelné piktografy, údajně jména dvaadvaceti služebníků bájného krále Mahadiona. V létech, která teprve přijdou, bude stůl ve stylu Cairbra an Meadhan oslavován jako Kulatý stůl krále Artuše.

Dartweg, král godelianských Keltů, naslouchal siru Fametovi s těžkopádnou a nevýraznou zdvořilostí.

Sir Famet dokončil projev.

„To je situace z pohledu Troicinetu. Pokud se král Casmir rozhodne konat, dostane se nakonec i do Godelie a vy budete zničen.“

Král Dartweg se zatahal za zrzavou bradku. Druid se sklonil a něco mu šeptal do ucha; Dartweg přikývl. Vstal. „Nemůžeme zacházet s Dauty tak, aby mohli dobýt Lyonesse. To by potom mohli udeřit na nás s novou silou. Ne! Musíme střežit svoje zájmy!“

Smaadra plula dál, v denním jasném slunci i za třpytu nočních hvězd: přes záliv Dafdilly, kolem Tawgy Head a do Úzkého moře s příznivým větrem a trylkováním ptáků na zádi; potom plula na jih, kolem Skaghane a Frehane a kolem tuctů menších ostrovů: viděli lesy lemované útesy, mokřiny a skalní převisy vystavené všem větrům Atlantiku, které byly obydleny velkým množstvím mořského ptactva a Skay. Při různých příležitostech byly vidět lodě Skaů, stejně jako velké množství malých obchodních lodí – irských, cornwalských, troicinetských nebo aquitanianských, jejichž útoky byli Skaové na Úzkém moři sužováni. Lodě Skaů se nepokoušely o uzavření, možná proto, že *Smaadra* by je mohla za svěžího větru jasně předehnat.

Minuli Oäldes, kde postonávající král Oriante udržoval zdání dvora. Posledním přístavem, který měli navštívit, měl být přístav Ys v ústí Evanderu, kde čtyřicet správců střežilo bezpečnost Ys proti Carfilhiotovi.

Šest hodin poté, co odpluli z Ys, vítr polevil a tentokrát se ukázaly válečné lodě Skaů posílené dlouhými vesly s rudými a černými čtvercovými plachtami. *Smaadra* změnila kurs a protože nedokázala předehnat loď Skaů, připravila se k boji. U katapultů se hemžila obsluha a byly nabité, nádoby s ohněm byly připraveny a odneseny do ráhen; štíty proti šípům se vztyčily nad zábradlím.

Bitva byla rychlá.

Po několika útocích, při nichž šípy jen pršely, se Skaové přiblížili a pokusili se zahákovat.

Troicinetští jim oplatili mračnem šípů, potom vyvážili ráhno a upevnili nádobu s ohněm tak, aby přesně mířila na válečnou loď. Explodovala nečekaným žlutým plamenem. Na vzdálenost třiceti yardů katapulty *Smaadry* pohodlně rozbíjely válečnou loď na kusy. *Smaadra* zůstala stát nedaleko, aby pobrala ty, kdo se zachránili, ale Skaové se nepokusili odplavat z rozkolébaného nemotorného plavidla, které kdysi bylo pyšnou válečnou lodí a které nakonec pod tíhou svého lupu kleslo pod vodní hladinu.

Velitel Skaů, vysoký černovlasý muž s helmicí vyzdobenou třemi ocelovými hroty a s bílou kápí přes hledí brnění, stál nehybně na zádi a utonul se svou lodí.

Škody na palubě *Smaadry* byly nepatrné. Bohužel, mezi ztrátami na životech byl i sir Famet, který byl při prvním hromadném útoku lukostřelců raněn do oka a v tuto chvíli ležel mrtev na zadní palubě. Z hlavy mu stále čněl šíp do výše dvou stop.

Princ Trewan, který se pokládal podle urozenosti za druhého v pořadí členů delegace, převzal velení na lodi do svých rukou.

„Do moře s naším urozeným padlým," řekl kapitánovi. „Smuteční obřad bude muset počkat, než se dostaneme do Domreis. Pojedeme dál podle plánu do Ys."

Smaadra přijela do Ys. Zpočátku nebylo vidět nic víc než obrysy nízkých kopců podél pobřeží, potom se jako stíny z mlhy vynořily vysoké zoubkované kontury Teach tac Teach[18].

Široká světlá pláž se leskla ve slunci, omývaly ji třpytivé vlny příboje. Po chvíli se objevilo ústí řeky Evander vedle osamělého bílého paláce na pláži. Aillase zaujal atmosférou odloučení a tajemna a svou neobvyklou architekturou. Nic podobného nikdy předtím neviděl.

Smaadra vjela do ústí Evanderu a trhliny ve tmavém listoví, které zahalovalo kopce, byly důkazem, že na tomto místě je mnohem více bílých paláců. Na jednotlivých terasách nad sebou: beze sporu je Ys velmi bohaté a starobylé město.

Vynořil se kamenný vlnolam, podél něj zakotvené lodi a dále za ním řada obchodů: taverny, zelinářství, boudy a stánky rybářů.

[18] V jednom ze starých jazyků doslova „špice na špici".

Smaadra opatrně zajela k vlnolamu. Uvázali ji pevně k dřevěným holcům vyřezaným do tvaru trupů mořských mužů. Trewan, Aillas a několik lodních důstojníků vyskočili na břeh. Nikdo si jich nevšiml.

Uplynula už dost dlouhá doba od chvíle, kdy se Trewan ujal celého vedení cesty. Různými narážkami a náznaky dal Aillasovi a ostatním na srozuměnou, že ve stávající situaci jsou v postavení členů jeho družiny. Aillas se zatrpkle bavil, přijal situaci bez jakýchkoli připomínek. Cesta se už chýlila ke konci a Trewan, ať už tomu bylo jakkoli, se s největší pravděpodobností stane budoucím králem Troicinetu.

Na Trewanův příkaz provedl Aillas průzkum a skupina se vydala k paláci lorda Sheina, prvního správce Ys. Cesta je vedla čtvrt míle po úbočí směrem do kopce, potom od jedné terasy ke druhé, ve stínu vysokých slanorodců bylinných.

Lord Shein přijal čtveřici z Troicinetu ani příliš překvapeně, ani příliš okázale. Trewan začal. „Sire, jmenuji se Trewan, jsem princ na dvoře Miraldra a synovec krále Granice z Troicinetu. Toto je sir Leves a sir Elmoret a toto můj bratranec, princ Aillas z Watershade.“

Lord Shein na představování odpověděl neformálně. „Prosím, posaďte se.“ Pokynul jim na pohovky a dal znamení sloužícím, aby donesli občerstvení. On sám zůstal stát: byl to štíhlý muž s pletí olivové barvy, velmi mladý, měl tmavé vlasy a pohyboval se s elegancí mýtického tanečníka za úsvitu. Byl inteligentní, choval se zdvořile, ale v porovnání s Trewanovou pompézností působil skoro frivolně.

Trewan vysvětlil úkol delegace tak, jak to slyšel od sira Fameta při předešlých jednáních: podle Aillasova názoru pochopil necitlivě a nesprávně podmínky ve městě Ys, kde Faude Carfilhiot obýval údolí Evander jen dvacet mil na východ a lodě Skaů byly dennodenně vidět z vlnolamu.

Shein se napůl usmíval, potřásl hlavou a předložil Trewanovi návrhy na krátké jednání. „Chápejte, pokud je to možné, že Ys je zvláštní případ. Za normálních okolností jsme poddaní vévody z údolí Evander, a ten stejnou měrou je povinným vazalem krále Orianteho. Lze tedy říci, že na Carfilhiotovy pokyny dbáme ještě

méně než on se řídí pokyny krále Orianteho. Vůbec ne, ani v nejmenším. Jsme stranou politiky Starých ostrovu. Král Casmir, král Audry, král Granice: ti všichni jsou mimo pole našeho zájmu.“

Trewan nedůvěřivě zaprotestoval. „Zdá se, že byste chtěl podlehnout na obou stranách, co se týče Skaů i Carfilhiota.“

Shein s úsměvem boural celý Trewanův záměr. „My jsme Trevenové, jako ti lidé v údolí. Carfilhiot má všeho všudy sto mužů. V údolí může dát dohromady tisíc nebo možná dva tisíce mužů, aby vybudoval vojenské oddíly, pokud to bude nezbytně nutné, ale nikdy nezaútočí na Ys.“

„Ale i tak, co Skaové? V mžiku mohou obsadit město.“

Shein znovu namítal: „My Trevenové jsme starý rod, stejně starý jako Skaové. Ti na nás nikdy nezaútočí.“

„Tomu nerozumím,“ mumlal Trewan. „Jste snad kouzelníci?“

„Mluvme o něčem jiném. Vracíte se do Troicinetu?“

„Hned.“

Shein se posměšně podíval na celou skupinku. „Nechci nikoho urazit, ale jsem velmi překvapen, že král Granice posílá skupinu poněkud velmi mladých lidí vyřídit záležitosti, které mohou mít veliké důsledky. Zvláště, pokud se týká jeho zvláštních zájmů tady v Jižním Ulflandu.“

„Jaké jsou to zvláštní zájmy?“

„Copak to není jasné? Pokud princ Quilcy zemře bez potomka, je dalším zákonným nástupcem Granice – přes větev, která má počátek u Danglishe, vévody z Jižního Ulflandu; to byl dědeček Granicova otce a rovněž dědeček Orianteho. Ale toho jste si jistě velmi dobře vědom i vy sám.“

„Ano, samozřejmě,“ řekl Trewan. „Přirozeně držíme krok s událostmi tohoto druhu.“

Shein se nyní usmíval již zcela nezakrytě. „A přirozeně si jste rovněž vědom nových okolností v Troicinetu.“

„Přirozeně,“ řekl Trewan. „Hned se vracíme do Domreis.“ Vstal a škrobeně se uklonil. „Je mi líto, že jste nezaujal kladnější přístup.“

„Ale i tak to k něčemu bude. Přeji vám příjemnou cestu domů.“

Vyslanci z Troicinetu se vrátili přes Ys k vlnolamu. Trewan zamumlal:

„Co chtěl říct tím ‘nové okolnosti v Troicinetu’?“

„Proč ses ho nezeptal?“ namítl Aillas záměrně bezvýrazným hlasem.

„Protože se mi nechtělo,“ odsekl Trewan.

Když došli k vlnolamu, všimli si troicinetské lodi, která právě dorazila a zrovna ji uvazovali k holcům.

Trewan se na chvíli zastavil. „Prohodím pár slov s kapitánem. Vy tři připravte *Smaadru* k okamžitému vyplutí.“

Všichni tři se vrátili na *Smaadru.* Za deset minut se Trewan vracel z lodi a šel podél vlnolamu. Šel pomalu a zamyšleně. Než nastoupil na palubu, otočil se a díval se na údolí Evander. Potom se pomalu otočil a vyšel na palubu *Smaadry.*

Aillas se zeptal: „Jaké jsou to ty nové okolnosti?“

„Kapitán mi nemohl nic říci.“

„Jako bys byl najednou strašně mrzutý.“

Trewan stiskl rty, ale neřekl nic. Přehlížel horizont. „Z té lodi viděli pirátskou loď. Musíme se mít na pozoru.“ Otočil se. „Není mi úplně dobře. Musím si odpočinout.“ Odešel do kabiny na zádi, kterou od smrti sira Fameta obýval.

Smaarda vyplouvala z přístavu. Když míjeli bílý palác na pláži, zahlédl Aillas ze zadní paluby mladou ženu, která vyšla na terasu. Neviděl na tu dálku přesně její rysy, ale rozeznal dlouhé černé vlasy a podle jejího držení těla nebo něčeho jiného poznal, že je hezká, možná dokonce krásná. Zdvihl ruku a zamával na ni, ale ona mu neodpověděla a vrátila se zpátky do paláce.

Smaadra vyplula na moře. Hlídky pozorovaly horizont, ale nikde nebylo vidět žádné jiné plavidlo; pirátská loď, pokud vůbec nějaká existovala, nebyla v dohledu.

Trewan na palubu lodi vyšel až druhý den v poledne. Jeho indispozice, ať už pramenila z čehokoli, patrně zcela pominula a Trewan zase vypadal zcela zdráv, i když byl trošku ponurý a pobledlý. Kromě kapitána, s nímž prohodil několik slov o tom, jak loď pokračuje v cestě, s nikým jiným nepromluvil a hned se vrátil do své kajuty, kam mu stolník přinesl hovězí maso vařené na pórku.

Hodinu před slunce západem Trewan znovu vyšel na palubu. Podíval se na nízké slunce a zeptal se kapitána:

„Proč plujeme v tomhle kursu?“

„Sire, jeli jsme příliš na východ. Kdyby se zdvihl vítr nebo kdyby se změnil, mohli bychom se dostat do nebezpečí Tarku, ten je, řekl bych, tamhle hned za horizontem.“

„To tedy ale plujeme hodně pomalu.“

„Trochu pomaleji, sire, ale bez potíží. Nemyslím, že je nezbytné použít vesla.“

„Přesně tak.“

Aillas povečeřel s Trewanem, který se najednou rozpovídal a předložil mu několik grandiózních plánů. „Až budu králem, proslavím se jako ‘Vládce moří’! Postavím třicet válečných lodí, na každé bude sto námořníků.“ A dál do podrobností popisoval ty lodě. „Bude nám úplně jedno, jestli Casmir bude mít za spojence Skay nebo Tartary nebo Mameluky z Arábie.“

„To jsou ušlechtilé vyhlídky.“

Trewan prozradil své dokonce ještě propracovanější plány. „Casmir by se chtěl stát králem celých Starých ostrovů. Odvolává se na své rodové sepětí s prvním Olamem. Král Audry si činí nároky na tentýž trůn. Má Evandig, aby svůj požadavek legalizoval. Já se také mohu odvolávat na své spojení s Olamem a kdybych podnikl veliký nájezd a vzal si Evandig pro sebe, proč bych se potom i já nemohl ucházet o stejné panství?“

„To je velmi ctižádostivý záměr,“ řekl Aillas. A pak si pomyslel – a mnohé hlavy budou uťaté, než Trewan dosáhne tohoto svého cíle.

Trewan se podíval úkosem na Aillase zpod hustého obočí. Vypil pohár vína na jeden hlt a zase přestal mluvit. Po chvíli Aillas odešel na zadní palubu, tam se opřel o zábradlí a díval se na večerní červánky a jejich odraz na vodní hladině. Za dva dny už celá tahle cesta skončí a on se zbaví Trewana a těch jeho zvyků, které ho znervózňují: to je ale velmi příjemná myšlenka! … Aillas se odvrátil od zábradlí a šel k místu, kde pod svítící lampou seděli strážní. Několik jich hrálo v kostky, jeden zpíval smutné balady a hrál na loutnu. Aillas u nich pobyl půl hodiny a pak se vydal na záď do svého kumbálku.

Smaadra se za úsvitu dostala do úžin Palisidra. V poledne k mysu Palisidra, což byl západní cíp Troicinetu, který se objevil v dohledu, potom zmizel a *Smaadra* teď doplula do vod Liru.

Odpoledne se vítr utišil a *Smaadra* plula nehybně. Ráhna lomozila a plachty se třepotaly. Když zapadalo slunce, znovu začal foukat vítr, ale z jiného směru; kapitán nabral s lodí kurs vpravo, takže pluli téměř přímo na sever. Trewan dal průchod své nespokojenosti. „Takhle do Domreisu zítra nedoplujeme!“

Kapitán, který snášel Trewana jen stěží, lhostejně pokrčil rameny. „Sire, přístavní kurs nás dovede do Twirles, ‘hřbitova lodí’. Větry nás dovedou zítra do Domreisu, pokud nás proudy nesvedou jinam.“

„No tak, co je s těmi proudy?“

„Jsou nepředvídatelné. Příliv a odliv protéká Lirem, proudy by nás mohly otočit do všech čtyř světových stran. Proudí rychle, víří uprostřed Liru; mnohé velké lodi odhodily na skály.“

„V tom případě buď bdělý! Zdvojnásob hlídky!“

„Sire, vše, co bylo třeba udělat, už je hotovo.“

Při západu slunce se vítr opět utišil a Smaadra zůstala nehybně stát.

Slunce usedalo do kouřové oranžové mlhy, když Aillas večeřel s Trewanem v kajutě na zadní palubě. Zdálo se, že Trewan je duchem nepřítomný, během celé večeře sotva promluvil, takže Aillas byl rád, že může z kajuty odejít.

Večerní červánky se ztratily ve skupině oblaků; noc byla tmavá. Hvězdy nad hlavou jasně svítily. Náhle začal vát chladný větřík z jihovýchodu; ostrý protivítr hnal *Smaadru* na východ.

Aillas šel dopředu, kde se bavili strážci. Dal si s nimi jednu hru kostek. Prohrál pár měďáků, pak je zase vyhrál zpátky a nakonec prohrál úplně všechny peníze, co měl u sebe.

O půlnoci se stráže měnily; Aillas se vrátil na záď. Nešel ale hned do svého kumbálku, ale raději vylezl po žebříku na zadní palubu. Vítr plácal plachtami. Za lodí byl vidět vír, záblesky a světélkování, bylo slyšet šumění a tryskání vody. Aillas se opřel o zábradlí na zádi lodi a díval se na blikající světla.

Krok za ním kdosi byl. Paže sevřely jeho nohy; někdo jej zdvihl a vyhodil do prostoru. Najednou měl pocit, jako by se nebe naklonilo a hvězdy zavířily, potom dopadl do vody. Dolů a dolů, prudce klesal a nad všemi jeho pocity pořád převažoval úžas. Dostal se na hladinu. Všechny směry mu splývaly v jeden, kde je *Smaadra?* Otevřel ústa, aby vykřikl – naplnila se mu vodou. Zalapal po dechu a rozkašlal se. Zavolal znovu, ale vyloudil jenom tísnivé skřehotání. Další pokus už byl lepší, hlas měl silnější, ale pořád ještě velmi tenký a slabý, sotva hlasitější než křik mořského ptáka.

Loď byla pryč. Aillas plul sám, uprostřed svého vlastního kosmu. Kdo ho hodil do moře? Trewan? Proč by to dělal? Neměl k tomu přece žádný důvod. Takže kdo?… Přestal na to myslet; takové myšlenky byly zbytečné, byly součástí jiné existence. Jeho nový život byl život s hvězdami a vlnami… Měl těžké nohy; otáčel se ve vodě, sundal boty a nechal je potopit. Vyklouzl z kabátce, který byl také těžký. Teď už se dokázal udržet na hladině s menším úsilím. Vítr foukal od jihu; Aillas plul s větrem v zádech, což bylo mnohem pohodlnější, než když mu vlny narážely do obličeje. Teď jej nadzvedávaly a houpáním jej posouvaly dopředu.

Byl klidný; měl skoro povznesenou náladu, dokonce i když voda, která nejprve byla studená a potom se už nezdála tak strašná, mu znovu připadala ledová. Když se začal trochu pohybovat, zase se cítil docela dobře. Aillas pociťoval klid. Teď bude jednoduché odpočívat, sklouznout do zemdlenosti.

Jestli usne, už se nikdy nevzbudí. A co hůř, nikdy nepřijde na to, kdo ho hodil do moře. „Jsem Aillas z Watershade!“

Namáhal se; pohyboval pažemi a nohama, plaval, a zase mu začala být veliká zima. Jak dlouho bude muset plavat v téhle tmavé vodě? Podíval se na oblohu. Hvězdy postoupily. Arcturus zmizel a Vega visela nízko na západě… Na chvíli ho opustila první vlna vědomí a vnímal jenom kalně a všechno kolem začalo blikat a vytrácet se… Něco ho vyvedlo z rovnováhy. Schopnost plně vnímat se mu navrátila. Východní obloha se zbarvila do žluta; pomalu se blížil úsvit. Voda kolem něj byla černá. Kousek stranou, asi tak sto yardů od něj, voda pěnila kolem úpatí skály. Podíval se na tu skálu se

smutným zájmem, ale vítr, vlny a vodní proudy jej odnesly kolem skály dál.

Slyšel burácející hluk; ucítil náhlý mocný úder, potom jej vtáhla vlna, popadla jej a odhodila na něco strašně ostrého. Zkřehlými pažemi a prsty nasáklými vodou se pokoušel chytit, ale další veliká vlna ho stáhla.

KAPITOLA 10

Za vlády Olama I., velkého krále Starých ostrovů a jeho následovníků, byl trůn Evandig a posvátný kamenný stůl Cairbra an Meadhan na Haidionu. Olam III., „Zbytečný“, přestěhoval trůn a stůl do Avallonu. Tento čin a jeho důsledky vedly k neshodám mezi největšími kouzelníky v zemi. V té době jich bylo osm: Murgen, Sartzanek, Desmei, Myolander, Baibalides, Widdefut, Coddefut a Noumique[19]. Murgen byl považován za prvního ze všech, což zdaleka všem ostatním nevyhovovalo. Sartzanek například zazlíval Murgenovi strohou nepružnost, zatímco Desmei litovala tvrdosti, kterou použil při zásazích do záležitostí venkova, což bylo její oblíbené místo.

Murgen měl své sídlo ve Swer Smod, což byla rozlehlá kamenná fara v severozápadní části Lyonesse, kde se Teach tac Teach svažoval do lesa Tantrevalles. Svůj edikt založil na tezi, že jakákoli pomoc poskytnutá některému oblíbenci dříve nebo později naruší zájmy ostatních kouzelníků.

Sartzanek, snad jeden z nejnáladovějších a nejnevypočitatelnějších kouzelníků, měl své sídlo ve Faroli, hluboko v lese, v tehdejším velkovévodství Dahaut. Dlouho zazlíval Murgenovi jeho zákazy a co nejnenápadněji je překračoval, kdykoli se odvážil.

[19] Kdykoli se kouzelníci setkali, objevil se někdo další: vysoký muž zahalený v dlouhé černé peleríně, v černém klobouku se širokou krempou, která zatemňovala jeho obličej. Vždycky stál vzadu ve stínu a nikdy nemluvil. Když se mu některý z kouzelníků podíval do obličeje, uviděl jen černou prázdnotu s párem vzdálených hvězd v místech, kde by mohl mít oči. Přítomnost devátého kouzelníka (pokud to byl kouzelník) nejprve působila tísnivě, ale postupem času, vzhledem k tomu, že vše nasvědčovalo tomu, že nemá na nic žádný vliv, si ho nikdo nevšímal a nikdo už na něj nepohlížel úkosem.

Sartzanek se příležitostně věnoval erotickým experimentům s čarodějnicí Desmeiou. Dotčen výsměchem Widdefuta se mstil kouzlem absolutního osvícení, takže Widdefut najednou věděl všechno, co se vědět dalo: historii každé částečky ve vesmíru, vývoj osmi druhů času, všechny chutě, zvuky, pohledy, vůně světa stejně tak jako vjemy odpovídající dalším devíti neobvyklejším smyslům. Widdefut ochrnul a uměl se sám jenom najíst. Stál celý rostřesený a zmatený, až z něho zbyl jenom věchýtek, a ten potom odnesl vítr.

Coddefut zlobně protestoval a rozčílil Sartzaneka do takové míry, že odložil veškerou obezřelost a zničil Coddefuta velkým hejnem červů. Coddefut byl celý pokryt na palec silnou vrstvou červů, což vedlo k tomu, že ztratil vládu nad svým rozumem a roztrhal se na kusy.

Ti kouzelníci, kteří přežili, s výjimkou Desmei, společně vyvinuli tak silný tlak, že mu Sartzanek nemohl odporovat. Stlačili jej do železné tyče sedm stop vysoké a čtyři palce silné tak, že původní tvář byla patrná jen při bedlivém ohledání. Ta tyč se podobala tyči na Twitten's Corner. Sartzanekova tyč byla zabodnuta na samém vrcholku hory Agon. Říkalo se, že kdykoli uhodil blesk, Sartzanekovy rysy se zkřivily a rozechvěly.

Jistý Tamurello se okamžitě zabydlel v Sartzanekově faře Faroli a všichni jej považovali za Sartzanekovo *alter ego* nebo potomka: v jistém ohledu prodloužení samotného Sartzaneka[20]. Stejně jako on byl i Tamurello vysoký, fyzicky velmi vyspělý muž s černýma očima, černými kudrnatými vlasy, plnými ústy, kulatou bradou a temperamentem, který se projevoval živými emocemi.

Čarodějnice Desmei, která prožívala erotická spojení se Sartzanekem, se teď bavila s králem Olamem III. Zjevovala se mu jako žena oděná do jemného černého kožichu s podivně krásným, jakoby kočičím obličejem. Znala tisíce necudných triků. Král Olam, zmatený a pošetilý, podlehl jejím touhám. Natruc Murgenovi Desmei přesvědčila Olama, aby přestěhoval trůn Evandig a stůl Cairbra an Meadhan do Avallonu.

Starý poklid byl ten tam.

[20] Ve stejném duchu byl Shimrod znám jako prodloužení nebo *alter ego* Murgena, i když jejich osobnosti byly oddělené a oni dva se od sebe hodně lišili.

Kouzelníci se mezi sebou dohadovali, jeden druhého podezříval. Murgen se s chladným odporem izoloval na Swer Smod.

Na Staré ostrovy dolehly těžké časy. Král Olam, nyní již zcela vyšinutý, se pokoušel kopulovat s leopardem; ten ho pokousal a král zraněním podlehl a zemřel. Jeho syn, Uther I., křehký a plachý výrostek, se už netěšil podpoře Murgena. Gótové napadli severní břeh Dahautu a vyplenili ostrov Whanish, kde vydrancovali klášter a vypálili velikou knihovnu.

Audry, velkovévoda z Dahautu, postavil armádu a porazil Góty v bitvě u Hax, ale utrpěl takové ztráty, že keltští Godeliové se přemístili na východ a zabrali poloostrov Wysrod. Král Uther po několika měsících váhání vytáhl se svou armádou proti Godelianům jen proto, aby utrpěl porážku v bitvě u Wanwillow Ford, v níž byl zabit. Jeho syn, Uther II., odplul na sever do Anglie, kde potom zplodil Uthera Pendragona, otce krále Artuše z Corwallu.

Vévodové ze Starých ostrovů se setkali v Avallonu, aby zvolili nového krále. Vévoda Phristan z Lyonesse vyhlásil monarchii na základě rodinného původu, zatímco stárnoucí vévoda Audry z Dahautu připomněl své právní nároky na trůn Evandig a stůl Cairbra an Meadhan; tajná porada se rozplynula v trpkosti. Každý vévoda se vrátil domů a pak se prohlásil králem svého území.

Namísto jednoho království jich vzniklo deset: Severní Ulfland, Jižní Ulfland, Dahaut, Caduz, Blaloc, Pomperol, Godelia, Troicinet, Dascinet a Lyonesse.

Nová království se dostala do sporů. Král Phristan z Lyonesse a jeho spojenec král Joel z Caduzu vedli válku proti Dahautu a Pomperolu. V bitvě u Orm Hill zabil Phristan starého, leč statného Audryho I. a sám byl zabit šípem. Bitva i válka skončily nerozhodně; jedna strana záštiplně obviňovala druhou.

Princ Casmir, známý jako „Fintil“, se zúčastnil bitvy a vedl si statečně, ale vyhýbal se unáhlenosti a vrátil se do města Lyonesse jako král. Okamžitě se vzdal svého uhlazeného chovám na úkor tvrdé účelnosti a zadal si úkol upevnit své království.

Rok poté, co se Casmir stal králem, se oženil s princeznou Sollace z Aquitanie, hezkou blondýnkou s gótskou krví v žilách, jejíž vznešená tvář zastírala flegmatickou povahu.

Casmir sám sebe považoval za patrona magického umění. Ve své tajné komoře měl spoustu podivných a magických pomocníků, včetně čarodějné knihy psané nečitelným rukopisem, která v temnotě tlumeně svítila. Když Casmir přejel prstem po magických znacích, jeho mysl zaplavil pocit příznačný pro každé jednotlivé kouzlo. Jeden takový styk vydržel bez potíží; při dvojitém se zpotil; ke trojitému se neodhodlal ze strachu, že by nad sebou ztratil kontrolu. Pařát ptáka Noha měl uložený v onyxové skříňce. Žlučový kámen hozený lidožravou obludou Heulamides vydával podivný zápach. Malý žlutý skak[21] seděl v lahvi, odevzdaně čekal na své možné vysvobození. Na stěně visel předmět skutečné síly: Persilian, tak zvané magické zrcadlo. Toto zrcadlo mohlo svému majiteli zodpovědět tři otázky. Položil-li majitel čtvrtou otázku, zrcadlo by mu s velikou radostí odpovědělo a pak by se rozplynulo, stalo by se svobodným. Král Casmir mu položil tři otázky a nyní si šetřil tu čtvrtou na nepředvídanou situaci.

Podle lidové moudrosti byla společnost kouzelníků spíš prokletím než prospěchem. Přestože Casmir velmi dobře znal Murgenovy edikty, požádal několikrát o pomoc hlavní kouzelníky Baibalida a Noumiquea a několik jiných nižších kouzelníků, ale všude mu byly kladeny překážky.

Casmir se dověděl zprávy o čarodějnici Desmei, údajné nepřítelkyni Murgena. Podle spolehlivých zdrojů se vydala na Pouť skřítků, každoroční událost, kterou měla velmi ráda a nikdy ji nezapomněla podpořit.

Casmir sám se ukrýval pod modrým a železně šedým brněním a za štítem, na němž byli zobrazeni dva draci na zadních nohách. Dal si jméno sir Perdrax, potulný rytíř, a s malou družinou se vydal do lesa Tantrevalles.

[21] Nejníže postavený v hierarchii nadpřirozených bytostí. První jsou víly, potom falloyové, skřítci, raráškové, nakonec skakové. Co se týče faerie, obři, lidožravé obludy a trollové jsou považováni rovněž za halflingy, ale poněkud jiného druhu. Ve třetím pořadí jsou merrihewové, willawenové a hyslopové a podle některých děleni také quistové a darklingové. Saadestinové, nejmocnější ze všech, tvoří samostatnou třídu.

Po určitém čase dojel do Twitten's Corner. Hostinec známý pod jménem Usměvavé slunce a plačící měsíc byl plný; Casmir musel vzít zavděk místem ve stodole. Čtvrt míle směrem do lesa objevil Pouť skřítků. Desmei nebylo nikde vidět. Casmir se procházel mezi stánky. Viděl spoustu věcí, které ho zajímaly, a zlatem platil za nejrůznější drobnosti.

V pozdním odpoledni si všiml vysoké ženy, poněkud vyzáblé v obličeji, která měla modré vlasy sepjaté do stříbrné síťky. Měla na sobě bílý kabátek s černou a červenou výšivkou. V králi Casmirovi (a ve všech mužích, kteří ji viděli) vzbuzovala zvláštní vzrušení: okouzlení smíšené s odporem. To byla čarodějnice Desmei.

Casmir k ní opatrně přistoupil ve chvíli, kdy smlouvala se starým stánkařem. Obchodník měl žluté vlasy a sinalou pleť, přeražený nos a oči jako měděné kulky. V jeho žilách kolovala krev skřítků. Podával jí brk, aby si jej prohlédla. „Tento brk," řekl, „je nepostradatelný pro každodenní použití, spolehlivě odhalí každý podvod."

„To je úžasné," utrousila Desmei znuděně.

„Řekla bys, že tohle je úplně obyčejné pero vytržené ze zdechlé sojky?"

„Ano. Zdechlé nebo dokonce i živé. To bych předpokládala."

„To by ses ale úplně mýlila."

„To jistě. A jakpak se tenhle kouzelný brk používá?"

„Není nic snazšího. Když podezíráš někoho z podvodu, lži a nebo nějaké jiné lumpárny, dotkni se takového člověka tímhle brkem. Pokud pero zežloutne, tvoje podezření se potvrdí."

„A když zůstane modré?"

„Tak ten člověk, se kterým jednáš, je poctivý a mluví pravdu! Tenhle skvělý brk může být tvůj za šest zlatých korun."

Desmei se kovově rozesmála. „To si myslíš, že jsem tak lehkověrná? To mě nanejvýš uráží. Beze sporu předpokládáš, že tenhle brk vyzkouším na tobě, takže když zůstane modrý, zaplatím ti svým zlatem!"

„Přesně tak! Ten brk potvrdí to, co říkám!"

Desmei uchopila brk a dotkla se jím jeho přeraženého nosu. Brk okamžitě zežloutl. Desmei se znovu opovržlivě zasmála. „Nic jiného jsem nečekala! Ten brk ukazuje, že podvádíš!"

„Ha, ha! A neukazuje ten brk přesně to, co jsem říkal? Jak bych mohl být podvodník?“

Desmei si zamračeně podrobně prohlížela brk, potom jej odhodila zpátky na pult. „Nemám čas na hlavolamy!“ Povýšeně odkráčela, aby si prohlédla mladou harpyji, co byla v kleci na prodej.

Po chvíli k ní Casmir přistoupil. „Ty jsi čarodějnice Desmei?“

Desmei na něj obrátila pozornost. „A kdo jsi ty?“

„Říkám si sir Perdrax, potulný rytíř z Aquitanie.“

Desmei se usmála a přitakala. „A co ode mne chceš?“

„Je to choulostivá záležitost. Mohu se spolehnout na tvou diskrétnost?“

„Do jisté míry.“

„Řeknu ti to rovnou. Sloužím králi Casmirovi z Lyonesse, který usiluje o to, aby se trůn Evandig dostal na své právoplatné místo. V této záležitosti tě úpěnlivě žádá o radu.“

„Vrchní kouzelník Murgen takové vměšování zakazuje.“

„Stejně už teď jsi s Murgenem ve sporu. Jak dlouho ještě budeš uznávat jeho nařízení?“

„Ne navždycky. Jak se mi Casmir odmění?“

„Stanov si podmínky, sdělím mu je.“

Desmei byla najednou podrážděná. „Řekni Casmirovi, ať přijde sám přímo do mého paláce v Ys. Tam s ním budu hovořit.“

Sir Perdrax se uklonil a Desmei odešla. Po chvíli odjela přes les v krytém kočáře, který táhlo šest běžících stínů.

Než se král Casmir vydal do Ys, dlouho a důkladně přemýšlel. Desmei byla známá krutým smlouváním.

Nakonec se za jiskřivého větrného dne vydal na cestu, plul kolem vlnolamu, kolem mysu Farewell a dál do Ys.

Vylodil se u kamenného mola a šel po pláži k bílému Desmeinu paláci.

Desmei našel na terase obrácené k moři, jak se opírá o balustrádu, napůl ve stínu vysoké mramorové urny, z níž padají listy sladké planiky.

Desmei se změnila. Casmir se zastavil, s údivem hleděl na její bledé, propadlé tváře a vyzáblý krk. Její prsty, hubené, s vystouplými

klouby, byly zaháknuté přes balustrádu. Obutá byla do stříbrných střevíců, nohy měla dlouhé a křehké, kůží prosvítala kresba rudých žil.

Casmir zůstal stát s pokleslou čelistí, což bylo velmi netaktní. Cítil, že je v přítomnosti kouzel, která daleko přesahují jeho chápání.

Desmei se na něj úkosem podívala, nedala na sobě znát ani překvapení ani potěšení. „Tak tys přišel.“

Casmir se poněkud nepřirozeně snažil znovu získat do svých rukou iniciativu, která, jak se domníval, mu po právu náležela. „Tys mě nečekala?“

Desmei jenom řekla: „Přišel jsi příliš pozdě.“

„Jak to?“ vykřikl Casmir s novým zájmem.

„Všechno se mění. Už se nezajímám o muže. Vaše pustošení a války jsou jen na obtíž; narušují klid venkova.“

„Není třeba, aby byla jakákoli válka! Já chci jenom Evandig! Nauč mě kouzlo nebo mi dej plášť nebo mě nauč, jak se stát neviditelným, abych mohl Evandig získat bez války.“

Desmei se zasmála divokým tlumeným smíchem.

„Jsem proslulá tvrdými obchody. Zaplatíš mi cenu, kterou žádám?“

„Jakou cenu žádáš?“

Desmei se podívala na mořský horizont. Nakonec promluvila, tak tiše, že Casmir přistoupil o krok blíž, aby ji slyšel. „Poslouchej! Řeknu ti tohle. Vdej Suldrun dobře; její syn usedne na Evandig. A jakou že cenu žádám za svoje proroctví? Vůbec nic, protože tohle vědomí ti k ničemu nebude.“ Desmei se náhle otočila a prošla jedním vysokým klenutým průchodem do stínů paláce. Casmir se díval, jak se ta hubená postava stávala stále nezřetelnější, až zmizela docela. Chvíli čekal, stál v horkém slunci. Nebylo slyšet ani hlásku kromě povzdechu příboje.

Casmir se otočil a vrátil se k lodi.

Desmei se dívala, jak se ztrácí na modrém moři. Byla ve svém paláci sama. Tři měsíce čekala, že přijde Tamurello; nepřišel a jeho nepřítomnost byla velmi znát.

Šla do své pracovny, rozepjala si šaty a nechala je sklouznout na zem. Pozorovala se v zrcadle. Viděla děsivé rysy, kostnaté tělo, vyzáblé, téměř bezpohlavní. Hlavu jí pokrývaly hrubé černé vlasy. Paže a nohy měla hubené a ohyzdné. Taková byla její přirozená podoba, v níž se cítila nejuvolněněji. Jiné podoby od ní vyžadovaly soustředění, jinak pomíjely a rozplývaly se.

Desmei šla do svých kabinetů a vzala z nich různé instrumenty. Po dvou hodinách připravila veliké kouzlo, při němž se rozdělila do plazmy, která se vlila do nádoby se třemi otvory. Plazma vířila, odkapávala a dosahovala k otvorům, kde srůstala do tří podob. První byla dívka nádherných tvarů s fialkově modrýma očima a černými vlasy jemnými jako půlnoc. Byla prodchnuta vůní fialek a jmenovala se Melancthe.

Druhá podoba byla mužská. Desmei pořád ještě čarovala s časem, cítěním ji rychle zahalila a přikryla, aby ostatní (jako Tamurello) nepřišli na to, že existuje.

Třetí podoba, šílená a pištící kreatura, sloužila jako jímka pro nejodpornější Desmeiny sklony. Desmei se třásla odporem a utišila tu strašnou věc a spálila ji ve výhni, kde se svíjela a pištěla. Z výhně se vyvalil zelený dým; Melancthe ucukla, ale nechtěně vdechla odporný zápach. Druhá podoba, zahalená pláštěm, vdechovala ten zápach s velikou chutí.

Životnost se z Desmei zcela odčerpala. Postupně se ztrácela v kouři, až zmizela úplně. Ze tří postav, které Desmei vytvořila, zůstala v paláci jenom Melancthe, svěží, s jemnou fialkovou vůní. Druhá postava, pořád zahalená, byla dopravena na zámek Tintzin Fyral v ústí údolí Evander. Ze třetí se stala hrst černého popela a úporný zápach v celé pracovně.

KAPITOLA 11

V kapli nahoře v zahradě měla Suldrun lůžko a také vysokou a tvrdošíjnou kuchyňskou službu, která se jmenovala Bagnold a denně jí přesně v poledne nosila jídlo. Bagnold byla napůl hluchá a dost možná byla i němá vzhledem k tomu, jak hovořila se Suldrun. Měla za úkol prověřit Suldruninu přítomnost. Pokud Suldrun nebyla v kapli, scházela Bagnold celá rozzlobená dolů do zahrady, aby ji vyhledala. Stávalo se to skoro každý den, protože Suldrun na čas vůbec nedbala. Po nějaké době už byla Bagnold natolik unavená tím věčným hledáním princezny, že prostě položila na schody kaple plný košík a vzala prázdný z předešlého dne a odešla: tak to vyhovovalo Suldrun i jí samotné.

Když Bagnold odešla, zatarasila dveře těžkou dubovou závorou, která zapadla do železných podpěr. Suldrun mohla snadno zlézt útesy na libovolné straně zahrady a jednou, říkala si, jednou to docela jistě udělá, odejde ze zahrady navždycky.

Tak míjel čas: jaro a léto a zahrada byla nejkrásnější, i když stále plná klidu a melancholie. Suldrun znala zahradu v každé denní hodině: za šedého rozbřesku, kdy všude padala těžká rosa a zpěv ptáků zněl jasně a ostře jako zvuky na počátku času. Pozdě v noci, kdy plný měsíc vyplul vysoko nad mraky, se posadila pod lípu a dívala se na příboj, který rachotil na oblázkovém břehu.

Jednou večer se objevil bratr Umphred. V jeho kulatém obličeji se zračila nevinná dobrá vůle. Nesl košík, který položil na schody ke kapli. Hledal Suldrun po celé zahradě. „Úžasné! Jsi tak krásná, jako jsi vždycky byla!

Vlasy se ti lesknou, tvá pleť září; jak pečuješ o svou čistotu?“

„Copak to nevíš?“ zeptala se Suldrun. „Koupu se, tamhle v té nádrži.“

Bratr Umphred sepjal ruce jakoby v hrůze. „To je zřídlo svaté vody! Provedla jsi svatokrádež!“

Suldrun jen pokrčila rameny a otočila se.

Se šťastným výrazem ve tváři bratr Umphred rozbalil košík. „Pojď, vneseme trochu veselí do tvého života. Tady mám okrové víno; napijeme se!“

„Ne. Odejdi, prosím.“

„Ty se tady nenudíš a nejsi nespokojená?“

„Vůbec ne. Vezmi si to svoje víno a jdi.“

Bratr Umphred v tichosti odešel.

S blížícím se podzimem měnilo listí barvu a soumrak přicházel záhy. Následovaly smutné a nádherné západy slunce, potom nastaly deště a zimní chlad, kdy kaple byla skličující a ledová. Suldrun narovnala kameny na sebe a postavila si krb a komín proti jednomu oknu. Druhé pevně ucpala větvičkami a trávou. Proudy, které kroužily kolem mysu, s sebou přinášely i dříví. Suldrun si jej odnášela do kaple na vysušení a potom si jím topila v krbu.

Deště ustaly; slunce jasně svítilo ve studeném ostrém vzduchu a zanedlouho už mělo přijít jaro. Na květinových záhonech se objevily narcisy a na stromech začalo rašit listí. Na nebi zazářily jarní hvězdy: Capella, Arcturus, Denebola. Za slunečných rán se kupovité mraky vršily nad mořem a Suldrun jako by někdo vlil do žil nový život. Cítila podivný nepokoj, který předtím nikdy nepoznala.

Dny byly delší a Suldruniny vjemy ostřejší. Každý den začal mít svoji hodnotu, jako by jich byl jen omezený počet. Začala pociťovat jakési napětí, nebezpečí a často zůstávala vzhůru celou noc, aby věděla o všem, co by se mohlo v zahradě přihodit.

Bratr Umphred ji navštívil ještě jednou. Našel Suldrun, jak sedí na kamenných schodech ke kapli a vyhřívá se na sluníčku. Bratr Umphred se na ni zvědavě zadíval. Slunce jí opálilo paže, nohy a obličej a vlasy jí zesvětlaly. Byla obrazem dobrého zdraví. Vlastně, říkal si bratr Umphred, vypadá skoro šťastně.

Ten fakt v něm vzbudil pozemské podezření; zajímalo ho, jestli má milence. „Nejdražší Suldrun, srdce mi krvácí, když jen pomyslím na tvou samotu a opuštěnost. Pověz mi, jak se ti daří?“

„Docela dobře,“ řekla Suldrun. „Mám samotu ráda. Prosím tě, nezůstávej tady kvůli mně.“

Bratr Umphred se sám pro sebe vesele zasmál. Posadil se vedle ní. „Ale, nejdražší Suldrun –“ Položil svoji ruku na její. Suldrun se upřeně dívala na tlusté bílé prsty; cítila jejich vlhkost a přívětivost. Pohnula rukou; prsty se zdráhavě odtáhly. „– nepřináším ti jenom křesťanskou útěchu, ale i útěchu lidskou. Musíš přece poznat, že i když jsem kněz, jsem také muž a vnímám tvoji krásu. Přijmeš takové přátelství?“ Umphredův hlas nabyl na jemnosti a mazlavosti. „Dokonce i když cit je vroucnější a dražší než prosté přátelství?“

Suldrun se ponuře zasmála. Vstala a ukázala na dveře. „Sire, máte mé svolení k odchodu. Doufám, že se nevrátíte.“ Obrátila se a šla do zahrady. Bratr Umphred zaklel a odešel.

Suldrun si sedla k lípě a dívala se na moře. „Zajímalo by mě,“ říkala si, „co se mnou asi bude dál. Všichni říkají, že jsem hezká, ale zatím mi to přineslo jenom zhoubu. Proč mě trestají, jako bych udělala něco špatně? Musím se nějak rozhýbat k činu; musím to všechno nějak změnit.“

Po večeři se šla projít k rozbořené vile, kde to měla nejraději. Za jasných nocí se odtud dívala na hvězdy. Dnes večer zářily obzvlášť jasně a zdálo se, jako by ji přímo oslovovaly, jako když krásné dítě překypuje svými tajemstvími… Vstala a naslouchala. Ve vzduchu viselo nebezpečí; jeho smysl však nedokázala rozeznat.

Noční vítr se ochladil. Suldrun se vrátila zpátky do zahrady. V kapli ještě v krbu doutnaly žhavé uhlíky. Suldrun je rozfoukala, přiložila naplavené dříví a v místnosti se rozlilo teplo.

Ráno se vzbudila hodně brzy a vyšla do rozbřesku. Těžká rosa ležela na listoví i v trávě; ticho bylo jakoby pravěké. Suldrun šla zahradou, pomalu jako náměsíčník, potom dál na“ pláž. Příboj duněl na kamení. Slunce vycházelo a zbarvilo vzdálená oblaka na protějším horizontu. V jižním ohybu pláže, na místě, kam proudy vynášely dříví, si povšimla lidského těla. Suldrun zůstala stát, potom se krok za krokem blížila a shlížela k němu s hrůzou, která rychle přešla v lítost. Jak je to strašné, že chladná smrt si vzala tak mladého, tak vyčerpaného, tak hezkého… Vlna se otřela o mladíkovy nohy. Jeho prsty se křečovitě roztáhly a zaryly se do kamení. Suldrun se vrhla na kolena, vytáhla tělo z vody. Shrnula mu z čela promočené vlasy.

Ruce měl měl zakrvácené, na hlavě modřinu. „Neumírej," šeptala Suldrun. „Prosím tě, neumírej!"

Oční víčka se zachvěla; oči zeskelnatělé a plné mořské vody se na ni podívaly a potom se zavřely.

Suldrun vytáhla tělo na suchý písek. Když mu škubla pravým ramenem, vyloudil z hrdla smutný zvuk. Suldrun běžela do kaple, přinesla uhlíky a suché dřevo a rozdělala oheň. Otřela studený obličej plátnem. „Neumírej," říkala pořád dokola.

Jeho kůže se začala zahřívat. Slunce svítilo přes útesy , dolů na pláž. Aillas otevřel oči ještě jednou a říkal si, že už zemřel a teď se dostal do rajských zahrad s nejkrásnějšími zlatovlasými anděly, kteří o něj pečovali.

Suldrun se zeptala: „Jak se cítíš?"

„Mám zraněné rameno." Aillas pohnul paží. Ostré bodnutí bolesti jej přesvědčilo o tom, že ještě žije. „Kde to jsem?"

„Tohle je jedna stará zahrada nedaleko města Lyonesse. Já jsem Suldrun." Sáhla mu na rameno. „Myslíš, že to máš zlomené?"

„Nevím."

„Můžeš chodit? Já tě nedokážu vynést nahoru na kopec."

Aillas se pokusil vstát, ale upadl. Zkusil to znovu, Suldrun jej podpírala v pase, postavil se na nohy, ale kymácel se.

„Pojď, já se pokusím tě přidržovat."

Krok za krokem šli vzhůru zahradou. U rozvalin se zastavili, aby si trochu odpočinuli. Aillas řekl slabě: „Musím ti říct, že já jsem z Troicinetu. Vypadl jsem z lodi. Jestli mě zatknou, půjdu do vězení – to v nejlepším případě."

Suldrun se zasmála. „Už jsi ve vězení. V mém. Já odtud nesmím odejít. Ničeho se neboj; já tě ochráním."

Pomohla mu vstát a nakonec došli až ke kapli.

Suldrun znehybnila Aillasovo rameno, jak nejlépe dokázala pomocí obvazů a vrbového proutí a uložila jej na lůžko. Aillas její péči přijal a díval se na ni, když ležel: jakého zločinu se tahle krásná dívka dopustila, že ji museli uvěznit? Suldrun ho nakrmila nejprve medem a vínem, potom ovesnou kaší, Aillas se zahřál a bylo mu lépe. Usnul.

Večer dostal horečku. Suldrun neznala jiný prostředek než mokré plátno na čelo. O půlnoci horečka klesla a Aillas usnul. Suldrun se co možná nejpohodlněji uložila na podlahu před krbem.

Ráno se Aillas vzbudil, napůl přesvědčený o tom, že to všechno není pravda, že se mu to jenom zdálo. Postupně se začal rozvzpomínat na *Smaadru.* Kdo ho hodil do moře? Trewan? Z náhlého záchvatu bláznovství? Pro co jiného? Jeho chování od chvíle, kdy navštívil troicinetskou loď v Ys, bylo velmi podivné. Co se mohlo na její palubě přihodit? Co mohlo Trewana připravit o rozum?

Třetí den si Aillas řekl, že nemá polámané žádné kosti, a Suldrun mu povolila obvazy. Když bylo slunce vysoko na nebi, sešli spolu do zahrady a posadili se mezi povalené sloupy staré římské vily. Ve zlatém odpoledni si navzájem vyprávěli o svých životech. „Nevidíme se poprvé," řekl Aillas. „Pamatuješ si na hosty z Troicinetu asi tak před deseti lety? Já si tě pamatuju."

Suldrun odpověděla. „Vždycky k nám jezdila spousta lidí. Myslím, že si pamatuji někoho, kdo se ti podobá. Je to tak dávno: nevím to jistě."

Aillas ji vzal za ruku, poprvé se jí dotkl se zalíbením. „Hned, jak budu mít dost síly, utečeme. Snadno vyšplháme po těch kamenech tamhle; potom přes kopec a pryč."

Suldrun mluvila polohlasně, chraplavě a vylekaně.

„Kdyby nás chytili" – stáhla ramena – „nebude mít král s námi slitování."

Aillas tlumeným hlasem odpověděl: „Nechytí nás! Zvlášť, když si všechno dobře naplánujeme a když budeme opatrní." Posadil se vzpřímeně a začal mluvit s novým nadšemm. „Budeme volní a půjdeme po kraji. Cestovat budeme v noci a ve dne se budeme skrývat. Budeme jako vagabundi a kdo nás pozná?"

Aillasův optimismus Suldrun nakazil; představa svobody je rozveselila. „Opravdu si myslíš, že uprchneme?"

„Samozřejmě! Jak jinak by to mohlo být?"

Suldrun se melancholicky zahleděla přes zahradu na moře. „Nevím. Nikdy jsem nečekala, že budu šťastná. A teď šťastná jsem –

i když mám strach.“ Nervózně se zasmála. „Mám z toho takový podivný pocit.“

„Neboj se,“ řekl Aillas. Její blízkost ho přemohla; objal ji kolem pasu. Suldrun vyskočila. „Mám pocit, jako by se na nás dívalo tisíc očí!“

„Hmyz, ptáci, možná jedna-dvě ještěrky.“ Aillas přehlédl útesy. „Nikoho jiného nevidím.“

Suldrun se rozhlédla po zahradě. „Já taky ne. Ale stejně…“ Posadila se ve zdrženlivé vzdálenosti tří stop od něj a šibalsky se na něj podívala. „Zdá se, že ses už docela uzdravil.“

„Ano. Je mi dobře a nemohu vydržet dívat se na tebe a nedotýkat se tě.“ Přiblížil se k ní; smála se a vysmekla se mu.

„Aillasi, ne! Počkej, až budeš mít ruku v pořádku!“

„Dám si na ni pozor.“

„Někdo může přijít.“

„Kdo by byl tak nestoudný?“

„Bagnold. Kněz Umphred. Můj královský otec.“

Aillas zasténal. „Osud by přece nemohl být tak nelaskavý.“

Suldrun řekla jemně: „Osudu je to vlastně jedno.“

Na zahradu se snesla noc. Ti dva seděli u ohně a večeřeli chléb, cibuli a slávky, které Suldrun nasbírala na přílivových skalách. Znovu začali mluvit o útěku. Suldrun řekla zamyšleně: „Možná mi bude divně, když budu pryč z téhle zahrady. Znám tady každý strom, každý kámen… Ale od té doby, co jsi přišel, je všechno jiné. Zahrada ode mne odchází.“

Dívala se do ohně a maličko se zachvěla.

„Co se děje?“ zeptal se Aillas.

„Bojím se.“

„Čeho?“

„Nevím.“

„Nebýt té mé ruky, mohli bychom utéct už dnes v noci. Ještě pár dní a budu v pořádku. Mezitím si musíme připravit plán. Ta žena, co ti nosí jídlo; jak to s ní je?“

„V poledne přinese košík a odnese si prázdný košík z minulého dne. Nikdy s ní nemluvím.“

„Dala by se podplatit?“

„Aby udělala co?“

„Aby normálně nosila jídlo jako jindy a druhý den odnesla prázdný košík. Když získáme týdenní náskok, tak nemusíme mít strach, že nás chytí.“

„Bagnold by se toho nikdy neodvážila, ani kdyby s tím souhlasila, což nebude. A nemáme ji čím podplatit.“

„Ty nemáš žádné šperky, žádné zlato?“

„V kabinetu v paláci mám zlato a drahokamy.“

„K nim se ale nedostaneš.“

Suldrun přemýšlela. „Není to tak ztracené. Ve Východní věži je po západu slunce klid. Mohla bych jít přímo do své komnaty a nikdo by mě vůbec nemusel vidět. Mohu dojít dovnitř, ven a zmizet raz dva.“

„Je to skutečně takhle jednoduché?“

„Ano! Šla jsem takhle tisíckrát a jen málokdy jsem cestou někoho potkala.“

„Nemůžeme podplatit Bagnold, takže budeme mít jen jeden den, od poledne do dalšího poledne, a ještě ten čas, který tvůj otec bude potřebovat, než se mu podaří zabezpečit pátrání po tobě.“

„Hodina, ne víc. Je rychlý.“

„Takže potřebujeme oblečení venkovanů, a to se snadno řekne, ale sehnat je není tak jednoduché. Je tu někde někdo, komu důvěřuješ?“

„Jen jedna žena, chůva, která o mě pečovala; když jsem byla malá.“

„A kde je?“

„Jmenuje se Ehirme. Žije v usedlosti na jih po cestě. Ta by nám oblečení dala nebo cokoli jiného, o co ji požádáme, jen kdyby věděla, co potřebuji.“

„S převlekem, jedním dnem náskoku a zlatem na cestu do Troicinetu je svoboda naše. A když se jednou dostaneš přes Lir, tak z tebe prostě bude Suldrun z Watershade. Nikdo tě nebude znát jako princeznu Suldrun z Lyonesse, jenom já a možná můj otec, který tě bude milovat stejně jako já.“

Suldrun se na něj podívala. „Opravdu mě miluješ?“

Aillas ji vzal za ruce, jejich obličeje byly od sebe vzdáleny jen několik palců. Políbili se.

„Miluji tě vroucně," řekl Aillas. „Nechci se od tebe nikdy odloučit."

„Miluji tě, Aillasi, ani já od tebe nechci být nikdy odloučena."

Nechali se strhnout radostí a dívali se navzájem do očí. Aillas řekl: „Zrada a trápení mě sem přivedly, ale jsem za to vděčen."

„Já byla také smutná. Ale kdyby mě nevyhnali z paláce, nemohla bych tě nikdy zachránit."

„Takže! Vzdáváme svůj dík vražednému Trewanovi a krutému Casmirovi!" Sklonil se k Suldrun; líbali se pořád dál. Potom klesli na pohovku, objali se a oba se okamžitě ztratili ve své vášni.

Týdny míjely, rychle a podivně: byla to doba dokonalého štěstí, které nabývalo na sugestivnosti velmi dobrodružným prostředím. Bolest Aillasova ramene pominula a jednou odpoledne zlezl útes na východní straně zahrady a přešel kamenitý svah na straně k moři směrem k Urquial. Šel pomalu a opatrně, protože boty měl kdesi na dně moře a tak šel bos. Za Urquialem prošel podrostem přesličníku, bezinky a jeřabiny a tak se dostal až na cestu.

Tou dobou bylo venku jen málo lidí. Aillas potkal honáka se stádem ovcí a malého chlapce, který vedl kozu a ani jeden z nich mu nevěnoval víc než zběžný pohled.

Ušel po cestě jednu míli a potom zahnul na úzkou stezku, která se vinula mezi řadou živých plotů, a po chvíli došel k usedlosti, kde žila Ehirme se svým manželem a dětmi.

Aillas zůstal stát ve stínu živého plotu.

Po jeho levé ruce na vzdálené straně louky manžel Chastain a její dva starší synové sušili seno. Chalupa stála na konci zelinářské zahrady, kde ve spořádaných řádcích rostl pórek, mrkev, vodnice a zelí. Z komína se kouřilo.

Aillas zvážil celou situaci. Když půjde ke dveřím a ukáže se, že to není Ehirme, mohlo by se stát, že mu ta žena bude klást nebezpečné otázky, na které neuměl odpovědět.

Všechno se vyřešilo samo. Ze dveří vyšla podsaditá žena s kulatým obličejem, která nesla džber. Vydala se směrem k vepřínu. Aillas zavolal: „Ehirme! Paní Ehirme!“

Žena se zastavila a pochybovačně a zvědavě si Aillase prohlížela. Potom k němu přistoupila. „Co chceš?“

„Jsi Ehirme?“

„Ano.“

„Uděláš tajnou službu pro princeznu Suldrun?“

Ehirme položila džber. „Vysvětli mi to a já ti pak řeknu, jestli je taková služba v mých možnostech.“

„A v každém případě zachováš tajemství?“

„To ano. Kdo jsi?“

„Jsem Aillas, urozený muž z Troicinetu. Spadl jsem z lodě a Suldrun mě zachránila před utonutím. Jsme rozhodnuti utéct ze zahrady a dostat se do Troicinetu. Potřebujeme se přestrojit do starých šatů, klobouků a bot a Suldrun nemá jiného přítele než tebe. Teď ti nemůžeme zaplatit, ale jestli nám pomůžeš, budeš štědře odměněna, až se vrátím do Troicinetu.“

Ehirme uvažovala, vrásky v jejím ošlehaném obličeji se stáhly, jak přemýšlela. Řekla: „Pomůžu vám jak nejlépe dovedu. Dlouho jsem trpěla krutostí, s níž zacházeli s ubohou Suldrun, která nikdy neublížila ani mouše. Potřebujete jenom šaty?“

„Nic víc a za to ti mnohokrát děkujeme.“

„Žena, která nosí Suldrun jídlo – znám ji dobře; je to Bagnold, taková nehodná ženská, taková nechutná, temná. Hned jak zjistí, že z koše neubylo žádné jídlo, hned pocupitá tu novinu sdělit králi Casmirovi a brzy začne pátrání.“

Aillas odevzdaně pokrčil rameny. „Nemáme na vybranou a za dne se dobře ukryjeme.“

„Máte nějaké ostré zbraně? V noci se děje ledacos. Často vídám, jak spousta podivných věcí hopsá po louce a létá v oblacích.“

„Najdu si nějaký dobrý kyj; ten bude muset stačit.“

Ehirme se bezvýrazně zamračila. „Každý den budu chodit na trh. Na zpáteční cestě otevřu tajný vchod, vyprázdním koš a tak oklamu Bagnold. Tohle budu moci bez potíží dělat asi tak týden a do té doby už vaše stopa vychladne.“

„To je pro tebe ale hodně nebezpečné. Kdyby Casmir přišel na to, co děláš, neměl by s tebou slitování!“

„Tajný vchod je ukrytý za keři. Kdo by si mě všiml? Dám si pozor, aby mě nikdo neviděl.“

Aillas ještě několikrát váhavě zaprotestoval, ale Ehirme na to nedbala. Dívala se přes louku a dál za lesík.

„V lese za vesnicí Glymwode žije můj starý otec s matkou. Je dřevorubec a jejich chatrč stojí na samotě. Když ušetříme nějaké máslo a sýr, tak jim ho posílám. Můj syn Collen tam jezdí na oslu. Zítra ráno cestou na trh vám přinesu šaty, klobouky a boty. Zítra večer, hodinu po slunce západu, se s vámi sejdu na tomhle místě a vyspíte se na seně. Za východu slunce bude Collen připraven a vydáte se na cestu do Glymwode. Nikdo se o vašem útěku nedozví a můžete klidně cestovat za dne. Kdo by si dal do souvislosti princeznu Suldrun se třemi venkovany a oslem? U mého otce a matky budete schovaní, dokud nebezpečí nepomine a potom se vydáte na cestu do Troicinetu, možná přes Dahaut, je to delší, ale bezpečnější.“

Aillas řekl pokorně: „Nevím, jak ti poděkovat. Alespoň dokud se nedostanu do Troicinetu, potom budu moci skutečně vyjádřit svoji vděčnost.“

„Není třeba žádná vděčnost! Jestli můžu pomoci ubohé Suldrun utéct před tyranem Casmirem, bude to pro mě dostatečná odměna. Takže zítra v noci, hodinu po západu slunce, se setkáme tady!“

Aillas se vrátil do zahrady a řekl Suldrun o tom, jak se domluvil s Ehirme. „Takže se nakonec nebudeme muset „plížit nocí jako zloději.“

Suldrun začala plakat. „Moje drahá věrná Ehirme! Nikdy jsem plně nedocenila její laskavost!“

„Až budeme v Troicinetu, odměníme její věrnost.“

„A stejně potřebujeme zlato. Musím dojít do svých komnat v Haidionu.“

„Ta myšlenka mě děsí.“

„Nemusí. V okamžení proklouznu do paláce i z paláce ven.“

Soumrak nad zahradou se změnil v temnotu. „Tak,“ řekla Suldrun, „a teď jdu do Haidionu.“

Aillas vstal. „Musím jít s tebou, alespoň k paláci.“

„Jak chceš.“

Aillas přelezl zeď, otevřel tajný vchod a Suldrun prošla. Chvíli stáli blízko stěny. Uviděli půl tuctu matných světel na různých místech v Peinhadoru. Urquial byl za šera opuštěný.

Suldrun se podívala dolů do podloubí. „Pojď.“

V klenuté chodbě se mihotala světla z města Lyonesse. Noc byla teplá; podloubí vonělo kamením a sem tam zavanul zápach čpavku, na místech, kde někdo odlehčil svému měchýři. V oranžérii vůně květin a ovoce překlenula vše ostatní. Nahoře se objevil Haidion, světlo svící a lamp načrtávalo jeho okna.

Dveře do Východní věže se ukázaly jako poloviční ovál hlubokého stínu. Suldrun zašeptala: „Nejlepší bude, když tady počkáš.“

„Co když někdo přijde?“

„Vrať se do oranžérie a čekej tam.“ Suldrun stiskla kliku a strčila do velkých železných a dřevěných dveří. Se zasténáním se dveře otevřely. Suldrun nahlédla škvírou do Octagonu. Podívala se zpátky na Aillase. „Jdu dovnitř…“ Shora z podloubí dolehl zvuk hlasů a kroky. Suldrun vtáhla Aillase do paláce. „Tak pojď se mnou.“

Ti dva spolu přešli Octagon, který byl osvětlen jediným stojanem s velkými svícemi. Po levé straně běžela klenutá chodba do Dlouhé galerie; schody vedly do vyšších poschodí.

Dlouhá galerie byla celá pustá. Ozývaly se rytmické zvuky hlasů a smích veselého rozhovoru. Suldrun vzala Aillase za paži. „Pojď.“

Vyběhli po schodech a za malou chvíli se ocitli před Suldruninými komnatami. Veliký zámek spojoval pár petlic připevněných v kameni a dřevě.

Aillas si prohlédl zámek a dveře a několikrát zámek váhavě otočil. „Nedostaneme se dovnitř. Dveře jsou moc silné.“

Suldrun ho vedla k dalším dveřím, na kterých zámek nebyl. „Ložnice pro urozené dvorní dámy, které by mě snad chtěly navštívit.“ Otevřela dveře, poslouchala. Nic. Místnost voněla po parfémovaném prášku a mastech, nad vším převažoval štiplavý zápach prádla.

Suldrun zašeptala: „Někdo tu spí, ale teď se asi někde baví.“

Přešli místnost k oknu. Suldrun pootevřela okenní křídlo. „Musíš tady počkat. Chodila jsem tudy mockrát, když jsem se chtěla vyhnout dámě Boudettě.“

Aillas se váhavě podíval ke dveřím. „Doufám, že nikdo nepřijde.“

„Kdyby někdo přišel, musíš se schovat do prádelníku nebo pod postel. Nebude mi to trvat moc dlouho.“ Vyklouzla oknem, přelezla po parapetu do své staré komnaty. Strčila do okenního křídla, otevřela ho, potom skočila dovnitř na podlahu. Pokoj byl cítit prachem a prázdnotou dlouhých dní za slunečního svitu i deště. Ve vzduchu se pořád ještě vznášela slabá vůně, melancholická připomínka uplynulých let. Suldrun vstoupily do očí slzy.

Přistoupila k truhlici, kde měla své věci. Všechno bylo nedotčeno. Našla tajnou zásuvku a otevřela ji: byly v ní, jak poznala po doteku, drobnosti a ozdůbky, drahé kameny, zlato a stříbro, které jí patřily: většinou to byly dary od příbuzných, co někdy přijeli na návštěvu. Ani Casmir ani Sollace svou dceru dárky nezahrnovali.

Suldrun svázala cennosti do šátku. Šla k oknu a dala sbohem své komnatě. Nikdy už sem nevkročí: to věděla docela jistě.

Vylezla oknem, zavřela je a vrátila se k Aillasovi.

Přešli tmavou místností, s praskotem otevřeli dveře, potom vykročili na chodbu. Zrovna dneska večer bylo v paláci živo; přijelo mnoho urozených lidí a z Octagonu pronikaly hlasy a ti dva nemohli odejít tak rychle, jak původně předpokládali. Podívali se na sebe do široka otevřenýma očima a s tlukoucím srdcem.

Aillas utrousil jemné zaklení: „Tak, a jsme v pasti.“

„Ne!“ zašeptala Suldrun. „Sejdeme zadním schodištěm. Neboj se; nějak se ven dostaneme! Pojď!“ Běželi rychle chodbou a tak začali hrát vzrušující hru, která jim připravila mnohá leknutí a mnohá překvapení a se kterou vůbec nepočítali. Běhali sem a tam starými chodbami, chodili z komnaty do komnaty, stahovali se do stínu, nahlíželi za rohy: z Respondency do Komnaty zrcadel, nahoru po spirálovém schodišti do staré observatoře, přes střechu do vysokého salonu, kde měl párek mladých urozených lidí dostaveníčko, potom

se vydali dolů po schodišti pro služebnictvo do dlouhé zadní chodby, která vedla do hudební galerie nad Síní cti.

Svíčky v držácích na stěnách byly zapálené; síň byla připravena na slavnostní událost, snad později ten večer; teď byla prázdná.

Schody vedly dolů do pokojíku, odkud se dál procházelo do Lila salónu, kterému se tak říkalo podle barvy hedvábí na polstrování křesel a pohovek: byla to krásná místnost s obložením ve skořicové barvě a slonovině a s jasně smaragdově zeleným kobercem. Aillas a Suldrun běželi tiše ke dveřím, nahlédli do Dlouhé galerie, která byla v tu chvíli pustá.

„Teď už to není daleko," řekla Suldrun. „Napřed půjdeme do Síně cti, potom, když nikdo nepřijde, půjdeme do Octagonu a potom ven."

Naposledy se rozhlédli vpravo a vlevo a přeběhli ke klenovému přístěnku, odkud vedly dveře do Síně cti. Suldrun se ohlédla a pevně sevřela Aillasovu paži. „Někdo vyšel z knihovny. Honem dovnitř."

Proklouzli dveřmi do Síně cti. Stáli tam s očima dokořán, tváří v tvář, tajili dech. „Kdo to byl?" šeptal Aillas.

„Myslím, že kněz Umphred."

„Třeba nás neviděl."

„Třeba ne… Kdyby si nás všiml, určitě by se pustil do hledání. Pojď do zadního pokoje!"

„Nevidím žádný zadní pokoj!"

„Za praporcem. Rychle! Je za dveřmi!"

Přeběhli přes síň a přikrčili se za závěsem. Aillas se díval škvírou a viděl, jak se dveře na protější straně otevřely: pomalu, pomalu. Statná postava kněze Umphreda proti světlům Dlouhé galerie vypadala jako černá šablona.

Bratr Umphred stál chvíli nehnutě, jen rychle pokyvoval hlavou. Zdálo se, jako by zmateně mlaskl a vešel do místnosti, rozhlížel se vpravo i vlevo.

Suldrun šla k zadní stěně. Našla železnou tyč a zasunula ji do otvorů zámku.

Aillas se udiveně ptal: „Co to děláš?"

„Umphred může o zadní místnosti klidně vědět. Ale o téhle další určitě neví."

Dveře se otevřely a pronikala jimi záplava zelenorudého světla. Suldrun zašeptala:

„Jestli přijde ještě blíž, schováme se tady.“

Aillas hlídal u škvíry a řekl: „Ne. Otočil se… Odchází ze síně. Suldrun?“

„Já jsem tady. Tady má král, můj otec, svoje utajované soukromé kouzlo. Pojď se podívat!“

Aillas šel ke dveřím, velmi opatrně se rozhlížel napravo i nalevo.

„Neboj se,“ řekla mu Suldrun. „Už jsem tu byla. Ten malý skřítek je skak; je zavřený ve své lahvi. Určitě by byl raději na svobodě, ale bojím se jeho zášti. To zrcadlo se jmenuje Persilian; někdy mluví. Ten kravský roh dává buď čerstvé mléko nebo medovinu, podle toho, jak ho držíš.“

Aillas šel pomalu dopředu. Skak se na něj zlobně díval. Barevná zrnka prachu nachytaná v trubicích sebou rozrušeně škubala. Maska chrliče, která visela vysoko ve stínech, vysílala dolů morbidní úšklebek.

Aillas poplašeně řekl: „Pojď! Než tohle všechno špatně dopadne!“

Suldrun řekla: „Nikdy mi nic neublížilo. Zrcadlo ví, jak se jmenuji a mluví se mnou!“

„Kouzelné hlasy jsou zhoubné! Pojď! Musíme odejít z paláce!“

„Okamžik, Aillasi. Zrcadlo se mnou mluvilo vlídně; možná promluví znovu. Persiliane?“

Ze zrcadla vyšel melancholický hlas: „Kdo volá ‘Persiliane’?“

„Suldrun! Už jsi se mnou mluvil a říkal jsi mi jménem. Tohle je můj milý, Aillas!“

Persilian zasténal, potom zazpíval hlasem hlubokým a zvučným, hodně pomalu, aby každé slovo bylo srozumitelné.

Aillas znal nehybný příliv
Suldrun ho zachránila, je živ.
Spojili své duše pevným manželstvím,
aby se jim narodil první syn.

Aillasi: vybírej z mnoha cest;

každá vede osidly a krví zbrocena jest,
ale i tak oženit se dnes musíš
své otcovství tak zpečetíš.

Dlouho jsem sloužil králi Casmirovi
tři otázky mi položil,
potom však už nehovořil,
aby mě úplně osvobodil.

Aillasi, teď mě musíš vzít
a schovat mě tak, abych byl sám;
u Suldrunina stromu, tam budu dlít
pod sedacím kamenem, tam posečkám.

Aillas se pohnul jako ve snách a dotkl se rukama Persilianova rámu. Uvolnil ho z kovového čepu, kterým byl připevněn ke stěně. Aillas držel zrcadlo a zeptal se zmateně: „Jak bychom se mohli dnes v noci vzít?“

Persilianův zvučný hlas se ozval ze zrcadla: „Ukradl jsi mě Casmirovi; jsem tvůj. Tohle je tvoje první otázka. Můžeš se zeptat ještě dvakrát. Když se zeptáš počtvrté, jsem volný.“

„Dobře. Jak chceš. Tak jak se tedy vezmeme?“

„Vraťte se do zahrady; cesta je bezpečná. Tam bude požehnáno vašemu manželskému poutu. Dbejte, aby bylo vždycky hodně pevné a pravdivé. Rychle, běžte hned; čas běží! Musíte odejít, než se Haidion pevně uzavře na noc!“

Bez dalších okolků Suldrun a Aillas odešli z tajného pokoje, pevně zavřeli dveře a zelenorudé světlo zmizelo. Suldrun se podívala škvírou v závěsu; Síň cti byla prázdná až na padesát čtyři křesel, která sehrála tak velikou úlohu v jejím dětství. Teď vypadala scvrklá a stará a kus jejich vznešenosti jako by vzal za své. Ale i tak Suldrun cítila, jak hloubavě pozorují ji i Aillase, jak běží síní.

Dlouhá galerie byla prázdná; běželi do Octagonu a ven do noci. Vydali se do podloubí, potom spěchali do oranžérie, zatímco bylo slyšet, jak čtveřice strážců z Urquialu dupe, řinčí a kleje.

Kroky utichaly, až úplně zmlkly. Měsíc svítil přes klenby a vykresloval řadu nejasných obrysů, stříbřitě šedé a nejtemnější černé. Nad městem Lyonesse ještě blikaly lampy, ale do paláce nedoléhaly žádné zvuky. Suldrun a Aillas vyklouzli z oranžérie a běželi nahoru pod podloubí a potom tajným vchodem do staré zahrady. Aillas nesl Persilia pod tunikou. „Zrcadlo, položil jsem ti jednu otázku a docela jistě se tě nebudu na nic jiného ptát, pokud to nebude zapotřebí. Takže se teď nebudu ptát, jak tě mám ukrýt, jak jsi říkal. Ale i tak, jestli máš chuť pohovořit podrobněji o tom, co jsi říkal před tím, poslouchám."

Persilian promluvil: „Hned mě schovej, Ailliasi, hned mě schovej pod starou lípu. Pod kamenem na sezení je puklina. Schovej tam také to zlato, co s sebou nesete, udělej to co možná nejrychleji."

Došli ke kapli. Aillas šel dál po cestě ke staré lípě; zdvihl kámen na sezení a našel tam puklinu, do níž uložil Persiliana a zlato a drahokamy.

Suldrun šla ke dveřím kaple, zůstala stát udivena, že zevnitř je vidět světlo svící.

Otevřela dveře. Na druhé straně místnosti seděl bratr Umphred, dřímal za stolem. Otevřel oči, podíval se na Suldrun.

„Suldrun! Konečně jsi se vrátila! Suldrun, sladká a neukázněná! Ty jsi zase vyvedla neplechu! Co děláš mimo prostor svého malého panství?"

Suldrun stála tiše, celá vyděšená. Bratr Umphred zdvihl své mohutné tělo a přešel k ní, usmíval se vesele, oční víčka přivřená, takže oči vypadaly jako šikmé. Uchopil Suldruniny bezvládné ruce. „Nejdražší dítě! Řekni mi, kdes byla?"

Suldrun se pokusila ustoupit, ale bratr Umphred ji sevřel silněji. „Šla jsem si do paláce pro kabát a šaty… Pusť mě."

Ale bratr Umphred ji jenom přitáhl k sobě blíž. Dech se mu zrychloval a obličej mu zrůžověl. „Suldrun, nejkrásnější ze všech stvoření na světě! Víš, že jsem tě viděl tančit po chodbách paláce s jedním mladíkem? Ptal jsem se sám sebe, mohla by to snad být ubohá Suldrun, ta cudná Suldrun, tak zádumčivá a zdrženlivá? A pak jsem si řekl: to je nemožné! Ale třeba je přes to přese všechno vášnivá!"

„Ne, ne,“ vydechla Suldrun. Škubla sebou, aby se vyprostila. „Prosím tě, nech mě.“

Bratr Umphred ji nechtěl pustit. „Buď hodná, Suldrun! Jsem muž urozeného ducha, ale nejsem lhostejný ke kráse! Dlouho, nejmilejší Suldrun, jsem toužil okusit tvůj sladký nektar a pamatuj, moje vášeň je věnována církevní svátosti. Takže, nejmilejší dítě, to tvoje dnešní darebáctví, ať už to bylo jakkoli, rozehřálo moji krev. Obejmi mě, moje zlaté potěšení, moje sladká darebnice, moje mazaná napodobeninko cudnosti!“ Bratr Umphred ji položil na pohovku.

Ve dveřích se objevil Aillas. Suldrun ho uviděla a dala mu znamení, aby ustoupil, aby ho nebylo vidět. Zapřela se o kolena a vykroutila se ze sevření bratra Umphreda.

„Kněže, můj otec se o tvém konání dozví!“

„Tomu je úplně jedno, co se s tebou děje,“ řekl bratr Umphred ostře. „Buď povolná! Jinak tě přinutím a bude tě to bolet.“

Aillas už to nemohl vydržet. Postoupil do místnosti a praštil bratra Umphreda ze strany do hlavy, že se skácel k zemi. Suldrun řekla vystrašeně: „Bylo by lepší, kdybys zůstal schovaný.“

„A dovolil mu, aby ukojil svou zvířecí chlípnost? Zabil bych ho. Vlastně, zabiju ho teď, za tu jeho nestoudnost.“

Bratr Umphred se opřel se o stěnu, oči se mu ve svitu svíček leskly.

Suldrun řekla váhavě:

„Ne, Aillasi, nechci, aby zemřel.“

„Ale on o nás řekne králi.“

Bratr Umphred vykřikl: „Ne, nikdy! Slýchám tisíc tajemství; všechna jsou pro mě svatá!“

Suldrun řekla zamyšleně. „Bude svědkem naší svatby. Vlastně; oddá nás podle křesťanského obřadu, aby ten sňatek byl právoplatný jako každý jiný.“

Bratr Umphred se vyškrábal na nohy, vyhrkl několik nesouvislých vět.

Aillas mu řekl: „Oddej nás. A protože jsi kněz, koukej to udělat jak náleží.“

Bratr Umphred si dal na čas, než si upravil kleriku a než si připravil odpověď. „Oddat vás? To nejde.“

„Ale docela určitě to jde,“ řekla Suldrun. „Oddával jsi i služebnictvo.“

„V kapli na Haidionu.“

„Tohle je kaple. Ty sám jsi ji posvětil.“

„Právě byla znesvěcena. V každém případě mohu svátost vykonat jen pokřtěným.“

„Tak nás tedy pokřti. Rychle!“

Bratr Umphred s úsměvem zavrtěl hlavou. „Napřed musíte skutečně věřit a projít katechismus. A dál, král Casmir by se rozzuřil. Mstil by se nám všem!“

Aillas sebral silný dlouhý kus naplaveného dříví. „Kněže, tenhle klacek nahradí krále Casmira. Oddej nás teď hned nebo ti rozbiju hlavu.“

Suldrun ho vzala za paži. „Ne, Aillasi! Budeme mít stejnou svatbu jako prostí lidé a on bude svědek; potom už nebude třeba dohadovat se o tom, kdo je křesťan a kdo ne.“

Bratr Umphred znovu namítl.

„Nemohu se účastnit pohanského rituálu.“

„Musíš,“ řekl Aillas.

Oba stáli u stolu a odříkávali venkovskou litanii manželství:

„Buďte všichni svědky toho, jak my dva vstupujeme do manželství! Tímto soustem, které spolu jíme.“

Rozdělili si kůrku chleba a jedli spolu.

„Touto vodou, kterou spolu pijeme.“

Napili se vody z jednoho poháru.

„Tímto ohněm, který nás oba zahřívá.u

Natáhli ruce nad plamen svíčky.

„Krví, kterou smísíme.“

Úzkým bodcem píchl Aillas Suldrun do prstu, potom se píchl sám a spojili obě kapky krve.

„Láskou, která pojí naše srdce dohromady.“

Políbili se a usmáli se.

„Tak se slavnostně zavazujeme manželským slibem a prohlašujeme se za muže a ženu v souladu s právem člověka a s dobrotivou laskavostí Přírody.“

Aillas vzal pero, inkoust a list pergamenu. „Piš, kněže! ‘Dnes v noci jsem byl svědkem svatby Suldrun a Aillase’. A podepiš se.“

Bratr Umphred třesoucíma se rukama odstrčil pero. „Bojím se hněvu krále Casmira!“

„Mne se boj víc, kněže!“

Sklíčeně bratr Umphred napsal, co po něm chtěli. „A teď mě nechte odejít!“

„Abys hned běžel za králem Casmirem a všechno mu řekl?“ Aillas potřásl hlavou. „Ne.“

„Ničeho se neobávej!“ vykřikl bratr Umpred. „Umím mlčet jako hrob! Znám tisíc tajemství!“

„Přísahej!“ řekla Suldrun. „Na kolena! Polib svatou knihu, kterou nosíš v mošně, a přísahej při své víře ve vykoupení a při svém strachu z věčného pekla, že nevyzradíš nic z toho, co jsi viděl, slyšel a dělal dnes v noci.“

Bratr Umphred, teď celý zpocený a popelavý v obličeji, se podíval z jednoho na druhého. Pomalu si klekal, políbil evangeliář a přísahal.

Nejistě vstal. „Svědčil jsem, přísahal jsem. Mám právo odejít!“

„Ne,“ řekl Aillas střízlivě. „Nevěřím ti. Obávám se, že zloba předčí tvou ctnost a tak nás zničíš. To je možnost, která je pro mě nepřijatelná.“

Bratr Umphred na chvíli ztratil rozhořčením řeč. „Ale já přísahal na všechno svaté!“

„A tak stejně snadno bys mohl tu přísahu zrušit a pak se od hříchu očistit. Mám tě chladnokrevně zabít?“

„Ne!“

„Tak s tebou tedy musím udělat něco jiného.“

Ti tři tam stáli, dívali se jeden na druhého, na chvilku ztrnulí v čase. Aillas se pohnul. „Kněže, čekej tady a nepokoušej se odejít – měj na paměti bolest ran klackem – sotva budeme za vraty.“

Aillas a Suldrun vyšli do noci, zastavili se několik yardů od vchodu do kaple. Aillas mluvil spěšně a napůl šeptem, ze strachu, že by bratr Umphred mohl mít ucho přitisknuté ke dveřím. „Tomu knězi se nedá věřit.“

„Máš pravdu,“ řekla Suldrun. „Je jako úhoř.“

„Stejně ho nemůžu zabít. Nemůžeme ho svázat ani ho zavřít – kvůli Ehirme, protože pak by bylo jasné, že nám pomáhá. Napadá mě jen jedno. Musíme se rozloučit. Hned teď! Odvedu ho ze zahrady. Pak se vydáme na východ. Nikdo si nás ani nevšimne, nejsme uprchlíci. Dám pozor, aby ani neutekl, ani nevolal o pomoc. Je to sice nepříjemný a únavný úkol, ale musím to udělat. Za týden, za dva od něj odejdu, až bude spát; to mi otevře cestu do Glymwode, vyhledám tě a všechno bude tak, jak jsme naplánovali.“

Suldrun objala Aillase a položila mu hlavu na hrudník. „Musíme se rozloučit?“

„Není jiný bezpečný způsob, jenom zabít toho člověka, a já to nedokážu chladnokrevně udělat. Vezmu si pár kousků zlata; ty vezmi ten zbytek a také Persiliana. Zítra půl hodiny po západu slunce jdi k Ehirme a ona tě pošle do chatrče svého otce, tam tě najdu. Teď jdi k lípě a přines mi pár zlatých drobností, které budu moci vyměnit za jídlo a pití. Já budu hlídat kněze.“

Suldrun běžela po cestě a za chvíli se vrátila se zlatem. Vydali se ke kapli. Bratr Umphred stál u stolu, nevrle se díval do ohně.

„Kněže,“ řekl Aillas, „my dva se spolu vydáme na cestu. Buď tak laskav a otoč se zády. Musím ti svázat ruce, abys nevyvedl nějakou nepředloženost. Poslouchej mě a neublížím ti.“

„A co moje věci?“ vyhrkl bratr Umphred.

„S tím jsi měl počítat, než jsi sem dneska přišel. Otoč se, odlož sutanu a dej ruce za záda.“

Místo toho se bratr Umphred vrhl na Aillase a udeřil ho klackem, který patrně vzal z hranice dříví.

Aillas klopýtl; bratr Umphred odmrštil Suldrun a utekl z kaple a běžel dál po cestě. Za ním Aillas. Postranním vchodem a potom vyběhli na Urquial. Kněz křičel, jak nejvíc dokázal: „Stráže! Pomoc! Zrada! Vražda! Pomoc! Ke mně! Zatkněte zrádce!“

Shora z podloubí se vynořili čtyři strážní, byli to ti, před nimiž se Aillas a Suldrun ukryli do oranžérie. Vyběhli, aby zajali oba – bratra Umphreda i Aillase. „Co se to tady děje? Co má znamenat ten křik?“

„Zavolejte krále Casmira!“ řval bratr Umphred. „Neztrácejte ani chvilku! Přiveďte krále Casmira, povídám! Rychle!“

Král Casmir přišel a bratr Umphred mu překotně všechno vysvětlil.

„Viděl jsem je v paláci! Poznal jsem princeznu a viděl jsem i tohoto muže; je to pobuda! Šel jsem za nimi až sem a považte, taková smělost! – chtěli, abych je oddal podle křesťanského rituálu! Odmítl jsem a upozornil jsem je na jejich zločin!“

Suldrun stála u tajného vchodu. Postoupila dopředu. „Sire, nehněvej se na nás. Tohle je Aillas; jsme manželé. Milujeme se. Nech nás, prosím, žít si náš život v poklidu. Chceš-li, odejdeme z Haidionu a nikdy se nevrátíme.“

Bratr Umphred, pořád ještě rozrušen svou úlohou v celé té záležitosti, nemohl zůstat v klidu. „Ohrožovali mě; skoro mě svou záští připravili o rozum! Donutili mě, abych byl svědkem jejich sňatku! Kdybych nepodepsal ceremonii, rozbili by mi hlavu!“

Casmir promluvil ledově: „Ticho, to stačí! S tebou budu jednat později.“ Vydal rozkaz: „Přiveďte Zerlinga!“ Otočil se na Suldrun. Ve chvílích vzteku nebo rozrušení ovládal Casmir vždycky svůj hlas tak, aby zněl vyrovnaně a neutrálně. To udělal právě v tuhle chvíli. „Zdá se, že jsi neuposlechla mého rozkazu. Ať už jsi k tomu měla jakýkoli důvod, zdaleka nebude postačovat.“

Suldrun řekla jemně: „Jsi můj otec, copak ti vůbec nezáleží na mém štěstí?“

„Jsem král Lyonesse. Ať už jsem kdy k tobě choval jakékoli city, byly rozptýleny tím, že jsi nikdy nevyhověla mým přáním. To víš sama. A teď tě najdu jako manželku bezejmenného balíka. Tak dobře, ať je po tvém! Jak chceš! Moje zloba neminula. Vrátíš se do zahrady a tam zůstaneš! Jdi!“

Se skleslými rameny šla Suldrun k tajnému vchodu, prošla jím a vešla do zahrady. Král Casmir se otočil, aby si prohlédl Aillase. „Tvoje troufalost je ohromující. Budeš mít dost času o tom uvažovat. Zerling! Kde je Zerling?“

„Jsem tady, sire.“ Vyšel přikrčený muž se schýlenými rameny, plešatý, s hnědou bradkou a kulatýma vytřeštěnýma očima. To byl Zerling, hlavní popravčí krále Casmira, nejobávanější muž ve městě Lyonesse hned po králi Casmirovi.

Král Casmir mu pošeptal pár slov do ucha.

Zerling dal Aillasovi oprátku kolem krku a vedl ho přes Urquial, potom kolem Peinhadoru a dál. Ve světle půlměsíce Aillasovi sundal oprátku a kolem hrudníku mu přivázal provaz. Zdvihl ho nad kamenný okraj a spouštěl ho do jámy: dolů, dolů, dolů. Nakonec se nohama dotkl dna jámy. Konec provazu dopadl za ním jako strohé znamení konce.

Ve tmě nebylo slyšet vůbec nic. Ve vzduchu se vznášel zápach plesnivých kamenů s nádechem lidské hniloby. Pět minut Aillas stál a zíral do šachty. Potom tápal po jedné ze stěn: vzdálenost možná tak sedm stop. Nohama zavadil o nějaký tvrdý oblý předmět. Když se sklonil, našel lebku. Odstoupil stranou a posadil se, záda si opřel o stěnu. Po nějaké chvíli mu únava zamkla víčka; začal dřímat. Bojoval se spánkem, jak nejvíc mohl, měl obavy z probuzení… Nakonec usnul.

Vzbudil se a jeho obavy se naplnily. Když si to všechno zpětně uvědomil, vykřikl nevěřícně a sklíčeně. Jak je možné, že k takové tragédii vůbec došlo? Slzy mu zalily oči, sklonil hlavu na paže a plakal.

Minula hodina, seděl shrbený, ztělesněné neštěstí.

Světlo pronikalo dolů do šachty; rozeznal rozměry své cely. Podlaha byla kruhová, asi čtrnáct stop v průměru, vydlážděná kamennými deskami. Kamenné stěny se tyčily šest stop rovně nahoru, potom se zužovaly ke střední šachtě; ta vedla do cely asi dvanáct stop nad podlahou. U stěny byly na hromadě kosti a lebky. Aillas napočítal deset lebek a další možná byly pod hromadou kostí. Nedaleko od místa, kde seděl, ležela další kostra: bylo jasné, že se jednalo o posledního obyvatele cely.

Aillas si stoupl. Přešel doprostřed a podíval se nahoru do šachty. Vysoko nahoře viděl kotouč modré oblohy – tak vzdušné, větrem ošlehané a tak svobodné, že se mu oči znovu zalily slzami.

Proměřoval si šachtu. V průměru mohla mít asi tak pět stop; byla obložena drsným kamenem a tyčila se do výšky šedesáti, možná i sedmdesáti stop – přesně se to dalo stanovit jen stěží – od místa, ve kterém ústila do cely.

Aillas se otočil. Na jednu ze stěn bývalí obyvatelé vyškrábali jména a hesla. Nejposlednější obyvatel vyškrábal svoje jméno na

stěně nad kostrou. Připojil je do sloupce jako dvanácté. Aillas, příliš deprimován na to, aby měl zájem o cokoli jiného, než byly jeho vlastní nesnáze, se odvrátil.

Cela nebyla ničím vybavena, nebylo tam nic. Provaz ležel pohozený pod šachtou. Nedaleko hromady kostí si všiml zbytků ztrouchnivělých provazů, částí oděvů, starých kožených spon a pásků.

Zdálo se, jako by se na něj lebka dívala prázdnými očními důlky. Aillas ji odtáhl ke hromadě kostí a pootočil tak, aby viděla jenom stěnu. Potom se posadil. Nápis na protější stěně upoutal jeho pozornost: „Nově příchozí, vítej do našeho bratrstva!“

Aillas cosi zamumlal a obrátil myšlenky jinam. Tak začalo jeho věznění.

KAPITOLA 12

Král Casmir vyslal do Tintzin Fyralu posla, který se za nějaký čas vrátil se slonovinovou trubicí, z níž vrchní herald vyňal svitek. Četl králi Casmirovi:

Urozený sire,

jako vždy ti vyjadřuji svou úctu! Jsem potěšen, že se dovídám o tvé blížící se návštěvě. Buď ubezpečen v tom, že naše přijetí bude odpovídat tvému královskému postavení; tvá družina by neměla mít více než osm mužů, vzhledem k tomu, že Tintzin Fyral není tak rozlehlé sídlo jako hrad Haidion.

Mé nejsrdečnější pozdravy!

Faude Carfilhiot, údolí Evander, vévoda.

Král Casmir se hned vydal na sever s družinou dvaceti rytířů, deseti sluhů a tří vozů.

První noc se zastavili na hradě vévody Baldreda –Twannicu. Druhý den cestovali na sever přes Troagh, směsici věžiček a soutěsek. Třetí den překročili hranice do Jižního Ulflandu. Odpoledne dojeli k Bráně Cerberus, kde se útesy sevřely v úzkou cestu, a ta byla zablokována pevností Kaul Bocach. Posádku tvořil tucet různorodých vojáků a velitel, který přišel na to, že lupičství je méně výnosné než vymáhám poplatků od poutníků.

Na výzvu stráže se kavalkáda z Lyonesse zastavila a vojáci vyhlíželi z pevnosti zpod ocelových helmic nad cimbuřím.

Rytíř sir Welty předjel před ostatní.

„Stůj!“ zavolal velitel. „Jak se jmenujete, jaký je váš původ, cíl cesty a její účel. Musíme to vědět, abychom mohli spočítat zákonný poplatek, který budete muset odvést.“

„Jsme urození muži ve službách krále Casmira z Lyonesse. Jedeme navštívit vévodu z údolí Evander na jeho pozvání a jsme oproštěni od poplatku!“

„Nikdo není zproštěn poplatku, jenom král Oriante a velký bůh Mithra. Vy musíte zaplatit deset stříbrných florinů.“

Sir Welty se vrátil, aby se poradil s králem Casmirem, který zamyšleně pohledem hodnotil pevnost. „Zaplať,“ řekl král Casmir. „S těmi ničemy si to vyřídíme na zpáteční cestě.“

Sir Welty se vrátil k pevnosti a s opovržením hodil kapitánovi měšec peněz.

„Můžete jet, pánové.“

Po dvojicích projížděli kolem Kaul Bocach a tu noc spali na louce vedle jižní odbočky Evanderu.

V poledne následujícího dne se skupina zastavila před Tintzin Fyralem, který se tyčil nad vysokým skalním útesem, jako by vyrostl ze samotné skály.

Král Casmir s osmi rytíři jeli dál; ostatní začali budovat tábor u Evanderu.

Z hradu přišel posel a oslovil krále Casmira.

„Sire, je mým úkolem předat vám poklonu vévody Carfilhiota a jeho žádost, abyste mě následovali. Pojedeme po křivolaké cestě nahoru po kraji útesu, ale nemusíte se obávat; nebezpečí tu hrozí jen nepřátelům. Povedu vás.“

Jak jej skupinka následovala, vítr přinesl zápach mršiny. Na poloviční cestě potok Evander tekl přes zelenou louku, kde se tyčilo dvacet kůlů, co napůl podpíraly nabodnuté mrtvoly.

„To je sotva příjemná uvítací scénka,“ řekl poslovi král Casmir.

„Sire, to je připomínka pro vévodovy nepřátele, že jeho trpělivost není bez hranic.“

Král Casmir pokrčil rameny, nevadil mu ani tolik Carfilhiotův čin jako zápach těch mrtvých těl.

Na útesu čekala čestná stráž čtyř rytířů ve slavnostním plátovém brnění a Casmir se divil, jak mohl Carfilhiot přesně vědět, kdy přijede. Dostal snad zprávu z Kaul Bocach? Měl své špehy na Haidionu? Casmir, kterému se nikdy nepodařilo dostat své špehy na Tintzin Fyral, se zamyšleně zamračil.

Kavalkáda se vyšplhala na útes po cestě vytesané do skály, která nakonec hodně vysoko zabočila pod padací mříž na hradní nádvoří.

Vévoda Carfilhiot mu přišel naproti; král Casmir seskočil z koně; formálně se objali.

„Sire, jsem rád, že jste mě přijel navštívit," řekl Carfilhiot. „Neuchystal jsem žádné vhodné slavnosti, ale není to proto, že by mi scházela dobrá vůle. Popravdě řečeno, dal jste mi vědět na poslední chvíli."

„Jsem zcela spokojený," řekl král Casmir. „Nepřijel jsem pro zábavu. Spíš doufám, že se mi ještě jednou podaří najít záležitosti, v nichž by naše spojení mohlo být vzájemně výhodné."

„Výborně! To je vždycky zajímavé. Tohle je vaše první návštěva Tintzin Fyralu, že?"

„Viděl jsem jej v mládí, ale jenom z dálky. Je to bezesporu pozoruhodná pevnost."

„To ano. Kontrolujeme čtyři důležité cesty: do Lyonesse, do Ys, máme kontrolu nad ulfishskými mokřinami a pohraniční cestou na sever do Dahautu. Jsme soběstační. Podařilo se mi vyhloubit studnu, tvrdým kamenem až k podzemnímu prameni. Máme zásoby na několik let obležení. Čtyři muži mohou udržet přístupovou cestu proti tisíci, milionu. Pokládám hrad za nedobytný."

„S tím bych docela souhlasil," řekl Casmir. „Ale co to sedlo? Kdyby někdo obsadil tamhletu horu, dovedu si docela dobře představit, že by tam mohl dopravit i obléhací válečné stroje."

Carfilhiot se otočil, aby se podíval na výšiny na severu, které byly s útesem spojeny sedlem, jako by si doposud nikdy toho pohledu nevšiml. „Zdá se, že ano."

„Ale nijak vás to neznepokojuje?"

Carfilhiot se zasmál, ukázal dokonalé bílé zuby. „Moji nepřátelé dlouho a pečlivě uvažovali o hřebeni Breakback. A co se týče sedla, mám takový jeden svůj úskok."

Král Casmir přikývl. „Ten výhled je skutečně dokonalý."

„Vskutku. Za jasného dne ze své pracovny nahoře vidím celé údolí, odtud až do Ys. Ale teď se musíte osvěžit a pak si můžeme spolu pohovořit."

Casmir byl uveden do několika horních komnat s výhledem na údolí Evander: pohled přes dvacet mil jemně zelené krajiny až ke vzdálenému třpytu moře. Vzduch, svěží až na občasné závany pachu mrtvol, foukal otevřenými okny. Casmir si vzpomněl na Carfilhiotovy nepřátele na louce.

Myslí mu probleskla představa: bledá Suldrun zatažená sem na Tintzin Fyral, jak dýchá ten zkažený vzduch. Honem ten obraz zapudil. Ta záležitost byla pryč a všechno bylo vyřízeno.

Dva černí moorští chlapci, do půl těla nazí, s turbany z rudého hedvábí, v červených pantalonech a sandálech se zdviženými špičkami, mu pomáhali se vykoupat, potom ho oblékli do hedvábných kalhot pod kolena a žlutohnědého hábitu zdobeného černými rosetami.

Casmir sestoupil do velké haly, přešel kolem obrovské voliéry, kde z větve na větev létali ptáci s pestrobarevným peřím. Carfilhiot na něj čekal ve velké hale; oba si sedli na divany a byl jim naservírován ledový ovocný šerbet ve stříbrných pohárech.

„Výborné," řekl Casmir. „Vaše pohostinnost je příjemná."

„Je neformální a doufám, že se nebudete vrcholně nudit," zamumlal Carfilhiot.

Casmir odložil pohár. „Přijel jsem za vámi pohovořit o velmi důležité věci." Podíval se na služebníky. Carfilhiot na ně mávl na znamení, aby odešli. „Pokračujte."

Casmir se opřel v křesle. „Král Granice nedávno vyslal diplomatickou misi na jedné ze svých nových válečných lodí. Pluli do Blalocu, Pomperolu, Dahautu, Cluggachu v Godelii a do Ys. Vyslanci odsoudili moje plány a navrhli alianci, aby mě porazili. Získali však jenom vlažnou podporu, pokud vůbec nějakou, dokonce i když" – Casmir se chladně usmál – , jsem se ani nesnažil zastírat svoje úmysly. Všichni doufají, že bitvu vybojují ti druzí; každý si přeje, aby jeho království jako jediné zůstalo nedotčeno. Jsem přesvědčen o tom, že Granice ani nic víc neočekával; chtěl si zajistit vedení a kontrolu nad mořem. V tom byl úspěšný. Jeho loď zničila plavidlo Skaů, což okamžitě mění náš pohled na Skay. Už je nelze považovat za neporazitelné a troicinetská námořní síla je znásobená.

Zaplatili ovšem vysokou cenu, přišli o velitele a jednoho ze dvou princů, co na lodi pluli.

Pro mne je ten vzkaz úplně jasný. Troicinet je stále silnější. Musím tedy udeřit a donutit je k přesunu. Jasným místem je Jižní Ulfland, odkud mohu zaútočit na Skay v Severním Ulflandu dřív, než upevní svoje postavení. Až potom dobudu pevnost Poelitetz, Dahaut mi bude vydán na milost a nemilost. Audry se mnou nemůže bojovat ze západu a jihu zároveň.

Takže napřed – dobýt Jižní Ulfland s co největší lehkostí, což předpokládá vaši účast.“ Casmir na chvilku umlkl. Carfilhiot se zamyšleně díval do ohně, neodpověděl hned.

Ticho začalo být nepříjemné. Carfilhiot se pohnul a řekl: „Máte, jak víte, mou podporu a já osobně vám přeji jen to nejlepší, ale ani zdaleka nejsem svobodný a musím jednat obezřele.“

„To jistě,“ řekl Casmir. „Zjevně ale neberete v úvahu svého hlavního lenního pána, krále Orianta.“

„Vůbec ne.“

„Kdo tedy, mohu-li se zeptat, jsou vaši nepřátelé, které se tak jasně snažíte odradit?“

Carfilhiot se pohnul. „Souhlasím, že ten zápach je děsivý. Jsou to ničemové z blat: malí baroni, lordi, co jim patří deset travnatých kopců, jen o trochu lepší než bandité, takže čestný muž bere život do svých rukou, aby se projel přes kopce na jednodenní lov. Jižní Ulfland je v podstatě bez zákonů s výjimkou údolí Evander. Chudák Oriante nedokáže zvládnout svoji manželku, tím méně království. Náčelník kdejakého kmene si myslí, že je aristokrat a staví si pevnost na hoře, z níž ostřeluje své sousedy. Pokusil jsem se zavést pořádek: nevděčný úkol. Udělali ze mně despotu a lidožravou obludu. Chomout je ale jediná řeč, které tyhle horské bestie rozumí.“

„To jsou ti nepřátelé, kteří vás přiměli k obezřelosti?“

„Ne.“ Carfilhiot vstal a postavil se zády ke krbu. Shlédl na Casmira s chladným klidem. „Budu s vámi mluvit otevřeně. Fakta jsou taková. Jsem student magie. Učí mě velký Tamurello a mám své povinnosti, takže mu musím dávat zprávy týkající se politiky. Taková je situace.“ – Casmir upřeně hleděl do Carfilhiotových očí. „Kdy mohu očekávat vaši odpověď?“

„Proč čekat? Vyřídíme to hned teď. Pojďte.“

Oba vystoupali do Carfilhiotovy pracovny, Casmir byl teď tichý, ve střehu a plný zájmu.

Carfilhiotovo zařízení bylo skoro překvapivě skromné; Casmirovy předměty byly v porovnání s ním mnohem působivější. Možná, spekuloval Casmir, má větší část schovanou ve skříních.

Všude na stěnách byla do různých druhů dřeva vyrytá mapa Hybras. Byla hodně veliká a její význam byl zcela zjevně značný. Na panelu za mapou byl vyryt obličej: vypadal trochu jako Tamurellův, rysy byly hrubé a zveličené. Řezbář se v žádném případě nesnažil Tamurellovi lichotit. Vyboulené čelo se klenulo nad vystouplýma očima; tváře a rty byly zvýrazněny poněkud nepříjemně červenou barvou. Carfilhiot záměrně nevysvětloval nic. Natáhl se k ušnímu lalůčku kresby. „Tamurello! Poslyš hlas Faude Carfilhiota!“ Dotkl se úst. „Tamurello, promluv!“

Ústa promluvila dřevěně skřehotavým hlasem. „Slyším a hovořím.“

Carfilhiot se dotkl očí. „Tamurello! Podívej se na mě a na krále Casmira z Lyonesse. Zvažujeme využití jeho armád v Jižním Ulflandu, aby byl nastolen pořádek a aby král Casmir rozšířil své moudré panování. Chápeme tvou politiku netečnosti; i tak tě však žádáme o radu.“

Obraz pohovořil: „Radím vám nevyužívat oddíly spojenců v Jižním Ulflandu, zejména armády Lyonesse. Králi Casmire, tvé cíle tě sice ctí, ale mohly by zneklidnit celé Hybras včetně Dahautu, a to by mi mohlo přinést obtíže. Radím ti, aby ses vrátil do Lyonesse a uzavřel mír s Troicinetem. Carfilhiote, tobě radím rozhodně využívat moc Tintzin Fyralu, abys zabránil nájezdům do Jižního Ulflandu.“

„Děkuji,“ řekl Carfilhiot. „Tvoje rady si vezmeme k srdci.“

Casmir neřekl ani slovo. Společně pak sestoupili do salónu, kde spolu přibližně hodinu zdvořile konverzovali o maličkostech. Nakonec Casmir řekl, že si půjde lehnout a Carfilhiot mu popřál příjemnou noc.

Ráno král Casmir vstal záhy, poděkoval Carfilhiotovi za pohostinnost a bez dalších okolků odejel.

V poledne celá skupina dojela ke Kaul Bocach. Král Casmir s polovinou svých rytířů projel pevností, když zaplatili osm stříbrných florinů. O několik yardů dále na cestě se zastavili. Zbývající členové skupiny dojeli k pevnosti. Kapitán jim vyšel naproti. „Proč jste neprojeli všichni najednou? Teď budete muset platit dalších osm florinů.“

Sir Welty beze spěchu sestoupil z koně. Chytil kapitána a přiložil mu nůž na krk. „Tak co z tebe bude – mrtvý Ulfish s proříznutým hrdlem nebo živý voják ve službách krále Casmira z Lyonesse?“

Jak sebou kapitán zmítal a zápasil se sirem Weltym, ocelový klobouk mu spadl z hlavy a ukázala se jeho holá lebka. Prudce oddechoval. „To je zrada! Kam se poděla čest?“

„Podívej se tamhle; tam sedí král Casmir. Obviňuješ ho z nečestnosti poté, kdy jsi ho obral o jeho královské peníze?“

„To samozřejmě ne, ale –“

Sir Welty mu přitiskl nůž na krk silněji.

„Dej svým mužům příkaz, ať se jdou podívat. Budeš se opékat nad malým ohýnkem, jestli jen ukápne jiná krev než tvoje.“

Kapitán se ještě naposledy pokusil o odpor. „Očekáváš, že ti předám náš nedobytný Kaul Bocach bez sebemenšího odporu?“

„Odporuj, jak chceš. Vlastně tě klidně nechám jít zpátky. Pak ale budete obklíčeni. Vylezeme nahoru na útes a naházeme obrovské kameny na cimbuří.“

„To je sice možné, ale moc těžké.“

„Zapálíme klády a shodíme je dolů, budou hořet a doutnat a vy se budete udit a péct, jak se bude horko od nich šířit dál a dál. Popíráš sílu Lyonesse?“

Kapitán se zhluboka nadechl. „Samozřejmě, že ne! Jak jsem řekl už na začátku, velmi rád vstoupím do služeb nejlaskavějšího krále Casmira! Hej, strážci! Ukažte se!“

Posádka zachmuřeně vystoupila a zůstala stát se zakaboněným výrazem ve slunečním světle; všichni měli pod ocelovými klobouky rozcuchané vlasy.

Casmir se na ně podíval s opovržením. „Možná by bylo jednodušší useknout jim hlavy.“

„Jen se neboj!“ křičel kapitán. „Za normálních okolností jsme ten nejelegantnější oddíl!“.

Král Casmir pokrčil rameny a odvrátil se. Poplatky z pevnosti byly naloženy do jednoho z vozů; sir Welty a čtrnáct rytířů zůstali jako dočasná posádka a král Casmir se radostně vrátil do města Lyonesse.

Carfilhiot ve své pracovně v Tintzin Fyral znovu probudil Tamurella.

„Casmir odejel. Naše vztahy jsou přinejlepším formálně zdvořilé.“

„To je nejlepší! Králové, stejně jako děti, mají sklon k bezzásadovosti. Šlechetnost je jenom kazí. Vlídnost považují za rovnou slabosti a honem se ji snaží využít.“

„Casmirova povaha je dokonce ještě nepěknější. Soustřeďuje se jenom na jeden cíl, jako ryba. Viděl jsem ho uvolněného jenom tady, v mé pracovně. Zajímají ho kouzla a v tomto směru má také jisté ambice.“

„Pokud jde o Casmira, je to k ničemu. Postrádá trpělivost a v tomto smyslu se ti hodně podobá.“

„To je možná pravda. Strašně bych chtěl pokračovat dál.“

„Situace je stejná jako dřív. Pole obrody musí být jako tvoje druhé přirozené já. Jak dlouho můžeš uchovávat v mysli představu, potom ji vybarvit podle libosti a při tom uchovat dané charakteristické rysy?“

„Nejsem dokonalý.“

„Tyhle představy by měly být pevné jako skála. Když si představuješ krajinu, musíš si umět spočítat listí na stromě, potom je musíš připočíst.“

„To je těžké cvičení. Proč nemůžu pracovat jenom s aparátem?“

„Aha! A kde ten aparát získáš? Bez ohledu na náklonnost, kterou k tobě chovám, nemohu se rozloučit se žádnou ze svých tvrdě získaných kouzelnických potřeb.“

„Ale stejně, vždycky se dá vymyslet nový aparát.“

„Vskutku? Rád bych se naučil tohle mystické a nepřístupné tajemství.“

„Ale i tak, připouštíš, že je to možné.“

„Ale je to těžké. Sandestinové už nejsou tak nevinní ani jich není tolik a už nejsou ani tak úslužní… Eh! Ha!“ To byl náhlý výkřik. Tarmurello promluvil změněným hlasem. „Něco mě napadá. Ta myšlenka je příliš krásná, abych se vůbec odvážil na ni pomyslet.“

„Jaká?“

Tamurello mlčel a bylo to mlčení muže, který byl zabrán do celé řady úvah. Nakonec řekl: „Je to nebezpečná myšlenka. Nemohu ji ani obhájit ani navrhnout!“

„Řekni mi to!“

„Ale tolik se mi chce ji uskutečnit!“

„To musí být skutečně velmi nebezpečná myšlenka.“

„Máš pravdu. Přejdeme k bezpečnějšímu tématu. Mohl bych se dopustit takovéhle zlomyslnosti: jeden způsob, jak získat kouzelný aparát, je, stručně řečeno, ukrást ho jinému kouzelníkovi, a ten by potom příliš zhloupl, aby pomstil takovou krutost – zvlášť když neví, kdo ji spáchal.“

„Zatím ti rozumím. A dál co?“

„Dejme tomu, že by někdo měl oloupit kouzelníka: kdo by byl obětí? Murgen? Já? Baibalides? Nikdy. Následky by byly jasné, okamžité a strašlivé. Ten někdo by měl hledat začátečníka čerstvě vyučeného, nejlépe takového, co má značné vybavení, aby se to tomu zloději vyplatilo.

Obětí by také měl být někdo, koho by považoval za svého budoucího nepřítele. Čas toho člověka oslabit a dokonce zničit nastal právě teď. Samozřejmě, to všechno jsou jenom předpoklady.“

„Jenom pro nastínění a zase jenom jako předpoklad, kdo by mohl být tou osobností?“

Tamurello se nemohl přinutit vyslovit jméno. „Dokonce i předpokládané nahodilosti musí být bedlivě promyšleny z několika pohledů a je třeba zařídit celou řadu úskoků; více si o tom povíme později. Zatím ale nikomu ani slovo!“

KAPITOLA 13

Shimrod, potomek kouzelníka Murgena, vykazoval brzy obrovskou vnitřní sílu a jak plynul čas, vymkl se z Murgenovy kontroly a osamostatnil se.

Ti dva si nebyli příliš podobní, až na schopnosti, zdroje a jistou nadměrnou představivost, která se u Shimroda projevovala tak, že byl bizarní a někdy i bolestně přecitlivělý.

Vzhledem se podobali ještě méně. Murgen budil dojem silného bělovlasého muže neurčitého věku. Shimrod se jevil jako mladý muž s téměř bezelstným výrazem v obličeji. Byl sporý, měl dlouhé nohy, pískově žluté vlasy a oříškové oči. Spodní čelist měl dlouhou, tváře poněkud vydulé, široká ústa stažená do jakéhosi zahořklého výrazu.

Po nějaké době se toulavý Shimrod usadil v Trildě, což byla fara na Lally Meadow v lese Tantrevalles. Tam se zabydlel a začal se vážně věnovat studiu kouzel. Používal knihy, obrazce, aparáty a pomůcky, které mu Murgen dal do opatrování.

Trilda byla pro intenzivní studium na velmi výhodném místě. Vzduch voněl svěžím listovím. Ve dne svítilo slunce, po nocích hvězdy a měsíc. Osamělost byla téměř absolutní; obyčejní lidé se jen zřídka odvážili zajít hluboko do lesa.

Trildu postavil Hilario, nižší kouzelník s mnoha podivnými vrtochy. Místnosti byly pravoúhlé jen výjimečně a z arkýřových oken různých velikostí a tvarů byl výhled na Lally Meadow. Strmá střecha společně se šesti komíny poskytla možnost vytvořit nespočetné vikýře, lomenice a hřebeny; nejvyšší štítová obruba podpírala černou železnou větrnou korouhev, která sloužila jako lapač duchů.

Murgen přehradil potok, aby vznikl rybník. Na přepadu se otáčelo kolo, hned vedle pracovny, a poháněl tucet různých strojů včetně soustruhu a měchu na rozdmychávání ohně.

Halflingové občas vycházeli na kraj lesa, aby se dívali na Shimroda, když vyšel na louku, ale jinak mu nevěnovali žádnou pozornost ze strachu z jeho kouzel.

Čas běžel; podzim se změnil v zimu. Sněhové vločky zahalily louku do ticha.

Shimrod udržoval oheň a začal bedlivě studovat Balberryovy *Výpisky a výňatky*, rozsáhlý přehled cvičení, metod, forem a znaků psaných starým nebo dokonce imaginárním jazykem. Shimrod používal čočky získané z očí sandestinů a četl tyto popisy, jako by byly psány obyčejným jazykem.

Jídlo Shimrod získával ze svého štědrého ubrousku, který poté, co byl prostřen na stůl, předkládal pochoutky. Pro zábavu se učil hrát na loutnu, to bylo umění, které cenily víly z Tuddifot Shee na druhém konci Lally Meadow; měly velmi rády hudbu, i když určité z pochybných důvodů. Víly sestrojily velmi kvalitní housle, kytary a dudy, ale jejich hudba byla při nejlepším naříkavá a neškolená, jako zvuky vzdáleného zvonění větru. V nejhorších případech vyluzovaly nesouvislé pronikavé tóny, které nedokázaly odlišit od těch nejlepších. Kromě toho byly nejzbytečnější ze zbytečných. Když vílí hudebníci přišli na to, že je lidský kolemjdoucí náhodou slyší, vždycky se ho ptali, jak se mu líbí jejich hudba, a běda tomu, kdo byl nevychovaný neotesanec a řekl přímo, co si myslí. Pak totiž musel tančit týden, den, hodinu, minutu a vteřinu bez jediné přestávky. Ale když posluchač prohlásil, že je jejich hudbou okouzlen, mohl být hloupým a škodolibým halflingem odměněn. Často, když Shimrod hrál na loutnu, všiml si vílích stvoření, malých i velkých[22], zachumlaných do zelených kabátců, červených šál a špičatých klobouků. Kdyby dal na sobě znát, že ví o jejich přítomnosti, trochu zdráhavě by ho požádali, aby jim ještě zahrál. Za jistých okolností ho vílí hráči na roh požádali, jestli si s ním mohou zahrát. Pokaždé Shimrod zdvořile odmítl. Kdyby totiž přistoupil na to, že si takový duet zahraje, mohl by už potom hrát navždycky: ve dne, v noci, na

[22] Víly nejsou všechny stejně velké. Když se stýkají s lidmi, často se zjevují ve velikosti dítěte, málokdy jsou větší. Když je spatříte mimoděk, jsou veliké jen asi tak od tří palců po jednu stopu. Víly samotné nevěnují své velikosti příliš pozornosti. Viz Glosář II.

louce, ve vrcholcích stromů, zmateně mezi trnkovými keři a houštím, nad mokřinami, jen pro jejich zábavu[23]. Tajemství, to Shimrod věděl, nikdy vílám nevyhovovala, ale vždycky bylo dobré uzavírat vlastní úmluvu, jinak by totiž všechno skončilo špatně.

Jedno z těch stvoření, které poslouchalo, jak Shimrod hraje, byla krásná vílí dívka se splývavými oříškově hnědými vlasy. Shimrod se pokusil nalákat ji do domu tak, že jí nabízel cukroví. Jednou k němu přistoupila a dívala se na něj, ústa měla uštěpačná a v lesklých očích se jí zračila nezbednost.

„A proč bys chtěl, abych s tebou šla do toho tvého velikého domu?“

„Mám ti říct pravdu? Chtěl bych se s tebou milovat.“

„Aha! Ale to je sladkost, kterou ty nikdy neokusíš, protože bys mohl přijít o rozum a pak bys mě navždycky pronásledoval a zbytečně mě naléhavě prosil.“

„‘Zbytečně’, navždycky? A ty bys mě krutě odmítala?“

„Možná.“

„A co kdybys přišla na to, že horoucí lidská láska je mnohem příjemnější, než to vaše vílí jakoby ptačí páření? Kdopak by se potom doprošoval a kdo by koho navždycky pronásledoval a dával zbytečné milostné návrhy láskou nemocné vílí dívky?“

Víla hleděla zmateně. „Tohle mě nikdy nenapadlo.“

„Tak pojď dovnitř a uvidíme. Napřed ti naliju víno z granátových jablek. Potom vyklouzneme ze šatů a ohřejeme se u ohně.“

„A potom?“

„A potom vyzkoušíme, čí láska je žhavější.“

Víla sevřela ústa a sešpulila rty s výrazem výsměšného pobouření. „Nikdy bych se před nikým cizím neukazovala.“

„Ale já nejsem nikdo cizí. Dokonce i teď, když se na mě díváš, taješ láskou.“

„Bojím se.“ Rychle ucouvla a Shimrod už ji nikdy neviděl.

[23] Víly sdílely s lidmi vlastnosti jako je zášť, nevraživost, faleš, závist a bezohlednost; neměly však vlastnosti odpovídající lidskému rysu dobroty, laskavosti a lítosti. Vílí humor oběť nikdy nepobavil.

Přišlo jaro; sníh roztál a květiny vyšňořily louku. Jedno slunečné ráno odešel Shimrod z fary, procházel se po louce a těšil se z květin, jasně zeleného listoví a zpěvu ptáků. Objevil stezičku, která vedla na sever do lesa. Té si nikdy předtím nevšiml.

Pod duby se silnými kmeny a širokými větvemi šel po stezce: dozadu, dopředu, přes kopeček dolů do tmavé strže, potom nahoru a přes mýtinu lemovanou vysokými stříbrnými břízami a posetou modrými chrpami. Cesta vedla vzhůru na ochoz černých skal a teď z lesa uslyšel bědování a výkřiky přerušované dunivým dusavým zvukem. Shimrod rychle běžel lesem, až objevil mezi skalami jezírko s černozelenou vodou. Na břehu byl troll s dlouhými vousy a velikým kyjem a mlátil do vyzáblého chlupatého stvoření, které viselo jako koberec mezi dvěma stromy. Při každé ráně stvoření prosilo o slitování. „Přestaň! Už dost! Polámeš mi kosti! Copak nemáš kouska slitování? Spletl sis mě, to je jasné! Já jsem Grofinet! Nic víc! Mysli!“

Shimrod k němu přistoupil. „Přestaň ho mlátit!“

Troll poskočil překvapením. Byl statný, pět stop vysoký. Neměl krk. Hlavu měl posazenou rovnou na ramenou. Na sobě měl špinavý kabátec a kalhoty; kožený poklopec mu chránil veliké genitálie.

Shimrod popošel kousek dopředu. „Proč musíš toho chudáka Grofineta mlátit?“

„Proč asi člověk něco dělá?“ zavrčel troll. „Má to svůj důvod! Aby byla práce dobře odvedená!“

„To je dobrá odpověď, ale i tak zůstává spousta nezodpovězených otázek.“

„Možná jo, ale to nevadí. Jdi pryč. Chci tomuhle bastardovi, hybridu dvou zlých snů, nařezat.“

„Ale to je všechno omyl!“ hulákal Grofinet. „Musí se to vyjasnit, než dojde k nějaké škodě! Spusť mě dolů, pak si můžeme v klidu pohovořit, bez zaujatosti.“

Troll se ohnal kyjem. „Ticho!“

V šílené křeči se Grofinet vykroutil z pout. Chodil po mýtině na svých velkých, dlouhých nohách, hopsal a uskakoval a troll ho honil dlouhým kyjem. Shimrod postoupil o kousek dopředu a strčil trolla

do jezírka. K povrchu vystoupilo pár olejových bublin a potom se hladina uklidnila.

„Pane, to byl velmi obratný kousek," řekl Grofinet. „Jsem tvým dlužníkem!"

Shimrod řekl skromně: „Ale to skutečně nestojí za řeč."

„Je mi líto, ale nemohu s tebou souhlasit."

„Tak dobře. Mluvil jsem bez rozmyšlení a teď už ti popřeji hezký den."

„Okamžik, pane. Mohu se zeptat, komu jsem dlužen?"

„Jsem Shimrod; bydlím v Trildě, asi tak míli odtud lesem."

„To je ale překvapení! Jen málo lidí zajde do těchto končin."

„Dalo by se říct, že jsem kouzelník. Halflingové se mi vyhýbají." Prohlédl si Grofineta od hlavy k patě. „Musím říct, že jsem nikdy neviděl nikoho, kdo by se ti podobal. Kdo jsi?"

Grofinet odpověděl trochu nadutě. „To je téma, o kterém se dá hovořit jen s málokterým člověkem."

„Omlouvám se. Nechtěl jsem být nijak vulgární. Tak tedy ještě jednou, přeji ti hezký den."

„Doprovodím tě do Trildy," řekl Grofinet. „Je tu nebezpečné území. To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat."

„Jak chceš."

Oba se vraceli na Lally Meadow. Shimrod se zastavil. „Dál už chodit nemusíš. Do Trildy už je jen pár kroků."

„Jak jsme spolu šli," řekl Grofinet, „přemýšlel jsem. Napadlo mě, že ti jsem moc dlužný."

„Už o tom nemluv. Jsem rád, že jsem ti mohl pomoci."

„To se ti snadno řekne, ale to břemeno bude dál tížit moji pýchu! Musím vstoupit do tvých služeb, dokud nebude celý dluh vyrovnán. Neodmítej mě. Já jsem neoblomný! Poskytneš mi jenom stravu a střechu nad hlavou. Budu se starat o věci, které by tě mohly zatěžovat, a dokonce bych mohl dělat i nějaká menší kouzla."

„Ale! Ty jsi také kouzelník?"

„Jsem jenom milovník kouzel, možná i trochu víc. Můžeš mě učit dál, jestli chceš. Nakonec dvě moudré hlavy jsou lepší než jenom jedna. Nikdy nezapomínej na bezpečnost! Když se člověk s velikým zaujetím dívá dopředu, zapomíná si krýt záda!"

Shimrod nedokázal zviklat Grofinetovo pevné odhodlám, a tak se Grofinet stal členem domácnosti.

Zpočátku Grofinet svou činností vyrušoval; během prvního týdne jej Shimrod už už chtěl desetkrát vykázat ze svého domu, ale vždycky tváří v tvář Grofinetovým pozoruhodným ctnostem ustoupil. Grofinet nezpůsoboval žádné mimořádnosti a ani se nedotkl Shimrodova vlastnictví. Byl nevšedně pořádný a nikdy nebyl rozladěný. Právě Grofinetova dobrá nálada někdy působila rušivě. Jeho mysl byla plodná a nadšení stíhalo nadšení. Prvních několik dní se Grofinet choval přehnaně skromně. Ale když se Shimrod usilovně snažil zapamatovat si nekonečné seznamy Pravidel proměn, Grofinet se potloukal po domě a mluvil s imaginárními (nebo alespoň neviditelnými) společníky.

Zanedlouho se Shimrodovo podráždění změnilo v pobavení a přistihl se, že se těší na další Grofinetův záchvat bláznovství.

Jednou odehnal Shimrod mouchu ze svého pracovního stolu; v tu ránu se Grofinet stal zavilým nepřítelem much, molů, včel a dalšího okřídleného hmyzu a bránil mu v přístupu do domu. Protože nedokázal veškerý hmyz pochytat, otevřel dokořán vstupní dveře a pak jednotlivé živočichy vyháněl ze dveří. Mezitím jich tucet dalších vletěl dovnitř. Shimrod si všiml Grofinetova úsilí a vymyslel na Trildu maličkou kletbu, která všechen hmyz přiměla, aby co možná nejrychleji z domu uletěl. Grofinet byl svým úspěchem velmi potěšen.

Nakonec, když už ho nebavilo vychloubat se svým velikým úspěchem v boji s hmyzem, popadl Grofineta další vrtoch.

Několik dní se věnoval výrobě důmyslných křídel z vrbového proutí a žlutého hedvábí, která si připjal na svůj hubený trup. Shimrod se díval z okna, jak běží přes Lally Meadow, mává křídly a vyskakuje v naději, že poletí jako pták. Shimrod byl v pokušení zdvihnout Grofineta od země nějakým kouzlem. Ovládl se a tenhle chvilkový nápad neuskutečnil ze strachu, aby Grofinet nebyl nebezpečně povznesený a aby si neublížil. To odpoledne se Grofinet pokusil o veliký skok a spadl do Lally Water.

Víly z Tuddifot Shee se bláznivě radovaly, točily se a kácely, vyhazovaly nohy do vzduchu. Grofinet znechuceně odhodil křídla a pomalu se vlekl zpátky do Trildy.

Pak se vrhl na studium egyptských pyramid. „Jsou výjimečně krásné a dělají faraónům čest!“ prohlásil.

„Přesně tak.“

Druhý den ráno Grofinet mluvil dál o tomtéž. „Tyhle pozoruhodné monumenty jsou fascinující hlavně jednoduchostí.“

„Máš pravdu.“

„Jak jsou asi široké?“

Shimrod pokrčil rameny. „Myslím, že jedna strana měří asi tak sto yardů, víceméně.“

Později Shimrod pozoroval Grofineta, jak krokuje vzdálenost na Lally Meadow. Zavolal: „Co to děláš?“

„Nic zvláštního.“

„Doufám, že nemáš v úmyslu postavit tady pyramidu! Stínila by!“

Grofinet přestal krokovat. „Asi máš pravdu.“ Váhavě upustil od svého úmyslu, ale rychle si našel nový zájem. Večer přišel Shimrod do salónu zapálit lampy. Grofinet vystoupil ze stínu. „No, sire Shimrode, jestlipak jsi mě viděl, když jsi šel kolem mě?“

Shimrod myslel na něco jiného a Grofinet stál trochu stranou jeho zorného úhlu. „Vlastně jsem tě úplně přehlédl.“

„V tom případě jsem se naučil techniku neviditelnosti!“

„Vynikající! Jaké je tvé tajemství?“

„Používám sílu touhy po průhlednosti, až se přes ten pocit přenesu!“

„Tenhle způsob se budu muset naučit.“

„Základem je intelektuální víra, čistá a jednoduchá,“ řekl Grofinet a dodal ještě upozornění: „Když se ti to nepodaří, nebuď zklamaný. Je to těžká věc.“

„Uvidíme.“

Další den Grofinet zkoušel svůj nový fígl. Shimrod zavolá: „Grofinete! Kde jsi? Zase jsi neviditelný?“ Hned potom Grofinet triumfálně vystoupí z rohu místnosti.

Jednou se Grofinet zavěsil na stropní trámy v dílně, na pár řemínků, aby visel jako v houpací síti. Shimrod by si možná při vstupu do dílny opravdu ničeho nevšiml, kdyby Grofinet nezapomněl dát si nahoru i ocas, ten takhle zůstal volně viset uprostřed místnosti. Na konci měl chomáč okrových chlupů.

Nakonec se Grofinet rozhodl zanechat všech svých jiných záměrů a stát se vážně kouzelníkem. Proto chodil často do dílny a díval se na Shimrodovy manipulace. Ale moc se bál ohně. Kdykoli Shimrod z nějakého důvodu použil jazyk plamene, Grofinet zmateně vyběhl z místnosti ven. Nakonec se vzdal plánu stát se kouzelníkem.

Blížila se svatojánská noc.

Zcela náhodně Shimroda ve spaní obtěžovaly velmi živé sny. Krajina byla vždycky stejná: terasa z bílého kamene nad pláží s bílým pískem a v pozadí klidné modré moře. Terasu obklopovala mramorová balustráda a na pláži se příboj měnil v pěnu.

V prvním snu se Shimrod opřel o balustrádu a nečinně pozoroval moře. Po pláži šla černovlasá dívka v haleně bez rukávů z jemného šedohnědého plátna. Jak se blížila, viděl Shimrod, že je štíhlá a asi tak o jeden palec vyšší než normálně velký člověk. Černé vlasy svázané tmavočerveným provázkem jí splývaly k ramenům. Paže a bosé nohy měla elegantní, pokožku světle olivové barvy. Shimrod přemýšlel o tom, že je dokonale krásná, a navíc měla v sobě tajemství a jistý druh vyzývavého chování, které spíš než zjevně bylo jaksi nepřímo vyjádřené samotnou její existencí. Jak šla kolem něj, zřetelně se na Shimroda napůl usmála; ten úsměv ani nepobízel ani neodstrašoval. Potom šla dál po pláži a zmizela. Shimrod se ve spaní pohnul a probudil se.

Druhý sen byl stejný, jenom Shimrod na tu dívku zavolal a pozval ji na terasu. Zaváhala, s úsměvem zavrtěla hlavou a šla dál.

Třetí noc se zastavila a promluvila: „Proč na mě voláš, Shimrode?“

„Chci, aby ses zastavila a aspoň se mnou promluvila.“

Dívka namítla: „Myslím, že raději ne. Znám muže jen málo a mám strach, protože mám podivný pocit, když kolem nich procházím.“

Čtvrtou noc se dívka ve snu zastavila, zaváhala, potom pomalu vstoupila na terasu. Shimrod sešel dolů, aby ji přivítal, ale ona se zastavila a Shimrod si uvědomil, že k ní nemůže přistoupit blíž, což se v tom snu nezdálo nijak nepřirozené. Zeptal se: „Dneska se mnou budeš mluvit?“

„Nevím, co bych ti mohla říci.“

„Proč se procházíš po pláži?“

„Protože z toho mám potěšení.“

„Odkud přicházíš a kam jdeš?“

„Jsem výtvor tvého snu; přicházím a odcházím podle tvých představ.“

„Ať už jsi výtvor mého sněm nebo ne, pojď blíž a zůstaň u mě. Protože ten sen je můj, musíš poslechnout.“

„To není přirozenost snů.“ Jak se odvracela, podívala se přes rameno a když se konečně Shimrod vzbudil, pamatoval si přesně ten výraz. Kouzlo! Ale z jakého důvodu?

Shimrod vyšel na louku, probíral celou tu situaci ze všech myslitelných stran. Sladké svádění na něj lstivě doléhalo a nebylo pochyby o tom, že to pro něj mohlo být nevýhodné. Kdo mohl udělat takovou věc? Shimrod probíral všechny své známé, ale nezdálo se, že by někdo z nich měl důvod šálit ho tak podivně krásnou dívkou.

Vrátil se do pracovny a pokusil se získat znamení, ale chyběl mu nezbytný klid, takže místo znamení získal jen skvrnu odpudivých barev.

Tu noc zůstal dlouho ve své pracovně, zatímco za farou se ve větvích stromů prohánět studený zlověstný vítr. Při představě, že zase usne, ho jímala zlá předtucha a tíživý palčivý pocit očekávání, který se snažil potlačit, ale i tak přetrvával. „Tak dobře,“ řekl si Shimrod v návalu předstírané odvahy, „podívám se na to všechno zpříma a přijdu na to, kam to vlastně všechno povede dál.“

Lehl si na gauč. Spánek přicházel pomalu. Celé hodiny sebou škubal v návalech obav, byl citlivý na každou představu, která se mu v mysli zjevila. Nakonec usnul.

Sen se dostavil po chvíli. Shimrod stál na terase; po pláži přicházela dívka, měla obnažené paže a bosé nohy, černé vlasy jí vlály v mořském větru. Přistoupila beze spěchu. Shimrod

chladnokrevně čekal, opřený o balustrádu. Ukázat netrpělivost nebylo dobré, dokonce ani ve snu. Dívka přišla blíž; Shimrod sestoupil po širokých mramorových schodech.

Vítr utichl, příliv také. Tmavovlasá dívka se zastavila a čekala. Shimrod přišel blíž a ucítil závan parfému: vůně fialek. Stáli od sebe jen jeden yard daleko; mohl by se jí dotknout.

Dívala se mu do obličeje, usmívala se tím svým zádumčivým poloúsměvem. Promluvila. „Shimrode, už tě nebudu moci navštěvovat.“

„Co ti v tom brání?“

„Můj čas se nachýlil. Musím odejít do místa za hvězdou Achernar.“

„Jdeš tam ze své vlastní vůle?“

„Jsem začarovaná.“

„Řekni mi, jak mohu to kouzlo zrušit!“

Dívka jakoby zaváhala. „Tady ne.“

„A kde tedy?“

„Půjdu na Trh skřítků; sejdeme se tam?“

„Ano! Řekni mi, co to je za kouzlo, abych si mohl připravit zaříkadlo proti němu.“

Dívka pomalu odcházela. „Na Trhu skřítků.“ Odešla a ohlédla se všeho všudy jenom jednou.

Shimrod se zamyšleně díval za její mizící postavou… Za sebou uslyšel řev, jak se spousta hlasů rozzuřila. Ucítil dunění těžkých kroků a zůstal ztrnule stát, nedokázal se pohnout, ani ohlédnout přes rameno.

Vzbudil se na svém gauči v Trildě, srdce mu tlouklo a v krku mu vyschlo. Vládla nejtemnější noční hodina, ještě dlouhá doba zbývala do chvíle, kdy se jen začne pomýšlet na svítání. Oheň v krbu už pohasl. Jediné, co viděl z Grofineta, který jemně pochrupoval ve svém hlubokém polštáři, byla noha a tenký ocas.

Shimrod znovu rozdělal oheň a vrátil se na gauč. Ležel a naslouchal nočním zvukům. Přes louku k němu doléhal sladký hvizd vzbuzeného ptáka, snad sovy.

Shimrod zavřel oči a prospal tak zbytek noci.

Den, kdy se konal Trh skřítků, se rychle blížil. Shimrod si zabalil veškeré své kouzelné zařízení, knihy, libramy, nápoje lásky a pomůcky do kufru, nad kterým pronesl zaříkadlo zatemnění, takže ten kufr se nejdříve scvrkl, potom se skládal sedmkrát v tajném pořadí, takže nakonec vypadal jako těžká černá cihla, kterou Shimrod ukryl pod krbem.

Grofinet ho pozoroval ze dveří a byl naprosto zmaten. „Proč tohle všechno děláš?“

„Protože musím na pár dní z Trildy odjet a zloději neukradnou, co nenajdou.“

Grofinet přemýšlel nad tou poznámkou, ocas se mu kroutil chvíli na tu a chvíli na onu stranu, podle toho, jak přemýšlel. „To je beze sporu prozíravé. Ale i tak, když já budu hlídat, žádný zloděj se neopováží ani pohlédnout ke tvému domu.“

„O tom není pochyb,“ řekl Shimrod, „ale při dvojí ostražitosti bude náš majetek dvojnásob v bezpečí.“

Grofinet už neměl, co by dodal a vyšel ven, aby se podíval na louku. Shimrod využil příležitosti, aby zajistil třetí opatření a vysoko do temnoty umístil Domovní oko – tak, aby mohlo přehledně sledovat události v domácnosti.

Shimrod si sbalil malou tornu a dal Grofinetovi poslední pokyny. Ten podřimoval na sluníčku. „Grofinete, posledních pár slov!“

Grofinet zdvihl hlavu: „Mluv, poslouchám pozorně.“

„Jdu na Trh skřítků. Máš teď tady na starosti bezpečnost a disciplínu. Žádné divoké ani jiné stvoření nesmíš pozvat do domu. Nedbej na lichotivá a něžná slova. Všem oznam, že tohle je fara Trilda, kam nikdo nesmí.“

„Dokonale tomu rozumím. Mám zrak ostříže a odvahu lva. Do domu neproklouzne ani myš.“

„Výborně. Tak já jdu.“

„Sbohem, Shimrode! Trilda je v bezpečí!“

Shimrod se vydal do lesa. Když už ho nemohl Grofinet vidět, vyňal ze své torny čtyři bílá pírka a připevnil si je na boty. Zazpíval: „Opeřené boty milé, odneste mě, kam se mi zamane.“

Pírka se zatřepetala, aby Shimroda zdvihla a proklouzla s ním lesem, kam pronikaly sluneční paprsky. Vlaštovičník, fialky a

zvonky rostly ve stínu. Paseky byly posety jasnými pryskyřníky, blatouchy a máky.

Míle ubíhaly… Letěl přes vílí království: Black Aster, Catterlein, Feair Foiry a Shadow Thawn, sídlo Rhodiona, krále všech víl. Míjel domy skřítků pod těžkými kořeny dubů a zbořeniště kdysi obývané lidožravou obludou Fidaugh. Když se Shimrod na chvíli zastavil, aby se napil z pramene, zpoza stromu kdosi jemným hlasem zavolal jeho jméno. „Shimrode, Shimrode, kam máš jít?“

„Ještě po cestě a dál,“ řekl Shimrod a vydal se po cestě. Jemný hlas se za ním ozýval: „Proboha, Shimrode, nezastavuj své kroky, ani na chvilku, možná by to mohlo změnit všechno, co se má stát!“

Shimrod neodpověděl ani se nezastavil podle teorie, že jakákoli nabídka v lese Tantrevalles je vždycky za přehnanou cenu. Hlas se ztišil na mumlání a pak utichl úplně.

Po chvíli se vydal Velkou severní cestou, což byla cesta jen o málo širší než ta první, a rychle směřoval na sever.

Zastavil se, aby se napil vody u výchozu, kde se u cesty tyčila šedá skála a rostly nízké zelené keře obsypané tmavě červenými záhadnými bobulemi, z nichž si víly lisovaly své víno. Byly stíněny zkroucenými černými cypřiši, které vyrůstaly v puklinách a prasklinách. Shimrod vztáhl ruku, aby si bobule utrhl, ale najednou zpozoroval, jak se za keřem zatřepotalo něco v průsvitných šatech. Pomyslel si, že bude lepší nedopouštět se takové troufalosti a otočil se na cestu jen proto, aby na něj někdo hodil plnou hrst bobulí. Shimrod takové nehoráznosti nevěnoval pozornost, ani cvrkotu a hihňání, které následovalo.

Slunce už bylo nízko a Shimrod se dostal do oblasti, kde byly skalky a výchozy, na nichž rostly stromy zkroucené a pokřivené a sluneční svit měl barvu zředěné krve, zatímco stíny byly tmavě modré šmouhy. Nic se ani nehnulo, žádný větřík nepohyboval listovím. Přesto bylo celé to podivné území docela jisté nebezpečné a bylo nejlepší mít ho za patami dřív, než přijde noc. Shimrod se rozběhl na sever velikou rychlostí.

Slunce zapadlo za horizont; žalostné barvy naplnily oblohu. Shimrod vylezl na vrcholek kamenného pahorku. Položil na zem malou krabičku a ta vyrostla do velikosti chatrče. Shimrod vešel

dovnitř, zavřel za sebou dveře na závoru, ze spižírny si vzal něco k jídlu a uložil se ke spaní na gauč. V noci se probudil a půl hodiny se díval na průvody malých červených a modrých světýlek, která putovala lesem.

Potom se zase vrátil na gauč.

O hodinu později ho vyrušilo opatrné škrábání prstů nebo drápů: napřed na stěně, potom na dveřích, do kterých strkaly a které páčily. Potom na okenních tabulkách. Potom chatrč zaduněla, jak to stvoření skočilo na střechu.

Shimrod rozsvítil lampu, vzal si k ruce meč a čekal.

Minula chvíle.

Komínem se dovnitř protáhla dlouhá ruka, měla barvu vosku. Prsty zakončené malými polštářky jako žabí prsty šátraly po místnosti. Shimrod ťal mečem a ruku v zápěstí usekl. Z pahýlu vytékala černozelená krev. Ze střechy se ozvalo zasténání ponuré úzkosti. Stvoření spadlo na zem a znovu bylo ticho.

Shimrod se díval na useknutou část ruky. Čtyři prsty zdobily prsteny. Na palci byl těžký stříbrný prsten s tyrkysovým kabošonem. Na kameni byl dokola nápis, který pro Shimroda zůstával záhadou. Kouzelný? Ať je už jeho přirozenost jakákoli, ruku neochránil.

Shimrod odsekl prsteny, pečlivě je omyl, nacpal do své torny a šel zase spát.

Ráno Shimrod zmenšil chatrč a šel dál po cestě, která po chvíli končila na březích řeky Tway; Shimrod přešel přes řeku na jediném vymezeném místě. Stezka vedla dál kolem řeky, která se místy rozlévala v poklidné rybníky, v nichž se zrcadlily smuteční vrby a rákosí. Potom řeka prudce zatočila k jihu a cesta zase na sever.

Dvě hodiny před polednem došel k železnému sloupu, který označoval křižovatku známou jako Twitten's Corner. Nápis Smějící se slunce a plačící měsíc visel nade dveřmi dlouhého nízkého hostince postaveného z hrubě otesaného dřeva. Přesně pod nápisem se otevíraly těžké dveře s železnými sponami do lokálu.

Když Shimrod vešel, uviděl stoly a lavice po levé straně a napravo pult. Tam pracoval vysoký mladík s protáhlým obličejem s bílými vlasy a stříbrnýma očima a, jak se Shimrod domníval, s jistou dávkou krve halflingů v žilách.

Shimrod přistoupil k pultu. Mladík se mu začal věnovat. „Prosím, pane?“

„Chtěl bych se ubytovat, je-li to možné.“

„Myslím, že máme plno, pane, kvůli trhu. Ale bude lepší zeptat se hostinského Hockshanka. Já tu jsem jenom pikolíkem a moje slovo tu nic neznamená.“

„Buď tedy tak laskav a zavolej mi Hockshanka.“

Ozval se hlas: „Kdo vyslovil moje jméno?“

Z kuchyně přišel muž se širokými rameny, krátkýma nohama a nezřetelným krkem. Husté vlasy, co silně připomínaly starou slámu, mu pokrývaly temeno hlavy; zlaté oči a zašpičatělé uši znovu naznačovaly krev halflingů.

Shimrod odpověděl: „Já vyslovil tvoje jméno, pane. Chtěl bych se ubytovat a byl jsem seznámen s tím, že máte plno.“

„To je více méně pravda. Normálně poskytujeme všechny druhy ubytování za různé ceny, ale nyní je výběr omezený. Co sis představoval?“

„Doufal jsem, že se mi podaří bydlet v pokoji čistém a vzdušném s pohodlnou postelí a dobrým jídlem za slušnou nízkou cenu.“

Hockshank si mnul bradu. „Dneska ráno si pro jednoho z mých hostů přišel ďábel s mosaznými rohy. On dostal strach a utekl po West Road, aniž by zaplatil. Můžu ti nabídnout jeho komnatu spolu s dobrým jídlem za slušnou cenu. Nebo můžeš zůstat ve chlívě s ďáblem za nižší cenu.“

„Raději bych chtěl tu komnatu,“ řekl Shimrod.

„Já bych to udělal stejně,“ odpověděl mu Hockshank. „Tak tudy, prosím.“ Vedl Shimroda do komnaty, která Shimrodovi docela vyhovovala.

Hockshank řekl:

„Máš hezký hlas a chování gentlemana. Cítím z tebe závan kouzla.“

„Ten možná vychází z těchto prstenů.“

„To je zajímavé. Za takovéhle prsteny bych ti prodal rozdováděného černého jednorožce. Říká se, že jenom panna může na něčem takovém jezdit, ale tomu se nedá věřit. Co jednorožci asi záleží na neposkvrněnosti? A i kdyby byl tak háklivý, jak by to asi

kontroloval? Musely by dívky být svolné ukázat jasně důkaz o své nevinnosti? Myslím, že ne. Můžeme to považovat za zábavnou bajku, ale nic víc.“

„Stejně žádného jednorožce nepotřebuji.“

Hockshank zklamaně odcházel.

Shimrod se na chvíli zastavil v lokále a v klidu povečeřel. Ostatní návštěvníci Trhu skřítků seděli ve skupinkách a mluvili o svém zboží a o svých záležitostech. Bylo zřejmé, že nepanuje přílišná veselost. Nikdo do sebe nenaléval pivo bez míry a nebyly slyšet ani žádné žerty. Spíš byli všichni skloněni nad stoly a něco si mumlali a šeptali a stranou vrhali podezřívavé pohledy. V rozhořčení pokyvovali hlavami a oči obraceli směrem ke stropu. Mávali pěstmi, zadržovali dech, nespokojeně syčeli nad cenami, které jim připadaly nepřiměřené. Byli to obchodníci s amulety, talismany, zefektňovači, zvláštnostmi a drobnostmi, co měly cenu skutečnou i domnělou. Dva měli na sobě oděv s modrými a bílými pruhy Mauretánie, jiní hrubou irskou tuniku. Někteří hovořili nevýrazným akcentem Armoriky a jeden zlatovlasý muž s modrýma očima a ostrými rysy mohl být Lombard nebo Východní Gót. Několik z nich mělo znaky krve halflingů: zašpičatělé uši, oči podivných barev, nadpočetné prsty. Bylo tu málo žen a žádná z nich nepřipomínala dívku, se kterou se Shimrod měl sejít.

Shimrod dojedl, potom odešel do své komnaty, kde spal, aniž by jej kdokoli vyrušoval, celou noc.

Ráno Shimrod posnídal meruňky, chléb a slaninu, potom se beze spěchu prošel po louce za hostincem, která už byla lemována prstencem stánků.

Hodinu se Shimrod procházel bez cíle sem a tam, potom se posadil na lavičku mezi klecí mladých krásných hobgoblinů se zelenými křídly a stánkem s afroasidiaky.

Den uplynul bez jakékoli významné události; Shimrod se vrátil do hostince.

Druhý den zase uběhl tak zbytečně, i když trh byl už v plném proudu. Shimrod čekal bez netrpělivosti; už pro samotnou podstatu této záležitosti bude dívka odkládat příchod tak dlouho, až mu

netrpělivost nahlodá obezřelost – pokud se ovšem rozhodne vůbec ukázat.

Uprostřed odpoledne třetího dne dívka přišla na mýtinu. Měla na sobě dlouhý černý plášť přehozený přes světle hnědé šaty. Kapuci měla staženou dozadu tak, aby byla vidět čelenka z bílých a purpurových fialek v jejích černých vlasech. Podmračeně se rozhlížela po louce, jako by nevěděla přesně, proč sem vlastně přišla. Její pohled přejel přes Shimroda, pak dál, ale potom se na něj váhavě znovu podívala.

Shimrod vstal a šel k ní. Mluvil s ní laskavým hlasem: „Dívko ze sna, jsem tady."

Když k ní šel, dívala se na něj úkosem přes rameno a ve tváři měla ten svůj poloúsměv. Pomalu se otočila, aby mu viděla do tváře. Shimrod si pomyslel, že je poněkud sebejistější, spíš jako stvoření z masa a krve než ta dívka pomyslné krásy, která se mu zjevovala ve snech. Řekla:

„Já jsem tu taky, jak jsem slíbila."

Shimrodova trpělivost byla zkoušena čekáním. Řekl stručně: „Nijak zvlášť jsi nespěchala."

Ta dívka vyjádřila, že se baví: „Věděla jsem, že budeš čekat."

„Jestli jsi přišla jen proto, aby ses mi posmívala, tak mi neděláš žádnou velikou radost."

„Ať tak či tak, jsem tady."

Shimrod si ji podrobně prohlížel, a to jí bylo protivné. Zeptala se ho: „Proč se na mě tak díváš?"

„Zajímalo by mě, co ode mne chceš."

Smutně zavrtěla hlavou. „Jsi opatrný. Nevěříš mi."

„Považovala bys mě za blázna, kdyby to tak nebylo."

Zasmála se. „Ale galantního lehkomyslného blázínka."

„Jsem galantní a lehkomyslný už jenom proto, že tu vůbec jsem."

„Ve snu jsi tak nedůvěřivý nebyl."

„Takže ty jsi také snila, když jsi šla po pláži?"

„Jak bych mohla vstoupit do tvého snu, kdybys ty nebyl v mém? Ale nesmíš se na nic ptát. Jsi Shimrod, já jsem Melancthe, jsme spolu a to je náš svět."

Shimrod ji vzal za ruce a přitáhl ji k sobě o krok blíž; vzduch zaplavila vůně fialek. „Vždycky, když něco řekneš, odhalíš nový paradox. Jak můžeš vědět, že mi máš říkat Shimrode? Já přece ve snu žádná jména neříkal.“

Melancthe se zasmála. „Buď rozumný, Shimrode! Copak je možné, abych vešla do snu kohokoli, jehož jméno bych neznala? Kdybych to udělala, porušila bych pravidla slušnosti i zdvořilosti.“

„To je krásné a čisté hledisko. Jsem překvapen, že jsi tak odvážná. Určitě víš, že ve snech se zdvořilosti pozornost často nevěnuje.“

Melancthe zaklonila hlavu, zkřivila obličej, trhla rameny jako hloupá malá holka. „Dala bych si pozor, abych se vyhnula nevhodným snům.“

Shimrod ji odvedl k lavičce poněkud stranou veškerého ruchu trhu. Tak tam ti dva seděli vedle sebe, jejich kolena se téměř dotýkala.

Shimrod řekl: „Pravda, celá pravda musí být známá!“

„Jak to, Shimrode?“

„Když nesmím klást otázky nebo – přesněji – když ty mi neodpovídáš, jak bych se mohl necítit znepokojený a neklidný ve tvé společnosti?“

Naklonila se k němu o půl palce a on znovu ucítil fialkový závan. „Přišel jsi sem dobrovolně, aby ses setkal s někým, koho znáš jenom ze svých snů. Nebyl to snad akt oddanosti?“

„V jistém smyslu. Zlákala jsi mě svojí krásou. Rád jsem podlehl. Toužil jsem tehdy, stejně jako teď, mít takovou pohádkovou krásu a inteligenci pro sebe. Tím, že jsem přišel, jsem vyjádřil bezvýhradný důkaz lásky. Tím, že jsi se se mnou tady setkala, jsi vyjádřila stejný důkaz.“

„Nemluvila jsem ani o důkazu ani nic neslibovala.“

„Já také ne. Teď to musíme říct oba, abychom mohli všechno spravedlivě uvážit.“

Melancthe se znepokojeně zasmála a poposedla na lavičce. „Ta slova nevyjdou z mých úst. Nedokážu je vyslovit. Jsem trochu na rozpacích.“

„Kvůli své ctnosti?“

„Ano, když to musíš mít řečeno jasně.“

Shimrod se natáhl, aby vzal její ruce do svých. „Máme-li se stát milenci, pak musí jít ctnost stranou.“

„Je to víc než jenom ctnost. Je to strach.“

„Z čeho?“

„Připadá mi strašně divné o tom mluvit.“

„Lásky není třeba se bát. Musíme tě toho strachu zbavit.“

Melancthe řekla jemně: „Držíš moje ruce ve svých.“

„Ano.“

„Jsi první, kdo mě takhle drží.“

Shimrod se jí podíval do obličeje. Její ústa, rudá jako růže na světle olivovém obličeji, byla fascinující, půvabná a pružná. Sklonil se a políbil ji, i když mohla odvrátit hlavu, aby se mu vyhnula. Přemýšlel, když se její ústa chvěla pod jeho rty.

Odtáhla se. „To nic neznamenalo!“

„Znamenalo to jenom tolik, že jsme se políbili jako milenci.“

„Doopravdy se nestalo nic!“

Shimrod zmateně zavrtěl hlavou. „Kdo svádí koho? Pokud se chceme oba dopracovat téhož, není důvod, aby docházelo k jakýmkoli nedorozuměním.“

Melancthe hledala odpověď. Shimrod ji přitáhl blíž k sobě a byl by ji políbil znovu, ale ona se odtáhla.

„Nejdřív mi musíš posloužit.“

„V jakém smyslu?“

„Je to úplně jednoduché. V nedalekém lese se otevřou dveře do Irerly. Jeden z nás musí těmi dveřmi projít a přinést třináct drahokamů různých barev. Druhý bude zatím hlídat vchod.“

„To vypadá na hodně nebezpečnou práci. Alespoň pro toho, kdo vejde do Irerly.“

„Proto jsem za tebou přišla.“ Melancthe vstala. „Pojď, dovedu tě tam.“

„Ted?“

„Proč ne? Ty dveře jsou tamhle v tom lese.“

„Tak dobře; veď mě.“

Melancthe zaváhala a úkosem se podívala na Shimroda. Byl úplně svolný. Čekala prosby, protivenství, výhrady a pokusy přinutit ji k tomu, čemu se chtěla vyhnout. „Tak tedy jdeme.“

Odvedla ho z louky a šli dál úzkou pěšinou do lesa. Vedla ho cestou necestou, skvrnitým stínem, kolem klád, co je podpíraly držáky a police starých hub, kolem trsů vlaštovičníků, sasanek, oměje a zvonků. Ruch za nimi utichal a oni zůstali sami.

Došli k malé mokřině stíněné velikou břízou, olšemi a duby. Výchoz tvořený černým gabrem se klenul do výše z tuctů bílých amarylek, dále přešel v nízký skalní útes s jediným příkrým čelem. Na téhle straně černé skály byly železné zaoblené dveře.

Shimrod se rozhlédl po mýtině. Naslouchal. Prohlédl si nebe a stromy. Nic nebylo vidět ani slyšet.

Melancthe šla ke dveřím. Strčila do těžké železné závory, otevřela dveře dokořán a vynořila se holá skalní stěna.

Shimrod stál opodál a se zdvořilou lhostejností ji sledoval.

Melancthe se na něj podívala koutkem oka. Shimrodův nezájem se jí zdál podivný. Melancthe vybalila ze své peleríny podivný šestiúhlý obrazec, který přiložila ke středu kamene; přilnul tam. Po chvíli se kámen rozplynul a proměnil se ve svítící mlhu. Napřímila se a otočila se k Shimrodovi. „Tohle je díra do Irerly.“

„A pořádná. Jsou jisté otázky, které musím položit, jestli mám náležitě hlídat. Hlavně – jak dlouho budeš pryč. Nechtělo by se mi třepat se tady celou noc.“

Melancthe se otočila, přistoupila k Shimrodovi a položila mu ruce na ramena. Vůně fialek se sladce linula vzduchem. „Shimrode, máš mě rád?“

„Jsem úplně pryč a láskou posedlý.“ Shimrod ji vzal kolem pasu a přitáhl ji k sobě. „Dneska už je moc pozdě na cestu do Irerly. Pojď, vrátíme se do hostince. Dnešní noc strávíš v mé komnatě a stane se ještě spousta dalších věcí.“

Melancthe, s obličejem tři palce od jeho, řekla jemným hlasem: „Chtěl by ses opravdu dovědět, jak moc tě miluji?“

„To je přesně to, co mám na mysli. Pojď! Irerly může počkat.“

„Shimrode, udělej to pro mě. Jdi do Irerly a přines mi třináct třpytivých drahokamů, každý aby měl jinou barvu, a já budu hlídat cestu.“

„A potom?“

„Uvidíš.“

Shimrod se pokusil položit ji na trávník. „Teď.“

„Ne, Shimrode! Až potom!“

Dívali se upřeně do očí jeden druhému, Shimrod přemýšlel – už se neodvažuji dál na ni naléhat; už jsem ji donutil k rozhodnutí.

Sevřel v prstech svůj amulet a mezi zuby cedil slabiky zaříkadla, které mu leželo v hlavě, a čas se rozdělil na sedm vláken. Jedno vlákno z těch sedmi se natáhlo a odmotávalo v pravých úhlech, aby vytvořilo časovou proluku, a podle toho vlákna Shimrod postupoval, zatímco Melancthe, mýtina v lese a všechno za ním zůstalo strnulé.

KAPITOLA 14

Murgen bydlel ve Swer Smodu, kamenné faře o padesáti rozlehlých komnatách, vysoko na Teach tac Teach.

Největší možnou rychlostí opeřených bot Shimrod letěl a poskakoval po východozápadní cestě z Twitten's Corner do Oswy Undervale, potom postranní cestou do Swer Smod. Murgenovy strašné hlídky mu dovolily projít.

Hlavní vstupní dveře se otevřely, když k nim Shimrod přistoupil. Vešel dovnitř a našel Murgena, jak na něj čeká za velikým stolem, prostřeným plátěným ubrusem a stříbrným nádobím.

„Posaď se," řekl Murgen. „Máš určitě hlad i žízeň."

„Mám obojí."

Sluhové přinesli polévkové mísy a podnosy; Shimrod ukojil svůj hlad, zatímco Murgen jen tu a tam ochutnal po kousku a tiše naslouchal, když mu Shimrod vyprávěl o svých snech, o Melancthe a otevření vstupu do Irerly.

„Mám pocit, že ke mně přišla pod nátlakem, jinak se její chování nedá vysvětlit. Jednou předvádí svou skoro dětskou srdečnost, potom je zase cynicky vypočítavá. Údajně chce třináct drahokamů z Irerly, ale já mám podezření, že její záměry jsou jiné. Je si tak jistá tím, že jsem celý pobláznění, že se ani nesnaží nic tajit."

Murgen řekl: „To všechno zavání Tamurellem. Kdyby tě porazil, tak oslabí mě. Přitom, vzhledem k tomu, že používá Melancthe, nemůžeme dokázat jeho sílu. Pohrával si s čarodějnicí Desmei, potom se jí nabažil. Jako odvetu vymyslela dvě ideálně krásná stvoření: Melancthe a Faude Carfilhiota. Chtěla, aby Melancthe, lhostejná a nedostižná, dohnala Tamurella k šílenství. Běda Desmei!

Tamurello dal přednost Faude Carfilhiotovi, který je dalek lhostejnosti, a spolu potom poznali blízké i vzdálené břehy nepřirozeného spojení."

„Jak Tamurello dokázal ovládnout Melancthe?"

„Nemám tušení, jak se mu to podařilo, má-li skutečně s tím vším něco společného.“

„Takže – co mám dělat?“

„Vášeň je tvoje; musíš ji uspokojit, jak si zvolíš sám.“

„Dobře, a co Irerly?“

„Jestli tam půjdeš tak jak jsi, hned teď, už se nikdy nevrátíš; taková je moje domněnka.“

Shimrod řekl smutně: „Nedokážu si představit, jak je možné spojit takovou nespolehlivost s takovou krásou. Hraje hazardně nebezpečnou hru a v sázku dává sebe sama.“

„Ty nesázíš méně, se svým smrtelným já.“

Shimrod, tou myšlenkou zastrašený, se opřel. „Nejhorší je, že usiluje o to, aby zvítězila. A přesto…“

Murgen čekal: „A přesto?“

„Jenom to.“

„Aha.“ Murgen nalil víno do dvou sklenic. „Nesmí zvítězit, kdyby pro nic jiného, tak už jen z toho důvodu, že překáží Tamurellovi. Teď a možná už navždycky se zabývám Doomem. Viděl jsem podivuhodnost ve formě vysoké mořské zelené vlny. Musím se tomu plně věnovat a ty bys možná získal moji moc ještě dřív, než na to budeš připraven. Chystej se, Shimrode. Ale nejdříve: zbav se své zaslepenosti a na to existuje jen jeden prostředek.“

Shimrod se vrátil do Twitten’s Corner na svých opeřených botách. Pokračoval dál až na mokřinu, kde nechal Melancthe; stála tam přesně, jako když odešel. Prohledal mokřinu, nikdo se ve stínu neukrýval. Podíval se do vchodu: zelené stuhy pluly a svíjely se, aby zastřely cestu do Irerly. Ze své torny vzal klubko příze. Volný konec zauzloval ke škvíře v železných dveřích a klubko hodil do otvoru. Nyní svinul sedm vláken času a znovu vstoupil do normálního prostředí. Ve vzduchu ještě doznívala Melancthina slova: „A potom uvidíš.“

„Musíš slíbit.“

Melancthe si povzdechla. „Až se vrátíš, dostaneš celou moji lásku.“

Shimrod dodal: „A budeme milenci, duchem i tělem: tak slibuješ?“

Melancthe sebou škubla a zavřela oči. „Ano. Odměním tě a budu tě laskat a na mém těle si budeš moci provádět veškerá erotická smilstva. Je to dost vyčerpávající?“

„To přijmu místo čehokoli jiného. Řekni mi něco o Irerly a co mám hledat.“

„Dostaneš se do zajímavé země živoucích hor. Křičí a ječí, ale většinou se jenom chvástají. Slyšela jsem, že obvykle jsou laskavé.“

„A mám se setkat s někým jiným?“

Melancthe se svým zadumaným způsobem usmála.

„Potom se vyhneme nejistotám a zmatkům tvého návratu.“

Ta poznámka, řekl si Shimrod, mohla klidně zůstat nevyřčená.

Melancthe roztržitě pokračovala. „Vjemy se budou objevovat neobvyklým způsobem.“ Podala Shimrodovi tři malé průhledné disky. „Tohle urychlí tvoje hledání; vlastně bez nich by ses hned zbláznil. Jakmile projdeš vchodem, přilož si tyhle disky na tváře a na čelo. Jsou to váhy sandestinů a přizpůsobí tvoje city na Irerly. Co to máš za balíček? Předtím jsem si ho nevšimla.“

„Osobní věci a tak; toho si nevšímej. A co s těmi drahokamy?“

„Budou mít třináct barev, které tu neznáme. Jejich význam, ať už je jakýkoli, neznám, ale ty je musíš najít a přinést je.“

„Přesně tak,“ řekl Shimrod. „A teď mě polib na důkaz dobré vůle.“

„Shimrode, jsi příliš pošetilý.“

„A spolehlivý?“

Melancthe, jak ji Shimrod pozoroval, se jakoby zachvěla nebo sebou trhla. Teď se usmívala. „‘Spolehlivý’? Ne tak docela. Tak, a při vstupu do Irerly budeš potřebovat tenhle plášť. Ochrání tě před vyzařováním. A tohle si vezmi taky.“ Podala mu pár železných škorpiónů, kteří se plazili na konci zlatých řetězů. „Jmenují se Hither a Thither. Jeden tě odvede tam a ten druhý sem. Nic víc už potřebovat nebudeš.“

„A ty tady počkáš?“

„Ano, milý Shimrode. A teď jdi.“

Shimrod se zahalil do pláště, nasadil si váhy sandestinů na čelo a na tváře, vzal ty železné kouzelné tvory. „Thithere! Odveď mě do Irerly!“ Protáhl se do průchodu, ,v ruce klubko příze, a vydal se na cestu. Zelené vlnění se rojilo a pulzovalo. Zelený vítr je odnášel do daleka, síla míšené barvy lila a zelenomodré jej strhávala na stranu. Příze se mu odvíjela mezi prsty. Železný škorpión Thither plnil pokyn a táhl Shimroda do pomíjivé světelnosti a dolů do Irerly.

KAPITOLA 15

V Irerly bylo všechno ještě horší, než Shimrod doufal. Plášť z materiálu sandestinů nebránil dokonale, takže jím pronikl zvuk a další dva irerliské pocity, *toice* a *gliry*, které se mu třely o svaly.

Železný hmyz, Hither i Thither, se náhle proměnil ve dvě hromádky popela. Prostředí v Irerly bylo útočně škodlivé nebo – jak se Shimrod domníval – ta stvoření přes to přese všechno nebyli sandestinové. Navíc disky, které mu měly napomáhat při vnímání, byly špatně seřízené a Shimrod zakoušel překvapivá rušení: zvuk, který k němu doléhal jako proud zapáchající kapaliny; dál byly cítit červené kužely a žluté jehlany; naštěstí úplně zmizely, když si Shimrod disky upravil. Celá vize se ukázala jako linie napjaté prostorem a ronící ohně.

Věnoval se diskům, zkoušel je různě nasměrovat, třásl se pod vlivem nepravděpodobných bolestí a zvuků, které mu přecházely po těle na pavoučích nohách, dokud se náhodou vstupní vjemy nedostaly do styku s náležitými oblastmi v jeho mozku. Nepříjemné pocity zmizely, alespoň dočasně, a Shimrod si vděčně prohlížel Irerly.

Vnímal rozlehlou krajinu posetou jednotlivými horami z šedožlutého pudingu, každá z nich byla zakončena směšným napůl lidským obličejem. Všechny obličeje byly obráceny směrem k němu, vyjadřovaly vztek a káraly ho. Některé z nich se kataklyzmaticky mračily a šklebily, jiné zase hromově vybuchovaly pohrdání. Ty nejneukázněnější vyplazovaly pár játrově zbarvených jazyků, ukapávaly magma, které při dopadu cinkalo jako zvonky; jeden nebo dva obličeje plivaly proud syčícího zeleného zvuku. Shimrod se mu vyhýbal, takže ty proudy dopadaly na ostatní hory a způsobovaly další povyk.

Shimrod podle Murgenových pokynů zavolal přátelským hlasem: „Pánové, pánové! Ticho! Klid! Jsem koneckonců hostem vašeho pozoruhodného panství a zasloužím si váš ohled!“

Jedna veliká hora sedmdesát pět mil daleko se rozburácela, její hlas postupně sílil: „I jiní o sobě říkali, že jsou hosté a pak vyšlo najevo, že jsou to zloději a predátoři! Přišli nám ukrást naše hromová vejce. My už teď nevěříme nikomu. Žádám hory Mank a Elfard, aby se spojily proti tvé substanci.“

Shimrod znovu zavolal, aby upoutal jejich pozornost. „Nejsem ten, za koho mě považujete! Velcí kouzelníci ze Starých ostrovů ví, jaké zlo jste dovolily. Žasnou nad vaší stoickou trpělivostí. Nakonec – já jsem byl vyslán, abych vás za takové vlastnosti pochválil – a vůbec, za vaši celkovou dokonalost. Nikdy jsem ještě neviděl chrlit magma s takovým půvabem! Nikdy předtím jsem neviděl tak fantastické posunky.“

„To se snadno řekne,“ zamumlala hora, co před chvílí hovořila.

„Navíc,“ prohlásil Shimrod, „já a moji přátelé si ošklivíme zloděje a predátory. Několik jsme jich zabili a teď bychom chtěli tu jejich kořist vrátit. Pánové, mám tady tolik hromových vajec, kolik jsem jich po krátkém hledání našel.“ Otevřel ruksak a vysypal několik říčních oblázků. Hory se zatvářily pochybovačně a zmateně, některé z nich začaly zlehka chrlit magma.

Ze Shimrodovy torny vylétl proužek pergamenu. Vzal jej ze vzduchu a četl:

„Já, Murgen, píši tato slova. Teď víš, že krása a víra nejsou zaměnitelné! Poté, co jsi podvedl čarodějnici Melancthe přerušením, vypracovala si podobný trik a úplně tě oškubala o hromová, vejce, takže hory tě mohly zalít proudem magmatu. Já takový trik očekával a byl jsem nablízku, abych způsobil třetí přerušení, za jehož trvání jsem do tvého vaku znovu položil hromová vejce a všechno ostatní, co ti ukradla. Dělej to, co dřív, ale s větší ostražitostí!“

Shimrod zavolal do hor: „A teď, hromová vejce!“ Sáhl do torny a vytáhl pytlík. S patřičnou okázalostí rozložil jeho obsah u nedalekého podrostu. Hory se hned začaly uklidňovat a vyjádřily to

také vzhledem. Jedna z těch nejnápadnějších ve vzdálenosti asi sto dvaceti mil vyjádřila úmysl: „Dobrá práce! Přijmi naše přátelské uvítání. Máš v úmyslu tu zůstat na dlouhou dobu?“

„Mám důležitou práci, kvůli které se musím téměř okamžitě vrátit zpátky. Přál bych si jenom obnovit vaše vlastnictví a dobře si povšimnout vašich úžasných výkonů.“

„Dovol, abych ti vysvětlila několik aspektů naší milované země. Především musíš chápat, že sloužíme třem soutěžícím vírám: doktríně Arcoid Clinsture, Shrouded Macrolith, který já osobně považuji za klamný názor, a vznešenému Derelictionary Tocsin. Liší se od sebe výraznými detaily.“ Hora pokračovala ve svém moudrém proslovu poměrně dlouho. Předkládala k úvaze analogie a příklady a sem tam opatrně zkoušela Shimrodovo chápání neznámých poučení.

Shimrod nakonec řekl: „To je velmi zajímavé! Upravil jsem si svoje názory.“

„Škoda, že musíš odejít! Máš v plánu vrátit se zpátky, třeba s větším množstvím hromových vajec?“

„Hned, jak to bude možné! Zatím bych si ale rád odnesl s sebou nějaké suvenýry, abych si Irerly uchoval v milé paměti.“

„To není naprosto žádný problém. Co se ti zalíbilo?“

„No – co třeba ty malé třpytivé věcičky, co hrají mnoha úchvatnými barvami a je jich celkem třináct? Moc rád bych si odnesl právě tyhle.“

„Hovoříš o květnatých puchýřcích, které se seskupují kolem jistých otvorů; považujeme je za vředy, promiň ten výraz. Vezmi si jich, kolik chceš.“

„V tom případě tolik, kolik se vejde do téhle torny.“

„Do té se toho vejde jen málo. Manku, Idisku! Vyberte laskavě pár svých puchýřků, nemáte-li nic proti. A teď se vraťme k našemu rozhovoru o teologických zvláštnostech. Jak vaši vlastní učenci slučují různé bizarní přehledy, o kterých jsme mluvili?“

„No – především berou s tím dobrým i to špatné.“

„Aha! To bude patrně v souladu s Původním gnosticismem, měla jsem to podezření už dlouho. Je možné, že silné pocity jsou nemoudré. Sbalil sis svoje vzpomínky? Dobře. Mimochodem, jak se vrátíš? Všimla jsem si, že tvoji sandestinové zmizeli v prachu.“

„Musím jít jenom podle téhle čáry k východu.“

„To je chytré! To naznačuje úplně novou a revoluční logiku.“

Vzdálená hora vychrlila vysoký proud modrého magmatu, aby tak vyjádřila svoji nelibost. „Jako vždycky pro Dodara jsou pojmy téměř pověrčivě stavěny do jedné řady s nepochopitelným.“

„To ne!“ prohlásil Dodar srdnatě. „Poslední anekdota pro dokreslení mého stanoviska – ale ne! Vidím, že Shimrod je celý netrpělivý, aby už mohl odejít. Tak tedy – příjemnou cestu!“

Shimrod zatápal po vláknu, aby našel cestu; někdy musel jít i několika směry najednou, skrze oblaka hořké hudby, přes měkká břicha toho, co bylo podivně považováno za mrtvé myšlenky. Zelené a černé větry vanuly zdola i shora s takovou silou, že měl strach, aby vlákno vydrželo; zdálo se však, že nabylo zvláštní pružnosti. Nakonec klubko příze získalo původní velikost a Shimrod věděl, že už je docela určitě blízko otvoru. Přistoupil k sandestinovi, který na sebe vzal podobu chlapce se svěžím obličejem, seděl na skále a držel konec příze.

Shimrod se zastavil. Sandestin se mdle vztyčil. „Neseš těch třináct nicotností?“

„Nesu a teď jsem připraven se vrátit.“

„Dej mi ty tretky; musím je dopravit přes spirálu.“

Shimrod namítl: „Raději je odnesu sám. Je to příliš drahé zboží, než aby se dostalo do rukou poddaného.“

Sandestin odhodil volný konec příze a zmizel v zelené mlze. Shimrod zůstal stát a v ruce měl klubko, co mu nebylo k ničemu. Čas plynul. Shimrod čekal, bylo mu čím dál nepříjemněji. Ochranný plášť se prodřel a už se skoro rozpadal a záchytné disky už nebyly moc spolehlivé.

Sandestin se vrátil a budil dojem někoho, kdo nemá na práci nic lepšího. „Mám stejné pokyny jako prve. Dej mi ty tretky.“

„Nedám ti nic. To mě má tvoje paní za takového moulu?“

Sandestin odešel do změti zelených blan a se sardonickou neodvolatelností se ohlédl přes rameno.

Shimrod si povzdechl. Projevilo se bezvěrectví, úplné a naprosté. Z torny vyňal ty předměty, které mu dal Murgen: sandestina formy

známé jako hexamorf, několik plynových pouzder a tabulku s kouzlem Nepřemožitelný útok.

Shimrod dal sandestinovi pokyn: „Odved mě spirálou zpátky na mokřinu u Twitten's Corner."

„Svěrač ucpali tví nepřátelé. Musíme se vydat cestou pěti roklin a zmatku. Použij plyn a připrav si kouzlo."

Shimrod se obklopil plynem z jednoho pouzdra; ulpěl na něm jako sirup. Sandestin ho vedl daleko a nakonec mu dovolil si odpočinout. „Udělej si pohodlí, musíme čekat." čas běžel, Shimrodovi se nepovedlo spočítat, jak dlouhá doba uplynula. Sandestin promluvil: „Připrav si kouzlo."

Shimrod si vnesl do mysli slabiky a magický jazyk z tabulky zmizel – zůstala prázdná.

„Tak. Řekni svoje kouzlo."

Shimrod stál na mokřině, kam došel s Melancthe. Nebyla nikde v dohledu. Bylo pozdní odpoledne šedého mrazivého dne buď ke konci podzimu nebo v zimě. Mraky visely nízko nad mokřinou; stromy, které mokřinu obklopovaly, měly vzpřímené větve, černě malované na oblohu. Na strmém srázu už nebyly vidět železné dveře.

Ve Smějícím se slunci a plačícím měsíci bylo toho zimního dne teplo a příjemně a nebyli tu téměř žádní hosté. Hockshank, majitel, Shimroda přivítal se zdvořilým úsměvem. „Jsem rád, že tě vidíme, pane. Už jsem se bál, že se ti nepoštěstilo."

„Tvůj strach byl celkem vzato na místě."

„To není žádná novinka. Každý rok z trhu mizí lidé za podivných okolností."

Shimrodovo oblečení bylo roztrhané a příze zetlela. Když se podíval do zrcadla, viděl vpadlé tváře, lesknoucí se oči a kůži zbarvenou do podivné hnědé barvy dřeva, které je vystaveno povětrnostním vlivům.

Po večeři seděl zamyšleně u ohně. Melancthe, přemýšlel, ho poslala do Irerly z jednoho možného důvodu: získat třináct třpytivých drahokamů, usmrtit jej – anebo chtěla obojí. Zdálo se, že jeho smrt byla přednější. Jinak by mu umožnila ty drahokamy

přinést. Za cenu její ctnosti? Shimrod se usmál. Svůj slib by porušila stejně snadno jako jej dala.

Ráno Shimrod vyrovnal účet, nasadil si pera na své nové boty a odešel z Twitten's Corner.

Za nějakou dobu dorazil do Trildy. Louka byla pustá a pod nízkými mraky ponurá. Kolem fary byly stopy zjevného zpustošení. Shimrod se přiblížil, krok za krokem, potom se zastavil a zadíval se na celou faru. Dveře byly dokořán. Pomalu popošel a vešel prolomenými dveřmi dál do salónu. Tam našel Grofinetovu ohořelou mrtvolu zavěšenou na stropních trámech za vyzáblé nohy; zřejmě někdo chtěl násilím zjistit, kde má Shimrod své poklady. Jak to vypadalo, tak Grofinetovi nejdříve uhořel ocas, kousek po kousku, na pánvi na žhavé uhlí. Nakonec mu dali do plamene hlavu. Nepochybně v hysterickém stavu vykřičel všechno, co věděl, agonií trpěl kvůli svojí slabosti, protože oheň ho velmi děsil. A potom, ve chvíli ticha jeho nepříčetnosti, mu někdo rozťal spálený obličej sekerou.

Shimrod se podíval pod krb a zjistil, že deformovaný předmět, který byl zásobníkem jeho magických doplňků, je pryč. Nic jiného ani nečekal. Znal základní schopnosti, několik šarlatánských triků, jedno nebo dvě chytrá kouzla. Shimrod nebyl nikdy veliký kouzelník, teď už byl sotva vůbec nějaký kouzelník.

Melancthe! Dala mu víc víry, než dal on jí. A přesto jí nijak zvlášť neublížil, zatímco ona před ním uzavřela vchod, takže mohl v Irerly zemřít.

„Melancthe, strašná Melancthe! Za svoje činy budeš trpět! Unikl jsem, a tak jsem vyhrál, ale za tu přechodnou ztrátu vědomí, kterou jsi způsobila, jsem přišel o své jmění a Grofineta to stálo život; ty budeš trpět stejně!" Takhle Shimrod bouřil, když chodil po faře.

Lupiči, kteří využili jeho nepřítomnosti, aby vyplenili Trildu, ti také musí být zajati a potrestáni: kdo to jen mohl být?

Domovní oko! Sloužilo právě pro takovou příležitost! Ale ne, nejdřív pohřbí Grofineta. A to také udělal – v loubí za farou pohřbil svého přítele i s tím málem, co mu patřilo. S touto prací byl hotov pozdě odpoledne, až když už světlo začalo blednout. Vrátil se do

fary, zapálil všechny lampy a rozdělal oheň v krbu. Přesto se však Trilda zdála ponurá.

Snesl Domovní oko z hřebenového trámu a položil je na vyřezávaný stůl v salóně. Několikrát je důrazně pobídl a ono potom ukázalo, co všechno vidělo za dobu Shimrodovy nepřítomnosti.

Prvních několik dní proběhlo v klidu. Grofinet pečlivě plnil své povinnosti a vykonával i jiné práce. Potom, uprostřed unylého letního odpoledne, strážce vykřikl: „Vidím dva cizince nemocné neznámou chorobou. Přibližují se z jihu!“

Grofinet si rychle nasadil helmu a zaujal ve dveřích takovou pózu, o níž se domníval, že je postojem autority. Vykřikl: „Cizinci, stůjte laskavě! Tohle je Trilda, fara mistra kouzelníka Shimroda, a v tomto okamžiku je pod mojí ochranou. Protože s vámi nemám co vyřizovat, žádám vás, abyste laskavě pokračovali ve své cestě dál.“

Hlas mu odpověděl:

„Žádáme od tebe občerstvení: chléb, kousek sýra, pohár vína a potom budeme pokračovat ve své cestě dál.“

„Nepřibližujte se! Jídlo a pití vám přinesu až tam, kde stojíte, pak budete muset okamžitě jít. Takové jsou moje rozkazy!“

„Pane rytíři, uděláme to, co považuješ za správné.“

Grofinetovi to polichotilo a otočil se. Hned ho však chytili a pevně svázali koženými řemínky, a tak se začala dít ta spousta strašlivých věcí.

Vetřelci byli dva: vysoký hezký muž, který měl šaty i chování gentlemana, a jeho poddaný. Gentleman vypadal jemně a elegantně; lesklé černé vlasy lemovaly jeho velmi pěkně tvarovaný obličej. Měl na sobě tmavě zelené lovecké kožené kalhoty, černou pelerínu a po boku rytířský meč.

Ten druhý lupič byl o dva palce nižší a o šest palců širší. Měl stlačené a pokroucené rysy, zmačkané do sebe, jako by byl rozmazaný. Muškátově hnědý knírek mu visel přes ústa. Měl těžké paže; nohy hubené a vypadalo to, jako by ho při chůzi bolely, proto chodil velmi opatrně drobnými kroky. Byl to právě on, kdo provedl všechno to ošklivé Grofinetovi, zatímco ten druhý stál opřený o stůl a popíjel víno a říkal tomu prvnímu, co má dělat dál.

Nakonec byl skutek dokonán. Grofinet tam visel a z těla se mu kouřilo; složitá krabička cenností byla z úkrytu vyňata.

„Zatím je to dobré," řekl černovlasý rytíř, „i když Shimrod své poklady ukryl do rébusu. I tak jsme si oba vedli dobře."

„To je šťastná chvíle. Dlouho a ztěžka jsem se lopotil. Teď už si budu moci odpočinout a užívat si bohatství."

Rytíř se shovívavě zasmál. „Těším se s tebou. Poté, co jsi celý život stínal hlavy, natahoval na skřipec a kroutil nosy, se z tebe stal majetný člověk, možná dokonce i společensky vážený. Stane se z tebe gentleman?"

„Ne. Můj obličej prozrazuje všechno. 'Tady,' říká, 'je zloděj a kat, co věší.' Ať to tedy tak je: oba jsme vykonali dobrou práci, ale běda mým bolavým kolenům, která mi brání v obojím."

„To je škoda! Taková zručnost, jakou máš ty, není běžná."

„Abych řekl pravdu, už nemám chuť na řezání střev ve světle ohně a co se týče krádeží, moje ubohá bolavá kolena už mi neposlouží. Ohýbají se oběma směry a nahlas praskají. I tak, nepopírám, že jsem otevíral peněženky a prohlížel kapsy jen tak pro radost."

„Takže, co budeš dělat teď?"

„Odejdu do Dahautu a tam budu chodit po trzích, možná ze mě bude i křesťan. Jestli mě budeš potřebovat, nech mi vzkaz v Avallonu na místě, o kterém jsem ti říkal."

Shimrod letěl na svých opeřených botách do Sweer Smod. Na dveřích visela cedule:

Země je neklidná a budoucnost nejistá. Murgen musí doufat, že dokáže vyřešit potíže Doomu. Těm, kteří přišli jako návštěvníci, se omlouvá za svou nepřítomnost. Přátelé a osoby v nouzi zde mohou nalézt přístřeší, ale nezaručuji ochranu. Těm, kteří přišli dělat škodu, nemám co říci. Oni už sami vědí.

Shimrod sepsal svůj vzkaz a nechal jej na stole v hlavní hale:

Nemám vlastně co říct, kromě toho, že jsem přišel a odešel. Na svých cestách jsem postupoval podle plánu, ale v Trildě byly škody. Vrátím se, jak doufám, do roka nebo hned, jak bude spravedlnosti učiněno zadost. Svěřuji do tvé péče drahokamy třinácti barev.

Vzal si jídlo ze spižírny a vyspal se na gauči v hale.

Ráno se oblékl do oděvu potulného hudebníka: na hlavě měl čapku bez střechy vpředu zašpičatělou a s chocholem sovího peří, dále si vzal přiléhavé kalhoty ze zeleného kepru, modrou tuniku a oříškově hnědou pelerínu.

Na velkém stole našel stříbrný groš, dýku a malou loutnu nezvyklého tvaru se šesti strunami, která téměř sama od sebe vyluzovala živé tóny. Shimrod si dal minci do kapsy, dýku zastrčil za pas, přehodil loutnu přes rameno. Potom odešel ze Swer Smodu a vydal se přes Tantrevalles směrem k Dahautu.

KAPITOLA 16

V kobce zvonovitého tvaru o poloměru čtrnáct stop a sedmnáct stop hluboké se dny lišily těmi nejprostšími okolnostmi: pršelo, naskytl se pohled na kousek modré oblohy, dostal příděl jídla. Aillas odměřoval plynoucí dny tak, že na výstupek kladl oblázky. Každých deset oblázků na místě Jednotlivých“ se pak měnilo v jeden na místě „desítkových“. Aillas položil jeden jediný oblázek na místo „stovkových“.

Dostával pecen chleba a džbán vody a buď svazek mrkve nebo vodnice nebo hlávku zelí, vždy na tři dny v košíku, který mu spouštěli shora.

Často si Aillas kladl otázku, jak dlouho ještě bude žít. Zpočátku jen lhostejně a s apatií polehával. Nakonec se s obrovským úsilím přinutil cvičit: posiloval si svaly, skákal, dělal kotrmelce. Jak se mu postupně upevňovaly svaly, navracela se mu i bojovnost. Útěk: ne nemožný. Ale jak to udělat? Pokoušel se vyškrábat do kamenné stěny úchyty; velikost a průřez kobky už předem odsoudil jeho úsilí k neúspěchu. Pokoušel se vydlabat kameny z podlahy; z nich by si navršil hromadu a po ní se potom dostal až k šachtě, ale spoje byly příliš těsné a bloky příliš těžké: musel tedy upustit i od tohoto plánu.

Dny míjely, jeden po druhém, a spojovaly se v měsíce. Dny a měsíce míjely i v zahradě a Suldrun začalo růst bříško, kde nosila dítě, jež zplodila s Aillasem.

Král Casmir zakázal do zahrady vstup všem kromě hluchoněmé kuchyňské pomocnice.

Bratr Umphred však předpokládal, že se na něj jako na kněze tenhle zákaz nevztahuje a navštívil Suldrun přibližně po třech měsících. Suldrun doufala, že se od něj něco dozví, tak jeho přítomnost tolerovala, ale bratr Umphred jí nemohl nic říct. Měl podezření, že Aillas pocítil plnou váhu hněvu krále Casmira a protože totéž se domnívala i Suldrun, neptala se ho už na nic. Bratr

Umphred se váhavě pokusil o několik intimností, načež Suldrun odešla do kaple a zavřela dveře. A bratr Umphred odešel, aniž by si všiml, že se Suldrun už malounko zakulatila.

Po dalších třech měsících se vrátil, a to už byl Suldrunin stav viditelný zcela jasně.

Bratr Umphred utrousil zlomyslně: „Suldrun, má milá, ty nějak tloustneš.“

Beze slova vstala a odešla do kaple.

Bratr Umphred chvíli seděl a byl hluboce zamyšlený, potom se podíval do svých zápisků. Počítal od data sňatku a vyšlo mu přibližné datum porodu. Vzhledem k tomu, že k početí došlo několik týdnů před sňatkem, bylo to datum úplně chybné, to ale bratru Umphredovi ušlo. Velikou novinou bylo to těhotenství: jak by mohl vytěžit co nejvíc z toho, co patrně ví jen on sám?

Míjely další týdny. Bratr Umphred vymyslel stovky pletich, ale žádná mu nepřinášela výhody, a tak držel jazyk za zuby.

Suldrun dobře pochopila Umphredovy úvahy. Její znepokojení narůstalo s tím, jak se blížilo datum porodu. Dříve nebo později se bratr Umphred určitě přitočí ke králi Casmirovi a se směsí pokory a drzosti mu její drahé tajemství vyzradí.

Co potom? Neodvažovala se myslet tak daleko. Ať se stane cokoli, nebude jí to po chuti.

Čas se chýlil. V náhlé panice se Suldrun vyškrábala do kopce a přelezla stěnu. Ukryla se na místě, ze kterého viděla na vesničany, kteří se vraceli z trhu.

Druhý den zastavila Ehirme, ta vykřikla údivem a přelezla přes kamení do zahrady. Plakala a objímala Suldrun a chtěla vědět, co se zhatilo při jejich naplánovaném útěku. Všechno bylo připraveno!

Suldrun jí to vysvětlila, jak nejlépe dokázala.

„Co je s Aillasem?“

Suldrun nevěděla nic. Mlčení bylo hrozivé. Aillas musel být považován za mrtvého. Spolu se znovu rozplakaly a Ehirme proklínala toho zvráceného tyrana, který své dceři způsobil takové trápení.

Ehirme počítala měsíce a dny. čas odpočítávala po měsíčním cyklu, a tak přibližně odhadla, kdy bude Suldrun rodit. Času zbývalo

jen málo: snad pět dní, možná deset; víc ne. A to všechno bez veškeré přípravy.

„Dnes v noci znovu utečeš!“ prohlásila Ehirme.

Suldrun tuhle myšlenku váhavě zamítla. „Ale ty jsi první, na koho si vzpomenou, a pak se můžou stát strašné věci.“

„A co dítě? Vezmou ti ho.“

Suldrun se znovu nemohla ubránit slzám a Ehirme ji k sobě přivinula.

„Poslouchej, něco mě napadlo! Moje neteř je slabomyslná, třikrát byla v jiném stavu se stájmkem, ten je na tom stejně jako ona. První dvě děti hned zemřely jenom ze zmatku. Teď už má křeče a co nevidět porodí třetího haranta, kterého nikdo, a ona tím spíš, nechce. Neztrácej hlavu! Nějak to zachráníme.“

Suldrun řekla smutně: „Teď už se dá zachránit jen málo.“

„Uvidíme!“

Ehirmina neteř porodila svého parchanta: bylo to děvče. Stejně jako její sourozenci dostala křeče, vyloudila několik výkřiků a zemřela obličejem přímo ve vlastních výkalech.

Mrtvolku zabalili do krabice, nad níž – protože neteř byla přesvědčená křesťanka – bratr Umphred pronesl několik zbožných slov a tu krabici odnesla Ehirme, aby dítě pohřbila.

V poledne následujícího dne začala rodit Suldrun. Za slunce západu, vyčerpaná a s vpadlýma očima, ale vcelku veselá, porodila syna, kterému dala jméno Dhrun podle danaanského hrdiny, který vládl světům Arctura.

Ehirme Dhruna pečlivě umyla, zabalila ho do čistého plátna. Pozdě večer se vrátila s malou krabicí. Pod olivovníkem vykopala díru a do ní bez jakýchkoli ceremonií vložila mrtvé dítě. Krabici roztrhala a spálila v krbu. Suldrun ležela na gauči a všechno to pozorovala s rozšířenýma očima.

Ehirme čekala, dokud plameny neuhasly a dokud dítě neusnulo. „Budu muset jít. Neřeknu ti, kam se dostane Dhrun, aby byl pro každý případ uchráněn před Casmirem. Za měsíc, za dva nebo tři odtud zmizíš a půjdeš za svým dítětem a pak spolu budete žít, aspoň doufám, beze smutku.“

Suldrun řekla jemně: „Ehirme, já mám strach!“

Ehirme povytáhla svá veliká ramena. „Abych ti řekla pravdu, taky se bojím. Ale ať se stane cokoli, udělaly jsme, co se dalo.“

Bratr Umphred seděl u malého stolu z ebenu a slonoviny, naproti královně Sollace. Velice soustředěně si prohlížel dřevěné desky. Do každé z nich bylo vyřezáno mystické zobrazení, kterému rozuměl jen on sám. Na každé straně stolu plály svíce z vavřínového vosku.

Bratr Umphred se naklonil, jako by byl udiven. „Je to možné? Další dítě v královské rodině?“

Královna Sollace se zasmála hrdelním smíchem. „Ale Umphrede, to je buď žert nebo nesmysl.“

„Znaky jsou jasné. Modrá hvězda je nad jeskyní nymfy Merleach. Cambianus stoupá do sedmého domu; tady, podívej se! – jsou nově narození. Jiný význam to mít nemůže. Čas nastal. Má drahá královno, budeš muset svolat eskortu a udělat kontrolu. Ať soudí tvoje moudrost!“

„‘Kontrolu’? Myslíš…“ Sollace ztichla, jak si domyslela.

„Vím jen tolik, co mi napoví desky.“.

Sollace vstala a zavolala dámy ze sousedního salonu.

„Pojďte! Zachtělo se mi jít trochu na vzduch.“

Skupinka dam, které si povídaly, smály se a stěžovaly si na nevhodnost takového pohybu, směřovala vzhůru k podloubí, prošla tajným vchodem a opatrně sestupovala přes skály do kaple.

Objevila se Suldrun. Hned pochopila, proč přišly.

Královna Sollace si ji kriticky prohlédla. „Suldrun, co je to všechno za nesmysl?“

„Jaký nesmysl, královská matko?“

„Že jsi těhotná. Vidím, že tomu tak není a jsem tomu moc ráda. Kněže, tvoje desky tě podvedly!“

„Madam, desky se jen málokdy mýlí.“

„Ale vždyť to vidíš sám!“

Bratr Umphred se zamračil a zatahal se za bradu.

„Teď není těhotná, jak se zdá.“

Královna Sollace na něj chvíli upřeně zírala, potom šla do kaple a prohlédla ji.

„Žádné dítě tam není.“

„Tak potom tedy bude patrně někde jinde.“

Královna Sollace už byla rozezlená a uhodila na Suldrun. „Tak už nám konečně řekni pravdu!“

Bratr Umphred dodal zamyšleně: „Jestli máš s někým nějakou tajnou dohodu, tak se na to snadno přijde.“

Suldrun na bratra Umphreda vrhla pohled plný opovržení. „Narodila se mi dcera. Otevřela oči, podívala se na svět, uviděla celou krutost, v níž je třeba žít, a znovu své oči zavřela. S velikým smutkem jsem ji tamhle pohřbila.“

Královna Sollace udělala gesto beznaděje a dala znamení pážeti. „Dojdi pro krále; tohle je věc, které se musí věnovat on, ne já. Já bych především sem nezavřela to děvče.“

Král Casmir přišel, už měl hodně špatnou náladu, kterou skrýval za obličejem s výrazem chladného podmračení.

Král Casmir se zadíval na Suldrun. „Co se stalo?“

„Narodila se mi dcera. Zemřela.“

Casmirovi vyvstala na mysli Desmeina věštba o prvorozeném Suldrunině synovi. „Dcera?“

Suldrun podváděla jen s velikým úsilím. Přikývla.

„Pohřbila jsem ji na úbočí.“

Král Casmir se rozhlédl po kruhu obličejů a ukázal na Umphreda. „Ty, kněže, se svými choulostivými sňatky a drobnými úskoky, ty se přesně na tohle hodíš. Přines tu mrtvolu.“

Vřel vztekem, který nesměl dát najevo; sklonil hlavu a šel ke hrobu. V posledních odpoledních paprscích odhrnoval jemnýma rukama černou půdu. Asi stopu pod povrchem našel plátno, do něhož bylo zabaleno mrtvé novorozeně. Když odhrnoval hlínu z plátna, odhalila se hlavička dítěte. Bratr Umphred přestal na chvilku hrabat. Myslí mu projelo několik obrazů a ozvěn předchozích událostí. Obrazy a ozvěny se roztříštily a zmizely. Zdvihl mrtvé dítě v plátně, přinesl je do kaple a položil před krále Casmira.

Na okamžik se bratr Umphred zahleděl na Suldrun a setkal se s jejím upřeným pohledem. Tím jediným pohledem vyjádřil veškerou hořkost nad tím, jak mu po celá léta ubližovala svými poznámkami.

„Sire,“ řekl kněz, „zde je mrtvola děvčátka. Není to Suldrunino dítě. Nad tímto dítětem jsem vykonal pohřební obřad asi tak před třemi nebo čtyřmi dny. Je to bastard jedné Megweth a čeledína Ralfa.“

Král Casmir se jadrně zasmál. „A já měl být takhle podveden?“ Podíval se na svůj doprovod a ukázal na biřice. „Odveď kněze s mrtvolou k matce a zjisti pravdu o celé téhle záležitosti. Jestli byly děti vyměněny, přines s sebou to živé dítě.“

Návštěvníci odešli ze zahrady a nechali Suldrun o samotě ve světle stoupajícího měsíce.

Biřic s bratrem Umphredem navštívili Megweth, která stručně oznámila, že mrtvolu dítěte vzala Ehirme, aby ji pohřbila.

Biřic se vrátil na Haidion nejen s Megweth, ale i s Ehirme.

Ehirme spěšně promluvila ke králi Casmirovi: „Sire, udělala jsem chybu, buď však ubezpečen, že mě k tomu činu vedla jenom láska ke tvé požehnané dceři princezně Suldrun, která si nezaslouží kletbu svého života.“

Král Casmir sklopil víčka.

„Ženská, ty tvrdíš, že moje rozhodnutí týkající se neposlušné Suldrun je nesprávné?“

„Sire, neříkám to z neúcty, ale ve víře, že chceš od svých poddaných slyšet pravdu. Jsem přesvědčena o tom, že jsi byl příliš drsný na tu ubohou dívku. Prosím tě pokorně, abys ji nechal žít šťastný život s jejím dítětem. Bude děkovat za tvoje milosrdenství stejně jako já a všichni tví poddaní, protože ona za svůj život nikdy neudělala nic špatného.“

V místnosti bylo ticho. Všichni kradmo pokukovali po králi Casmirovi, ten uvažoval… Ta žena má samozřejmě pravdu, pomyslel si Casmir. Kdyby teď ukázal milosrdenství, znamenalo by to, že přiznává, že se ke své dceři zachoval příliš tvrdě. Nemohl si dovolit žádný elegantní ústup. Vzhledem k tomu, že nemohl projevit milosrdenství, mohl jenom znovu potvrdit svou předchozí pozici.

„Ehirme, tvoje loajalita je chvályhodná. Mohu si jen přát, aby se i moje vlastní dcera chovala tak jako ty. Nebudu v této chvíli a na tomto místě znovu rozebírat její případ, ani nebudu vysvětlovat

důvod jejího trestu, snad jen kromě toho, že zdůrazním, že hlavní její povinnosti z titulu královské dcery se vztahují ke království.

O tom už dál mluvit nebudeme. Teď se vrátím k tomu dítěti, co se princezně Suldrun narodilo, a které vzešlo, jak se zdá, z právoplatného sňatku, takže je to dítě legitimní a musím se tedy o něj svědomitě postarat. Teď musím požádat majordoma, aby tě s náležitým doprovodem vyslal, abychom měli to dítě tady na Haidionu, kam patří.“

Ehirme váhavě zamrkala. „Mohu se tě, pane, zeptat, aniž bych na tebe chtěla jakkoli útočit: a co princezna Suldrun, když je to její dítě?“

Znovu se král Casmir zamyslel, než odpověděl. Znovu promluvil jemně. „Vyjadřuješ svůj utkvělý zájem o pobloudilou princeznu.

Za prvé, co se týče toho sňatku, prohlašuji jej tímto za neplatný, ruším jej, přesto však dítě lze považovat za legitimního potomka. Co se týče princezny Suldrun, půjdu takhle daleko: pokud připustí kompromis a prohlásí, že konala chybně a slíbí, že od nynějška uposlechne mých pokynů, může se vrátit na Haidion a plnit si svou mateřskou povinnost. Ale ze všeho nejdřív a okamžitě přineseme to dítě.“

Ehirme si olízla rty, otřela si nos hřbetem ruky, podívala se napravo, potom nalevo. Řekla váhavě: „Veličenstvo, tvůj edikt je velmi dobrý. Pokorně tě žádám, abys tato slova naděje předal princezně Suldrun a zmírnil tak její hoře. Mohla bych teď jenom zaběhnout za ní do zahrady?“

Král Casmir pochmurně přikývl. „To můžeš, hned jak se dozvíme, kde najdeme to dítě.“

„Veličenstvo, nemohu prozradit její tajemství! Ve jménu tvé šlechetnosti, přiveď ji sem a řekni jí tu dobrou zprávu!“

Král Casmir maličko sklopil oči.

„Neklaď loajalitu k princezně Suldrun nad povinnost vůči mně, tvému králi. Ptám se tě naposledy. Kde je to dítě?“

Ehirme reptala: „Sire, úpěnlivě tě žádám, abys tuhle otázku položil Suldrun.“

Král Casmir trochu škubl hlavou a cukl rukou: to byla znamení důvěrně známá těm, kdo mu sloužili, a Ehirme odvedli ze síně.

V noci byl Suldrunin spánek, přinejlepším nárazový, rušen pravidelným šíleným kvílením z Peinhadoru. Nedokázala přesně říci, co to je za zvuk a pokoušela se nevěnovat mu žádnou pozornost.

Padraig, Ehirmin třetí syn, spěchal přes Urquial do Peinhadoru a vrhl se na Zerlinga. „Už dost! Ona ti to neřekne, ale já ano! Právě jsem se vrátil z Glymwode, kam jsem odnesl toho prokletého haranta; tam ho najdeš.“

Zerling přestal mučit tu roztaženou hromadu masa a předal zprávu králi Casmirovi, ten okamžitě pro dítě vyslal čtyři rytíře a dvě kojné v kočáře. Potom se zeptal Zerlinga: „Řekla ti to ta žena sama?“

„Ne, Veličenstvo. Ta nepromluví.“

„Připrav se na to, že usekneš jejímu manželovi i synům nohu a ruku, dokud ta slova nevyřkne svými ústy.“

Ehirme viděla ty hrůzu nahánějící přípravy zastřeným zrakem. Zerling řekl: „Ženo, družina už je na cestě pro to dítě, aby je přinesla z Glymwode. Král trvá na tom, aby bylo učiněno zadost jeho rozkazu, abys na otázku odpověděla ty; jinak všichni tví synové i manžel přijdou o ruku a o nohu. Ptám se tě: Kde je to dítě?“

Padraig vykřikl: „Mluv, mami! Mlčet už nemá význam!“

Ehirme ztěžka zaskřehotala: „Dítě je v Glymwode. Tam ho najdete.“

Zerling propustil muže a poslal je do Urquialu. Potom vzal nůžky, vytáhl Ehirme jazyk z úst a rozstříhl ho vedví.

Do ruda rozžhaveným železem zastavil krvácení. Takový byl poslední Casmirův trest pro Ehirme.

První den v zahradě plynul pomalu, chvilka po chvilce, každá přicházela bázlivě, jakoby po špičkách, aby odspěchala přes pláň přítomnosti a ztratila se v šeru a stínech minulosti.

Druhý den byl mlhavý, foukal trochu vítr, ale ve vzduchu visela neblahá předzvěst.

Třetí den, pořád ještě mlhavý, se zdál zdlouhavý a zbavený veškeré citlivosti, přesto však v jistém smyslu nevinný a sladký, jakoby připravený k obrodě. V ten den se Suldrun pomalu procházela

po zahradě, tu a tam se zastavila, aby se dotkla kmene stromu nebo kamene. Se sklopenou hlavou prošla svoji pláž a jen jednou se zastavila, aby se podívala na moře. Potom šla cestou vzhůru a posadila se mezi rozvaliny.

Odpoledne míjelo: zlatý čas snění a kamenné útesy v sobě zahrnovaly veškerý vesmír.

Slunce klesalo jemně a potichu. Suldrun zádumčivě pokývala hlavou, jako by se vyjasnila jakási neurčitost, ale slzy jí stékaly po tvářích.

Vyšly hvězdy. Suldrun sešla ke staré lípě a v nejasném světle hvězd se oběsila. Měsíc, co vyšel nad hřebenem, osvětloval skleslou postavu a smutný sladký obličej, na kterém se zračilo její nové poznání.

KAPITOLA 17

Na dně cely už se Aillas necítil osamělý. S velikou trpělivostí sestavil podél stěny dvanáct koster. V dávno minulých dnech každý jednotlivec, co svůj život dožil jako vězeň, vyryl své jméno a často i moto do skály: dvanáct jmen, která představovala těch dvanáct koster. Nebyly žádné útěky, omluvy nebo úniky. Takový byl, jak se zdálo, smysl těch nápisů. Aillas začal rýt své jméno přezkou. Potom toho v záchvatu zlosti nechal. Taková věc znamenala rezignaci a předzvěst třináctého kostry.

Aillas se postavil čelem ke svým novým přátelům. Každému přidělil jedno jméno, možná ne docela správně. „Ale i tak," řekl jim Aillas, „jméno je jméno a kdyby mi někdo z vás neříkal správným jménem, nezlobil bych se."

Oslovil své přátele, aby jim řekl: „Pánové, máme tajnou poradu, abychom dali rozum dohromady a abychom se dohodli na společném postupu. Nejsou stanovena nijaká pravidla pořadí. Buďme spontánní, neomezujme se normami slušného chování.

Hlavním tématem naší porady je *útěk.* To je věc, na kterou jsme pomýšleli všichni, zjevně bez úspěchu. Možná se některým z vás nebude zdát, že je ještě rozumné uvažovat o něčem takovém. Přesto však vítězství jednoho je vítězstvím všech. Pokusme se tedy danou záležitost přesně popsat. Jednoduše řečeno, jedná se o akt, kdy se člověk dostane do šachty, odtud potom nahoru na povrch. Věřím tomu, že pokud se dostanu k dolnímu ústí šachty, mohlo by se mi podařit vyškrábat se nahoru.

Abych to mohl udělat, je nezbytné, abych se dostal dvanáct stop nahoru, do ústí šachty. A to je právě ta hrozná potíž. Nedokážu vyskočit tak vysoko. Žebřík nemám. Vy, moji spolubydlící, máte pevné kosti, ale chybí vám šlachy a svaly… S jistou dávkou vynalézavosti – bylo by možné těch kostí využít a tamhle s tím provazem něco vymyslet? Vidím před sebou dvanáct lebek, dvanáct

pánví, dvacet čtyři stehenních kostí, dvacet čtyři holeních kostí a stejný počet kostí na pažích, mnoho žeber a další části.

Pánové, čeká nás práce. Nadešel čas na přestávku. Prosloví někdo z vás odpovídající poznámku?“

Hrdelní hlas řekl: „Rozpouštím poradu bez stanovení přesného data konání příští.“

Aillas si prohlédl řadu koster. Která z nich promluvila? Nebo to snad byl jeho vlastní hlas? Po chvíli se zeptal: „Je někdo proti?“

Ticho.

„V tom případě,“ řekl Aillas, „tajná porada končí.“

Hned se pustil do práce. Rozebral každou kostru, roztřídil si materiál a zkoušel různé kombinace, aby přišel na nejlepší možné spojení. Potom začal přikládat kost ke kosti, pečlivě a s dokonalostí, obrousil o kámen, když to bylo třeba a spojem pojistil lanem. Začal se čtyřmi pánvemi, které spojil zahnutými žebry. Na tento základ nasadil čtyři nejdelší stehenní kosti a překryl je dalšími čtyřmi pánvemi a podepřel je dalšími žebry. Na tuto základnu potom připevnil další čtyři stehenní kosti a čtyři poslední pánve spojené tak, aby zajistily pevnost základny. Teď získal žebřík se dvěma příčlemi, které vyzkoušel a zjistil, že ho bez problému udrží. Potom pokračoval dál – další příčel a pak další. Pracoval beze spěchu, dny přecházely v týdny, aby se žebřík v rozhodujícím okamžiku nezřítil. Pro kontrolu vychýlení používal kostních odštěpků, které rozložil na podlahu, a nahoře měl připevněné přídržné lano. Pevnost celé konstrukce v něm vyvolávala divoké uspokojení. Žebřík byl už hotový, byl sám o sobě moc hezký, takže útěk se teď zdál méně závažný než nádherný žebřík. Měl radost z bílých podpěr, dokonalých spojů a ušlechtilé vznosnosti.

Žebřík byl hotov. Vrchní konec tvořily loketní kosti a zaoblené kosti a sahal jenom dvě stopy pod ústí šachty. Aillas si obezřele nejdříve vyzkoušel, jak se do šachty zaklíní. Jeho úniku už nic nebránilo, bylo jenom potřeba, aby počkal na další zásilku chleba a vody, aby se vyhnul setkání se Zerlingem, když by mu zrovna jídlo nesl. Při příštím jídle, až Zerling vytáhne nedotčený koš s jídlem, moudře pokývá hlavou a pak už nebude nosit žádné košíky.

Chleba a vodu dostal v poledne. Vyňal je z košíku a ten potom poslal prázdný šachtou nahoru.

Odpoledne se chýlilo ke konci; nikdy čas nemíjel tak pomalu. Hořejšek šachty potemněl; nastal večer. Aillas vylezl po žebříku. Rameny se opřel o jednu stěnu šachty, nohama o protější a zaklínil se. Potom se po šesti palcích pomalu sunul nahoru: nejdřív s velikou obezřelostí, bál se sebemenšího podklouznutí, později stoupal uvolněněji. Jednou si na chvilku odpočinul a tři stopy pod otvorem nahoře se zastavil a poslouchal.

Ticho.

Pokračoval dál, teď už skřípal zuby a šklebil se námahou. Vytáhl se rameny přes zeď a skutálel se stranou. Postavil se nohama na pevnou zem a vztyčil se.

Noc kolem něj byla tichá. Na jedné straně Peinhador tečkoval oblohu. Aillas se přikrčil ke staré stěně, která obepínala Urquial. Jako veliká černá krysa se plížil stíny ke starému tajnému vchodu.

Dveře byly dokořán, visely na zlomeném pantu. Aillas , se nejistě podíval dolů na cestu. Proklouzl otvorem, s námahou se přikrčil. Ze tmy se nic neozvalo. Aillas pocítil, že zahrada je prázdná.

Šel po cestě ke kapli. Podle jeho očekávání nesvítila žádná svíce; krb byl vyhaslý. Šel dál po cestě. Měsíc, který se zdvihal nad kopci, svítil na kalný mramor ruin. Aillas se zastavil, díval se a poslouchal, potom se vydal k lípě.

„Aillasi.“

Zastavil se. Znovu uslyšel ten hlas, který ponuře napůl šeptal. „Aillasi.“

Přistoupil k lípě. „Suldrun? Jsem tady.“

U stromu stála postava zahalená do oblaku a mlhy.

„Aillasi, Aillasi, přišel jsi příliš pozdě; vzali nám našeho syna.“

Aillas se s úžasem zeptal: „‘Našeho syna’?“

„Jmenuje se Dhrun a teď už je navždycky ode mne odloučen… Aillasi, není příjemné být mrtvá.“

Slzy se začaly kutálet Aillasovi po tvářích. „Ubohá Suldrun. Jak tě jen mohli takhle potrestat?“

„Život ke mně nebyl vlídný. Teď je pryč.“

„Suldrun, vrať se ke mně!“

Bledá postava se pohnula a zdálo se, jako by se usmála. „Ne. Jsem studená a vlhká. Nebojíš se?“

„Už se nikdy nebudu bát. Dej mi ruce, já ti je zahřeju.“

Postava se znovu ve svitu měsíce pohnula. „Jsem Suldrun a přesto Suldrun nejsem. Bolí mě chlad, který nikdy nedokáže tvoje teplo rozehřát… Jsem unavená; musím jít.“

„Suldrun! Zůstaň se mnou, moc tě prosím!“

„Drahý Aillasi, nebyla bych ti dobrou společnicí.“

„Kdo nás zradil? Kněz?“

„Ano. Dhrun, náš milý chlapeček: najdi ho, zahrň ho péčí a láskou. Řekni, že to uděláš!“

„Udělám to, jak nejlíp to svedu.“

„Drahý Aillasi, musím jít.“

Aillas zůstal sám, byl tak zasažen, že se nedokázal ani rozplakat. V zahradě kromě něj nebyl nikdo. Na oblohu vyšel měsíc. Aillas se nakonec rozhodl. Kopal pod kořeny lípy, vzal zrcadlo Persiliana a váček s mincemi a drahokamy ze Sudruniny komnaty.

Zbytek noci strávil na trávě pod olivovníky. Za úsvitu vyšplhal na skály a ukryl se v podrostu u cesty.

Skupina žebráků a poutníků přicházela ve směru od Kercelotu, na východ podél pobřeží. Aillas se k nim přidal, a tak se dostal do města Lyonesse. Že by ho někdo poznal? Toho se vůbec nebál. Kdo by si pomyslel, že tenhle vyzáblý ubožák s popelavým obličejem je princ Aillas z Troicinetu?

V místě, kde se Sfer Arct stýkal s Chale, bylo několik vývěsních štítů hostinců. Aillas se ubytoval u Čtyř slézů a nakonec se začal věnovat i svému žaludku, objednal si zelnou polévku, chléb a víno, jedl s velkou obezřetností, měl strach z toho, aby mu jídlo, kterému nebyl uvyklý, neuškodilo. Po jídle se mu chtělo spát; odešel do své komůrky, rozprostřel si slamník a spal do odpoledne.

Když se probudil, díval se poplašeně, téměř zděšeně, na stěny, které jej obklopovaly. Znovu si lehl, celý se třásl a nakonec uklidnil rozbouřený tep… Chvíli seděl na slamníku se zkříženýma nohama a potil se hrůzou. Jak je možné, že si zachoval rozum v té temnotě pod zemí? Teď se na něj hrnuly neodbytné záležitosti; potřeboval čas, aby se mohl zamyslet, plánovat a najít rovnováhu.

Vstal a šel před hostinec, kde lavičky a stoly před odpoledním sluncem chránil strom obrostlý popínavými rostlinami a růžemi.

Posadil se na lavičku u cesty a chlapec, který obsluhoval, mu přinesl pivo a smažené ovesné placky. Dvě velmi neodbytné záležitosti jej táhly opačným směrem: téměř nesnesitelný stesk po domově ve Watershade a touha, kterou posílilo břímě odpovědnosti, najít syna.

Holič v přístavu ho oholil a ostříhal. Ve stánku si nakoupil oblečení, vykoupal se ve veřejných lázních, oblékl si nové šaty a cítil se nesrovnatelně lépe. Teď už by ho mohli považovat za námořníka nebo obchodního učně.

Vrátil se zase ke stromu před Čtyřmi slézy. Bylo tam živo. Aillas vypil džbánek piva a naslouchal útržkům rozhovorů v naději, že se dozví nějaké novinky. Naproti němu si ke stolu sedl starý muž s nevýrazným, zdravě vypadajícím obličejem, s hedvábně čistými bílými vlasy a světle modrýma očima. Přátelsky Aillase pozdravil, objednal si pivo a rybí koláčky a hned se s ním pustil do hovoru. Aillas si byl vědom, že Casmir má mnoho špehů, proto odpovídal s přihlouplou nevinností. Ten starý muž se jmenoval Byssante, poznal to podle toho, jak jej zdravili kolemjdoucí. Aillas jej nemusel ani nijak zvlášť pobízet, sám začal mluvit o všem možném. Zmínil se o válce a Aillas pochopil, že v podstatě všechno zůstalo při starém. Troicinet pořád střežil lyonesské přístavy. Flotila troicinetských válečných lodí vyhrála nad Skay ve významné bitvě, a tak zachránila Lir před pleněním.

Aillas říkal jenom: „Přesně tak!“ nebo „To bych řekl!“ a „I to se stává!“ Ale to stačilo, hlavně když Aillas objednal další pivo, a tak pomohl Byssantemu chytit druhý dech.

„Co se týče plánů krále Casmira z Lyonesse, obávám se, že nebudou úspěšné. Kdyby mě teď Casmir slyšel, tak by mě hned dal do klády. Ale stejně, všechno by mohlo být ještě horší, bude to záležet na následníkovi v Troicinetu.“

„Jak to?“

„No, král Granice je starý a nelítostný, ale nebude žít navěky. Kdyby zemřel dneska, tak koruna připadne Osperovi, kterému chybí dravost. Až zemře Ospero, korunu převezme princ Trewan, protože

Osperův syn se ztratil na moři. Kdyby Ospero zemřel dřív než Granice, připadne koruna rovnou Trewanovi. O Trewanovi se říká, že je vášnivý válečník; Lyonese může očekávat jen to nejhorší. Kdybych já byl králem Casmirem, tak bych uzavřel mír za co možná nejvýhodnějších podmínek a odložil bych ctižádost stranou.“

„To by vskutku mohlo být to nejlepší,“ souhlasil s ním

Aillas. „Ale co princ Abramet? Nemá snad on první právo na trůn po Granicovi?“

„Abramet zemřel, podlehl zranění při pádu z koně, to je už rok a něco. Ale stejně, to je pořád jedno a totéž. Jeden je surový jako druhý, takže se ani Skaové nepřiblíží. Moje hrdlo! Když tak dlouho mluvím, tak mi vyschne v krku. Tak co, kamaráde? Mohl bys starému člověku přispět číší piva?“

Bez zvláštního nadšení zavolal Aillas obsluhujícího chlapce. „Přines pivo tomuhle pánovi. Pro mě už nic.“

Byssante mluvil dál a Aillas přemýšlel o tom, co slyšel. Princ Abramet, Trewanův otec, byl v době, kdy odjížděl z Domreisu na *Smaadře,* naživu. Následnictví bylo zcela jasné: Granice, přes Abrameta na Trewana a dál potom na Trewanova mužského potomka. V Ys navštívil Trewan troicinetskou loď a tam se patrně dověděl o smrti svého otce. Následnictví bylo z jeho pohledu nevýhodné: Granice, dál Ospero a pak Aillas s tím, že Trewana by úplně minulo. Není divu, že se vracel do Troicinetu v zachmuřené náladě! A už tedy není ani žádnou záhadou, proč musel být Aillas zavražděn!

Důležité bylo, co nejdřív se vrátit do Troicinetu – ale co Dhrun, jeho syn?

Skoro jako by mu odpovídal, strčil Byssante do Aillase růžovým kotníkem prstu. „Podívej se tamhle! Vládnoucí rod Lyonesse jede na odpolední projížďku na čerstvý vzduch!“

Po Sfer Arctu jel nádherný kočár tažený šesti bílými dvojspřežími, před ním pár heraldů na koních a za ním dvanáct vojáků v uniformě. Vzadu v kočáře, ve směru jízdy, seděl král Casmir a princ Cassander, štíhlý čtrnáctiletý mladík s velkýma očima. Naproti nim seděla královna Sollace v šatech ze zeleného hedvábí a Fareult, vévodkyně z Relsimore, která měla na klíně, nebo

lépe, snažila se zvládnout dítě s kaštanově hnědými vlasy v bílých šatech. Dítě se chtělo vyšplhat na opěradlo sedadla, i přes výtky lady Fareult a podmračený výraz krále Casmira. Královna Sollace jenom odvrátila pohled.

„Tady máš královskou rodinu," řekl Byssante se shovívavým mávnutím ruky. „Král Casmir, princ Cassader a královna Sollace a dáma, kterou neznám. Vedle ní stojí princezna Madouc, dcera princezny Suldrun, která vlastní rukou zemřela."

„Princezna Madouc? Děvče?"

„Jistě. Říká se, že je taková zvláštní." Byssante dopil pivo. „To máš teda štěstí, že jsi viděl tu královskou okázalost takhle zblízka! Tak, a já se teď půjdu natáhnout."

Aillas odešel do své komory, posadil se na židli, rozbalil Persiliana a postavil ho na noční stolek. Zrcadlo mělo jednu z těch svých neuctivých nálad a odráželo protější stěnu nejdříve vzhůru nohama, potom zase obráceně, takže co bylo vlevo, zrcadlilo se v něm vpravo a naopak; potom ukázalo okno s výhledem na dvůr konírny, potom krále Casmira, jak se zlověstně dívá oknem.

Aillas řekl: „Persiliane."

„Jsem tady."

Aillas mluvil s velkou obezřelostí, obával se, aby něco nevyjádřil formou otázky. „Mohu ti položit tři otázky a pak už ani jedinou."

„Můžeš mi položit i čtvrtou otázku. Odpovím na ni, ale potom už budu volný. Jednu otázku už jsi mi dal."

Aillas mluvil pečlivě: „Chci najít svého syna Dhruna, vzít ho do své péče a potom se s ním rychle a bezpečně vrátit do Troicinetu. Řekni mi, jak to mám nejlépe udělat."

„Musíš své požadavky předložit ve formě otázky."

„Jak můžu otázkou vyjádřit to, co jsem popsal?"

„Jsou to v podstatě tři otázky."

„No dobře," řekl Aillas. „Řekni mi, jak mám najít svého syna."

„Zeptej se Ehirme."

„Jenom tohle?" zvolal Aillas. „Tři slova a pak už nic?"

„Odpověď je přiměřená," řekl Persilian a už nic víc. Aillas zabalil zrcadlo do plátna a schoval je pod slamník.

Bylo pozdní odpoledne. Aillas se procházel po Chale a přemýšlel o všem, co se dověděl. V Moorově zlatnictví nabídl na prodej několik Suldruniných smaragdů, každý velikosti hrášku.

Moor si drahokamy prohlédl zvláštními a novými zvětšovacími čočkami. Když kameny ohodnotil, promluvil úmyslně monotónním hlasem. „Jsou to krásné drahokamy. Za každý z nich zaplatím sto stříbrných florinů – to je přibližně polovina jejich ceny. Taková je moje první, poslední a jediná nabídka.“

„Ujednáno,“ řekl Aillas. Moor vyplatil zlaté a stříbrné mince, které si Aillas uložil do váčku a odešel.

Při západu slunce se vrátil ke Čtyřem slézům, povečeřel smaženou rybu, chléb a víno. Usnul tvrdě a když se probudil, vzpomněl si na hladomornu jako na špatný sen. Nasnídal se, zaplatil účet, přehodil si přes rameno balík, v němž byl Persilian, a vydal se cestou podél břehu směrem na jih.

Cestou, kterou jakoby si pamatoval ze svého dřívějšího života, došel ke statku, kde bydlela Ehirme. Stejně jako předtím čekal za živým plotem a rozhlížel se. Stejně jako tehdy muži a chlapci sklízeli seno. V zelinářské zahradě se mezi hlávkami zelí belhala jakási babizna a plela záhon motyčkou. Jak se Aillas díval, tři malá prasátka utekla z chlívka a hbitě vyběhla na záhon vodnice. Babizna prapodivně zaskřehotala a z chalupy vyběhlo malé děvče, aby zahnalo prasata, která běhala všude, jenom nehodlala zamířit zpátky do chlívku.

Děvče s hekáním proběhlo kolem vrat. Aillas je zastavil. „Řekla bys Ehirme, že někdo u vrat s ní chce mluvit?“

Dívka si ho nepřátelsky a s nedůvěrou prohlédla od hlavy k patě. Zavolala na tu starou ženu, co plela zelí, potom dál pronásledovala prasata. V tom jí teď pomáhal ještě malý černý pes.

Stařena se belhala ke vratům. Na hlavě měla velký šátek, který přečnívал trochu přes obličej a stínil ho.

Aillas na ni udiveně zíral. Ta křivá stará kreatura: je to Ehirme? Přišourala se blíž: nejprve krok pravou nohou, potom pohyb bokem a přehozem levé nohy. Zastavila se. Obličej měla podivně pokřivený a vrásčitý; oči měla jakoby vpadlé do očních jamek.

Aillas ze sebe vypravil: „Ehirme! Co se ti stalo?“

Ehirme otevřela ústa a vyloudila několik skřehotavých slov, kterým Aillas vůbec nerozuměl. Potom zklamaně pokrčila rameny a zavolala tu dívku. Přišla a stoupla si vedle ní. Řekla Aillasovi: „Král Casmir jí nechal rozříznout jazyk a strašně jí ublížil.“

Ehirme hovořila; dívka bedlivě poslouchala a potom se otočila k Aillasovi a překládala: „Chce vědět, co se ti stalo.“

„Zavřeli mě do podzemního žaláře. Utekl jsem a chci najít svého syna.“

Ehirme mluvila; dívka jenom zavrtěla hlavou. Aillas se zeptal: „Co říkala?“

„Věci o králi Casmirovi.“

„Ehirme, kde je můj syn Dhrun?“

Chvíle nepochopitelného skřehotání, které dívka přeložila: „Neví, co se stalo. Poslala dítě ke své matce, tam do velkého lesa. Casmir vyslal družinu, ale přivezli holčičku. Takže ten chlapeček tam pořád ještě musí být.“

„A jak to místo najdu?“

„Jdi po Old Street, potom na východ na Little Saffield. Tam se potom vydej vedlejší cestou na sever do Tawn Timble a pak do vesnice Glymwode. Tam se budeš muset zeptat, kde bydlí dřevorubec Graithe a jeho žena Wynes.“

Aillas se podíval do váčku a vytáhl z něho šňůru růžových perel. Podal ji Ehirme, ta si je vzala bez zjevného nadšení. „Tohle byl Suldrunin náhrdelník. Až se dostanu do Troicinetu, pošlu pro tebe a své roky dožiješ v blahobytu a v co možná největší spokojenosti.“

Ehirme vydala hluboký kvákavý zvuk.

„Říká, že takový návrh je od tebe velmi šlechetný, ale že si není jistá, jestli muži budou chtít opustit půdu.“

„O tom si popovídáme později. Tady jsem jenom tulák Aillas a nemohu ti dát víc než svůj vděk.“

„Tak dobře.“

Když se den chýlil, dorazil Aillas do Little Saffield, tržního města u řeky Timble, které bylo postaveno na okrově šedém kameni. Uprostřed města našel Aillas hostinec U černého vola, kde se ubytoval na noc.

Ráno se vydal po cestě podél řeky Timble na sever, ve stínu topolů. Vrány kroužily nad poli a všem, kdo to mohli slyšet, dávaly zprávu o tom, že tam jde.

Slunce začalo propalovat ranní mlhu a hřálo ho do obličeje; pomalu už ztrácel tu strašnou bledost ze svého vězení. Jak kráčel, napadla ho podivná myšlenka: „Jednou se musím vrátit a navštívit svých dvanáct dobrých přátel…“ Pochmurně zavzdychal. Co to je za nápad! Vracet se do té tmavé díry! Nikdy… Počítal. Dneska Zerling spustí koš s jídlem a ten chudák člověk na dně jámy bude domněle mrtvý. Zerling to sdělí králi Casmirovi. Co na to král? Lhostejně pokrčí rameny? Trhne sebou proto, že se jedná o otce dítěte jeho dcery? Aillas se ztěžka usmál a jen tak pro zábavu si představoval, jak se asi bude vyvíjet budoucnost dál.

Krajina na severu končila v tmavém lese Tantrevalles. Jak se k němu Aillas blížil, krajina se měnila, byla stále příkřejší. Barvy jako by byly sytější a těžší, stíny byly důslednější a samy vytvářely podivné barvy. Řeka Timble stíněná vrbami a topoly tekla v impozantních meandrech; cesta zabočovala a vedla do města Tawn Timble.

V hostinci Aillas snědl talíř bobů a vypil kameninový džbánek piva.

Cesta do Glymwode vedla přes louky, stále blíž šeru lesa, chvílemi po jeho okraji, někdy kolem vzdáleného mlází.

Odpoledne Aillas s námahou došel do Glymwode. Majitel hostince U žlutého muže mu ukázal směr k domu dřevorubce Graithe. Zeptal se zmateně: „Co přivádí tolik urozených Udí ke Graithovi? Je přece úplně obyčejný muž, nic víc než dřevorubec.“

„Vysvětlení je úplně jednoduché,“ řekl Aillas. „Jistí vysoce postavení lidé z města Lyonesse chtěli v tichosti vychovat jedno dítě, pokud mi rozumíte, a pak si to rozmysleli.“

„Aha!“ Kradmo si hladil prstem nos. „Teď je to jasné. Ale stejně, taková dlouhá cesta jenom proto, aby se skryl prohřešek.“

„No! Urozené lidi nelze soudit selským rozumem!“

„To je teda pravda!“ prohlásil majitel hostince. „Žijou s hlavama v oblacích! Takže, cestu znáš. Nezacházej do lesa, hlavně ne po soumraku; mohl bys najít věci, které nehledáš.“

„Podle všeho se vrátím ještě před západem slunce. Budeš pro mě mít volnou postel?“

„Jo. Když nic lepšího, dostaneš aspoň slamník na půdě.“

Aillas odešel z hostince a po nějakém čase našel domek Graithe a Wynes: byla to malá chatrč o dvou místnostech postavená z kamení a dřeva s doškovou střechou na samotném kraji lesa. Hubený starý muž s bílými vousy se snažil roztít kládu klíny a palicí. Sporá žena v ručně upředené haleně a v šátku pracovala na zahradě. Když Aillas přicházel, oba se beze slova vztyčili a dívali se, jak se k nim blíží.

Aillas ze zastavil na zahrádce před domem a čekal, až ten muž a žena pomalu přijdou.

„Jste Graithe a Wynes?“ zeptal se Aillas.

Muž rezolutně přikývl. „Kdo jsi ty? Co chceš?“

„Poslala mě sem vaše dcera Ehirme.“

Oba dva ztuhli, dívali se na něj, nehybní jako sochy. Aillas ucítil psychický závan strachu. Řekl: „Nepřišel jsem proto, abych vám dělal potíže, právě naopak. Jsem Suldrunin manžel a otec našeho dítěte. Byl to chlapec, jmenoval se Dhrun. Ehirme mě sem poslala; vojáci krále Casmira přivedli děvče Madouc. Takže kde je můj syn Dhrun?“

Wynes se rozeštkala. Graithe zdvihl ruku. „Zklidni se, ženo, neudělali jsme nic špatného. Příteli, ať se jmenuješ jakkoli, řeknu ti, jak se věci mají. Naše dcera zakusila veliká muka. Opovrhujeme všemi, kdo jí způsobili bolest. Král Casmir si dítě odnesl; není k tomu co dodat.“

„Jenom tohle. Casmir mě uvěznil do hlubokého žaláře. Podařilo se mi odtud utéct, před nedávnem. Je mým nepřítelem stejně jako vaším a jednou to pozná sám. Chci jenom to, na co mám právo. Dejte mi mého chlapce nebo mi řekněte, kde ho mám hledat.“

„To není nic pro nás!“ volala Wynes. „Jsme staří; žijeme ze dne na den. Jestli nám umře kůň, jak budeme vozit dříví do vesnice? V zimě budeme mít hlad.“

Aillas sáhl do svého váčku a vyňal další věci, co patřily Suldrun: zlatý náramek osázený granáty a rubíny. K tomu přidal ještě pár zlatých korun. „Ted vám mohu pomoci jen takhle, ale aspoň se nebudete muset obávat hladovění. Povězte mi o mém synkovi.“

Wynes váhavě vzala zlato. „Dobře, řeknu ti o tvém synovi. Graithe šel do lesa nasekat otepi dříví. Já nesla dítě v košíku a položila jsem je na zem, když jsem sbírala houby. Byli jsme blízko Madling Meadow a víly z Thripsey Shee vymyslely neplechu. Vzaly chlapečka a do košíku položily vílí dítě. Nevšimla jsem si ničeho, až když jsem se natáhla, že to dítě vezmu do náruče a ono mě kouslo.

Pak jsem se podívala lépe a uviděla jsem zrzavou holku a poznala jsem, že v tom mají prsty víly.“

Graithe pokračoval: „Potom přijeli královští vojáci. Chtěli, abychom jim dali dítě a vyhrožovali nám smrtí, jestli to neuděláme. Tak jsme jim dali to podvržené dítě a řekli jsme si čert to vem.“

Aillas se zmateně díval z jednoho na druhého. Potom se otočil a zadíval se do lesa. Nakonec řekl: „Mohli byste mě odvést do Thripsey Shee?“

„Ale ano, můžeme tě tam dovést a jestli budeš nešika, tak ti přičarují hlavu ropuchy, jako to udělali ubohému honákovi Wilclawovi. Nebo ti roztancují nohy tak, že budeš navždycky tancovat po cestách a cestičkách. Tak dopadl jeden mladík Dingle, když ho nachytaly, jak se krmí jejich medem.“

„Nikdy víly neobtěžuj,“ řekla mu Wynes. „Buď vděčný, když tě nechají na pokoji.“

„Ale můj syn Dhrun! Co je s ním?“

KAPITOLA 18

V lese Tantrevalles i kolem něj bylo přibližně sto nebo snad i víc vílích království, v každém byl hrad, a ten patřil vždy jednomu kmeni. V Thripsey Shee na Madling Meadow, jenom o míli a kousek od okraje lesa, vládl král Throbius a jeho choť královna Bossum. Jeho království zahrnovalo Madling Meadow a tolik lesa, kolik odpovídalo jeho důstojnosti. V Thripsey bylo osmdesát šest nadpřirozených bytostí. Mezi nimi byli:

BOAB: bral na sebe podobu světle zelené mladé dívky s křídly luční kobylky a s tykadly. Nosil černý brk z ocasu krkavce a zaznamenával všechny události a obchody kmene na archy lisované z korunních plátků lilií.

TUTTERWIT: šotek, který rád navštěvoval lidská obydlí a dráždil kočky. Líbilo se mu také nakukovat do oken, sténat a dělat grimasy tak dlouho, až si ho někdo všiml; pak rychle zmizel.

GUNDELINE: štíhlá dívka úchvatné krásy se splývavými levandulovými vlasy a zelenými nehty. Gestikulovala, nadouvala se, hopsala, ale nikdy nemluvila a nikdo ji vlastně moc dobře neznal. Olizovala pylová zrnka z pestíků šafránu hrotem svého rychlého zašpičatělého zeleného jazyka.

WONE: ráda vstávala brzy, ještě před svítáním, a ochutnávala kapky rosy s nektarem vybraných květin.

MURDOCK: tlustý hnědý skřítek, který vydělával myší kůže a z jemného peří mladých sůviček tkal měkké šedé přikrývky pro vílí děti.

FLINK: kul vílí meče a využíval technik staré moci. Byl to velký chvastoun a často zpíval balady; oslavoval známý souboj, který on sám vybojoval se skřítkem Dangottem.

SHIMMIR: odvážně napodobovala královnu Bossum a tiše za ní poskakovala; napodobovala její trhavou chůzi. Ostatní víly seděly

přikrčené a držely si ruce pevně na ústech, aby zadržely smích. Královna Bossum se otočila a za trest jí dala na nos karbunkl.

FALAEL: ten se ukazoval jako světle hnědý šotek s chlapeckým tělem a dívčím obličejem. Falael byl veliký nezbeda a když vesničané přišli do lesa na jahody a ořechy, tak jim obvykle prováděl takové legrácky, že jim ořechy vybuchovaly a jahody se proměnily v ropuchy a brouky.

A pak tam ještě byla Twisk, která se obvykle zjevovala jako dívka s oranžovými vlasy a nosila šaty z šedého mulu. Jednou, když se brodila v mělkých vodách rybníku Tilhilvelly, překvapil ji troll Mangeon. Vzal ji kolem pasu a vynesl na břeh, strhal z ní šedé tylové šaty a chystal se k erotickému spojení. Při pohledu na jeho necudný úd, groteskně veliký a porostlý bradavicemi, propadla Twisk šílenému strachu. Škubala sebou a všelijak se kroutila, takže se jí dařilo mařit úsilí zpoceného Mangeona. Ale sil jí ubývalo a Mangeonova váha začala být nezvládnutelná. Pokusila se ochránit kouzlem, ale v rozrušení si dokázala vzpomenout jenom na kouzlo, kterým se hospodářská zvířata zbavovala vodnatelnosti. Použila tedy tohle kouzlo, když už si na jiné nedokázala vzpomenout, a ukázalo se, že je velmi účinné. Mangeonův úd se scvrkl, byl jako malý žalud a ztrácel se ve faldech jeho obrovského šedého břicha.

Mangeon zděšeně zařval, ale Twisk neprokázala ani známku výčitek svědomí. Mangeon vykřikl zlostně: „Ty dračice jedna, ublížila jsi mi dvojnásob, a to si odpykáš jak náleží.“

Odvedl ji na cestu lemovanou lesem. Na křižovatce postavil cosi jako pranýř a přivázal ji na něj. Nad hlavu jí umístil nápis: DĚLEJ SI SE MNOU, CO CHCEŠ a odstoupil. „Tady zůstaneš tak dlouho, dokud tři kolemjdoucí, ať už to jsou hňupové, chudáci, co nemají ani penny nebo velká hrabata, si s tebou neužijí. Tohle je trest, který jsem ti přichystal, abys v budoucnosti byla ochotnější k těm, co tě osloví u rybníka Tilhilvelly.“

Mangeon odešel a Twisk zůstala sama.

První, kdo šel kolem, byl rytíř sir Jaucinet z hradu Cloud v Dahautu. Zastavil koně a udiveně zíral. „’DĚLEJ SI SE MNOU, CO CHCEŠ’,“ četl. „Madam, proč strpíte takové pokoření?“

„Pane rytíři, nezvolila jsem si tohle utrpení sama,“ odpověděla Twisk. „Sama jsem se na pranýř do téhle polohy nepřivázala a ani jsem si nad hlavu nepřipevnila ten nápis.“

„Kdo to tedy udělal?“

„Troll Mangeon se mi takhle pomstil.“

„Pak ti tedy určitě pomohu uniknout jakýmkoli možným způsobem.“

Sir Jaucinet seskočil z koně, sundal si přilbu a ukázalo se, že je to gentleman s vlasy jako len a dlouhými kníry a že vypadá velmi pěkně. Pokusil se uvolnit pouta, kterými byla Twisk přivázána k pranýři, ale marně. Nakonec řekl: „Madam, nedaří se mi ta pouta uvolnit.“

„V tom případě,“ povzdechla Twisk, „se, prosím, řiďte podle nápisu. Pouta povolí až po třech takových spojeních.“

„To ale není galantní skutek,“ řekl sir Jaucinet. „Ale i tak dostojím svému slibu.“ Jak řekl, tak udělal, aby jí pomohl zbavit se pout.

Sir Jaucinet by byl zůstal, aby s ní trávil bezesnou noc a pomohl, pokud by ještě potřebovala, ale ona jej úpěnlivě žádala, aby odešel. „Ostatní kolemjdoucí by se tu nezastavili, kdyby vás tu viděli. Takže musíte jít, a to hned! Den už končí a já se chci dostat domů, ještě než přijde noc.“

„Tohle je opuštěná cesta,“ řekl sir Jaucinet. „Ale občas tudy projde nějaký tulák nebo malomocný a možná budete mít štěstí. Madam, přeji vám dobrý den.“

Sir Jaucinet si nasadil přilbu, vyhoupl se na koně a odejel.

Uběhla hodina, než se slunce sklonilo k západu. Tentokrát Twisk uslyšela pískání a uviděla vesnického chlapce, jak se vrací domů z pole. Jako sir Jaucinet se udivené zastavil, potom pomalu přistoupil blíž. Twisk se na něj smutně usmála. „Jak vidíš, pane, jsem tu přivázaná. Nemohu odtud odejít a nemohu se ti bránit, ať budeš chtít udělat cokoli.“

„Se mnou je to úplně jednoduchý,“ řekl ten pohůnek. „Ale nejsem dnešní a chci vědět, co je na tom nápisu.“

„Je tam: *Dělej, co chceš…*“

„Aha, tak to je v pořádku. Já si jen myslel, jestli tam není napsaná cena nebo jestli tam není něco o karanténě.“

Bez okolků zdvihl halenu a s hrubým gustem se spojil s Twisk. „A teď, madam, jestli dovolíš, spěchám domů, protože dneska máme k večeři slaninu a vodnici a z tebe jsem dostal hlad.“

Pohůnek zmizel a Twisk byla znepokojená blížící se nocí.

Jak se snášela tma, vkrádal se i chlad a hvězdy na obloze byly zastřené, takže noc byla černá. Twisk se choulila, celá se třásla a bylo jí špatně a s obavami naslouchala zvukům noci.

Hodiny ubíhaly pomalu. O půlnoci zaslechla Twisk jemný zvuk: tiché pomalé kroky na cestě. Kroky se zastavily a někdo, koho ve tmě neviděla, se zastavil, aby si ji prohlédl.

Přistoupil k ní a dokonce i svým vílím zrakem viděla Twisk jen vysokou siluetu.

Stoupl si před ní a dotkl se jí studenými prsty. Twisk promluvila třesoucím se hlasem:

„Pane? Kdo jste? Mohla bych znát vaše jméno?“

Postava neodpověděla. Celá rozechvělá hrůzou Twisk natáhla ruku a ucítila oděv. Byl to plášť, který pod dotekem ruky vydával znepokojivý zápach.

Ten člověk přistoupil blíž, vzal Twisk do chladné náruče, po tom objetí byla jen napůl při vědomí.

Ten člověk odcházel po cestě a Twisk ucítila pod nohama půdu, byla zneuctěná, ale volná.

Běžela tmou do Thripsey Shee. Mraky se roztrhaly a svit hvězd jí pomáhal nalézt cestu, a tak se dostala domů. Umyla se, jak nejlépe mohla a pak si šla odpočinout do své zelené sametové komnaty.

Víly, přestože nikdy nezapomínají na to, že jim někdo ublížil, jsou v neštěstí nezlomné, a Twisk celou tuhle záležitost brzy pustila z hlavy a vzpomněla si na to, až když jí začalo růst břicho.

Porodila rudovlasou holčičku, která dokonce už z koše z vrbového proutí, přikrytá peřinkou ze sovího peří, pohlížela na svět s předčasnou moudrostí.

Kdo – nebo co – byl její otec? Nejistota přinesla Twin bodavé znepokojení a z dítěte neměla vůbec žádnou radost. Jednou Wynes, dřevorubcova manželka, přinesla do lesa malého chlapečka. Twisk

neváhala ani chvíli, vzala to blonďaté dítě a na jeho místo položila tu podivně moudrou holčičku.

Tak se Dhrun, syn Aillase a Suldrun, dostal do Thripsey Shee a tak se Madouc, dítě podivného původu, dostala na Haidion.

Vílí děti jsou obvykle vzdorovité, mívají záchvaty vzteku a zloby. Dhrun, líbezné dítě s mnoha roztomilými povahovými rysy, okouzlil víly svou roztomilostí a zrovna tak lesklými blonďatými kudrnami, tmavě modrýma očima a pusinkou vždycky sešpulenou, jako by se už už chtěl rozesmát. Daly mu jméno Tippit, zasypaly ho polibky, krmily ho ořechy, nektarem květů a chlebem z travních semínek.

Víly jsou netrpělivé a neobratné; Dhrunova výchova pokračovala rychle. Naučil se poznávat květiny a podle vůně byliny, lezl po stromech a prozkoumal celou Madling Meadow, od Grassy Knoll až po Twankbow Water. Naučil se jazyk země a tajemství jazyka víl, který je tak často zaměňován za ptačí křik.

Čas ve vílí pevnosti ubíhá velmi rychle a za jediný lidský rok prožil Dhrun osm svých let. První polovina tohoto období byla šťastná a bezstarostná. V době, kdy by se dalo říci, že mu bylo pět let (takové určení bylo ale poněkud nejasné), zeptal se Twisk, ke které měl vztah jako ke shovívavé, až přihlouplé sestře: „Proč nemůžu mít křídla jako Digby a nemůžu taky lítat? Kdybys to mohla zařídit, to by se mi moc líbilo.“

Twisk seděla v trávě, na hlavě věnec z prvosenek. Udělala široké gesto. „Létání je pro vílí děti. Ty nejsi tak úplně vílí dítě, i když jsi můj rozkošný Tippit a já ti vpletu do vlasů tyhle prvosenky a bude ti to slušet mnohem víc než Digbymu, co má zlomyslný liščí obličej.“

Dhrun se nedal odbýt. „Ale stejně, když nejsem tak docela vílí dítě, kdo teda jsem?“

„No, jsi někdo hodně významný, to je jisté: možná princ z královského dvora; a tvoje skutečné jméno je Dhrun.“ Tohle se dověděla velmi podivným způsobem. Byla zvědavá, co se děje s její rudovlasou dcerou, vydala se tedy k chaloupce Graithe a Wynes a viděla, jak zrovna přijíždí družina krále Casmira. Potom se schovala

do došků a naslouchala, jak Wynes lamentuje nad ztraceným Dhrunem.

Dhruna ta zpráva ani trochu nepotěšila. „Myslím, že bych byl raději vílí dítě.“

„Budeme se na to muset podívat,“ řekla Twisk a vyskočila. „Teď jsi princ Tippit, pán všech prvosenek.“

Nějakou dobu bylo všechno jako dřív a Dhrun si tu nepříjemnou zprávu uložil hodně hluboko do své mysli. Koneckonců král Throbius vládne kouzelnou mocí a když ho hezky poprosí, mohl by z něj udělat vílí dítě.

V celém království měl jen jednoho nepřítele: byl to Falael s dívčím obličejem a chlapeckým tělem, jehož mysl překypovala důmyslným uličnictvím. Sestavil dvě armády myší a oblékl je do krásných uniforem. První armáda měla uniformy červené a zlaté, druhá modré a bílé se stříbrnými přilbami. Udatně pochodovaly proti sobě po louce a bojovaly velikou bitvu a víly z Thripsey Shee tleskaly udatným kouskům a oplakávaly mrtvé hrdiny.

Falael měl také hudební talent. Sestavil orchestr z ježků, lasiček, vran a ještěrek a naučil je hrát na hudební nástroje. Hráli tak dovedně a tak melodicky, že král Throbius dovolil, aby orchestr vystupoval při Velké pavaně u příležitosti jarního slunovratu. Hned potom se Falael orchestru nabažil. Vrány odletěly, dvě lasičky, co hrály na fagot, napadly ježka, který tloukl na buben s přílišnou horlivostí, a orchestr se rozpadl.

Falael potom z nudy proměnil Dhrunův nos v dlouhého zeleného úhoře, který sebou neustále vrtěl, takže Dhrun vypadal komicky. Běžel si k Twisk pro útěchu; ta si rozhořčeně stěžovala u krále Throbia. Ten dal všechno do pořádku a odsoudil Falaela k úplné tichosti na dobu jednoho týdne a jednoho dne. To byl pro užvatlaného Falaela smutný trest.

Když uplynula doba jeho trestu, mlčel ještě další tři dny z pouhé zarytosti. Čtvrtý den přišel za Dhrunem. „Trpěl jsem jenom kvůli tvému naschválu: já, Falael s mnoha vynikajícími vlastnostmi! Jsi teď zmaten mou nevolí?“

Dhrun promluvil uctivě: „Já ti ale nepřičaroval úhoře na nos, na to nezapomínej!“,

„Já to udělal jen z legrace a proč ty bys chtěl ohavit můj krásný obličej? Naopak, tvůj obličej je jako hrouda těsta se švestkami místo očí. Máš ho hrbolatý a je to místo hloupých myšlenek. Co bych taky mohl chtít od smrtelníka?“ Falael vítězoslavně vyskočil do vzduchu, udělal trojitý přemet a pomalu odcházel z louky.

Dhrun vyhledal Twisk. „Jsem skutečně smrtelný? Nemohu nikdy být jako víla?“

Twisk si ho chvíli prohlížela. „Ano, jsi smrtelný. Nikdy nebudeš moci být jako víla.“

Hned nato se Dhrunův život nepozorovaně změnil. Ta tam byla nevinnost starých časů; víly se na něj dívaly úkosem, každým dnem byl osamělejší.

Na Madling Meadow přišlo léto. Jednoho rána přišla Twisk k Dhrunovi a hlasem jako stříbrné zvonky mu řekla: „Čas se naplnil; musíš opustit naše království a vydat se svou cestou do světa.“

Dhrun ztuhl žalem, slzy se mu řinuly po tvářích. Twisk řekla: „Teď se jmenuješ Dhrun. Jsi synem prince a princezny. Tvoje matka není mezi živými a o tvém otci nevím nic, ale nemá smysl, abys ho hledal.“

„Ale kam půjdu?“

„Jdi po větru! Jdi, kam tě štěstěna povede!“

Dhrun se otočil a se slzami v očích odcházel.

„Počkej!“ zavolala Twisk. „Všichni se s tebou přišli rozloučit. Neodejdeš bez našich darů.“

Víly z Thripsey Shee, nechtěně zaražené, se loučily s Dhrunem. Král Throbius promluvil:

„Tippite nebo Dhrune, jak se teď jmenuješ, čas se naplnil. Jsi smutný, že musíš odejít, protože my všichni jsme tví skuteční věrní a drazí, ale brzy na nás zapomeneš a staneme se jenom září ohně. Až zestárneš, budeš se divit svým podivným snům z dětství.“

Víly z království se shromáždily kolem Dhruna, plakaly a smály se zároveň. Oblékly ho do hezkých šatů: tmavě zeleného kabátce se stříbrnými knoflíky, krátkých kalhot z pevného kepru, zelených podkolenek, černých bot, na hlavu dostal černou čapku do špičky se shrnutým okrajem a šarlatovým chocholem.

Kovář Flink dal Dhrunovi vílí meč. „Tenhle meč se jmenuje Dassenach. Poroste s tebou a vždycky bude vhodný pro tvou výšku postavy. Jeho ostří nikdy nemine cíl a do ruky ti vklouzne, kdykoli vyslovíš jeho jméno!“

Boab mu pověsil na krk medailónek. „Tohle je talisman proti strachu. Nos pořád tenhle černý kámen a nikdy neztratíš odvahu.“

Nismus mu přinesl dudy. „Tady je hudba. Když budeš hrát, podpatky budou tančit a nikdy nebudeš mít nouzi o veselou společnost.“

Král Throbius a královna Bossum políbili Dhruna na čelo. Královna mu dala malou peněženku se zlatou korunou, stříbrným florinem a měděnou pencí.

„Tohle je kouzelná peněženka,“ řekla mu. „Nikdy se nevyprázdní a když dáš někomu minci a budeš ji chtít zpátky, tak jenom poklepeš na peněženku a mince k tobě přiletí zpátky.“

„A teď se vydej odvážně na cestu,“ řekl král Throbius. „Jdi a neohlížej se, jinak budeš mít sedm let smůlu, protože jenom tak se musí odcházet z vílího království.“

Dhrun se otočil a vydal se přes Madling Meadow, oči upřené na cestu, kudy musí jít. Falael, který seděl poněkud stranou, se loučení neúčastnil. Teď za Dhrunem vyslal bublinu zvuku, kterou nikdo jiný neslyšel. Vznášela se přes louku a praskla u Dhrunova ucha, aby jej vylekala. „Dhrune! Dhrune! Okamžik!“

Dhrun se zastavil a ohlédl se, aby uviděl jenom prázdnou louku, nad níž se vznášela ozvěna Falaelova sarkastického smíchu. Kam se podělo království, kam se poděly besídky, pyšné standarty s plápolajícími praporci? K vidění byla jenom mohyla uprostřed louky s mohutným dubem na vrcholku.

S obavou se Dhrun odvrátil od louky. Skutečně na něj král Throbius sešle sedm let neštěstí, když za to mohl Falael? Vílí zákony byly často nepružné.

Letní mraky zakryly slunce a les potemněl. Dhrun ztratil směr a místo toho, aby putoval na jih k okraji lesa, šel nejprve na západ, potom postupně směrem severním a zacházel stále hlouběji do lesa: pod starými duby se zkroucenými kmeny a velikými větvemi, přes mechem obrostlé kamenné výchozy, mezi tichými potůčky

lemovanými kapradím a tak uplynul den. Když slunce zapadalo, udělal si lůžko z kapradí a když se setmělo úplně, ulehl a přikryl se další vrstvou kapradí. Dlouho byl vzhůru a naslouchal zvukům lesa. Ze zvířat strach neměl; ucítila by z něho vílí pach a nechala by jej v klidu spát. Lesem se ale mohla potloukat i jiná stvoření a když ho ucítí, co se pak stane? Dhrun nechtěl o takové možnosti přemýšlet. Dotkl se talismanu, který měl na krku. „Je to veliká úleva, že jsem chráněn před strachem," řekl si. „Jinak bych asi úzkostí nemohl spát."

Nakonec mu ztěžkla víčka a usnul.

Mraky se rozestoupily, půlměsíc plul po obloze a měsíční světlo prostupovalo listovím a dopadalo až na půdu lesa. Tak uplynula noc.

Za úsvitu se Dhrun probudil a posadil se ve svém hnízdě z kapradinového listí. Rozhlížel se kolem, potom si vzpomněl, že byl vypovězen z království. Seděl celý sklíčený, pažemi si objímal kolena a cítil se ztracený… Daleko v lese zaslechl ptačí křik a pozorně mu naslouchal… Byl to jenom pták, nebyla to vílí řeč. Dhrun vstal z lože a oprášil se. Nedaleko našel keříky hustě porostlé jahodami a dobře posnídal. Hned se mu zlepšila nálada. Možná to takhle bylo nejlepší. Protože neměl vílí původ, byl nejvyšší čas, aby si našel cestu do světa lidí. Nebyl snad koneckonců synem princezny a prince? Potřeboval jenom svoje rodiče najít a všechno bude v pořádku.

Bloumal po lese. Včera docela jistě špatně odbočil; takže který směr byl ten správný? Dhrun věděl jen málo o území, které obklopovalo les, ani se nenaučil číst směry podle slunce. Vydal se po úbočí a po chvíli došel k potoku, který vypadal zdánlivě jako cesta mezi břehy.

Dhrun se zastavil, rozhlížel se a poslouchal. Cesty znamenaly provoz; ale v lese to nemuselo znamenat nic dobrého. Možná by bylo rozumné přejít přes potok a pokračovat dál lesem, kudy nikdo nechodí. Na druhé straně cesta musí někam vést a když se bude chovat obezřetně, určitě se vyhne nebezpečí. A koneckonců, kde bylo nebezpečí, kterému by se nedokázal postavit a přemoci jej – s pomocí talismanu a dobrého meče Dassenachu?

Dhrun pohodil hlavou, vydal se po cestě, která směřovala na severovýchod a vedla jej stále hlouběji do lesa.

Šel dvě hodiny a objevil mýtinu posázenou švestkami a meruňkami; byly to šlechtěné stromy.

Dhrun přehlédl mýtinu. Zdála se pustá a tichá. Včely létaly kolem květů pryskyřníku, jetele a šruchy; nikde ani sebemenší příznak, že by tu někdo bydlel. Přesto se však Dhrun držel zpátky, odstrašovala ho celá spousta podvědomých varování. Zavolal: „Ty, komu patří toto ovoce, mě, prosím, poslouchej. Mám hlad; chtěl bych si vzít deset meruněk a deset švestek. Prosím, mohu si vzít?“

Ticho.

Dhrun zavolal: „Jestli mi to nezakážeš, budu ovoce považovat za dar, za který ti děkuji.“

Zpoza stromu vzdáleného třicet stop přihopsal troll s úzkým čelem a velkým červeným nosem, z něhož mu vyrůstal knír. Nesl síť a dřevěné vidle.

„Zloději! Zakazuji ti moje ovoce! Jestli si utrhneš ještě jednu jedinou meruňku, dáš mi svůj život! Já tě pak chytnu, nacpu tě meruňkami k prasknutí a prodám tě lidožravé obludě Arbogastovi! Za deset meruněk a deset švestek chci měděnou penci.“

„To je dobrá cena za ovoce, které by jinak přišlo vniveč,“ řekl Dhrun. „To ti moje díky stačit nebudou?“

„Za tvoje díky si nic nekoupím. Dej mi měděnou minci nebo se napas trávy.“

„No dobře,“ řekl Dhrun. Vyňal měděnou minci z peněženky a hodil ji trollovi, který spokojeně zabručel.

„Deset meruněk, deset švestek: nic víc. A jestli si budeš moc vybírat, bude to obrazem tvé hltavosti.“

Dhrun si natrhal deset meruněk a deset švestek, troll mu je počítal. Když uškubl poslední švestku, troll zakřičel: „Už dost. A jdi už!“

Dhrun šel po cestě a jedl ovoce. Když dojedl, napil se vody z potoka a pokračoval dál. Po půl míli se zastavil a poklepal na peněženku. Když se do ní podíval, byla tam ta pence zpátky.

Potok se rozšířil a vytvořil rybník stíněný čtyřmi majestátními duby.

Dhrun vytrhl ze země mladé bahničky a omyl jejich bílé kořeny. Našel řeřichu a divoký salát a připravil si z toho všeho chutné jídlo. Potom šel po cestě dál.

Potok ústil do řeky. Dhrun už nemohl pokračovat, musel jít buď přes potok nebo přes řeku. Všiml si pěkného dřevěného mostu, který se klenul přes potok, ale znovu z obezřelosti zůstal chvilku stát, než na něj vstoupil.

Nikoho neviděl, nezpozoroval ani sebemenší náznak toho, že by to byla soukromá cesta. „Když ne, tak je to jenom dobře," řekl si Dhrun. „Ale i tak bude lepší nejprve požádat o svolení."

Zavolal: „Hej ty, co hlídáš most! Chci přes něj přejít!"

Žádná odpověď. Dhrun však měl zato, že slyšel šustivé zvuky zpod mostu.

„Ty, co se staráš o most! Jestli mi zakážeš přejít, dej mi to vědět! Jinak přejdu přes most a zaplatím ti svými díky."

Z hlubokého stínu pod mostem vyskočil rozzlobený troll oblečený do purpurového barchetového pláště. Byl ještě ošklivější než ten troll předtím, na čele měl bradavice a boule. Čelo padalo dopředu jako převislá skála nad malým červeným nosem s nosními dírkami otočenými dopředu.

„Co je tohle za remcání? Proč jsi mě vzbudil?"

„Chci přejít most."

„Zkus jenom jednou nohou stoupnout na můj drahý most a dám tě do košíku. Abys mohl přejít tenhle most, musíš zaplatit stříbrný florin."

„To je ale hodně vysoký poplatek."

„To nevadí. Zaplať jako všichni slušní lidé nebo se obraťa jdi cestou, kterou jsi sem přišel."

„No, když musím, tak musím." Dhrun otevřel peněženku, vyndal stříbrný florin a hodil ho trollovi, ten zkusil jeho pravost zuby a pak si jej dal do váčku. „Jdi a příště netrop takový povyk."

Dhrun přešel přes most a šel dál po cestě. Po nějaké chvíli stromy prořídly a slunce ho začalo hřát do ramen, a to ho povzbudilo. Nakonec, nebylo to tak strašné být nezávislý! Zvláště s peněženkou, která umí vrátit všechny peníze utracené proti vlastní vůli. Dhrun

poplácal peněženku a mince se vrátila, byl na ní znát otisk trollových zubů. Dhrun šel dál a pískal si melodii.

Stromy znovu clonily cestu; na jedné straně se nad cestou příkře tyčil pahorek z houštiny kvetoucí myrty a bílé kaliny.

Najednou uslyšel překvapivý hluk. Na cestě za ním se objevili dva velcí černí psi, kteří slintali a vrčeli. Škrtily je řetězy. Pořád na ně útočili, škubali jimi, zdvihali je, skřípali zuby. Dhrun celý vyděšený poskočil, Dassenach v ruce, připraven se bránit. Opatrně ustupoval dozadu, ale když uslyšel hlasité vrčení dalších dvou psů, stejně divokých jako byli ti první dva, co mu vpadli do zad, musel uskočit, aby si zachránil život.

Byl v pasti mezi dvěma páry šílených zvířat, všechna měla obrovskou chuť přetrhnout řetěz a vrhnout se Dhrunovi po krku.

Dhrun se dotkl svého talismanu. „Je pozoruhodné, že se nebojím!“ řekl si chvějícím se hlasem. „No dobře, musím v sobě sebrat veškerou sílu a zabít tahle strašná stvoření!“

Zamával mečem Dassenachem.

„Psi, dávejte pozor! Jsem připravený ukončit vaše proklaté životy!“

Shora se ozvalo rozhodné volání. Psi ztichli a znehybněli, jen divoce vrčeli. Dhrun vzhlédl a uviděl domek postavený ze dřeva na převisu deset stop nad cestou. Na verandě stál troll, který vypadal jako směsice všeho odpudivého těch prvních dvou. Měl na sobě šaty barvy šňupavého tabáku, černé boty se železnými přezkami a podivný kónický klobouk posunutý na jednu stranu. Vykřikl rozzlobeně: „Zkus ublížit mým psům na vlastní nebezpečí! Zkus je jenom škrábnout a já tě svážu a předhodím tě Arbogastovi!“

„Poruč psům, aby mi uhnuli z cesty!“ vykřikl Dahrun. „Velmi rád půjdu dál v míru!“

„To není tak jednoduché! Vyrušil jsi je při odpočinku, mne také, jak sis tady pohvizdoval. Měl jsi tudy procházet tišeji! Takhle budeš muset zaplatit přísnou pokutu: zlatou korunu, a to hned teď!“

„To je moc, ale můj čas je drahý a zaplatit musím.“ Vytáhl zlatou korunu z peněženky a hodil ji nahoru trollovi, ten ji zdvihl a potěžkal v ruce. „No tak dobře. Myslím, že se musím obměkčit. Psi, místo!“

Psi odběhli do křoví a Dhrun se kolem nich protáhl, celý se chvěl. Běžel co možná nejrychleji dolů po cestě, dokud měl v sobě sílu, potom se zastavil, poklepal na peněženku a šel dál svou cestou.

Ušel míli a cesta se spojila se silnicí vydlážděnou hnědými cihlami. To je zvláštní, taková pěkná silnice v hloubi lesa, pomyslel si Dhrun. Protože bylo úplně jedno, kam půjde, vydal se vlevo.

Asi hodinu šel po cestě, zatímco sluneční paprsky pronikaly listovím ve stále nižším úhlu… Na chvilku se zastavil. Vzduch se chvěl: buch, buch, buch. Dhrun seskočil z cesty a schoval se za strom. Po cestě přicházela lidožravá obluda, klátila se ze strany na stranu na zahnutých nohách. Byla vysoká patnáct stop, ruce, trup i nohy měla plné svazků pevných svalů! Dopředu jí vystupovalo veliké břicho. Veliký plstěný klobouk stínil šedý obličej, mimořádně ošklivý. Na zádech ten netvor nesl proutěný košík a v něm byl pár dětí.

Kráčel dál po cestě a buch, buch, buch jeho kroků utichalo, jak mizel v dálce.

Dhrun se vrátil na cestu s mnoha pocity. Ten nejsilnější a nejpodivnější z nich způsobil podivné uvolnění v útrobách a čelist mu klesla. Strach? Určitě ne! Talisman ho chránil před takovou nemužnou emocí. Tak co tedy? Byla to jasná zlost, že lidožravý Arbogast může takhle pronásledovat lidské děti.

Dhrun se vydal za obludou. Nešel moc dlouho. Cesta vedla do nízkého kopce a potom se svažovala na louku. Uprostřed stálo Arbogastovo sídlo, byla to veliká ponurá stavba ze šedého kamene se střechou z měděných plátů.

Před ním byla obdělaná půda a rostlo tam zelí, pórek, vodnice a cibule a po straně rybízové keře. Tucet dětí ve věku od šesti do dvanácti let pracoval na zahradě pod ostražitým pohledem dozorčího, kterému mohlo být snad čtrnáct let. Měl černé vlasy, byl hubený a měl divný obličej: těžký a hranatý nahoře, potom se mu sešikmoval do liščích úst a malé špičaté brady. Měl rákosku upletenou z vrbového proutí, která byla na konci svázaná provazem. Občas zapráskal, aby povzbudil děti k větší horlivosti, jak mu velela jeho povinnost. Procházel zahradou a vydával rozkazy a vyhrožoval: „Takže, Arvile, jen si umaž ruce; nestyď se! Dneska se musí vytrhat

všechen plevel. Bertrudo, máš snad nějaké potíže? Vyhýbá se ti plevel? Tak honem! Ten úkol musí být splněn!… Pode, ne tak hrubě kolem toho zelí! Máš okopávat půdu, ne ničit rostlinu!“

Když zahlédl Arbogasta, zasalutoval. „Dobrý den, Vaše Veličenstvo; všechno je tu v pořádku. Když má Nerulf službu, není důvod k obavám.“

Arbogast obrátil koš a vysypal z něj dvě děvčata. Jedna byla blondýnka, druhá tmavovláska, oběma mohlo být tak dvanáct let.

Arbogast jim oběma zaklapl železný prstenec kolem krku. Místo aby mluvil, burácivě řval: „Tak, a teď utečte, jestli chcete zažít to, co ostatní!“

„Máte pravdu, pane, máte pravdu!“ zavolal Nerulf ze zahrady. „Nikdo se neodváží od vás odejít, pane! Kdyby to někdo zkusil, tak ho chytím, to se spolehněte!“

Arbogast si ho nevšímal. „Do práce!“ zařval na děvčata. „Mám rád dobré zelí; pamatujter si to!“ Vláčel se přes louku do sídla. Velké vstupní dveře se otevřely; vstoupil a dveře za ním zůstaly otevřené.

Slunce už kleslo nízko, děti pracovaly pomaleji. Dokonce ani Nerulfovy hrozby ani mávání rákoskou nepomáhalo. Po chvíli přestaly pracovat všechny děti, postávaly v hloučku a vrhaly kradmé pohledy směrem k sídlu. Nerulf zdvihl rákosku. „Seřadit se, pořádně! Pochodem v chod!“

Děti se seřadily do dvojstupu a pochodovaly k budově. Vstupní dveře se za nimi zavřely se zlověstným klapnutím, které se rozlehlo po celé louce.

Soumrak zastřel krajinu. Z oken po straně sídla se linulo žluté světlo lamp.

Dhrun přistoupil opatrně k sídlu, potom se dotkl talismanu, vyšplhal po drsné kamenné stěně k jednomu z oken, škvíry a trhliny ve stěně mu posloužily místo žebříku. Vyškrábal se na široký kamenný parapet. Okenice byly otevřené dokořán. Dhrun se pomaličku posouval dopředu, až přehlédl celou hlavní síň osvětlenou šesti lampami v úchytkách na stěně a plameny z velkého krbu.

Arbogast seděl u stolu, pil víno z cínového poháru. Na vzdáleném konci místnosti seděly děti u zdi a vyděšeně se na něj dívaly. V krbu byla mrtvola dítěte naplněná cibulí a svázaná

provazem. Opékala se nad plamenem na rožni. Nerulf otáčel rožněm a občas podléval maso olejem a šťávou. Ve velikém černém kotli se vařilo zelí a vodnice.

Arbogast pil víno a říhal. Potom si vzal diabolo, natáhl si nohy a jak se cívka pohybovala sem a tam, vydávala řehtavý zvuk. Děti seděly celé schoulené, dívaly se široce rozevřenýma očima a s pusami dokořán. Jeden malý chlapec začal fňukat. Arbogast na něj vrhl chladný pohled. Nerulf vykřikl okázale jemným a melodickým hlasem: „Ticho, Daffine!“

Za nějakou dobu Arbogast pojedl, kosti odhazoval do ohně a děti zatím jedly zelnou polévku.

Několik minut Arbogast popíjel víno, klímal a říhal. Potom se najednou na své židli otočil a upřeně se díval na děti, které se k sobě přitiskly. Daffin znovu zafňukal a Nerulf ho znovu okřikl, ale byl znepokojený stejně jako všichni ostatní.

Arbogast se natáhl do vysoké skříňky, vzal z ní dvě lahve a postavil je na stůl. První byla vysoká a zelená, druhá sražená a černo-purpurová. Potom na stůl postavil dva džbánky, jeden zelený a druhý purpurový, a do každého z nich nalil hlt vína. Do zeleného džbánku opatrně kápl ze zelené lahve a do purpurového kápl z černo-purpurové lahve.

Stoupl si; supěl a chrochtal a procházel místností. Odkopl Nerulfa do kouta, potom se zastavil a prohlížel si děti. Ukázal prstem. „Vy dvě, vystupte dopředu!“

Dvě děvčata, co je chytil ten den, celá rozechvělá odstoupila od stěny. Dhrun se díval přes okno, pomyslel si, že jsou obě moc hezké, hlavně ta světlovlasá, i když ta tmavovlasá byla možná o půl roku blíž k ženství.

Arbogast promluvil hlasem komicky šibalským a bodrým. „Tak, to bychom měli: párek pěkných mladých pipinek, výběrových a moc prima. Jakpak si říkáte? Ty!“ Ukázal na světlovlásku. „Jak se jmenuješ?“

„Glyneth.“

„A ty?“

„Farence.“

„Roztomilé, roztomilé. Obě jste okouzlující! Která bude ta šťastná? Tak dneska to bude Farence.“

Uchopil tmavovlásku, zdvihl ji do své veliké dvaceti-stopé postele.

„Svlíkni se!“

Farence začala plakat a úpěnlivě žádala o milost. Arbogast zlostně supěl a mísil zlobu a radost. „Dělej! Nebo ty šaty z tebe strhám, a pak nebudeš mít v čem chodit!“

Farence dusila vzlyky a vystoupila z šatů. Arbogast potěšené švitořil. „To je hezké pokoukání! Co je oku lahodnějšího než nahé děvče, stydlivé a jemnocitné?“ Šel ke stolu a vypil obsah purpurového džbánku. Okamžitě se zmenšil do velikosti podsaditého mocného trolla, nebyl vyšší než Nerulf. Bez váhání skočil na postel, odhodil své oblečení a pustil se do erotických hrátek.

Dhrun se na všechno díval oknem, kolena se mu podlamovala, krev mu tepala v hrdle. Odpor? Děs? Strach přirozeně ne, dotkl se vděčně talismanu. Nicméně ten pociť, ať už byl jeho původ jakýkoliv, jej podivně oslaboval.

Arbogast byl neúnavný. Dlouho potom, co už byla Farence úplně skleslá, ještě pokračoval. Nakonec padl na gauč se stenem uspokojení a hned usnul.

Dhruna opanovala odvaha a protože byla oddělena od strachu, ten úplně nezmizel. Spustil se na vršek Arbogastovy židle s vysokým opěradlem a skočil dolů na stůl. Vylil obsah zeleného džbánku na podlahu, dolil víno a dvě kapky z purpurové lahve. Potom vylezl zase zpátky na okno a schoval se za záclonu.

Noc míjela a oheň už dohasínal. Arbogast chrápal; děti byly zticha, jen občas někdo zakňoural.

Šedé ranní světlo postupně pronikalo okny. Arbogast se vzbudil. Chvíli zůstal ležet, potom seskočil na podlahu. Odešel, vyprázdnil se, potom se vrátil, šel ke krbu, rozfoukal oheň a přiložil. Když oheň začal hučet a praskat, šel ke stolu, vylezl na židli, uchopil zelený džbánek a polkl jeho obsah. Protože Dhrun do vína namíchal ty kapky, tak se Arbogast hned zmenšil, byl vysoký jenom jednu stopu. V ten okamžik Dhrun seskočil z okna na židli, na stůl, na podlahu. Uchopil meč a rozsekal tu cupitající a skřehotající kreaturu na kusy.

Jednotlivé kusy těla se kroutily a svíjely a hledaly způsob, jak se znovu spojit, a Dhrun musel sekat bez ustání. Glyneth k němu přiběhla, chytla čerstvě odsekané kusy masa a házela je do ohně, tam shořely na popel a tak je zničila. Mezitím Dhrun hodil hlavu do hrnce a plácal ji po temeni, protože se snažila uniknout z hrnce ven pomocí jazyka a zubů.

Ostatní děti přišly blíž. Dhrun si očistil meč do Arbogastova umaštěného plstěného klobouku a řekl: „Už se nemusíte bát, že vám ublíží. Je bezmocný."

Nerulf si olízl rty a vyskočil. „A kdo jsi, jestli se můžu zeptat?"

„Jmenuji se Dhrun; jsem náhodný kolemjdoucí."

„Aha." Nerulf se zhluboka nadechl a narovnal masitá ramena. Dhrun si pomyslel, že to je člověk, který ani trochu nevzbuzuje důvěru s těmi hrubými rysy, plnými ústy, špičatou bradou a úzkýma černýma očima. „Tak dobře," řekl Nerulf, „přijmi, prosím, můj obdiv. Mimochodem, já sám jsem chtěl přesně tohle udělat, měl jsem stejný plán. Ale i tak jsi odvedl slušnou práci. Tak, okamžik, já se chvilku zamyslím. Musíme to všechno znovu zařídit; jak bychom postupovali? Především musíme uklidit tenhle nepořádek. Pode a Hloude: hadry a vědra. A do práce; nechci tu vidět jedinou šmouhu. Dhrune, ty jim můžeš pomoci. Gretino, Zoel, Glyneth, Bertrudo: podívejte se do spižírny a připravte nám všem něco dobrého ke snídani. Lossamy a Fulpe: vyneste všechny Arbogastovy šaty a taky přikrývky a snad to potom tady nebude tak zapáchat."

Zatímco Nerulf rozdával další pokyny, vylezl Dhrun na stůl. Nalil víno do obou džbánků – do zeleného i purpurového, a do každého kápl z příslušné lahve. Spolkl zelený lektvar a hned vyrostl do výšky dvanácti stop. Skočil na podlahu a dal udivenému Nerulfovi železný kruh na krk. Ze stolu vzal purpurový džbánek a nacpal ho Nerulfovi do úst. „Pij!"

Nerulf se pokusil protestoval, ale neměl na vybranou.

„Pij!"

Nerulf polkl lektvar a scvrkl se do velikosti statného šotka, byl vysoký asi tak dvě stopy. Dhrun se chystal vrátit do své původní velikosti, ale Glyneth ho zadržela.

„Napřed nám sundej ty železné kruhy z krku."

Děti přistupovaly jedno po druhém k Dhrunovi. Nařízl kov ostřím Dassenachu, potom prstencem jednou dvakrát zakroutil a kov praskl. Když všechny děti osvobodil, zase se scvrkl do své původní velikosti. Velmi opatrně zabalil ty dvě lahve a dal si je do mošny. Ostatní děti si zatím našly tyče a mlátily Nerulfa se značnou dávkou uspokojení. Nerulf vyl, tančil, úpěnlivě prosil o milost, ale nikomu se ho nezželelo, až když byl celý černý a modrý od uštědřených ran. Na chvilku si Nerulf mohl odpočinout, dokud si některé z dětí nevzpomnělo na nějakou jeho hrubost a pak ho zase bily.

Děvčata prohlásila, že připraví bohatou hostinu se šunkou a klobásami, s rozinkami, tetřevím závinem, jemným chlebem a máslem a několika galony Arbogastova nejlepšího vína, ale nechtěla začít, dokud nebude z krbu vymeten popel a uklizeny kosti: bylo to příliš živé memento jejich poroby. Všichni pracovali s velikou chutí a brzy byla síň poměrně čistá.

V poledne se servírovalo.

Arbogastově hlavě se nějak podařilo nadzdvihnout se nad okraj hrnce, za který se zahákla zuby. Pokličku zvedla čelem a z temnoty uvnitř hrnce sledovala, jak se děti veselí nad tím nejlepším, co jeho spižírna může nabídnout. Když dojedly, všiml si Dhrun, že pokl ička z hrnce spadla a hrnec je prázdný. Vykřikl a všichni začali hledat ztracenou hlavu. Pode a Daffin ji objevili uprostřed louky. Pohybovala se tak, že zuby se vždycky zakousla do půdy. Dopravili ji zpátky k síni, na dvoře před ní postavili šibenici a tam na železný drát hlavu pověsili za vlasy, co měly barvu bláta. Na naléhání všech, že je to to nejlepší, co se dá udělat s jejich bývalým věznitelem, přinutil Dhrun hlavu, aby do červených úst přijala kapku zeleného lektvaru. Hlava tak nabyla své původní velikosti a dokonce ze sebe vypravila i několik rozkazů skřípavým hlasem, ale ty byly radostně opomíjeny.

Hlava se zděšeně dívala, jak děti snášejí pod šibenici otepi, a pak přinesly oheň z krbu, aby je zapálily. Dhrun vyňal dudy a hrál a děti tančily v kole. Hlava křičela a úpěnlivě prosila, ale nikdo s ní neměl slitování. Nakonec se proměnila v popel a lidožravá obluda Arbogast už nebyla.

Děti byly za celý den hodně unavené a shromáždily se v síni. Najedly se ovesné kaše a zelné polévky s dobrým křupavým chlebem a ještě pily Arbogastovo víno; potom se připravily ke spaní. Pár srdnatějších si vylezlo na Arbogastovu postel i přes ten odporný zápach; ostatní se natáhly před krbem.

Dhrun byl hodně unavený z toho, jak celou noc nespal; nehledě k tomu všemu, co za celý den udělal, a přesto nemohl usnout. Lehl si k ohni, hlavu si podepřel rukama a přemýšlel o svých dobrodružstvích. Moc se nebál. Možná těch sedm let neštěstí na něj nakonec nedolehne.

Oheň dohasínal. Dhrun šel pro dříví. Hodil ho na žhavé uhlíky a do komína vyletěly shluky červených jisker. Plameny vyšlehly a odrážely se v očích Glyneth, která byla také vzhůru. Přišla k Dhrunovi před krb. Seděli tam vedle sebe, objímali si kolena pažemi a dívali se do plamenů. Glyneth mluvila pološeptem chraplavým hlasem: „Nikdo se ani neobtěžoval poděkovat ti za to, žes nám zachránil život. Já to teď tedy dělám. Děkuji ti, drahý Dhrune. Jsi galantní, milý a pozoruhodně statečný.“

Dhrun řekl zádumčivě: „Doufám, že jsem galantní a milý, protože jsem synem prince a princezny, ale co se týče statečnosti, tak tu, počestně prohlašuji, postrádám.“

„To je úplný nesmysl! Jen někdo hodně statečný může udělat to, co jsi udělal ty.“

Dhrun se hořce zasmál. Dotkl se svého talismanu. „Víly věděly o mé bázlivosti a daly mi tenhle amulet odvahy; bez něj bych se neopovážil.“

„Tím si nejsem tak úplně jistá,“ řekla Glyneth. „Ať máš anebo nemáš amulet, myslím, že jsi hodně odvážný.“

„To se dobře poslouchá,“ řekl Dhrun smutně. „Kéž by to tak bylo.“

„Na tom nezáleží. Proč ti daly víly takový dárek nebo vůbec nějaký dárek? Obvykle nejsou tak šlechetné.“

„Žil jsem s vílami celý život v Madling Meadow. Před třemi dny mě vyhostily, i když mě mnohé z nich měly moc rády a daly mi dárky. Byla tam jedna nebo dvě, co mi přály jen to nejhorší a

podvedly mě tak, že jsem se ohlédl, když jsem od nich odcházel, takže mi to přinese sedm let neštěstí.“

Glyneth vzala Dhruna za ruku a přiložila si ji ke tváři. „Jak mohou být tak kruté?“

„Udělal to výhradně Falael, který žije právě proto, aby dělal takovéhle naschvály. A co ty? Proč jsi tady?“

Glyneth se smutně usmála do ohně.

„To je bezútěšný příběh. Chceš ho doopravdy slyšet?“

„Jestli mi to chceš říct.“

„Vynechám ty nejošklivější věci. Žila jsem v Severním Ulflandu, u města Throckshaw. Můj otec byl venkovský šlechtic. Žili jsme v krásném domě s prosklenými okny a s péřovými postelemi a s kobercem na podlaze v salónu. Snídali jsme vejce a ovesnou kaši, k obědu jsme mívali klobásy a pečená kuřata a k večeři dobrou polévku se zeleninovým salátem ze zahrádky.

Zemi vládl hrabě Julk z hradu Sfeg; vedl válku se Skay, kteří se už usadili v přílivovém pobřežním pásmu. Na jih od Throckshaw je Poelitetz: to je průjezd skrz Teach tac Teach do Dahautu a je to místo, po kterém Skaové baží. Skaové na nás vždycky vyvíjeli nátlak, hrabě Julk je vždycky odrazil. Jednou do Throckshaw přijelo sto rytířů Skaů na černých koních. Muži z města vzali zbraně a odrazili je. Po týdnu přijela armáda o pěti stech mužích na černých koních z pobřeží a Throckshaw dobyla. Zabili mého otce i matku a vypálili náš dům. Já jsem se schovala na seně se svou kočkou Pettis a dívala jsem se, jak jezdí sem a tam a křičí jako démoni. Vévoda Julk přijel se svými rytíři, ale Ska ho zabil, dobyl venkov a dost možná i Poelitetz.

Když Skaové odjeli z Throckshaw, vzala jsem několik stříbrných mincí a s Pettis jsem utekla.

Dvakrát mě skoro chytili tuláci. Jednou v noci jsem se odvážila jít do staré stodoly. Ucítil mě veliký pes a štěkal na mě. Moje udatná Pettis nechtěla utéct a na vetřelce zaútočila. Zaplatila za to životem. Farmář prohledával stodolu a objevil mě. On a jeho žena byli moc hodní a vytvořili mi domov. Byla jsem docela spokojená, i když jsem tvrdě pracovala ve sklepě a také při mlácení obilí. Ale jeden z jejich synů mě začal obtěžovat a dělal mi nemravné návrhy. Už nikdy jsem

se neodvážila vstoupit sama do stodoly ve strachu, že mě tam najde. Jednou šlo kolem procesí. Říkali si *Svědkové Starého Gomaru*[24] a byli na cestě na oslavu do Godwyne Foiry, což byly trosky kapitolu Starého Gomaru, na kraji Velkého lesa, přes Teach tac Teach a do Dahautu. Přidala jsem se k nim a odešla jsem ze statku.

Bezpečně jsme přešli přes hory a dostali jsme se do Godwyne Foiry. Rozbili jsme tábor na okraji trosek a všechno bylo v pořádku až do dne před Svatojánskou nocí, když jsem se dověděla o oslavách a o tom, co se ode mne očekává. Muži měli na sobě kozí rohy a ocasy, jinak nic. Namalovali si obličeje namodro a nohy nahnědo. Ženy si zaplétaly jasanové listy do vlasů a na sobě měly pás s dvaceti čtyřmi jeřabinami. Pokaždé, když žena obcovala s některým z mužů, odloupl si jednu bobuli a ta žena, které jako první v pase nezbyla jediná jeřabina, byla prohlášena za ztělesněnou bohyni lásky Sobh. Řekli mi, že nejméně šest mužů najednou se na mě chystá, i když ještě nejsem úplně žena. Utekla jsem z tábora a ukryla jsem se v lese.

Prožila jsem mockrát hrůzu, mockrát se mi skoro podařilo utéci a nakonec mě polapila jedna čarodějnice a prodala mě Arbogastovi a zbytek už znáš.“

Seděli mlčky, dívali se do ohně. Dhrun řekl: „Mohl bych putovat s tebou, ale nesu si břemeno sedmi nešťastných let a bojím se, abys je nesdílela se mnou.“

Glyneth nachýlila hlavu na Dhrunovo rameno. „Budu moc ráda, když to tak bude.“

Dlouho do noci si vyprávěli, oheň znovu dohoříval. Všude bylo ticho přerušované jen ťapáním shora, Glyneth říkala, že to jsou duchové mrtvých dětí, kteří běhají po střeše.

Ráno se děti nasnídaly, potom se vrhly do Arbogastova pokoje, tam našly zásuvku plnou drahokamů, pět košů naplněných zlatými korunami, sadu nádherných stříbrných misek na punč, na nichž byly vyryté složité mýtické výjevy, a tucty dalších pokladů.

Chvíli děti skotačily a hrály si s tím bohatstvím a představovaly si, že jsou samy majiteli rozlehlých statků a dokonce i Farence našla zalíbení ve kře.

[24] Gomar: staré království sestávající ze Severních Hybras a ze Západních ostrovů.

Celé odpoledne si děti mezi sebe spravedlivě rozdělovaly bohatství, jenom Nerulf nedostal nic.

K večeři měly pórek, husu, bílý chléb s máslem a hustý puding s vinnou omáčkou, potom se sesedly ke krbu, louskaly oříšky a usrkávaly osvěžující nápoje. Daffin, Pode, Fulp, Arvil, Hloude, Lossamy a Dhrun byli chlapci a ještě ten morous skřet Nerulf. Děvčata byla Gretina, Zoel, Bertrude, Farence, Wiedelin a Glyneth. Nejmladší ze všech dětí byli Arvil a Zoel, nejstarší, kromě Nerulfa, Lossamy a Farence.

Čtyři hodiny si povídali o tom, v jaké jsou situaci a o nejlepším způsobu, jak se dostat z lesa Tantrevalles na obydlený venkov. Zdálo se, že Pope a Hloude znají celou krajinu nejlépe ze všech. Říkali, že nejlepší by bylo, kdyby se vydali po cihlami vydlážděné cestě na sever k první řece, která se musí nutně vlévat do Murmeil. Pak by měli jít podél Murmeil do otevřené krajiny Dahaut nebo možná by při troše štěstí mohli najít nebo koupit člun nebo si dokonce postavit vor. „S tím bohatstvím, které máme, si samozřejmě můžeme koupit člun a plout v klidu a pohodlně po proudu do Gehadion Towers nebo když budeme chtít až do Avallonu.“ Takový názor měl Pode.

Nakonec hodinu před půlnocí si všichni lehli a usnuli: všichni kromě Nerulfa, ten seděl ještě další dvě hodiny a mračil se do řeřavého uhlí.

KAPITOLA 19

Děti se připravovaly na cestu a před dveře do zámku si přivezly Arbogastův kočár, dobře naolejovaly nápravy lojem a naložily své poklady. Napříč přes nápravy přivázaly tyče tak, aby devět dětí mohlo táhnout a další tři tlačit zezadu. Jenom Nerulf nemohl pomáhat, ale všichni si mysleli, že by stejně ani pomáhat nechtěl, protože v kočáře nebylo nic, co by mu patřilo. Děti daly sbohem Arbogastově sídlu a vydaly se po cestě z hnědých cihel. Den byl svěží; vítr přivanul přes les od Atlantiku na sto oblaků. Děti s chutí tlačily a tahaly vůz po cestě docela rychle a Nerulf za nimi v prachu běžel, jak dokázal nejrychleji. V poledne se zastavily, aby poobědvaly chléb, maso a silné hnědé pivo, potom pokračovaly v cestě na sever a východ.

V pozdním odpoledni je cesta dovedla na mýtinu porostlou vysokou travou a šesti nepříliš dobře vyhlížejícími jabloněmi. Na jedné straně byly rozvaliny malého opatství, které zde postavili křesťanští misionáři v době první vášnivé vlny přílivu víry. I když střecha byla propadlá, stavba alespoň trochu připomínala přístřeší. Děti rozdělaly oheň a připravily si jídlo z ovadlých jablek, pojedly chléb a sýr s řeřichou a napily se vody z nedalekého potoka. Udělaly si lůžka z trávy a vděčně odpočívaly po celodenní práci. Všechny byly šťastné a spokojené. Zdálo se, že štěstěna je na jejich straně.

Noc uplynula bez problémů. Ráno se všichni připravili na další cestu. Nerulf přistoupil k Dhrunovi, hlavu skloněnou a paže sepjaté na hrudníku. „Pane Dhrune, dovol, abych ti řekl, že trest, který jsi mi vyměřil, jsem si zasloužil. Nikdy jsem si neuvědomoval svoji domýšlivost, dokud jsem k tomu nebyl přinucen. Ale teď mi byly mé chyby odhaleny do nejmenších podrobností. Věřím, že jsem už dostal co proto a že je ze mně jiný člověk, slušný a úctyhodný. Proto tě žádám, abys mi vrátil moji přirozenou podobu, abych mohl také pomoci tlačit vůz. Z celého toho pokladu nechci nic, nic si ani

nezasloužím, ale chci pomoci ostatním, aby se se svými cennostmi dostali do bezpečí. Máš-li pocit, že nemůžeš vyhovět mojí žádosti, pochopím to a nebudu v mysli chovat nijakou zášť. Koneckonců byla to jenom moje chyba. Jsem strašně unavený, jak běžím celý den v prachu, jak nejrychleji dokážu, zakopávám o kamení a bojím se, že se utopím v kalužích. Co mi na to řekneš, sire Dhrune?“

Dhrun poslouchal bez jakéhokoli soucitu. „Počkej, dokud se nedostaneme někam k lidem do bezpečí, potom ti vrátím tvoji původní velikost.“

„Sire Dhrune, ty mi nevěříš?“ vykřikl Nerulf. „V tom případě se rozloučíme teď a tady, protože já už nepřežiju další den, kdy budu muset běžet a poskakovat za kočárem. Pokračujte dál po cestě k velké Murmeil a potom jděte po jejím břehu do Gehadion Towers. Přeji vám všem hodně štěstí! Já budu pokračovat svým tempem.“ Nerulf si otřel oči špinavým hřbetem ruky. „Možná se někdy budete bavit na karnevalu ve svých krásných šatech a náhodou vám zrak padne na skrčka, co tluče na buben nebo dělá směšné kousky. Jestli tomu tak skutečně bude, nelitujte, prosím, pence, protože by to mohl být váš starý známý Nerulf – pokud mě samozřejmě nesežere zvěř v Tantrevalles.“

Dhrun dlouho přemýšlel. „Lituješ upřímně toho, jak jsi se choval?“

„Opovrhuji sebou!“ křičel Nerulf. „Na toho starého Nerulfa se dívám s opovržením!“

„V tom případě není důvod, abych ten trest prodlužoval.“ Dhrun vylil kapku ze zelené lahve do pohárku vody.

„Vypij to, nabudeš své normální podoby, staň se skutečným přítelem nás všech a možná nakonec i něco získáš.“

„Děkuji, sire Dhrune!“ Nerulf vypil obsah pohárku a nabyl své dřívější statnosti. V okamžení skočil na Dhruna, povalil ho na zem, vytrhl mu meč Dassenach a připjal si ho za pas. Pak vzal zelenou a purpurovou lahev a mrštil jimi o stěnu, takže se roztříštily a celý jejich obsah přišel vniveč. „Už bylo dost těchhle hloupostí,“ řekl Nerulf. „Zase jsem největší a nejsilnější a znovu mám svou moc.“ Kopl do Dhruna. „Vstaň!“

„Říkal jsi, že lituješ, jak jsi se dřív choval!“ křičel Dhrun rozhořčeně.

„To je taky pravda! Nebyl jsem dost tvrdý. Dovolil jsem příliš volnosti. Teď to bude všechno jinak. Ke kočáru nastoupit, všichni!“

Vyděšené děti se shromáždily u kočáru a čekaly, až si Nerulf utne olšový prut a na jeho konec přiváže tři provázky, aby si tak udělal bič.

„Seřaďte se!“ vyštěkl Nerulf. „A rychle! Pode, Daffine, vysmíváte se mi snad? Chcete si vyzkoušet bič? Ticho! Všichni bedlivě poslouchejte, co říkám! Nic nebudu opakovat.

Především, jsem váš pán a vy všichni budete plnit moje rozkazy.

Za druhé, celý poklad patří mně. Každý drahokam, každá mince, každý střep.

Za třetí, cílem naší cesty je Cluggach v Godelii. Keltové kladou mnohem méně otázek než Dautové a nestrkají nos do cizích věcí.

Za čtvrté,“ – Nerulf na chvíli ztichl a nepříjemně se usmál – „když jsem byl bezmocný, vzali jste klacky a bili jste mě. Pamatuji si každou ránu a jestli ti, kdo mě tloukli, teď mají podivné svědění na kůži, pak je jejich předtucha správná. Ukažte holé zadky! Rány budou svištět a budete mít pořádná jelita!

To je všechno, co jsem chtěl říct, a velmi rád vám odpovím na všechny otázky.“

Nikdo nepromluvil, Dhrunovi bleskla myslí neveselá myšlenka: sedm let sotva začalo ubíhat, ale už na něj s pomstychtivou silou dopadlo neštěstí.

„Tak všichni na svá místa u kočáru!

Dneska pojedem pořádnou rychlostí! Ne jako včera, to jste se flákali a loudali.“

Nerulf vylezl na vůz a udělal si pohodlí.

„A jedem! Svižně! Hlavy sklonit a šlápnem do toho!“ Zapráskal bičem. „Pode! Nepumpuj tak lokty! Daffine! Otevři oči; vyklopíš nás do strouhy! Dhrune, s větší ladností, ukaž nám pěkný elegantní krok! A jedeme krásným ránem, je to šťastný čas pro nás všechny!… Ale, ale! Proč polevujete? Hlavně vy, holky, utíkáte jako slepice!“

„Jsme unaveni,“ prudce oddechovala Glyneth.

„Tak brzy? No, možná jsem přecenil vaši sílu, to se tady odtud stane hned. A hlavně u tebe; nechci, abys moc ochabla, protože dneska v noci pro tebe budu mít jiný druh námahy. Ha, ha! Potěšte toho, kdo má bič! Tak jen dopředu, poloviční rychlostí.“

Dhrun využil okamžiku, aby pošeptal Glyneth: „Neboj se, neublíží ti. Ten kouzelný meč patří mně a na můj rozkaz se ke mně vrátí. V pravý čas ho zavolám a on bude bezmocný.“

Glyneth malomyslně přikývla.

Uprostřed odpoledne cesta začala stoupat do nízkých kopců a dětem ubývaly síly pod tíhou vozu, pokladu a samotného Nerulfa. Ten nejdřív práskal bičem, potom sesedl a nakonec pomáhal tlačit vůz nahoru na vysoký hřeben. Mezi cestou a břehem jezera Lingolen byl sice krátký, ale velmi příkrý úsek. Nerulf pokácel čtyřicet stop vysoký kmen borovice a připevnil jej k zadní části vozu, a tak se jim podařilo svah překonat.

Dostali se na bažinu mezi jezerem a tmavými kopci, nad nimiž se sklánělo slunce.

Z bažiny vystupovalo několik ostrůvků, jeden z nich posloužil jako útočiště tlupě banditů. Jejich pozorovatelé si už vozu všimli a teď vylezli ze skrýše. Děti se rozprchly na všechny strany. Když bandité objevili kořist na voze, upustili od myšlenky na pronásledování dětí.

Dhrun a Glyneth prchali spolu po cestě směrem na východ. Běželi tak dlouho, až se jim svíral hrudník a měli křeče v nohou, pak upadli do vysoké trávy u cesty, aby si trochu odpočinuli.

Za chvíli vedle nich do trávy klesl další prchající –Nerulf.

Dhrun si povzdechl. „Sedm let neštěstí; bude to pořád takhle špatné?“

„Nech si ty drzosti!“ zasyčel Nerulf. „Pořád ještě velím já, jestli ti to není jasný. A teď, vstávat!“

„A proč? Jsem unavený.“

„To nevadí. Přišel jsem o svůj veliký poklad. A je docela možné, že jste si pár drahokamů schovali u sebe. Tak šup na nohy! A ty taky, Glyneth!“

Dhrun a Glyneth pomalu vstali. V Dhrunově mošně našel Nerulf starou peněženku a vysypal si do ruky její obsah. Znechuceně zabrumlal. „Koruna, florin a penny: ale i tak lepší než nic.“ Odhodil starou peněženku na zem. S tichou důstojností ji Dhrun zvedl a uložil ji zpátky do mošny.

Nerulf prohledal Glyneth. Rukama jezdil po mladém svěžím těle, ale nenašel nic cenného. „Tak, jdeme dál. Třeba se nám podaří najít někde místo na přenocování.“

Všichni tři šli spolu dál po cestě, ohlíželi se, jestli je někdo nepronásleduje, ale nebylo vidět nikoho. Les zhoustl a potemněl. Přesto, že byli velmi unaveni, šli ti tři dál docela rychle a náhle se ocitli znovu na otevřeném prostranství u bažiny.

Zapadající slunce zpoza kopců osvětlovalo spodní strany oblaků, které pluly nad jezerem. Ty pak odrážely neskutečné tmavě zlaté světlo na bažinu.

Nerulf si všiml malého ostrohu, byl to skoro ostrov, který vystupoval padesát yardů do bažiny, na nejvyšším bodě rostla smuteční vrba. Nerulf se podíval na Dhruna výhružně. „Glyneth a já tam přenocujeme,“ oznámil mu. „Ty běž jinam. Jdi hned a nikdy se nevracej. A považuj za štěstí, že ses mi nemusel zpovídat z toho, jak jsi mě bil. Jdi!“ Odešel na okraj mokřiny a Dhrunovým mečem začal sekat rákosí, aby mohl připravit lůžko.

Dhrun poodešel o několik yardů a zastavil se, aby se zamyslel. Kdykoli mohl získat Dassenach zpátky, ale nebylo by to k ničemu. Nerulf by utekl jen tak daleko, aby si našel zbraň: veliké kameny, dlouhý klacek nebo si jenom mohl stoupnout za strom a vyzvat Dhruna, aby šel k němu. V každém případě by Nerulf se svou výškou a silou Dhruna přemohl a kdyby chtěl, tak by ho zabil.

Nerulf vzhlédl. Uviděl Dhruna a vykřikl: „Neřekl jsem ti snad, že máš jít pryč?“ Rozběhl se za Dhrunem, ten se hned vytratil do řídkého lesa. Našel tam uschlou větev, ulomil ji a udělal si z ní pořádný kyj čtyři stopy dlouhý. Pak se vrátil na mokřinu.

Nerulf se brodil vodou tam, kde rostlo husté a jemné rákosí. Dhrun dal Glyneth znamení. Přiběhla k němu a on jí ve spěchu řekl, co a jak.

Nerulf vzhlédl a viděl, jak tam ti dva spolu stojí.

„Co tady děláš? Řekl jsem ti, že máš odejít a už se nikdy nevracet! Tys neuposlechl mého rozkazu a já tě odsuzuji k smrti.“

Glyneth viděla, jak se něco z mokřiny za Nerulfem zdvihlo. Vykřikla a ukázala prstem.

Nerulf se pohrdavě rozesmál. „Myslíš si, že se nechám napálit takovým starým trikem? Jsem víc –“ Ucítil, jak se ho někdo jemně dotkl na paži, podíval se a uviděl dlouhoprstou šedivou ruku s vyboulenými klouby a s vlhkou a studenou kůží. Nerulf ztuhl. Potom se jakoby proti své vůli ohlédl, aby shledal, že stojí tváří v tvář heceptorovi. Tlumeně zavřískal, ustoupil o kousek dozadu a mával mečem Dassenachem, s nímž sekal rákosí.

Dhrun a Glyneth odešli z břehu jezera na cestu, tam se zastavili a ohlédli se.

V bažině Nerulf pomalu couval od blížícího se heceptora, který mu hrozil vztyčenými pažemi, ruce a prsty mířily k Nerulfovi. Nerulf se pokusil bránit se mečem a poranil heceptorovi rameno, ten zasténal a smutně ho pokáral.

Čas se naplnil. Dhrun zavolal: „Dassenachu! Ke mně!“

Meč se vytrhl Nerulfovi z prstů a letěl přes bažinu do Dhrunovy ruky. Dhrun jej v klidu zasunul do pochvy. Heceptor se naklonil, sevřel Nerulfa a odnášel ho si do bahna. Nerulf křičel.

Dhrun a Glyneth vylezli na travou porostlý pahorek nedaleko cesty; všude už byla tma a na nebi svítilo hodně hvězd. Natrhali si plnou náruč trávy, udělali si příjemné lože a celí unavení si lehli. Půl hodiny se dívali na hvězdy, veliké a bílé. Po chvíli se jim chtělo spát, schoulili se k sobě a spali tvrdě až do rána.

Za dva dny cestování, kdy se nestalo nic výjimečného, dorazili k široké řece, o které se Glyneth domnívala, že to musí být v každém případě Murmeil. Veliký kamenný most se klenul přes řeku, stará cihlová cesta tu končila.

Než vstoupili na most, Dhrun třikrát zavolal na výběrčího poplatků, ale nikdo se neukázal a most přešli bez problémů.

Za řekou byly tři cesty. Jedna vedla na východ podél řeky, druhá směřovala proti proudu kolem řeky, třetí odbočovala na sever, jako by nevěděla přesně, kde je její cíl.

Dhrun a Glyneth se vydali směrem na východ a po dva dny putovali podél řeky půvabnou krajinou. Glyneth se rozradostnila nad krásným počasím. „Jen si pomysli, Dhrune! Kdybys skutečně měl mít smůlu, tak bychom promokli na kůži a mrazem bychom prokřehli až na kost.“

„Kéž bych tomu mohl věřit!’

„O tom není sebemenší pochyby. A podívej se tamhle na ty nádherné bobule! Je akorát čas k jídlu! Není to snad štěstí?“

Dhrun se chtěl nechal přesvědčit. „Zdá se, že ano.“

„Určitě! Už nebudeme mluvit o prokletí.“ Glyneth běžela k houštině, která lemovala malý potůček blízko místa, kde ze svahu dolů vtékal do Murmeil.

„Počkej!“ vykřikl Dhrun, „nebo skutečně poznáme, co je to smůla!“ Zavolal: „Je tu někdo, kdo by nám chtěl zakázat tyhle bobule?“

Nikdo jim neodpověděl, a tak se dosytosti najedli ostružin.

Na chvíli si lehli do stínu a odpočívali. „Teď, když už jsme skoro z lesa venku, je čas, abychom si udělali plány,“ řekla Glyneth. „Už jsi přemýšlel o tom, co budeme dělat?“

„Ano. Budeme putovat po kraji a hledat mého otce a matku. Jestli jsem opravdu princ, budeme žít na zámku a já budu trvat na tom, aby i z tebe byla princezna. Budeš nosit krásné šaty, jezdit v kočáře a budeš mít další kočku, takovou, jako byla Pettis.“

Glyneth se smála a políbila Dhruna na tvář. „Chtěla bych žít na zámku. Určitě najdeme tvého otce i matku, protože na světě zase není tak moc princů a princezen!“

Glyneth byla ospalá. Víčka jí klesla a ona usnula. Dhrun neměl stání a vydal se na průzkum cesty, která vedla kolem potoka. Ušel sto stop a ohlédl se zpátky. Glyneth pořád spala. Ušel dalších sto stop a šel ještě dál. Les se zdál velmi tichý; rostly tu majestátně vysoké stromy, takhle vysoké stromy Dhrun nikdy v životě neviděl. Vytvářely světle zelenou klenbu.

Cesta vedla přes malý skalnatý pahrbek. Dhrun šplhal nahoru a pak uviděl jezírko ukryté ve stínu těch velikých stromů. Pět nahých dryád se brodilo v mělčině jezírka: byla to štíhlá stvoření s růžovými ústy a dlouhými hnědými vlasy, měly malá prsa, štíhlá stehna a

nevyslovitelně krásné obličeje. Tak jako víly, ani dryády neměly žádné ochlupení, tak jako u víl, i u nich se zdálo, že jsou z látky lehčí než krev, maso a kosti.

Chvilku na ně Dhrun uchváceně koukal; potom se najednou lekl a ustoupil dozadu.

Uviděly ho. Zvonivé hlásky, jak se ho polekaly, mu dolehly k uším. Po břehu byly nedbale porozházené stužky, které svazovaly jejich hnědé vlasy. Ležely skoro u Dhrunových nohou; smrtelník, který se chytil do takových stužek, byl v moci dryád a musel už navždycky sloužit jejich rozmarům, ale o tom Dhrun nic nevěděl.

Jedna z dryád střík la na Dhruna vodu. Viděl kapky, jak letí vzduchem a třpytí se ve slunci, tam se přeměnily ve zlaté včely, ty se vrhly Dhrunovi do očí, kroužily a zastřely mu zrak.

Dhrun křičel, jak byl otřesen, a klesl na kolena. „Vy jste mě oslepily! Vždyť já jsem vás spatřil jenom omylem! Slyšíte mě?“

Ticho. Bylo slyšet jen pohyb listí.

„Víly!“ křičel Dhrun, slzy mu stékaly po tvářích. „Copak je možné, abyste mě oslepily za takový malý přestupek?“

Ticho, naprosté a konečné.

Dhrun tápal zpátky po cestě, řídil se zvukem potůčku. Setkal se s Glyneth, která se vzbudila a když ho nikde neviděla, šla ho hledat. Hned poznala, jaké neštěstí se mu přihodilo a běžela k němu. „Dhrune! Co se stalo?“

Dhrun se zhluboka nadechl a pokusil se mluvit statečně, ale přes veškeré úsilí se mu hlas třásl a přeskakoval. „Šel jsem po cestě; viděl jsem pět dryád, jak se koupou v jezírku; nacákaly mi včely do očí a teď nevidím!“ I přesto, že měl svůj talisman, jen stěží se ovládal.

„Dhrune!“ Glyneth k němu přišla blíž. „Otevři pořádně oči; já se na to podívám.“

Dhrun upřeně zíral na její obličej. „Co vidíš?“

Glyneth řekla váhavě: „To je divné! Vidím kruhy zlatého světla, jeden ve druhém, a mezi nimi hnědý pruh.“

„To jsou ty včely! Naplnily mi oči bzučením a tmavým medem!“

„Dhrune, nejmilejší Dhrune!“ Glyneth ho objala a líbala a použila všechny něžnosti, které znala. „Jak mohou být tak zlé!“

„Já vím proč,“ řekl ponuře. „Sedm let neštěstí. To jsem zvědav, co se stane dál. Raději bys měla ode mne odejít –“

„Dhrune! Jak vůbec můžeš něco takového vyslovit?“

„– abys, až já spadnu do díry, do ní nespadla taky.“

„Nikdy tě neopustím!“

„To je bláznovství. Tohle je strašný svět, aspoň tak mi připadá. Jediné, co můžeš udělat, je starat se jenom o sebe, nech mě samotného.“

„Ale tebe mám ze všech na světě nejraději! Nějak to spolu překonáme! Až uplyne těch sedm let, nebude už nic víc než samé štěstí navždycky!“

„Ale já budu slepý!“ křičel Dhrun, hlas se mu znovu roztřásl.

„To není tak jisté. Kouzlo tě oslepilo, kouzlo tě taky vyléčí. Co si o tom myslíš?“

„Doufám, že máš pravdu.“ Dhrun sevřel v ruce talisman „Jak jsem vděčný za svou odvahu, i když na ni nemohu v žádném případě být pyšný. Mám podezření, že hluboko v srdci jsem bojácný zbabělec.“

„S amuletem i bez něj jsi odvážný Dhrun a ať už zvolíme jakoukoli cestu, světem projdeme.“

Dhrun chvíli uvažoval, potom vytáhl kouzelnou peněženku. „Bude lepší, když to budeš mít u sebe ty. S mým štěstím by se na mě střemhlav vrhla vrána a sebrala by mi to.“

Glyneth se podívala do peněženky a údivem vykřikla. „Nerulf z ní vyndal peníze a já tu vidím zlato, stříbro i měď!“

„Je to kouzelná peněženka a nemusíme se bát, že bychom kdy trpěli nouzí, dokud bude peněženka v bezpečí.“

Glyneth zasunula peněženku do živůtku. „Budu opatrná, jak jen to půjde.“ Podívala se na cestu. „Možná bych měla dojít k jezírku a říct dryádám, jakou obrovskou chybu udělaly…“

„Nikdy bys je nenašla. Nemají vůbec srdce. Jsou ještě horší než víly. Mohly by ti taky ublížit. Pojď odtud.“

Pozdě odpoledne došli k troskám křesťanské kaple, kterou postavil dávno zapomenutý misionář. Na jedné straně rostla švestka a kdouloň, oba stromy byly obsypané ovocem. Švestky byly zralé; kdoule, přestože měly hezkou barvu, byly na chuť štiplavé a trpké.

Glyneth natrhala asi galon švestek a připravila z nich skromnou večeři. Pak navršila trávu na hromádku kamení a připravila lůžko. Dhrun seděl a byl otočen směrem k řece.

„Myslím, že les řídne," řekla Glyneth Dhrunovi. „Nebude to dlouho trvat a dostaneme se k lidem. Dají nám chléb a mléko a nechají nás někde vyspat."

Zapadající slunce se zablesklo nad lesem Tantrevalles, potom padlo šero. Dhrun a Glyneth si lehli na lůžko. Usnuli.

Nedlouho před půlnocí vyšel půlměsíc, ozářil řeku, zasvítil Glyneth do obličeje a vzbudil ji. Ležela v zahřátém lůžku, dřímala a naslouchala cvrčkům a žábám… K uším jí dolehlo vzdálené dunění. Přibližovalo se, spolu s cinkotem řetězu a vrzáním koženého sedla. Glyneth se zdvihla na lokty a uviděla tucet mužů na koních, kteří dupali pocestě podél řeky. Jezdci byli přikrčeni v sedlech a za nimi vlály pláště. Měsíc osvětloval jejich starou výstroj a černé kožené přilby s vlajícími chrániči na uši. Jeden jezdec, co měl hlavu skoro až u koňské hřívy, se ohlédl směrem ke Glyneth. Měsíc osvětlil jeho zsinalý obličej; potom ta přízračná kavalkada zmizela. Dunění postupně utichalo v dálce, až ztichlo docela.

Glyneth se znovu uvelebila na lůžku z trávy a nakonec usnula.

Za úsvitu tiše vstala a pokoušela se vykřesat jiskru z pazourku, který našla, a rozdělat oheň, ale nedařilo se jí to.

Dhrun se vzbudil. Vykřikl, ale hned ten výkřik potlačil. Po chvíli řekl: „Takže to není sen."

Glyneth se dívala Dhrunovi do očí. „Pořád vidím zlaté kruhy." Políbila ho. „Ale neklesej na mysli, najdeme způsob, jak tě vyléčit. Pamatuješ, co jsem ti říkala včera? Kouzlo dává, kouzlo bere."

„Určitě máš pravdu." Dhrunův hlas byl dutý. „V každém případě není pomoci." Stoupl si a téměř současně zakopl o kořen a upadl. Jak rozhodil rukama, zavadil o řetízek, na němž visel jeho amulet, a ten uletěl.

Glyneth k němu přiběhla. „Ublížil sis? Chudinko, rozbil sis koleno o ostrý kámen, teče ti krev."

„O koleno nejde," zasténal Dhrun. „Ztratil jsem talisman. Roztrhl jsem řetízek a upadl mi!"

„To neuteče,“ řekla Glyneth prakticky. „Nejdřív ti zavážu koleno a potom najdeme tvůj talisman.“

Odtrhla pruh ze spodničky a omyla mu škrábanec vodou z nedalekého pramínku. „Necháme to zaschnout a potom ti to hezky obvážu a budeš zase běhat jako dřív.“

„Glyneth, najdi mi, prosím tě, ten talisman! Nesmím ho odložit. Co když ho odnesla myš?“

„To by musela být ale hodně odvážná myš! Kočky a sovy stáhnou ocas a utečou.“ Poplácala Dhruna po tváři. „Ale já ti ho najdu, hned to bude… Musel dopadnout tímhle směrem.“ Lezla po kolenou a rozhlížela se kolem. Amulet uviděla skoro okamžitě. Kabošon ale dopadl na kámen tak nešťastně, že se rozletěl na kousky.

„Máš ho?“ ptal se Dhrun dychtivě.

„Myslím, že bude tady v tom trsu trávy.“ Glyneth našla malý hladký oblázek a zasadila ho do obruby. Hranou většího kamene tu obrubu přitiskla ke oblázku, aby tam držel. „Je tady v trávě! Ukaž, dám ti ten řetízek.“ Narovnala ohnuté zapínání řetízku a pověsila amulet Dhrunovi na krk – k jeho velké úlevě. „Tady ho máš, je jako nový.“

Posnídali švestky a šli dál podél řeky. Les řídl, až se změnil na rozlehlý park s nízkým podrostem přerušovaným loukami s dlouhou trávou vlající ve větru. Došli k opuštěné chatrči, přístřeší pro ty pastevce, co se odvážili hnát svá stáda tak blízko vlkům, příšerám a medvědům, co žili v lese.

Ušli další míli a další a přišli k pěkné poschoďové kamenné chalupě s květinami v truhlíku pod horními okny. Kamenný plot chránil zahradu plnou popínavých pomněnek, macešek a kominíčků. Komíny na každé lomenici měly nástavce vysoko nad čerstvými čistými došky. Ještě dál po cestě byla vesnice s chalupami ze šedého kamene, která se krčila ve vlhké nížině. Stará baba v černých šatech a bílé zástěře plela zahradu. Na chvíli přestala, aby se podívala na blížícího se Dhruna a Glyneth, pak zavrtěla hlavou a pokračovala v práci.

Jak se Glyneth a Dhrun blížili k vratům, na malou verandu vyšla plnoštíhlá a hezká žena zralého věku. „No tak, děti, copak děláte tak daleko od domova?“

Glyneth odpověděla: „Bohužel jsme tuláci, paní. Nemáme ani domov ani svoje rodiny.“

Žena se překvapeně podívala na cestu, odkud přicházeli. „Ale ta cesta nikam nevede!“

„My jsme teď prošli les Tantrevalles.“

„Tak tedy jsou vaše životy očarované! Jak se jmenujete? Mně můžete říkat dáma Melissa.“

„Já jsem Glyneth a tohle je Dhrun. Víly mu poslaly do očí včely a on teď nevidí.“

„To je ale hrozné! Často bývají tak kruté! Pojď ke mně, Dhrune, podívám se ti na oči.“

Dhrun k ní přistoupil a dáma Melissa si prohlížela soustředné kruhy zlaté a jantarové barvy. „Znám pár drobných kouzel, ale ne tolik jako čarodějnice a nemohu pro tebe nic udělat.“

„Možná byste nám mohla prodat kousek chleba a sýra,“ navrhla jí Glyneth. „Od včerejška jsme jedli jenom švestky.“

„Samozřejmě, a o placení vůbec nebudeme mluvit. Didas? Kde jsi? Máme tu dvě hladové děti! Přines mléko, máslo a sýr. Pojďte, miláčkové. Jděte dozadu do kuchyně, určitě tam pro vás najdeme něco dobrého.“

Když se Dhrun a Glyneth posadili za vydrhnutý dřevěný stůl, dáma Melissa jim nejprve předložila chléb a silnou skopovou polévku s ječmenem, potom velmi chutné kuře na šafránu a s vlašskými ořechy a nakonec ještě sýr a šťavnaté zelené hroznové víno.

Dáma Melissa si sedla stranou a upíjela čaj z listů citronové verbeny a dívala se na ně, jak jedí.

„Vidím, že oba jste zdraví mladí lidé,“ řekla. „Jste sourozenci?“

„Vypadá to tak,“ řekla Glyneth. „Ale ve skutečnosti příbuzní nejsme. Oba jsme měli potíže a myslíme si, že nás potkalo štěstí, když jsme pohromadě, protože nikoho jiného nemáme.“

Dáma Melissa řekla konejšivě: „Teď jste ve Far Dahaut, pryč z toho strašného lesa, a určitě se vám teď povede lépe.“

„To doufám. Nevím, jak bychom vám měli poděkovat za ten výborný oběd, ale už vás nemůžeme obtěžovat. Kdybyste dovolila, už musíme jít dál.“

„A pročpak tak záhy? Už je odpoledne, určitě jste unaveni. Pro Glyneth je nahoře hezký pokojík a v podkroví slušná postel pro Dhruna. K večeři dostanete chléb, mléko a sladký koláč nebo dva, pak si můžete u ohně dát jablka a vyprávět mi svá dobrodružství. A zítra, až si pořádně odpočinete, můžete jít dál.“

Glyneth zaváhala a podívala se na Dhruna.

„Jen tu zůstaňte,“ přemlouvala je dáma Melissa. „Někdy se tu cítím osamělá, jsem tu jenom s tou podivínskou starou Didas.“

„Mně je to jedno,“ řekl Dhrun. „Možná byste nám mohla poradit, kde najdeme mocného kouzelníka, který by mě zbavil těch včel v mých očích.“

„Nechám si to projít hlavou a zeptám se i Didas. Ví toho docela dost.“

Glyneth si povzdechla. „Myslím, že nás rozmazlujete. Poutníci si nelámou hlavu nad dobrým jídlem a měkkou postelí.“

„Jen jednu noc, pak si dáte dobrou snídani a vydáte se svou cestou.“

„Pak vám tedy znovu děkujeme za laskavost.“

„Ale to vůbec nemáte za co. Mám radost, když vidím, že se tak pěkným dětem líbí v mém domě. Jenom vás musím poprosit, abyste neobtěžovali dámu Didas. Je hodně stará a trochu zatrpklá – a dokonce, to musím přiznat, je i maličko strašidelná. Ale když ji necháte na pokoji, nebude si vás všímat.“

„Přirozeně, budeme se k ní chovat s největší zdvořilostí.“

„Děkuji vám, moji milí. A teď, co kdybyste se šli projít do zahrady, pokochat se květinami, než bude prostřeno k obědu?“

„Děkujeme, dámo Melisso.“

Šli do zahrady, Glyneth vedla Dhruna od jedné květiny ke druhé, aby měl požitek z toho, jak voní.

Když už hodinu chodili od jedné květiny ke druhé a ke každé přivoněli, začalo to Dhruna nudit a tak se natáhl na trávníku a klímal na sluníčku, zatímco Glyneth se pokoušela rozluštit záhadu slunečního kruhu.

Někdo jim kynul od stavení. Glyneth se podívala a uviděla dámu Didas, která jí pořád dávala znamení, aby byla opatrná a aby nehlučela a pak ji zvala k sobě.

Glyneth k ní pomalu přišla. Dáma Didas jí netrpělivě dávala znamení, aby si pospíšila. Glyneth šla o trochu rychleji.

Dáma Didas se zeptala: „Co vám dáma Melissa o mně říkala?“

Glyneth zaváhala, potom srdnatě promluvila. „Říkala, abychom vás neobtěžovali, že jste hodně stará a často popudlivá nebo dokonce se chováte i maličko, no, nevypočitatelně.“

Dáma Didas se suše zasmála. „Co se toho týče, budete mít možnost posoudit to sami. A zatím – teď dávej pozor! – nepijte při večeři mléko. Zavolám na dámu Melissu, a když bude pryč, vylijte mléko do výlevky a pak dělejte, jako že jste ho vypili. Po večeři řekněte, že jste hodně unavení a že byste chtěli jít spát. Rozumíš mi?“

„Ano, dámo Didas.“

„Nemysli si, že pro vás znamenám jakékoli nebezpečí. Dnes v noci, až bude všude ticho a dáma Melissa odejde do své pracovny, všechno ti vysvětlím. Poslechneš mě?“

„Ano, dámo Didas. Jestli vám to můžu říct, tak mi ani trochu nepřipadáte ani zatrpklá ani strašidelná.“

„Ty jsi poslušné děvče. Takže se uvidíme večer. Teď už musím zase zpátky k plevelu, roste tak rychle, jak jej dokážu z půdy vytahovat.“

Odpoledne uplynulo. Když slunce zapadlo, zavolala je dáma Melissa k večeři. Na stůl v kuchyni položila křupavý pecen chleba, máslo a talíř nakládaných hub. Do džbánků už dětem nalila mléko. Byla tam ještě plná konvička, kdyby jim to nestačilo.

„Posaďte se, děti,“ řekla dáma Melissa. „Umyly jste si ruce? Tak dobře. Jezte, kolik můžete a vypijte si i mléko. Je čerstvé a dobré.“

„Děkujeme, dámo Melisso.“

Z přípravny zaslechli hlas dámy Didas. „Melisso, pojď sem, honem! Chci ti něco říct!“

„Za chvíli, Didas, za chvíli!“ Ale Melissa vstala a šla ke dveřím; v okamžení Glyneth vylila mléko z obou džbánečků. Zašeptala Dhrunovi: „Dělej, jako že piješ, i z prázdného hrnku.“

Když se dáma Melissa vrátila, Glyneth i Dhrun dělali, jako že pijí mléko.

Dáma Melissa neřekla nic, ale otočila se a nevěnovala jim ani zbla pozornosti.

Glyneth a Dhrun snědli plátek křupavého chleba s máslem; potom Glyneth dělala, jako že zívá. „Jsme oba unaveni, dámo Melisso. Kdybys nám dovolila, rádi bychom si šli lehnout.“

„Samozřejmě, Glyneth. Pomoz Dhrunovi dojít do postele a ty si pak jdi lehnout k sobě.“

Glyneth nesla svíčku a vedla Dhruna do podkroví. Ten se jí váhavě zeptal: „Nebojíš se tak sama?“

„Trochu, ale ne moc.“

„Já už nejsem žádný bojovník,“ řekl Dhrun zadumaně. „Ale stejně, jestli uslyším tvoje volání, hned přijdu.“

Glyneth sešla do svého pokoje a lehla si do postele úplně oblečená. Za několik minut se objevila Didas. „Je teď ve své pracovně. Máme pár minut, abychom si mohly spolu promluvit. Pro začátek ti řeknu, že dáma Melissa, ať si říká jakkoli, je strašlivá čarodějnice. Když mi bylo patnáct, dala mi napít mléka s drogou a pak jsem se dostala do tohoto těla – to je její současná podoba. Já se v patnácti dostala do Melissina těla: těla ženy asi tak čtyřicetileté. To se stalo před pětadvaceti lety. Dneska vymění moje čtyřicetileté tělo za tvoje. Z tebe bude dáma Melissa a ona bude Glyneth, jenomže ona bude vládnout a ty dožiješ své dny jako služebnice – jako já. Dhrun bude muset nosit vodu z řeky do jejího sadu. Teď je ve své pracovně a připravuje to kouzlo.“

„Jak bychom ji mohli zastavit?“ zeptala se Glyneth chvějícím se hlasem.

„Já bych chtěla udělat víc, než ji jenom zastavit!“ pronesla Didas. „Chci ji zničit!“

„Já také – jenže jak?“

„Pojď se mnou, honem!“

Didas a Glyneth běžely k prasečímu chlívku. Na prostěradle tam leželo sele. „Omyla jsem ho a uspala,“ řekla Didas. „Pomoz mi, odneseme ho nahoru.“

Když došly do Glynethina pokoje, oblékly čuníka do noční košile, nasadily mu noční čepeček a položily jej do postele, rypáčkem ke stěně.

„Pospěš si!“ šeptala Didas. „Už bude na cestě. Do skříně!“

Sotva za sebou zavřely dveře, uslyšely kroky na schodech. Dáma Melissa vešla do pokoje, na sobě měla růžový župan a v každé ruce třímala rudou svíci.

Nad lůžkem visely na hácích dvě kadidelnice. Melissa ke každé z nich přiložila svíci. Jak doutnaly, vydávaly štiplavý kouř.

Melissa si lehla na postel vedle čuníka. Položila černou tyč na svůj krk a na krk prasátka, potom pronesla zaříkadlo:

Já v tebe!
Ty ve mě!
Přesně a rychle ať k záměně dojde!
Bezadiah!

Najednou se ozvalo chrochtání, jak se čuník probral v neomámeném těle Melissy. Didas vyskočila ze skříně, povalila sele na podlahu a odstrčila ke stěně bývalou Melissu tak, aby ležela vedle ní. Položila černou tyč na svůj a na její krk, vdechla dým z kadidelnic a vypravila ze sebe zaříkadlo:

Já v tebe!
Ty ve mě!
Přesně a rychle ať k záměně dojde!
Bezadiah!

Najednou přešlo prasečí pištění do těla babizny Didas. Melissa vstala z lůžka a promluvila ke Glyneth: „Buď klidná, dítě moje. Všechno je za námi. Dostala jsem se zase do svého těla. Byla jsem oloupena o své mládí a všechna svá mladá léta a kdo mi to všechno nahradí? Ale teď mi pomoz. Ze všeho nejdřív odvedeme starou Didas do chlívka, kde se bude aspoň cítit v bezpečí. Tělo je staré a nemocné a brzy umře.“

„Chudák čuník,“ zamumlala Glyneth.

Odvedly to stvoření, kdysi známé jako Didas, do chlívka a přivázaly je ke kůlu. Potom, když se vracely do ložnice, vynesly tělo prasete, které se už začalo hýbat. Melissa je přivázala pevně ke stromu vedle chalupy a potom ho polila hrncem studené vody.

Prase okamžitě přišlo k sobě. Pokoušelo se promluvit, ale jazyk a rypák ze sebe vyloudily nepochopitelné zvuky. Čuník začal kvílet v obavách a smutku.

„Tak tady to máš, čarodějnice," řekla nová dáma Melissa. „Nevím, jak se ti jevím přes ty prasečí oči nebo nakolik slyšíš přes prasečí uši, ale tvoje čarodějnické dny jsou sečteny."

Ráno Glyneth vzbudila Dhruna a řekla mu o všem, co se událo předešlé noci. Dhrun byl trochu zarmoucen, že ho ty tři ženy takhle vyloučily ze hry, ale neřekl ani slovo.

Skutečná dáma Melissa připravila snídani. Osmažila okouna čerstvě uloveného z řeky. Když Dhrun a Glyneth jedli, vstoupil do dveří řeznický učeň. „Dámo Melisso, máte něco na prodej?"

„Ale ano, mám! Pěknou roční prasnici, kterou nepotřebuji. Najdeš ji uvázanou u stromu vzadu. Těch podivných zvuků, co vyluzuje, si nevšímej. Účet vyrovnám s tvým mistrem, až budu ve městě, zajdu k němu."

„Je to tak, dámo Melisso. Všiml jsem si toho zvířete, když jsem přijížděl, a vypadá, že je v bezvadném stavu. Když dovolíte, půjdu si plnit svoje povinnosti." Řeznický učeň odešel a za chvíli jej bylo vidět oknem, jak vede kvičící prase po cestě.

Skoro okamžitě potom řekla Glyneth zdvořile: „Myslím, že my bychom se také snad raději měli vydat svou cestou, protože dneska máme před sebou ještě pořádný kus."

„Musíte udělat to, co sami uznáte za nejlepší," řekla dáma Melissa. „Mám ještě spoustu práce, jinak bych vás přemlouvala, abyste tu zůstali déle. Okamžik." Odešla z místnosti a hned se zase vrátila s kouskem zlata pro Dhruna i pro Glyneth. „Neděkujte mi, prosím vás. Jsem celá bez sebe z toho, že mám zase svoje tělo, které bylo tak zneužito."

Ze strachu, aby nenarušili kouzlo peněženky, zasunuli zlato do pásku Dhrunových kalhot, dali dámě Melisse sbohem a vydali se na cestu.

„Tak, teď, když už jsme se dostali z lesa ven, si můžeme promyslet další plány," řekla Glyneth. „Především musíme najít moudrého muže, který nám ukáže cestu k ještě moudřejšímu muži, a ten nás potom vezme s sebou do království First Sage a odpomůže ti od těch včel ve tvých očích. A potom…"

„A potom co?"

„Pokusíme se zjistit, co se dá, o princi a princezně, kteří by mohli být rodiče syna jménem Dhrun."

„Jestli přežiju těch sedm let smůly, tak to bude stačit."

„Dobře, všechno v pravý čas. A teď jdeme! Kupředu, jedna, dva, tři! Před námi je vesnice a jestli se dá věřit nápisu, je to Wookin."

Na lavičce před venkovskou hospodou vyřezával starý člověk dlouhé žlutobílé spirály z dlouhých zelených olšových prutů.

Glyneth k němu přistoupila poněkud nesměle. „Pane, kdo je ve Wookinu považován za nejmoudřejšího?"

Starý muž uvažoval, na kterém místě by mohl vyřezat dvě nejlepší hobliny z olšového dřeva. „Odpovím vám čestně. Dávejte pozor, Wookin se zdá poklidný, ale nedaleko se rýsuje les Tantrevalles. O míli dál žije strašlivá čarodějnice a vrhá na Wookin stín. Další vesnice na cestě je Lumarth, o dalších šest mil dál. Každá míle je zasvěcená paměti zloděje, který si teprve před týdnem tu míli přivlastnil pod vedením Jantona Hrdlořeza. Minulý týden se jich sešlo šest, aby oslavili Jantonův svátek, a Numinante, chytač zlodějů, je zajal. Na Křižovatce tří mil je pořád náš známý a nejpodivnější hraniční kámen, jmenuje se Šest polapených. Přímo na sever, hned za vesnicí, je několik dolmenů, jsou rozestaveny tak, že tvoří bludiště; jejich původ není známý. Ve Wookinu bydlí vampír, pojídač jedů a žena, která rozpráví s hady. Wookin se určitě hodně liší od ostatních vesnic v Dahautu. Prožil jsem tu osm let. Musím snad dělat něco víc než prohlásit se za nejmoudřejšího muže ve Wookinu?"

„Pane, zdá se, že jste ten, kterého hledáme. Tenhle chlapec je princ Dhrun. Víly mu poslaly do očí zlaté včely, a ty mu létají v

kruzích v očích a on je slepý. Řekněte nám, kdo by ho mohl vyléčit nebo jestli to nevíte, poraďte nám, na koho bychom se mohli obrátit.“

„Tady v okolí není nikdo, koho bych vám mohl doporučit. Tohle vílí kouzlo musí být odčarováno vílím zaříkadlem. Vyhledejte Rhodiona, krále všech víl, který nosí zelený klobouk s červeným peřím. Vezměte mu ho a on musí splnit váš rozkaz.“

„Jak najdeme krále Rhodiona? Je to skutečně velmi důležité.“

„Ani ten nejmoudřejší muž z Wookinu nedokáže rozluštit tuhle hádanku. Často navštěvuje velké trhy, kde nakupuje stuhy a štětky a další podobné drobnosti. Jednou jsem ho potkal na trhu v Tinkwoodu, byl to veselý starý pán, který jel na koze.“

Glyneth se zeptala: „Jezdí vždycky na koze?“

„Jen někdy.“

„Tak jak ho tedy poznáme? Na poutích je veselých mužů na stovky.“

Starý muž odřízl z olšového proutku hoblinu. „Tady je asi to nejslabší místo. Možná by vám lépe poradil nějaký čarodějník. Ve Faroli je Tamurello a u Lullwateru je Quatz. Tamurello bude žádat namáhavou službu, kvůli níž budete muset dojít až na konec světa: další trhlina v celém plánu. Co se týče Quatze, je mrtev. Pokud by se vám podařilo nějakým způsobem ho oživit, troufám si říct, že by se nezavázal skoro k ničemu.“

„Možná je to tak,“ řekla Glyneth tlumeným hlasem. „Ale jak –“

„No, no! Všimla sis té trhliny. Ale i přesto je možné považovat to za chytrý plán. To říkám já, nejmoudřejší muž ve Wookinu.“

Z hostince vyšla starší žena s přísným obličejem.

„Pojď, dědečku! Je čas, aby sis odpočinul. Pak můžeš v noci hodinu nebo dvě posedět, protože měsíc vychází pozdě.“

„Dobře, dobře! Jsme dávní přátelé, měsíc a já,“ vysvětlil Glyneth. „Ošklivý měsíc vysílá paprsky ledu, aby mě zmrazil až do morku kostí, a abych se jim vyhnul, zažívám bolest. Tamhle na tom kopci mám naplánovanou velikou past na měsíc a když měsíc putuje po nebi a slídí a tajně hledá moje okno, zatáhnu závoru a potom se mi už mléko za měsíčních nocí srážet nebude!“

„Už je nejvyšší čas, dědo. Rozluč se se svými přáteli a pojď si dát výbornou polévku z telecích nožiček.“

Beze slov se Dhrun a Glyneth plahočili dál z Wookinu. Nakonec Dhrun promluvil: „Hodně z toho, co říkal, mělo hluboký smysl.“

„Mně se to také zdálo,“ odpověděla Glyneth.

Hned za Wookinem se řeka Munneil zatočila k jihu a cesta pokračovala krajinou částečně zalesněnou, částečně osetou ječmenem, ovsem a krmivem pro dobytek. Mezi nimi poklidně dřímaly statky ve stínu dubů a jilmů, všechny byly postaveny z tamního trappu a měly doškové střechy.

Dhrun a Glyneth ušli míli, potom další, potkali tři poutníky: chlapce, co vedl koňský potah, honáka se stádem koz a potulného dráteníka. Čerstvý venkovský vzduch byl cítit něčím zkaženým, a ten zápach byl stále silnější: nejprve to byly jen závany a nárazy, potom náhle zápach nabyl na síle a byl tak vydatný, že se Glyneth a Dhrun až museli na chvilku zastavit.

Glyneth vzala Dhruna za ruku. „Pojď, pospíšíme si, ať to máme za sebou.“

Rozběhli se po cestě, zadržovali dech, aby necítili ten pronikavý smrad. Po stu yardech doběhli na křižovatku se šibenicí na jedné straně. Nápis na ukazateli, který označoval východ-západ, sever-jih, byl:

BLANDWALLOW: 3 – TUMBY: 2
WOOKIN: 3 – LUMARTH – 3

Na šibenicích se proti nebi pochmurně klinkalo šest mrtvých těl.

Glyneth a Dhrun spěchali kolem a pak se zase na chvilku zastavili. Na malém pařezu seděl vysoký hubený muž s dlouhým vyzáblým obličejem. Byl oblečen do tmavých šatů, ale neměl klobouk. Vlasy měl černé a rovné, jako přilepené na úzkém temeni.

Glyneth posoudila celou situaci a poněkud zlověstně vyhlížejícího muže chtěla minout jenom se zdvořilým pozdravem, ale ten muž zdvihl dlouhou paži, aby je zastavil.

„Prosí vás, moji milí, copak je nového ve Wookinu? Mám tady už třetí noční hlídku za sebou a tihle mrtví pánové mají mimořádně pevné krky.“

„Neslyšeli jsme žádné novinky, pane, kromě toho, že bylo usmrceno šest banditů, o tom vy docela jistě víte lépe.“

„Proč tady čekáte?“ zeptal se Dhrun s odzbrojující prostotou.

„Ha hjú!“ Hubený muž vyrazil slabý vysoký chichot. „Učenci tvrdí, že každý kousek na společenském žebříčku, jakkoli omezený, někdo vyplní. Připouštím, že mám poněkud zvláštní zaměstnání, vlastně ani nemá jméno. Ne, že bych tím byl nějak nadšen, ale čekám pod šibenicemi, dokud ty mrtvoly nespadnou a pak si vezmu jejich oblečení a cennosti, co mají u sebe. O tohle zaměstnání není veliký zájem. Práce je to hloupá a nikdy z ní nezbohatnu, ale je aspoň čestná a mám dost času na to, abych snil.“

„Zajímavé,“ řekla Glyneth. „Sbohem, pane.“

„Okamžik.“ Podíval se na nehybná těla nad sebou. „Myslel jsem, že dneska už určitě budu mít dva.“ Vzal nástroj, který měl opřený o šibenici. Byla to dlouhá tyč s vidlicovitým koncem. Strkal do provazu nad uzlem a mohutně s ním třásl. Mrtvola visela jako předtím. „Kdybyste to chtěli vědět, tak se jmenuju Nahabod a někdy mi taky říkají Nab Úzký.“

„Děkujeme, pane. Už budeme muset jít.“

„Počkejte! Mám tady něco, co by vás možná zajímalo.

Ten druhý tamhle, to je starý tesař Tonker, co přibil dva hřebíky do hlavy své matky: ten má tuhý krk. Všimněte si,“– ukázal tyčí a jeho hlas zněl poněkud pedanticky –“té rudé modřiny. To je normální první čtyři dny. Potom se ukáže karmínový ruměnec a pak je nebožtík křídově bledý. A podle toho se pozná, že mrtvola už brzy spadne. Podle těchle příznaků jsem usoudil, že Tonker dozrál. No, pro dnešek už to stačí. Tonker spadne zítra a po něm Pilbane Tanečník, který třináct let loupil na cestě a loupil by dodnes, nebýt toho, že ho Numinante, Chytač zlodějů, objevil spícího. Tak Pilbane tančil svoji poslední gigu. Další je farmář Kam. Malomocný přešel přes cestu jeho šesti výborným dojným kravám, bylo to zrovna tady na té křižovatce, a všechny mu přestaly dojit. Protože je hřích prolít krev malomocného, Kam ho polil olejem a zapálil ho. Říká se, že malomocný se odtud dostal jen čtrnácti kroky až do Lumarthu. Numinante pročetl právo velmi pečlivě a teď už se Kam pohupuje tamhle ve vzduchu. Šestý na konci je Bosco, kuchař výborné pověsti.

Mnoho let trpěl slabůstkami starého lorda Tremoye. Jednou se z čirého rošťáctví vyčůral do pánovy polévky. Ale běda! viděli to tři pikolíci a mistr cukrář. A běda! Bosco dnes visí tamhle!“

Glyneth, kterou to proti její vůli začalo zajímat, se zeptala: „A ten další?“

Nab Úzký poklepal klimbající nohy tyčí. „Tohle je Pirriclaw, lupič s výjimečnými smysly. Dokázal se na pravděpodobného zákazníka dívat – takhle“ – v tuto chvíli Nab nachýlil hlavu dopředu a upřel oči na Dhruna – „a takhle!“ Tentýž pronikavý pohled upřel na Glyneth. „V tom okamžiku uměl uhádnout, kde má jeho oběť ukryté cennosti, a tohle bylo velmi užitečné umění!“

Nab potřásl hlavou ve smutné nostalgii nad tím, že takový veliký talent už nežije.

Dhrun se chytil za krk, aby se ubezpečil, že má svůj amulet; téměř bezmyšlenkovitě se Glyneth chytila za živůtek, kde měla schovanou kouzelnou peněženku.

Nab Úzký se díval na mrtvolu a zdálo se, že si toho nevšiml. „Chudák Pirriclaw! Numinante ho zajal v nejlepších letech a já teď čekám na jeho oblečení – s nadějí, dodávám. Pirriclaw se oblékal vybraně. V podstatě má stejnou postavu jako já a možná, že budu moci jeho věci nosit!“

„A co ta poslední mrtvola?“

„Ten? To ani nestojí za řeč. Má vysoké plátěné boty, třikrát vyspravované oblečení a navíc postrádá styl. Tahle šibenice je známá pod jménem Šest naráz. Právo ani zvyklosti nedovolují věšet pět nebo čtyři nebo tři nebo dva nebo jednoho už odedávna. Ten rozšklebený darmošlap jménem Yoder Šedé uši kradl vejce černé slepice, co patřila Widow Hod, a Numinante se rozhodl příkladně ho potrestat, a tak z něj udělal šestého pro Šest naráz. A poprvé za celý svůj život Yoder Šedé uši udělal něco užitečného. Šel na smrt, ne-li jako šťastný člověk, tak jako osoba, jejíž život došel konečného naplnění. Tohle každý prohlásit nemůže.“

Glyneth váhavě přikývla. Nabovy poznámky jí připadaly poněkud příliš nadšené a kladla si otázku, jestli by se mohl bavit na jejich účet. Vzala Dhruna za paži. „Pojď, do Lumarthu zbývají ještě tři míle.“

„Bezpečné tři míle, teď, když to tu Numinante tak dobře vyčistil,“ řekl Nab Úzký.

„Ještě jednu poslední otázku. Mohl byste nám říci, kde je trh, na kterém se scházejí moudří muži a kouzelníci?“

„Ano, jistě. Třicet mil za Lumarthem je město Hazelwood, kde jsou svátky Druidů spojeny s trhem. Za dva týdny se slaví Lugrasad z Druidů!“

Glyneth a Dhrun šli po cestě dál. Ušli půl míle, když na ně zpoza ostružiní vyskočil vysoký hubený lupič. Měl na sobě dlouhý černý plášť, obličej měl kromě očí zakrytý černým plátnem a na hlavě mu seděl klobouk s plochým dýnkem a velmi širokou krempou. V levé ruce držel dýku a mával jí nad hlavou.

„Stát, dejte mi všechno, co máte!“ vykřikl skřípavým hlasem. „Jinak vám prořízne hrdla od ucha k uchu!“

Přistoupil ke Glyneth, ruku jí vsunul za živůtek a z tajného místa mezi ňadry vyňal peněženku. Potom se otočil k Dhrunovi a zamával dýkou. „Tvoje cennosti, a honem!“

„Moje cennosti pro tebe nebudou ani trochu zajímavé.“

„Ale ano! Prohlašuji, že mi náleží celý svět a veškeré jeho ovoce. Kdokoli využívá mého majetku bez mého svolení, vyvolává ve mně ten největší hněv; není to tak spravedlivé?“

Dhrun byl celý zaražený a nevěděl, co mu má odpovědět; mezitím už mu lupič obratně sundal z krku amulet. „Pchá! Co je tohle? No, na to se kouknem později. Teď jděte svou cestou, jděte v pokoře a příště buďte opatrnější!“

Glyneth chmurně mlčela a Dhrun cestou vzlykal vzteky. Za nimi se ozval smích. „Ha hjú!“ Potom lupič zmizel v podrostu.

Za hodinu Glyneth a Dhrun dorazili do vesnice Lumarth. Šli rovnou do hostince označeného nápisem Modrá husa. Tam se Glyneth zeptala, kde by mohli najít Numinanta Chytače zlodějů.

„Díky rozmarům Fortunata ho najdete v lokále, pije pivo ze džbánku velikého jako jeho hlava.“

„Děkuji, pane.“

Glyneth opatrně vstoupila do lokálu. V jiných hostincích ji uráželi: opilci ji líbali, poplácávali po bocích, vrhali na ni chtivé

pohledy. V rohu seděl muž střední postavy s pohledem rezervované střízlivosti, před sebou měl pohár a pil z něj pivo.

Glyneth k němu troufale přistoupila; žádný muž si tu k ní nic nedovoloval.

„Pan Numinante?“

„Ano, děvče.“

„Chci vám oznámit zločin.“

„Tak mluv; já se tím zabývám.“

„Na křižovatce jsme se setkali s Nahabodem nebo Naberu Úzkým, který čeká, až spadnou mrtvoly ze šibenic, aby si mohl vzít jejich šaty. Chvilku jsme si s ním povídali a pak jsme šli dál svojí cestou. Ušli jsme necelou polovinu míle, když na nás z lesa vyskočil lupič, který nám vzal všechno, co jsme měli.“

Numinante řekl: „Moje milá, okradl vás sám velký Janton Hrdlořez. Teprve před týdnem jsem pověsil jeho šest nohsledů. Chtěl si vzít jen jejich boty do své sbírky, šaty ho vůbec nezajímají.“

„Ale řekl nám o tesaři Tonkerovi, kuchaři Boscovi, dvou lupičích, Pirriclawovi a já už zapomněla jméno toho druhého –“

„To je docela možné. Brousili krajem s Jantonem jako smečka divokých psů. Ale Janton odtud odchází a bude se svému řemeslu věnovat jinde. Jednou ho taky pověsím, ale – na takové lahůdky si musíme ještě počkat.“

„Nemůžete ho nechat hledat?“ zeptal se Dhrun. „Sebral mi amulet a peněženku.“

„Mohu někoho vyslat, ale k čemu to bude dobré? Všude má svoje skrýše. Jediné, co teď mohu udělat, je dát vám najíst na účet krále. Enricu! Dej těm dětem k jídlu to nejlepší, co máš. Jedno to tlusté kuře na rožni a pěkný plátek hovězího masa a puding a jablečné víno, aby to mohli spláchnout.“

„Hned to bude, sire Numinante.“

Glyneth řekla: „Ještě něco, pane. Jak vidíš, tady Dhrun je slepý, oslepily ho lesní víly. Dostali jsme radu, abychom vyhledali kouzelníka, který by mohl všechno zase napravit. Neporadil byste nám, kdo by nám mohl pomoci?“

Numinante polkl pořádnou pintu piva. Po chvíli uvažování řekl: „Znám takové osoby, ale jen z doslechu. V tomhle případě vám

pomoci nemůžu, protože nemám žádné kouzlo a kouzelníky znají zase jenom kouzelníci.“

„Janton nám navrhl, abychom šli na pouť do Hazelwoodu a řekl nám, abychom se zeptali tam.“

„To by byla docela dobrá rada – kdyby neměl v úmyslu setkat se s vámi cestou a ještě jednou vás okrást. Vidím, že Enric už vám připravil jídlo; přeji vám dobrou chuť.“

Dhrun a Glyneth šli za Enricem se svěšenými rameny. Posadil je ke stolu a i když dělal, co mohl, jídlo pro ně bylo bez chuti. Několikrát Glyneth už už otevřela pusu, aby Dhrunovi řekla, že přišel jen o obyčejný oblázek, že se jeho vílí kámen rozbil na kousky. Pokaždé však ústa zase zavřela, styděla se přiznat, že ho podvedla.

Enric jim ukázal cestu do Hazelwoodu: „Je to do kopce a pak patnáct mil do údolí, potom přes les Wheary, dál přes Lanklands, přes Far Hills, potom jděte podél řeky Sham, ta vás dovede do Hazelwoodu. Na cestě budete určitě čtyři dny. Řekl bych, že u sebe nemáte zrovna moc peněz, že ne?“

„Máme dvě zlaté koruny, pane.“

„Já vám je proměním na floriny a pence, to pro vás bude lepší.“

S osmi stříbrnými floriny a dvaceti měděnými pencemi v malém plátěném váčku a s jedinou zlatou korunou ukrytou v opasku Dhrunových kalhot se ti dva spolu vydali na cestu do Hazelwoodu.

Za čtyři dny se celí hladoví a ušlí dostali do Hazelwoodu. Cesta uběhla bez zvláštních příhod s výjimkou epizody v pozdní odpoledne nedaleko vesnice Maude. Necelou půlmíli před městem uslyšeli ze strouhy u cesty nářek.

Běželi se tam podívat a našli tam mrzáka, který upadl z cesty do lopuchů.

S námahou jej Dhrun a Glyneth vynesli na cestu a pomohli mu dojít do vesnice, kde se sesul na lavici. „Děkuji vám, moji milí. Jestli mám umřít, je to lepší tady než někde ve strouze.“

„Ale proč byste umíral?“ zeptala se Glyneth. „Viděla jsem živé lidi v mnohem horším stavu, než jste vy.“

„To je možný, ale byli obklopeni svými milovanými nebo mohli pracovat. Já nemám ani měďák a nikdo si mě nenajme, takže umřu.“

Glyneth vzala Dhruna stranou. „Nemůžeme ho tady nechat.“

Dhrun promluvil dutě. „Určitě ho nemůžeme vzít s sebou.“

„To vím. Nemohla bych odtud odejít a nechat ho tady takhle zoufale sedět.“

„Co chceš dělat?“

„Já vím, že nemůžeme pomáhat každému, koho potkáme, ale zrovna tomuhle člověku pomoci můžeme.“

„Zlatá koruna?“

„Ano.“

Dhrun beze slova vyňal minci ze svého opasku a podal ji Glyneth. Ta ji dala starému muži. „Víc ti dát nemůžeme, ale aspoň na chvilku ti to pomůže.“

„Žehnám vám oběma!“

Dhrun a Glyneth šli do hostince, ale dověděli se jen to, že všechny komnaty jsou obsazeny. „Půda nad stájí je plná čerstvého sena, za penny se tam můžete vyspat a když mi pomůžete v kuchyni, tak hodinku nebo víc, dám vám i večeři.“

V kuchyni Dhrun loupal hrách a Glyneth drhla hrnce, dokud hostinský nepřiběhl. „Už ne, už dost! Už se v nich úplně odráží můj obličej! Pojďte, vydělali jste si na večeři.“

Vzal je ke stolu v rohu kuchyně a nejprve jim dal polévku z pórku a čočky, potom plátek vepřového masa pečený s jablky, chléb a šťávu z masa a jako dezert dostal každý z nich čerstvou broskev.

Z kuchyně odcházeli přes lokál, kde, jak se zdálo, se něco slavilo. Tři muzikanti s bubny, flažoletem a loutnou hráli veselý rychlý pochod. Glyneth se podívala přes čumily a Uviděla toho starého mrzáka, kterému dali zlatou korunu, jak opilý bouřlivě tančí a nohy vyhazuje do vzduchu. Potom chytil děvečku a spolu dál tančili skákavý černošský tanec po celém lokále. Ten starý muž držel jednou rukou děvečku kolem pasu a ve druhé vysoko držel veliký džbánek piva. Glyneth se zeptala jednoho z přihlížejících: „Kdo je ten muž? Když jsem ho viděla naposledy, připadalo mi, že je mrzák.“

„To je darebák Ludolf a není o nic větší mrzák než ty nebo já. Vyjde za město a pohodlně se uvelebí u cesty. Když jde kolem nějaký poutník, začne žalostně sténat a není jediný poutník, který by mu nepomohl dostat se do města. Potom se Ludolf rozpovídá a začne

fňukat a dostane obvykle jednu nebo dvě mince. Dneska musel narazit na nějakého indického pašu.“

Glyneth smutně vedla Dhruna do stáje a po žebříku na půdu. Tam Dhrunovi řekla, co viděla v lokále. Dhrun se rozzlobil, skřípal zuby a stáhl koutky úst. „Pohrdám všemi lháři a podvodníky!“

Glyneth se zasmušile zasmála. „Dhrune, nesmíme se trápit. Nechci říkat, že jsme dostali lekci, protože zítra možná uděláme totéž znovu.“

„S mnohem větší obezřelostí.“

„To je pravda. Ale aspoň se nemusíme sami za sebe stydět.“

Z Maude do Hazelwoodu vedla cesta rozmanitou krajinou – lesem a polem, horami i údolím, ale nenarazili na nic nebezpečného a do Hazelwoodu došli v poledne pátého dne poté, co opouštěli Lumarth. Slavnost ještě nezačala, ale stánky, pavilóny, pódia a další věci potřebné na trhu se už stavěly.

Glyneth držela Dhruna pevně za ruku a rozhlížela se.

„Vypadá to, jako by tu bylo víc obchodníků než normálních lidí. Možná si zboží prodávají navzájem. Je to opravdu veselé, se vším tím boucháním a novou vlajkoslávou.“

„Co je to za příjemnou vůni?“ zeptal se Dhrun. „To mi připomíná, jaký mám hlad.“

„Asi tak dvacet yardů po větru muž v bílé čepici opéká klobásy. Máš pravdu, ta vůně je mučivá – ale máme jenom sedm florinů a pár pencí. Doufám, že s nimi nějak vyjdeme, než si budeme moci vydělat víc peněz.“

„Má ten prodavač klobás hodně zákazníků?“

„Ani moc ne.“

„Tak pojď, zkusíme něco.“

„Dobře a co?“

„Vezmeme tohle.“ Dhrun vytáhl dudy.

„To je dobrý nápad.“ Glyneth dovedla Dhruna blízko ke stánku s klobásami. „Hraj,“ zašeptala mu. „Udatné melodie, šťastné melodie, hladové melodie!“

Dhrun začal hrát, napřed pomalu a opatrně, potom se zdálo, že prsty mu běhají samy od sebe a poletují po otvorech nástroje a z dud se linuly příjemné mečivé melodie. Lidé se zastavovali a poslouchali,

shromažďovali se kolem stánku s klobásami, mnozí si koupili klobásu, takže prodavač měl hodně práce.

Po nějaké chvíli Glyneth přistoupila k prodavači.

„Prosím, pane, mohl byste nám dát dvě klobásy? Máme hlad. Až dojíme, začneme zase hrát.“

„To je podle mýho dobrý obchod.“ Prodavač jim dal chléb a klobásy, potom Dhrun znovu hrál: gigu, skočnou, rejdováka, lidové tance, takže nohy samy tančily a nos vnímal vůni opékaných klobás a asi za hodinu už prodavač prodal veškeré své zboží. Glyneth a Dhrun se hned potom nenápadně odplížili od stánku.

Ve stínu vozu nedaleko stál vysoký mladý muž se silnými širokými rameny, dlouhýma nohama, dlouhým nosem a čistýma šedýma očima. Zplihlé vlasy pískové barvy mu visely přes uši, ale neměl ani bradku ani knírek. Když Glyneth a Dhrun šli kolem, muž vystoupil ze stínu a oslovil je.

„Líbila se mi tvoje hudba,“ řekl Dhrunovi. „Kde ses naučil hrát tak obratně?“

„To je dar od víl z Thripsey Shee. Daly mi dudy, peněženku s penězi a amulet odvahy a sedm let neštěstí, které se mě drží jako úporný zápach.“

„Thripsey Shee je daleko, v Lyonesse. Jak jste se dostali sem?“

„Šli jsme přes veliký les,“ řekla Glyneth. „Dhrun narazil na nějaké lesní víly; koupaly se a byly úplně nahé. Poslaly mu do očí kouzelné včely a teď nevidí. A neuvidí, dokud se nám nepodaří ty včely vypudit.“

„A jak byste to chtěli udělat?“

„Dostali jsme radu, abychom vyhledali Rhodiona, krále víl, vzali mu klobouk a tak ho přinutili, aby splnil naši prosbu.“

„Zní to jako dobrá rada. Ale to budete muset nejdřív krále Rhodiona najít a to není nic jednoduchého.“

„Prý často chodívá na trhy: veselý muž v zeleném klobouku,“ řekla Glyneth. „Od toho by se dalo začít.“

„To ano… Podívejte! Tamhle jde jeden! A tady další!“

Glyneth řekla pochybovačně: „Nemyslím, že by některý z nich byl král. Rozhodně ne ten opilý, i když je z těch dvou veselejší. V

každém případě jsme dostali ještě jednu radu: požádat o pomoc hlavního kouzelníka.“

„Radu je snadnější dát než se podle ní řídit. Kouzelníci se snaží ze všech sil uniknout nekonečnému proudu prosebníků.“ Podíval se z jednoho zasmušilého obličeje do druhého a řekl: „Ale i tak je možnost, jak se těmto potížím vyhnout. Dovolte, abych se představil. Jsem doktor Fidelius. Cestuji po Dahautu v tomto voze taženém dvěma zázračnými koňmi. Nápis na voze říká, jaký je můj obor.“

Glyneth četla:

DOKTOR FIDELIUS
Velký gnostik, jasnovidec, kouzelník
LÉČITEL BOLAVÝCH KOLEN

… Objasňování a rozluštění záhad: zaříkadla pronášena ve známých i neznámých jazycích. … Obchodník s utišujícími prostředky, hojivými mastmi, posilujícími léky a očistnými prostředky.

… Elixíry proti nechutenství, svědění, bolestem, bolestem vnitřností, lupům, zánětům mízních uzlin, nomě.

ODBORNÍK NA BOLAVÁ KOLENA

Glyneth se podívala zpátky na doktora Fidelia a váhavě se ho zeptala: „Jste opravdu kouzelník?“

„Ano, to jsem,“ řekl doktor Fidelius. „Podívej se na tuhle minci! Držím ji v ruce, a potom čáry máry a abraka dabra! Kam se ta mince poděla?“

„Máte ji ve druhé ruce.“

„Ne. Je tady, na tvém rameni. A podívej se! Na druhém rameni máš další! Co tomu říkáš?“

„Báječné! Dokázal byste vyléčit Dhrunovy oči?“

Doktor Fidelius zavrtěl hlavou. „Ale znám kouzelníka, který to dokáže a věřím, že to udělá.“

„To je výborné! Dovedete nás k němu?“

Doktor Fidelius znovu zavrtěl hlavou. „Teď ne. Musím něco důležitého vyřídit v Dahautu. Potom navštívím kouzelníka Murgena.“

Dhrun se zeptal: „Mohli bychom toho kouzelníka najít bez vaší pomoci?“

„Nikdy. Cesta je dlouhá a nebezpečná a on si své soukromí střeží dobře.“

Glyneth se nesměle zeptala:

„Bude vám trvat dlouho, než vyřídíte tu svou záležitost v Dahautu?“

„Těžko říct. Dříve nebo později do mého vozu přijde jistý muž a potom…“

„‘A potom’?“

„Předpokládám, že půjdeme za kouzelníkem Murgenem. Mezitím se ke mně připojte. Dhrun bude hrát na dudy, aby přilákal zákazníky, a Glyneth bude prodávat hojivé masti, pudry a talismany pro štěstí a já budu pozorovat davy.“

„To je od vás velice šlechetné,“ řekla Glyneth, „ale ani Dhrun ani já o medicíně nevíme nic.“

„To nevadí! Já jsem šarlatán! Moje léky jsou k ničemu, ale prodávám je levně a obvykle zabírají stejně dobře jako ty, které předepisuje sám Hyrcomus Galienus. Pusťte z hlavy veškeré pochyby, máte-li nějaké. Zisky nejsou moc veliké, ale vždycky se dobře najíte a napijete se dobrého vína a když začne pršet, schováme se do vozu.“

Dhrun řekl smutně: „Mám sedm let neštěstí od víl. Může se přenést i na vás a vaše podnikání.“

Glyneth vysvětlila: „Dhrun prožil většinu svého života ve vílím zámku, než ho vyhostily s kletbou, která padla na jeho hlavu.“

Dhrun řekl: „Udělal to skřítek Falael, když jsem z království odcházel. Oplatil bych mu to, kdybych mohl.“

„Kletbu je třeba odstranit,“ prohlásil doktor Fidelius. „Možná bychom nakonec mohli vyhledat krále Rhodiona. Jestli hraješ na vílí dudy, tak určitě přijde blíž, aby si je poslechl!“

„A co potom dál?“ zeptala se Glyneth.

„Musíte mu vzít klobouk. Bude řvát a zuřit, ale nakonec vám splní vaši prosbu.“

Glyneth zamračeně uvažovala. „Zdá se trochu drzé krást klobouk úplně cizímu člověku,“ řekla. „Kdybych se dopustila chyby, tak ten pán bude bezpochyby řvát a zuřit a potom mě bude pronásledovat a chytí mě a pořádně mi nabije.“

Doktor Fidelius souhlasil. „To je samozřejmě možné. Jak jsem už říkal, mnoho veselých mužů nosí zelené klobouky. Přesto ale, král Rhodion se pozná podle tří znaků. Za prvé, uši má bez lalůčků a nahoře zašpičatělé. Za druhé, nohy má dlouhé a úzké s dlouhými křehkými palci. Za třetí, mezi prsty na nohou má blanky jako žáby a má zelené nehty. Říká se také, že když stojíš blízko něj, je z něj cítit závan ne potu a česneku, ale šafránu a jehněd. Takže, Glyneth, musíš být neustále ve střehu. Já se budu taky rozhlížet a společně mu ten klobouk můžeme vzít docela snadno.“

Glyneth objala Dhruna a políbila ho na tvář. „Slyšíš to? Musíš hrát, jak nejlépe dokážeš, a dříve nebo později půjde král Rhodion kolem. Pak už těch sedm let neštěstí bude pryč.“

„Jenom štěstí povede jeho kroky kolem. Takže budu muset čekat sedm let. Do té doby budu starý a bude ze mně mrzák.“

„Dhrune, ty jsi legrační! Dobrá hudba vždycky zvítězí nad neštěstím, na to nikdy nezapomínej!“

„Ten názor potvrzuji!“ řekl doktor Fidelius. „Teď pojďte se mnou, oba dva. Musíme ještě něco pozměnit.“

Doktor Fidelius oblékl obě děti do pěkných šatů a dal jim dobré boty. Když se na ně podíval, rozhodil rukama do vzduchu. „Běžte do zadní místnosti.“

Sluhové naplnili kádě teplou vodou s voňavým byzantským mýdlem. Dhrun a Glyneth se svlékli a smyli ze sebe špínu a prach z cesty. Sluhové jim přinesli ručníky a plátěné košile, potom je oblékli do krásných nových šatů: Dhrun dostal modré kalhoty, bílou košili a muškátově žlutohnědou tuniku; Glyneth šaty barvy světle zeleného trávníku a tmavě zelenou stuhu do vlasů. Ostatní oblečení uložili do krabice a odnesli do vozu.

Doktor Fidelius si oba s uznáním prohlédl. „Kde jsou ti dva obejdové? Máme tady elegantního prince a krásnou princeznu!“

Glyneth se zasmála. „Můj otec byl jenom zeman z města Throckshaw v Ulflandu, ale Dhrunův otec je princ a matka princezna.“

Zájem doktora Fidelia vzrostl. „Kdo ti to řekl?“ zeptal se Dhruna.

„Víly.“

Doktor Fidelius řekl pomalu: „Jestli je to pravda, což může být, jsi velmi důležitá osobnost. Tvoje matka mohla být Suldrun, princezna z Lyonesse. Je mi líto, že ti musím oznámit, že je mrtvá.“

„A můj otec?“

„O tom nic nevím. Je poněkud záhadná postava.“

KAPITOLA 20

Brzy ráno, když bylo slunce ještě za stromy a rosa smáčela trávu, vzal dřevorubec Graithe Aillase na Madling Meadow. Ukázal na nízkou mohylu, na níž rostl malý sukovitý dub. „Tohle je Thripsey Shee. Lidskému oku připadá maličké, ale kdysi dávno, když jsem byl mladý a choval jsem se neuváženě, vkradl jsem se do lesa o svatojánské noci, kdy se víly neskrývají, a na místě, kde teď vidíš pahorek a na něm ten starý strom, jsem viděl pavilóny z hedvábí a milion vílích světel a věžiček, pěkně jednu vedle druhé. Víly přikázaly muzikantům, aby hráli pavanu, a hudba spustila. Měl jsem pocit, že k nim musím běžet a tančit s nimi, ale věděl jsem, že kdybych i jen jednou nohou vstoupil na vílí trávník, musel bych tančit bez ustání až do konce života, a tak jsem si zacpal uši a odpotácel jsem se odtud jako smyslů zbavený."

Aillas si prohlížel Madling Meadow. Slyšel křik ptáků a klinkání, které mohlo být smíchem. Popošel o tři kroky na louku. „Víly, snažně vás prosím, vyslechněte mě! Jsem Aillas a chlapec Dhrun je můj syn. Bude možné, aby se mnou někdo z vás promluvil?"

Ticho zalilo Madling Meadow, ozvalo se jen cosi, co se dalo nazvat dalším ptačím zakřičením. Nedaleko mohyly se rozhoupal vlčí bob a stračka, přestože ranní vzduch byl zcela nehybný.

Graithe ho zatahal za rukáv. „Pojď pryč. Připravují nějakou čertovinu. Kdyby s tebou chtěli mluvit, udělali by to hned. Teď už intrikují, jak ti ublížit. Pojď pryč nebo na sobě pocítíš jejich triky."

Oba se vraceli lesem. Graithe řekl: „Jsou to divná stvoření. Připadáme jim asi tak jako nám ryby."

Aillas odešel od Graithe. Cestou zpátky do vesnice Glymwode zabočil a došel k polorozpadlému pařezu. Rozbalil Persiliana a opřel ho o pařez. Chvíli viděl ve skle sám sebe, hezká, i když trošku ostře řezaná ústa, bradu a lícní kosti s očima jasnýma jako modrá světla.

Potom Persilian ze zavilosti změnil obraz a Aillas se díval do tváře ježkovi.

Aillas promluvil: „Persiliane, potřebuji tvou pomoc.“

„Chceš mi položit otázku?“

„Ano.“

„To už bude třetí.“

„Já vím, proto ti chci objasnit smysl té otázky, aby ses ukvapeně nevymlouval. Hledám svého syna Dhruna, kterého odvedly víly z Thripsey Shee. Když se tě zeptám: ‘Jak mohu získat svého syna živého a zdravého do své péče?’, znamená to, že chci přesně vědět kde ho mám hledat, jak ho mám osvobodit z Thripsey Sheet tak, aby zůstal zdravý, mladý a při smyslech, aniž bych byl za tento čin potrestán. Chci svého syna vyhledat a osvobodit teď, ne připravit nějaký plán na týdny, měsíce nebo roky dopředu, nechci se ani zbláznit ani nechci zažít beznaděj tak, že bych se s tím nedokázal vypořádat. Takže, Persiliane –“

„Napadlo tě,“ zeptal se Persilian, „že se chováš poněkud povýšenecky? Že chceš, abych ti pomohl, jako by to byla moje povinnost, kterou vůči tobě mám, a ty se, stejně jako všichni ostatní, žárlivě střežíš položit mi čtvrtou otázku. Divíš se, že jsem zcela lhostejný k tvým potížím? Napadlo tě, byť jen na okamžik, přemýšlet o mých touhách? Ne, využíváš mě a mé moci, jako bys použil koně, aby nesl náklad. Peskuješ mě a tyranizuješ, jako bys nějakým hrdinským činem získal právo mi rozkazovat, ačkoli jsi mě ukradl tím nejzáludnějším způsobem králi Casmirovi. Ještě mě chceš komandovat?“

Aillas byl chvíli zmaten a potom řekl umírněně: „Z velké části jsou tvoje stížnosti oprávněné. Ale přesto jsem v této chvíli rozhodnut najít svého syna na úkor všeho ostatního.

Proto, Persiliane, musím opakovat svou prosbu: odpověz mi podrobně a zodpovědně na tuhle otázku: *Jak mohu získat svého syna do své péče?“*

Persilian promluvil hlubokým hlasem: „Zeptej se Murgena.“

Aillas odskočil ve vzteku od pařezu. S velkým úsilím ovládal svůj hlas: „Tohle není úplná odpověď.“

„Je dost dobrá,“ řekl Persilian afektovaně. „Naše naléhání se ubírají opačným směrem. Chceš-li mi položit další otázku, tak se samozřejmě zeptej.“

Aillas zrcadlo otočil směrem na louku. Ukázal prstem. „Podívej se! Tamhle v poli je stará studna. Čas pro tebe příliš velký význam nemá, ale když tě do té studny hodím, potopíš se do bahna. Ta studna se zanedlouho zhroutí a ty tam dole zůstaneš pohřbený, možná navždycky, a to je doba, která už pro tebe význam mít musí.“

„Tomu ty nemůžeš rozumět,“ odpověděl Persilian, pořád ještě nadutě. „Znovu ti připomínám, že stručnost je podstatou moudrosti. Protože se zdá, že nejsi spokojen, tak svoje pokyny rozšířím. Víly ti nedají nic, dokud jim něco nedáš. Ty jim nemáš co nabídnout. Murgen je hlavní kouzelník. Žije ve Swer Smod pod horou Gaboon v Teach tac Teach. Na cestě číhají nebezpečí. V Binkings Gap musíš projít pod zaobleným balvanem, který se kývá na špendlíku. Musíš zabít hlídacího krkavce, jinak utrousí pírko, aby ti svalil balvan na hlavu. U řeky Siss tě stará žena s liščím obličejem a kuřecíma nohama požádá, abys ji převezl přes řeku. Musíš jednat okamžitě: musíš ji roztít mečem vedví a každou část jejího těla převézt zvlášť. V místě, kde cesta stoupá k hoře Gaboon, se setkáš s párem vousatých gryfů. Každému dej plástev medu, až budeš přicházet i odcházet; přesně za tímto účelem je s sebou vezmeš. Před Swer Smod takhle třikrát zavolej: ‘Murgene! To jsem já, princ Aillas z Troicinetu!’ Až se s Murgenem setkáš, tak se neboj, je to člověk jako ty – není geniální, ale nepostrádá jisté schopnosti. Poslouchej jeho pokyny; drž se jich přesně. Nakonec ti dám ještě jednu radu, abys na mě zase neútočil. Pojedeš na koni?“

„Myslel jsem na to.“

„Zanech svého koně ve vesnici Oswy Undervale, než dojedeš k řece Siss, jinak by mohl sežrat bylinu, po níž by dostal záchvat zuřivosti a vyhodil by tě ze sedla na kamení.“

„To jsou cenné rady.“ Aillas se toužebně podíval na Madling Meadow. „Zdálo by se, že je jednodušší jednat přímo s vílami než nejdřív po nebezpečných cestách navštívit Murgena.“

„To by se mohlo zdát. Jsou důvody, proč je výhodnější nejdříve navštívit Murgena.“

S tím Persilian dovolil, aby se ve skle znovu odrazil Aillasův obraz. Jak se Aillas díval, obličej se mu kroutil do poťouchlých grimas, potom zmizel a zrcadlo bylo prázdné.

V Tawn Timble vyměnil Aillas zlatou brož osázenou granáty za silného grošáka valacha, který měl uzdu, sedlo a u sedla brašnu. U zbrojíře si koupil slušný meč, dýku v lyonesském stylu s velkým ostřím, starý luk, křehký a vzdorovitý, (ale použitelný, odhadoval Aillas, když ho naolejuje a bude s ním šetrně zacházet) s dvanácti šípy a toulcem. U obchodníka s pánským ošacením si koupil černý plášť a černou lesnickou čapku. Městský švec mu prodal pohodlné černé boty. Když se posadil na koně, cítil se zase jako gentleman.

Z Tawn Timble odjel Aillas na jih do Little Saffieldu, potom na západ podél Old Street a temný okraj lesa Tantrevalles ležel severně od něj. Les ustoupil a vpředu se vynořily modré stíny Teach tac Teach.

Ve Progmarsh se Aillas vydal na sever po Bittershaw Road a za určitou dobu dojel do Oswy Undervale: byla to letargická osada s dvěma sty obyvatel. Aillas se ubytoval v hostinci U páva a odpoledne strávil obtahováním meče a tím, že zkoušel šípy na terči na poli za hostincem. Zdálo se, že luk je v pořádku, ale je třeba naučit se s ním zacházet. Šípy doletěly vcelku přesně na vzdálenost čtyřiceti yardů a kousek. Aillas měl melancholické potěšení z toho, jak vystřeloval jeden šíp za druhým do šestipalcového terče; nezapomněl střílet.

Brzy ráno se vydal pěšky cestou na západ. Vyšplhal po dlouhém pustém srázu vysypaném pískem, kamením a balvany, kde rostlo jenom bodláčí a drsná tráva. Když došel až nahoru, ohlédl se na široké údolí. Na západ a na sever stále výše, útes po útesu se mohutně zdvihal Teach tac Teach, který bránil přechodu do Ulflandů. Přímo dolů klesala cesta přechody až na dno údolí; tudy protékala řeka Siss z Troaghs na mys Farewell a dál, aby se vlila do Sweet Yallow. Chtěl se přes údolí dostat ven do Swer Smod, vysoko na úbočí hory Gaboon, ale stíny jej podvedly a nebyl si jist, co vidí.

Vydal se po cestě, rychle běžel, klouzal a skákal a tak se za krátkou chvíli dostal do údolí. Došel do jabloňového sadu, kde rostly

červené plody, ale rychle pokračoval dál a dostal se k břehu řeky. Na pařezu seděla žena s maskou rezavé lišky a s kuřecíma nohama.

Aillas si ji zamyšleně prohlédl. Nakonec vykřikla: „Co se na mě tak díváš?“

„Madam s liščím obličejem, vypadáte velmi neobvykle.“

„To neznamená, že bys mě měl takhle uvádět do rozpaků.“

„Nechtěl jsem být nezdvořilý, madam. Jste prostě taková, jaká jste.“

„Všimni si laskavě, že tu sedím ve vší důstojnosti. Já jsem nepřihopsala a nedováděla jako třeštidlo cestou dolů z kopce. Nikdy bych se k takovému skotačení nesnížila; lidi by si pak mysleli, že jsem divoká.“

„Možná jsem se choval trochu nespoutané,“ připustil Aillas. „Mohl bych se vás na něco zeptat, z čiré zvědavosti?“

„Za předpokladu, že tvoje otázka nebude impertinentní.“

„To musíte posoudit vy a nemusíte na moji otázku odpovídat.“

„Ptej se.“

„Máte obličej rezavé lišky, tělo ženy, údy jako kuře. Která podoba určuje způsob vašeho života?“

„To není vůbec zdvořilé. A teď jsem na řadě já, abych tě požádala o laskavost.“

„Ale výslovně odmítám jakékoli závazky.“

„Apeluji na tvoje rytířství. Vidíš před sebou ubohé, vyděšené stvoření. Přenes mě přes řeku, buď tak hodný.“

„To je žádost, které žádný gentleman nemůže nevyhovět,“ řekl Aillas. „Pojďte tudy, k vodě, a ukažte mi místo, kde se dá nejlépe přejít.“

„Ráda.“ Žena šla po cestě k řece. Aillas tasil meč a jediným pohybem přeťal ženu v pase.

Kusy nezůstaly nehybné. Pánev a nohy běhaly sem a tam; horní část trupu rozzlobeně tloukla o zem a hlava nadávala tak, že Aillasovi tuhla krev v žilách. Nakonec řekl: „Buď zticha! Kde tvá důstojnost, kterou ses tolik holedbala?“

„Jdi si svou cestou!“ zavřeštěla. „Nebude trvat dlouho a moje odplata tě nemine!“

Aillas ji chytil za tuniku, stáhl ji do vody a šel s ní přes brod. „S nohama na jedné straně a rukama na druhé tě to nebude svádět ke zlým skutkům!“

Žena odpověděla celou záplavou kleteb a Aillas šel svou cestou. Znovu do kopce; zastavil se, aby se ohlédl. Ta žena zdvihla hlavu a zapískala; nohy přeskočily řeku; obě části těla se znovu spojily. Aillas šel klidně dál: na horu Gaboon, odkud bylo vidět všechny země rozprostírající se východním směrem. Z valné části tmavě zelený les, potom dál pustina, kde nežilo nic víc než stéblo trávy. Nad tím územím se příkře tyčil útes a cesta najednou končila. Popošel o další dva kroky a uviděl Binkings Gap, úzkou puklinu v útesu. V ústí mezery byla deset stop vysoká podpěra a na jejím horním konci byl obrovský kulatý balvan, dokonale vyvážený.

Aillas s největší obezřelostí přistoupil blíž. Nedaleko, na větvi uschlého stromu, seděl havran s jedním červeným okem pozorně upřeným na Aillase. Ten se otočil, přiložil šíp, nasadil jej, napjal luk a vystřelil. Havran se překotil a padl jako hrouda na zem. V pádu zavadil křídlem o viklan. Balvan se rozhoupal, naklonil a spadl na cestu.

Aillas vytáhl šíp. Uťal ptákovi křídla a ocas a uložil si je do rance. Jednou si možná ozdobí dvanáct šípů černými pery.

Cesta vedla vzhůru přes Binkings Gap na terasu nad útesem. O míli dál, pod výčnělkem hory Gaboon, se nad celým panoramatem tyčil Swer Smod. Byl to nepříliš veliký zámek opevněný všeho všudy vysokou zdí a párem strážních vížek nad portálem.

U cesty, ve stínu osmi černých cypřišů, hrál pár vousatých gryfů osm stop vysokých šachy na kamenném stole. Když k nim Aillas přistoupil, odložili šachy a chopili se nožů. „Pojď sem,“ řekl jeden z nich, „ať nemusíme vstávat.“

Aillas vyndal z vaku dvě plástve medu a položil je na kamenný stůl.

„Váš med, pánové.“

Gryfové ponuře zasténali.

„Zase med,“ řekl jeden. „A určitě bez chuti,“ zamračil se ten druhý.

Aillas řekl: „Je lepší radovat se nad tím, co máme, než bědovat nad tím, co nemáme.“

Gryfové se na něj znechuceně podívali. První zlověstně zasyčel. Ten druhý řekl: „Člověk se přesytí otřepanými frázemi stejně jako medem, takže často ve svém soužení poláme někomu kosti.“

„Užijte si toho jídla v klidu a ve zdraví,“ řekl Aillas a šel dál ke hlavnímu vchodu. Tam stála vysoká žena středních let v bílých šatech a dívala se na přicházejícího Aillase. Zdvořile se uklonil. „Madam, přišel jsem, abych mohl hovořit s Murgenem v naléhavé záležitosti. Mohla byste mu, prosím, vyřídit, že Aillas, princ z Troicinetu, čeká na jeho laskavé přijetí?“

Žena neřekla ani slovo, pokynula mu a otočila se. Aillas šel za ní přes dvorek, halu a do salónu s kobercem, stolem a párem těžkých křesel. Na policích u zadní stěny byly stovky knížek a celá místnost příjemně voněla koženými vazbami.

Žena ukázala na židli. „Posaď se.“ Odešla z místnosti a vrátila se s podnosem oříškových koláčků a pohárem žlutohnědého vína, který postavila před Aillase; potom zase odešla.

Do haly vešel Murgen. Měl na sobě šedou venkovskou halenu. Aillas očekával staršího muže nebo alespoň muže vědátorského vzezření. Murgen neměl vousy. Vlasy měl bílé spíš proto, že k tomu měl přirozené dispozice, než že by mu zbělely věkem. Modré oči měl stejně zářivé jako Aillas.

Murgen promluvil: „Chtěl ses se mnou o něčem poradit?“

„Pane, jsem Aillas. Můj otec je princ Ospero z Troicinetu, já jsem princ, přímý následník trůnu. Před necelými dvěma lety jsem se seznámil se Suldrun z Lyonesse. Zamilovali jsme se do sebe a vzali jsme se. Král Casmir mě uvrhl do hluboké kobky. Nakonec jsem odtud uprchl a zjistil jsem, že se Suldrun v zoufalství zabila a že našeho syna Dhruna si jako podvržené dítě odnesly víly z Thripsey Shee. Vydal jsem se tam, ale zůstaly pro mne neviditelné. Snažně vás prosím, abyste mi pomohl osvobodit syna.“

Murgen nalil do dvou číší po troše vína. „Přicházíš ke mně s prázdnýma rukama?“

„Nemám nic cenného, kromě několika šperků, které kdysi patřily Suldrun. O to určitě zájem nemáte. Mohu vám nabídnout jenom

zrcadlo Persilian, které jsem ukradl králi Casmirovi. Persilian odpoví na tři otázky a pomůže vám, vyjádříte-li své otázky správně. Když mu položíte čtvrtou otázku, bude Persilian volný. Nabízím vám ho pod podmínkou, že mu položíte čtvrtou otázku a tak ho osvobodíte.“

Murgen natáhl ruku. „Dej mi Persiliana. Přijímám tvé podmínky.“

Aillas mu podal zrcadlo. Murgen zaťukal prstem a něco tiše pronesl. Bílá porcelánová krabička přelétla přes místnost a dosedla na stůl. Murgen zdvihl víčko a její obsah vyklopil na stůl. Bylo tam třináct drahokamů vybroušených, jak se zdálo, z šedého křemenu. Murgen se na ně díval a trochu se usmíval. „Bude tě tohle zajímat?“

„Řekl bych, že ano.“

Murgen se jich s láskou dotkl prstem, přeskupoval je do obrazce. Vzhlédl. „Třináct neporovnatelných, každý obsahuje vnitřní vesmír. No, musím se vyvarovat hrabivosti. Tam, odkud pochází, je jich víc. Ať se tedy stane. Vezmi si tenhle. Je veselý a poutá na sebe světlo vycházejícího slunce. Jdi do Thripsey Shee, hned jak první sluneční paprsky dopadnou na louku. Nechoď tam za měsíčního svitu, nebo zahyneš zásluhou tajuplného vynálezu. Nastav krystal směrem k vycházejícímu slunci, aby se zaleskl v jeho paprscích. Nepouštěj ho ze svého sevření, dokud neuzavřeš obchod. Víly přesně dostojí svému slovu. Přes všeobecné mínění své sliby plní: nedávají nic míň, ale také vůbec nic navíc, takže s nimi jednej velmi obezřele!“ Murgen vstal. „Loučím se s tebou.“

„Okamžik, pane. Gryfové jsou rozezlení. Nejsou vůbec spokojeni s medem. Myslím, že by raději vycucli morek z mých kostí.“

„Dají se od toho snadno odradit,“ řekl Murgen. „Nabídni plástve jednomu a tomu druhému nedávej nic.“

„A co balvan v Binkings Gap? Bude zase stejně přesně vyvážený jako předtím.“

„Zrovna teď ho havran vyvažuje – nemalý úkol na ptáka, co nemá křídla ani ocas. Mám podezření, že se chce pomstít.“ Murgen zdvihl cívku se světle modrým provazem. „Nedaleko horního okraje soustěsky je přes útes převislý strom. Omotej kolem něj provaz,

udělej na něm smyčku, aby ses na ni mohl posadit, a spusť se dolů kolem útesu.“

„A co ta žena s liščím obličejem u řeky Siss?“

Murgen pokrčil rameny. „Musíš ji nějak přelstít. Jinak ti vyškrábe oči jediným pohybem pařátu. Škrábnutí jejím nehtem zabíjí. Nedovol jí to.“

Aillas se zdvihl. „Děkuji za pomoc. Ale i tak si kladu otázku, proč jste zařídil, aby ta cesta byla tak nebezpečná. Mnozí z těch, kdo vás navštěvují, se přece musí považovat za vaše přátele.“

„Ano, to jistě.“ Rozhovor Murgena očividně přestal bavit. „Mimochodem, ty nástrahy jsou dílem mých nepřátel, ne mým.“

„S gryfy tak blízko Swer Smodu? To je drzost.“

Murgen gestem ruky celou záležitost smetl. „Je pod moji důstojnost všímat si toho. A teď, princi Aillasi, ti přeji šťastnou cestu.“

Murgen odešel z místnosti; žena v bílých šatech vedla Aillase potemnělými halami k portálu. Vzhlédla k obloze, slunce už překonalo zenit. „Když si pospíšíš,“ řekla, „dostaneš se do Oswy Undervale, ještě než se soumrak promění v noc.“

Aillas se hbitě vydal na zpáteční cestu. Došel ke sluji, kde seděli dva gryfové. Otočili se, aby si prohlédli přicházejícího Aillase. „Opovážíš se nám ještě jednou předložit ten mdlý med? Máme chuť na něco lahodnějšího!“

„Patrně máte oba dva hlad,“ řekl Aillas.

„Přesně tak. A teď –“

Aillas přeložil dvě plástve medu. „Za normálních okolností bych každému z vás nabídl jednu plástev, ale jeden musí mít větší hlad než druhý, a ten dostane obě. Nechám je tady a vy sami se dohodněte.“

Aillas odcházel a ti dva se začali okamžitě hádat a než ušel padesát yardů, gryfové se už tahali za vousy. I když Aillas spěchal, zvuky hádky mu doléhaly k uším ještě hodně dlouho.

Přišel k Binkings Gap a opatrně nahlížel přes okraj útesu. Obrovský balvan se stejně jako předtím houpal v přesném vyvážení. Havran byl nedaleko, bez křídel a ocasu, s nataženým krkem a jedním kulatým rudým okem upřeným do rokle. Peří měl urousané. Napůl seděl, napůl stál na zahnutých žlutých nohách.

Padesát yardů na východ vyčníval nad okrajem útesu sukovitý kmen starého zkrouceného cedru. Aillas přes kmen přehodil provaz v místě, kde by jej rozsocha měla udržet mimo přední stěnu útesu. Na jedné straně uvázal smyčku, sedl si na ni, napjal provaz a širokým obloukem se přenesl přes prázdnotu a přistál na úpatí útesu. Přitáhl si konec provazu z kmene stromu, svinul jej a přehodil přes rameno.

Havran tam stál nehnutě, hlavu vztyčenou, připravený strčit do balvanu. Aillas potichu přistoupil z druhé strany a ťukl do balvanu špičkou meče. Skácel se a rozbil a havran vyděšeně křičel.

Aillas šel dál, cestou dolů po svahu hory Gaboon.

Řada stromů lemovala řečiště Siss. Aillas se zastavil. Domníval se, že někde v úkrytu tam bude číhat žena s liščím obličejem. Nejpravděpodobnějším místem mu připadala houština zakrslé lísky jen sto yardů od cesty. Mohl by to místo obejít, proti proudu nebo po proudu, a spíš řeku přeplavat, než se brodit.

Aillas odstoupil, snažil se být co možná nejvíc krytý, obešel oblouk po proudu řeky a došel na břeh. Přes vrby se nemohl dostat do vody, a tak se musel vydat proti proudu. Nic se nepohnulo. V houštině ani nikde jinde. Aillas začal pociťovat napětí. Ticho ho zneklidňovalo. Zastavil se a znovu poslouchal, ale slyšel jenom zurčení vody. S mečem v ruce šel pořád dál, krok za krokem, proti proudu… Když se blížil k brodu, ocitl se u shluku těžké lesknice rákosové, která se klátila ve větru… Ve větru? Rychle se otočil a díval se do obličeje rezavé liščí ženy, která seděla na bobku jako žába. Mávl mečem, když se vztyčila, a uťal jí hlavu z krku. Trup a nohy se skácely na hromadu. Hlava upadla na kraj vody. Aillas ji mečem pošťouchl do proudu. Odskočila a odplouvala. Trup se vztyčil a začal běhat bezcílně sem a tam, mával rukama, házel sebou a skákal, nakonec zmizel za vyvýšeninou ve směru k hoře Gaboon.

Aillas omyl meč, přešel brod a vrátil se do Oswy Undervale přesně ve chvíli, kdy se soumrak mění v tmu. Povečeřel chléb a šunku, vypil pintu vína a hned odešel do své komnaty.

Ve tmě vyňal šedý drahokam, který dostal od Murgena. Vyzařoval slabé světlo barvy mlhavého dne. Aillasovi to připadalo docela nudné. Ale když pohlédl jinam, zdálo se mu, že koutkem oka spatřil podivný záblesk. Byl to vjem, který nedokázal pojmenovat.

Pokoušel se ještě několikrát, ale už se mu ten pocit nepodařilo znovu vyvolat a za chvíli usnul.

KAPITOLA 21

Po čtyřech dnech, v nichž se nic zvláštního neudálo, dojel Aillas do Tawn Timble. Tam si koupil dvě vykrmená kuřata, šunku, skrojek slaniny a čtyři džbánky červeného vína. Něco si zabalil do tašky u sedla, zbytek si uvázal k sedlu a jel na sever přes Glymwode k chalupě Graithe a Wynes.

Graithe mu vyšel vstříc. Když viděl všechny ty potraviny, zavolal do chalupy: „Ženo, rozdělej oheň! Dnes budeme jíst jako páni.“

„Najíme se i napijeme dobře,“ řekl Aillas. „Ale já se musím dostat na Madling Meadow před ranním rozbřeskem.“

Povečeřeli kuře nadívané ječmenem a cibulí a dokonale pečené, měli koláč z chlebového těsta, který do sebe vsakoval šťávu z masa, kotlík povařené listové zeleniny se slaninou, salát z řeřichy.

„Kdybych každý den snědl večer tolik jídla, tak už bych ráno nemusel sekat dříví,“ prohlásil Graithe.

„Kdyby to tak jednou bylo!“ vyslovila své přání Wynes.

„Kdo ví? Možná to tak bude dřív, než se nadějete,“ řekl Aillas. „Ale já už jsem unavený a musím vstávat mnohem dřív, než vyjde slunce.“

Půl hodiny před východem slunce stál Aillas u Madling Meadow. Čekal tam v šeru pod stromy, dokud se na východě neobjevily první záblesky vycházejícího slunce. Potom se vydal pomalu po orosené trávě s drahokamem v ruce. Jak se blížil k pahorku, začalo se ozývat cvrlikání a trylkování tak vysoké, že je skoro neslyšel. Něco ho pláclo po ruce, v níž držel drahokam; Aillas jen pevněji sevřel dlaň. Neviditelné prsty ho tahaly za uši a za vlasy, klobouk mu spadl z hlavy a letěl vysoko vzduchem.

Aillas řekl jemně: „Víly, laskavé víly: nedělejte mi to! Jsem Aillas, otec Dhruna, kterého jste milovaly.“

Chvilku bylo naprosté ticho. Aillas šel blíž k pahrbku a zastavil se jen několik yardů od něj.

Pahrbek se najednou zahalil do mlhy a proměnil se, začal se smršťovat a rozšiřovat, rozostřoval se a znovu zaostřoval.

Z pahrbku se odvinul červený koberec a dosahoval skoro až k místu, kde stál Aillas. Po koberci přicházel vílí muž pět stop vysoký, se světle hnědou pletí, přes sebe měl přehoz z lesklé látky olivově zelené barvy. Oblečen byl do šarlatového šatu zdobeného bílými hlavami lasiček, měl křehkou korunu ze zlatých nitek a zelené sametové domácí střevíce. Z každé strany ho doprovázela víla, byly však na samém okraji zorného úhlu, jako by byly nehmotné.

„Jsem král Throbius," řekl ten vílí muž. „Jsi skutečně Dhrunův otec?"

„Ano, Vaše Veličenstvo."

„V tom případě se naše láska částečně přesouvá i na tebe a v Thripsey Shee ti nikdo neublíží."

„Vzdávám vám dík, Vaše Veličenstvo."

„Nepotřebuji žádné děkování; jsme poctěni tvou přítomností. Copak to máš v ruce?"

Další víla promluvila měkce: „Ten úchvatný lesk!"

„Vaše Veličenstvo, to je kouzelný drahokam, neobyčejně vzácný!"

Vílí hlasy se ozvaly: „To je pravda. Vroucí drahokam, kouzelné zabarvení."

„Půjč mi ho do ruky," řekl král Throbius přísně.

„Vaše Veličenstvo, za normálních okolností bych vašemu příkazu vyhověl, ale dostal jsem přesné pokyny. Chci získat svého syna Dhruna zpátky živého a zdravého. Potom, ale skutečně teprve potom mohu dát z ruky ten drahokam."

Víly překvapeně a nesouhlasně zamumlaly: „Neposlušný chlapec!"

„To jsou oni, smrtelníci!"

„Jejich vznešenosti se nedá nikdy věřit."

„Chabí a sprostí jako krysy!"

Král Throbius řekl: „Je mi líto, že ti musím říci, že tvůj syn Dhrun už u nás není. Vyspěl do chlapeckých let a my jsme ho museli poslat pryč.“.

Aillas otevřel ústa údivem. „Vždyť je mu sotva jeden rok!“

„V našem království čas letí jako jepicím. Nikdy se nezatěžujeme tím, abychom ho měřili. Když Dhrun odcházel, bylo mu podle vašich měřítek asi devět let.“

Aillas stál beze slova.

„Prosím tě, dej mi tu krásnou nicůtku,“ loudil král Throbius hlasem, jakým by asi mluvil s rozmarnou krávou, které by chtěl ukrást mléko.

„Na mém postoji se nic nezměnilo. Až mi vrátíte syna.“

„To je téměř nemožné. Před nějakým časem odešel. Takže“ – král Throbius přiostřil – „dělej, co ti říkám, jinak už svého syna nikdy neuvidíš!“

Aillas se divoce rozesmál. „Já ho ještě vůbec nikdy neviděl! Tak co bych vlastně ztratil?“

„Můžeme tě proměnit v jezevce,“ ozval se slabý hlas.

„Nebo v klejičku vatočníka.“

„Nebo ve vrabce s losími rohy.“

Aillas se zeptal krále Throbia: „Slíbil jste mi lásku a ochranu a teď mi vyhrožujete. Taková je vílí čest?“

„Naše čest je jasná,“ prohlásil král Throbius zvonivým hlasem. Přikývl odměřeně napravo i nalevo, byl spokojený, protože jeho poddaní mu hlasitě vyjadřovali podporu.

„V tom případě se vracím ke své nabídce: tenhle drahokam za mého syna.“

Pronikavý hlas vykřikl: „To se nesmí stát, protože to by přineslo Dhrunovi štěstí! Strašně ho nenávidím! Uvalil jsem na něj mordet[25].“

Král Throbius promluvil tím nejhedvábnějším hlasem: „A jaký to byl mordet?“

„Ehm. Sedm let.“

„To je dost. To mě tedy rozzlobilo. Sedm let nebudeš požívat nektar, ale jenom kyselý ocet, po kterém ti budou trnout zuby. Sedm let budeš cítit nepříjemné zápachy, ale nikdy nenajdeš jejich zdroj.

[25] Jednotka trpkosti a zášti tak, jak se používá při prokletí.

Sedm let ti nebudou sloužit křídla a nohy budeš mít těžké jako z olova a všude se budeš bořit čtyři palce do země, jen na nejtvrdší zemi ne. Sedm let budeš na sobě nosit všechno bláto z království. Sedm let tě bude svědit břicho a ať se budeš škrábat sebevíc, neuleví se ti. A sedm let se nebudeš smět podívat na tuhle pěknou novou hračku.“

Zdálo se, že nejvíce Falaela rozrušil poslední trest. „Jé, tu hračku? Králi Throbie, nevysmívej se mi tak! Nutně potřebuju tu barvu! Je to moje nejmilovanější věc!“

„Tak to musí být! Jdi pryč!“

Aillas se zeptal: „Takže mi Dhruna přivedete zpátky?“

„Chceš mě zatáhnout do vílí války proti Trelawny Shee nebo Zady Shee nebo Misty Valley Shee? Nebo s jakýmkoli jiným královstvím, které střeží les? Za ten tvůj kousek kamene musíme žádat rozumnou cenu. Flinku!“

„Tady jsem, pane.“

„Co můžeme princi Aillasovi nabídnout, abychom splnili jeho požadavky?“

„Pane, já bych navrhoval Neomylník jako má sir Chil, vílí rytíř.“

„To je výborný nápad! Flinku, ty jsi duchaplný! Jdi a připrav ho, hned!“

„V okamžení bude váš rozkaz splněn, pane!“

Aillas okázale strčil ruku s drahokamem do váčku.

„Co je to ‘Neomylník’?“

Flinkův hlas, bezdechý a ostrý, se rozezvučel vedle krále Throbia. „Mám ho tady, pane, po velké a lopotné námaze na váš rozkaz.“

„Když vyžaduji rychlost, Flink spěchá,“ řekl Aillasovi král Throbius. „Když použiju slovo *hned*, chápe, že to znamená *teď*.“

„Přesně tak,“ zahekal Flink. „Co mě to stálo namáhavé práce, abych Aillasovi vyhověl! Jestli mě uzná za hodného slova, bude to pro mě ta největší odměna!“

„To mluví ten pravý Flink!“ řekl král Thobius Aillasovi. „Flink je čestný a dokonalý!“

„Flink mě nezajímá tolik jako můj syn Dhrun. Chtěl jste mi ho přivést.“

„Tohle je lepší! Neomylník ti bude sloužit celý život, vždycky ti ukáže, kde bys mohl lorda Dhruna najít. Podívej se!“ Král Throbius vyndal nepravidelný předmět o průměru tří palců, vyřezaný ze suku ořešáku a zavěšený na řetízku. Výčnělek na straně byl ukončen špičatým hrotem.

Král Throbius klinkal Neomylníkem na řetízku. „Poznáš směr, který ti ukazuje bílý vílí hrot? Půjdeš-li tím směrem, najdeš svého syna Dhruna. Neomylník se nikdy nemýlí a vydrží navždycky. Vezmi si ho! Ten nástroj tě spolehlivě dovede za synem!“

Aillas rozhořčeně zavrtěl hlavou. „Ukazuje na sever, do lesa, kam chodí jenom blázni a víly. Tenhle ‘Neomylník’ mě směruje na mou vlastní smrt – nebo mě neomylně dovede k mrtvému Dhrunovu tělu.“

Král Throbius si prohlížel předmět. „Žije, jinak by hrot neukazoval směr s takovou silou. A co se týče tvé vlastní bezpečnosti, mohu ti jenom říci, že nebezpečí číhá všude, na tebe i na mě. Cítil by ses bezpečně, když procházíš ulicemi města Lyonesse? Myslím, že ne. Nebo dokonce Dormeis? Princ Trewan doufá, že se tam stane králem. Nebezpečí je jako vzduch, který dýcháme. Proč si hrát s kyjem lidožravé obludy nebo pošťuchovat tlapu medvěda? Smrt čeká na všechny smrtelníky.“

„Flink má rychlé nohy, ať tedy zaběhne do lesa, nechá se vést Neomylníkem a syna mi přivede,“ řekl Aillas.

Ze všech stran se ozvalo chichotám a rychle ztichlo, když král Throbius, který se ani trochu nebavil, zdvihl ruku. „Slunce je příliš horké a stojí příliš vysoko. Rosa se vytrácí a první včely přilétají na naše květy. Už mě přestávají těšit tyhle obchody. Jaké jsou tvé poslední požadavky?“

„Jako předtím – chci svého syna, živého a zdravého. To znamená žádné mordety smůly a můj syn Dhrun v mé péči. Za to dám drahokam.“

„Je možné udělat jen to, co je rozumné a vhodné,“ řekl král Throbius. „Falael zruší mordet. Co se týče Dhruna: tady máš Neomylník a s ním i naše ubezpečení: dovede tě k Dhrunovi živému a ve vší svěžesti. Vezmi si ho.“ Vtiskl Aillasovi Neomylník do dlaně,

ten povolil stisk. Král Throbius drahokam popadl a vyzdvihl ho vysoko. „Máme ho, je náš!“

Ze všech stran bylo slyšet dlouhé vzdechy plné úcty a radosti: „Jé!“

„Podívejte, jak září!“

„Hrudka, obr!“

„Podívejte se, co dal za takovou maličkost!“

„Za takový poklad mohl žádat větrnou loď nebo krytý kočár tažený závodními gryfy s vílami, které by o něj pečovaly!“

„Nebo zámek s dvaceti věžemi na Misty Meadow!“

„To je pošetilost, pošetilost!“

Představy bledly. Krále Throbia opouštěly ostré obrysy. „Počkej!“ zavolal Aillas. Chytil šarlatový plášť. „A co mordet? Musí ho zrušit!“

Flink řekl užasle: „Smrtelníku, tys ses dotkl královského šatu! To je neodpustitelný přestupek!“

„Vaše sliby mě chrání,“ řekl Aillas. „Mordet smůly musí být zrušen!“

„Únavný,“ povzdechl si král Throbius. „Asi na to budu muset dohlédnout. Falaeli! Ty tam, co se tak pilně drbeš na břiše – zruš svou kletbu a já tě zbavím toho svrbění.“

„V sázce je čest!“ křičel Falael. „Myslíš si, že jsem jako korouhvička?“

„To si nikdo ani v nejmenším nepomyslel.“

„Ať se omluví za ty pekelné narážky.“

Aillas řekl: „Jako jeho otec budu jednat jako jeho zástupce a předávám jeho hlubokou lítost za skutky, které tě vyvedly z rovnováhy.“

„Koneckonců, nebylo laskavé se mnou takhle jednat.“

„Samozřejmě, že ne! Jsi citlivý a spravedlivý.“

„V tom případě připomenu králi Throbiovi, že ten mordet byl jeho vlastní, já jenom oklamal Dhruna, aby se ohlédl.“

„Je to pravda?“ zeptal se král Throbius.

Flink řekl: „Přesně tak, Vaše Veličenstvo.“

„V tom případě nemohu dělat vůbec nic. Královská kletba je neodvolatelná.“

„Vrať mi drahokam!“ vykřikl Aillas. „Nedodržel jsi podmínky našeho obchodu!“

„Slíbil jsem ti, že udělám všechno rozumné a vhodné. To jsem udělal. Nic víc vhodného není. Flinku! Aillas mě začíná unavovat. Za který lem chytil můj šat – severní, východní, jižní nebo západní?“

„Za západní, pane.“

„Za západní, no, tak to mu nemůžeme ublížit, ale můžeme ho přemístit. Odnes ho na západ, protože tomu, jak se zdá, dává přednost. Co možná nejdál.“

Aillase zdvihl vír do výšky a letěl oblohou. Vítr mu kvílel do uší. Slunce, mraky a země mu zmizely z očí. Vyletěl vysoko, potom padal proti blýskavé, sluncem osvětlené vodě a přistál na písku na okraji příboje.

„Tady je západ, jak západ být může,“ řekl hlas, co se dusil veselím. „Vzpomínej na nás s vlídností! Pokud jsme byli hrubí, západ je možná ještě o půl míle dál.“

Hlas ztichl. Aillas se celý roztřesený postavil, stál sám na opuštěném útesu nedaleko města. Neomylník ležel pohozený na mokrém písku u jeho nohou. Zdvihl jej, než příboj smete tu věc do moře.

Aillas si srovnal v hlavě myšlenky. Najednou byl na mysu Farewell, na západním kraji Lyonesse. To město bylo patrně Pargetta.

Aillas držel Neomylník ve svislé poloze. Hrot sebou škubal a ukazoval severovýchodním směrem.

Aillas se zhluboka nadechl a potom se s námahou vydal po pláži do Pargetty, těsně kolem zámku Malisse. V hostinci si dal chléb a smaženou rybu. Potom, po hodinovém dohadování s podkoním, si koupil přitroublého šedého letitého hřebce, který měl sklony ke vzdorovitosti a zcela postrádal jakoukoli ladnost, ale přesto byl schopen dobře posloužit, nebyl-li příliš přetěžován, a – což mělo nemalý význam – jeho cena byla poměrně nízká.

Neomylník ukazoval na severovýchod. Měl před sebou ještě půl dne, a tak se Aillas vydal po Old Street[26], údolím řeky Syrinx a ke

[26] Old Street, táhnoucí se od Atlantiku do zálivu Cantabria, vybudovali Magdalové dva tisíce let předtím, než přišli Danaanové. Podle lidového vyprávění bylo z

tvrzím Troagh na jižním cípu Teach tac Teach. Noc strávil v hostinci na osamělé hoře v místě, kde se scházely tři důležité cesty: Sfer Arct vedla na jih do města Lyonesse, Old Street a Ulf Passway se vinuly na sever do Ulflandů přes Kaul Bocach.

Aillas se ubytoval v hostinci U bílého koně a další den se vydal na sever po Ulf Passway nejvyšší rychlostí, kterou dokázal jeho tvrdohlavý kůň vyvinout. Zatím neměl ještě přesně promyšlený plán. Mohl by se vydat po Passway, dojet do Jižního Ulflandu v Kaul Bocach a pokračovat dál do Dahautu po Trompadě, nějak se na sto honů vyhnout Tinzin Fyralu. V Camperdilly Corners by mohl přejít z Trompady na Východozápadní cestu: to byla cesta, která by ho podle Neomylníku měla dovést více méně přímo k Dhrunovi, pokud to bude možné vzhledem k sedmiletému mordetu.

Po několika mílích narazil Aillas na skupinu kočovných kramářů, kteří směřovali do Ys a měst na pobřeží Jižního Ulfu. Přidal se k nim, aby nemusel jet přes Kaul Bocach sám, to by pak mohl být podezřelý.

V Kaul Bocach se doslechl znepokojivou zprávu od běženců ze severu. Skaové znovu vyrazili přes Severní a Jižní Ulfland, téměř odřízli město Oälders s králem Oriantem a jeho ubohým dvorem a jedinou otázkou zůstávalo, proč byli Skaové vůči neschopnému Oriantovi tolik shovívaví.

Dál Skaové pokračují na východ, aby obsadili velkou pevnost Poelitetz, která se tyčila nad Planinou stínů. Strategie Skaů nebyla pro biřice v Kaul Bocach žádnou záhadou.

„Chtějí uchvátit Ulflandy – Severní i Jižní – tak, jako se kopí zabodne na dobré místo. Lze o tom nějak pochybovat? Kousek po kousku: doušek tady, sousto onde a brzy zavlaje černá vlajka na Tawzy Head v Cape Tay a jednou se možná odváží i na Ys a do údolí Evander, pokud se jim někdy podaří obsadit Tintzin Fyral.“ Zdvihl ruku. „Ne, to mi neříkejte! Takhle to s tím kopím není; Skaové polykají všechno naráz. Ale to je nakonec jedno.“

---

každého místa na Old Street vidět na bitevní pole. Když úplněk svítil na Beltane, probouzeli se duchové mrtvých, postávali na Old Street a dívali se přes cestu na své soupeře.

Kramáři se poněkud ustrašeně radili ve stínu osik a nakonec se rozhodli, že budou obezřele pokračovat dál, alespoň do Ys.

Po pěti mílích potkali rozptýlený hlouček vesničanů, někteří z nich měli koně nebo osly, další zase řídili vozy naložené potřebami pro domácnost, jiní šli pěšky s nemluvňaty a dětmi: byli to běženci, tak si říkali, které Skaové vyhnali z jejich usedlostí. Říkali, že jedna velká černá armáda se už přes Jižní Ulfland přehnala, zlomila veškerý odpor, zotročila zdatné muže a ženy, vypálila pevnosti a zámky baronů z Ulfishe.

Znovu se kramáři, teď v nebezpečí, radili a znovu se rozhodli pokračovat alespoň do Tintzin Fyralu. „Ale dál ne, pokud to nebude bezpečné!“ prohlásil ten nejchytřejší ze skupiny. „Pamatujte si: jediný krok do údolí a musíme platit vévodovi poplatek!“

„Tak jdeme!“ řekl další z nich. „Do Tintzin Fyralu a pak uvidíme, jak se věci mají.“

Skupina pokračovala po cestě dál; za chvíli potkala další skupinu běženců, a ti přinášeli velmi znepokojivé zprávy: armáda Skaů došla k Tintzin Fyralu a začala na něj útočit.

Už nebylo možné pokračovat dál; kramáři obrátili vozy a šli zpátky na jih stejně rychle, jako přišli sem.

Aillas zůstal na cestě sám. Tintzin Fyral ležel o dalších pět mil dál. Neměl jinou možnost než najít nějakou cestu, která by ho dovedla do Tintzin Fyralu oklikou. Byla to cesta, co vedla do hor, a potom se svažovala k Trompadě.

U malé strmé průrvy porostlé přesličníkem a zakrslým cedrem Aillas sesedl a vedl koně po nezřetelné stezce k obzoru. Bujná vegetace přerostla i přes cestu. Uvolněné kameny se jim kutálely pod nohama a šedý kůň s hlavou ve tvaru kladiva neměl ani v nejmenším chuť šplhat po horách. Za první hodinu ušel Aillas všeho všudy jenom míli. Po další hodině dojel na okraj ostrohu, který vybíhal ze středního skalního útesu. Cesta byla snazší a vedla souběžně s dolní pěšinou na horu s plochým vrcholkem, známou jako Tac Tor. Byl to nejvyšší bod.

Tintzin Fyral nemohl být daleko. Když se Aillas zastavil, aby popadl dech, měl pocit, že slyšel slabé vzdálené výkřiky. Zahloubaně pokračoval dál, držel se co možná nejblíž houštiny. Tintzin Fyral

ležel podle jeho výpočtů naproti údolí Evander, hned za Tac Tor. Dostal se k obležení mnohem blíž, než chtěl.

Západ slunce jej zastihl sto yardů pod vrcholem, v malém úzkém zarostlém údolí plném horských modřínů. Aillas si udělal lůžko z větví a uvázal koně na dlouhý provaz nedaleko říčky, která vyvěrala z pramene. Oheň si nerozdělal, pojedl chléb a sýr z vaku u sedla. Z váčku vyňal Neomylník a díval se, jak se hrot stočil na severovýchod, možná o trochu východněji než předtím.

Uložil Neomylník zpátky do váčku, váček a tašku od sedla strčil hluboko pod vavřínový keř a šel na hřeben, podívat se do krajiny. Večerní červánky ještě z oblohy nezmizely a obrovský úplněk se vynořil nad černým obrysem lesa Tantrevalles. Nikde nebylo vidět světlo svíce ani lampy, ani záblesk ohně.

Aillas si prohlédl plochý vrcholek o pouhých sto yardů výš. V položeru zahlédl cestu. Někdo tudy už jel před ním, i když ne tou cestou, kterou přijel on.

Šel pěšinou až na vrcholek. Tam našel plošinu o rozměru asi tak tří nebo čtyř akrů s kamenným oltářem a pěti dolmeny uprostřed, které stály pevně a tiše v měsíčním světle.

Aillas přešel plochý vrcholek kolem oltáře na protější okraj, který se svažoval k útesu. Tintzin Fyral se zdál být tak blízko, že by se snad dalo hodit kamenem na střechu nejvyšší věže. Zámek byl osvětlen jakoby slavnostně, okna plála zlatým světlem. Za zámkem byly vidět stovky malých ohníčků; blikaly červeně a oranžově; mezi nimi se pohybovala skupina vysokých tmavých vojáků, jejichž počet nedokázal Aillas odhadnout. Za nimi, v tlumeném světle ohňů, stály hrůzyplné rámy čtyř velikých obléhacích válečných strojů. Bylo jasné, že nemá možnost vykonat žádný husarský kousek.

Strž u Aillasových nohou se prudce svažovala na dno údolí Evander. Pod zámkem pochodně osvětlovaly shromaždiště, v té chvíli prázdné. Další pochodně v souběžných řadách označovaly parapety stěny vedoucí přes úzký průsmyk údolí. Stejně jako na shromaždišti, i tady bylo pusto.

Míli na západ u mostu byla vidět další světla, neklamné znamení, že je tam další ležení, s největší pravděpodobností Skaů.

Všechno to působilo tajuplně a majestátně a v Aillasovi to vzbuzovalo úctu. Chvíli se díval, potom se otočil a sestupoval v měsíčním světle ke svému tábořišti.

Noc byla na toto roční období nezvykle chladná. Aillas ležel na lůžku z větví a třásl se zimou pod pláštěm a sedlovou přikrývkou. Konečně usnul, ale jen na chvíli. Probudil se a díval se, jak měsíc putuje po nebi. Potom, když byl měsíc na poloviční cestě k západu, uslyšel v dálce kontraaltový výkřik utrpení: něco mezi zavytín a stenem, při němž mu vstávaly vlasy hrůzou na hlavě. Zachumlal se co možná nejhlouběji do větví. Minuty míjely, křik se neopakoval. Nakonec upadl do jakési strnulosti, jejíž zásluhou spal poněkud déle, než chtěl a vzbudil se, až když mu paprsky vycházejícího slunce dopadly na obličej.

Letargicky vstal, umyl si obličej v potoce a přemýšlel, jak dál. Cesta mohla vést i dolů, kde se mohla napojit na Trompadu: pohodlná cesta, pokud by minula Skay. Rozhodl se, že se vrátí na vrcholek a raději si ještě odtud prohlédne krajinu. Na cestu si vzal kousek chleba a hrudku sýra. Vylezl na vrcholek. Hory pod ním a další za nimi klesaly a měnily se v hrbaté výběžky, rokle a vrásy až téměř k okraji lesa. Poznal, že tato cesta sestupuje k Trompadě, a tak mu může dobře posloužit.

To jasné slunné ráno byl vzduch provoněn sladkou vůní horských bylin: vřesem, rozmarýnou, cedrem. Aillas přešel temeno hory, aby se podíval, jak pokračuje obléhám Tintzin Fyralu. Měl zato, že se jedná o velmi důležitou epizodu. Pokud Skaové ovládnou Poelitetz a Tintzin Fyral, pak budou mít pod svou nadvládou Ulflandy.

Když se přiblížil k okraji, klesl na kolena a na ruce, aby se jeho silueta nerýsovala proti nebi, na samotný okraj hory se plazil a nakonec vyhlédl přes rokli. Téměř pod ním se vysoko tyčil Tintzin Fyral na vysokém útesu.

Byl sice blízko, ale ne tolik, jak se zdálo v noci, kdy měl pocit, že by mohl dohodit kamenem přes rokli až na střechu. Teď bylo zřejmé, že zámek je vzdálen na dolet nejsilnějšího šípu. Nejvyšší věž byla ve stejné úrovni jako terasa se zábradlím. Prohnuté sedlo nebo hřeben spojoval zámek s výšinami vzadu, kde bylo nejvýhodnější

prostranství zespodu vyztuženo opěrnou stěnou kamenných bloků. Odtud bylo dobře vidět na zámek, který byl na dostřel šípu.

Pozoruhodné, pomyslel si Aillas, hloupá domýšlivost Faude Carfilhiota nechat takhle příhodné prostranství nestřežené.

Celá tato oblast teď byla obsazena jednotkami Skaů. Měli ocelové helmice a černé pláště s dlouhými rukávy. Postupovali obezřele a hbitě, což nasvědčovalo tomu, že se jedná o armádu profesionálních zabijáků. Pokud král Casmir doufal, že uzavře alianci nebo alespoň příměří se Skay, teď se jeho naděje zmenšily, protože útokem se Skaové sami prohlásí za jeho protivníky.

Zámek i údolí Evander se zdály to jasné ráno jakoby v letargii. Nikdo nepracoval na poli ani nešel po cestě, ani Carfilhiotovy jednotky nebyly nikde v dohledu. Se značnou námahou Skaové dopravili čtyři velké katapulty přes mokřinu, do svahu a po hřebenu, který dominoval Tintzin Fyralu. Aillas se díval, jak ty stroje táhnou. Byly to, jak viděl, těžké zbraně schopné vrhnout stolibrový balvan až k Tintzin Fyral, trefit se do zubu cimbuří, odhalit střílnu, probořit zeď a nakonec opakovanými zásahy samotnou vysokou věž zdemolovat. Protože na těch zbraních pracovali odborníci a střely byly stejně velké, mohly být jejich zásahy téměř úplně přesné.

Aillas také viděl, jak přiváželi katapulty k okraji, na místo, kde bylo postavem nejvýhodnější, s výhledem na Tintzin Fyral.

Carfilhiot sám se procházel sem a tam po terase, měl na sobě dopolední světle modré oblečení. Patrně zrovna vstal z postele. Lučištníci Skaů okamžitě přiběhli a přes roklinu vyslali hejno šípů. Carfilhiot ustoupil za zub cimbuří a nahněvaně se zamračil, že ho někdo vyrušuje při procházce. Tři jeho družiníci se objevili na střeše a rychle rozprostřeli podél parapetů kovové sítě na ochranu před skajskými šípy a Carfilhiot pak mohl pokračovat v ranní vycházce. Skaové se na něj dívali překvapeně, utrousili několik ironických poznámek a dál nabíjeli katapulty.

Aillas věděl, že musí odejít, ale nemohl se k tomu odhodlat. Scéna byla připravena, opona se rozevřela, herci vstoupili na jeviště: drama zrovna začínalo. Skaové soustředili své úsilí na rumpál. Masivní hnací břevno s praskotem zajelo dozadu. Do vrhacích žlabů

byly uloženy kamenné střely. Lučištníci napjali tětivy, zamířili na cíl. Vše bylo připraveno na vypálení první hromadné salvy.

Zdálo se, že si Carfilhiot náhle uvědomil nebezpečí, které hrozilo jeho věži. Udělal znepokojený posunek a řekl něco přes rameno. Kamenné podpěry pod katapulty se zřítily. Katapulty, střely, štěrk, lučištníci, ženisté i řadoví vojáci – to všechno se propadlo. Byla jich dlouhá řada a pohybovali se se snovou pomalostí: dolů, dolů, kroutili se, otáčeli, poskakovali a posledních sto stop klouzali, aby skončili v nepěkné změti kamení, dřeva a polámaných těl.

Carfilhiot se naposledy rozhlédl po terase a vešel do zámku.

Skaové odhadli situaci, spíše kriticky než rozzlobeně. Aillas se stáhl ze zorného úhlu Skaů. Byl nejvyšší čas, aby se vydal na cestu, co možná nejdál a co možná nejrychleji. Podíval se na kamenný oltář a něco ho napadlo. Carfilhiot byl velmi lstivý. Je možné, že by nechal tak lákavý vyhlídkový bod předpokládanému nepříteli nestřežený? Aillas náhle zneklidněl a naposledy se podíval na Tintzin Fyral. Pracovní skupiny Skaů, očividně to byli otroci, vlekly po hřebeni dřevěné trámy. Přestože už Skaové neměli katapulty, nepřestávali bojovat. Aillas se díval minutu, dvě. Odvrátil se od okraje útesu a ocitl se tváří v tvář patrole sedmi mužů oděných do černé barvy Skaů. Stál tam kaprál a šest bojovníků, dva z nich měli napjaté luky.

Aillas zdvihl ruce. „Jsem jenom poutník; nechte mě jít vlastní cestou."

Kaprál, vysoký muž se zvláštním divokým obličejem, se hrdelně zasmál.

„Tady, na hoře? Ty jsi špeh!"

„Špeh? A jaký by to mělo smysl? Co bych komu mohl říct? Že Skaové útočí na Tintzin Fyral? Vyšel jsem na tohle místo, abych našel bezpečnou cestu kolem bojiště."

„Teď jsi úplně v bezpečí. Pojď, i dvounohý[27] se dá využít."

[27] Dvounohý: napůl opovržlivý výraz, kterým Skaové označovali všechny ostatní lidi. Je to zkratka „dvounohého zvířete", což označuje kategorii mezi „Skaem" a „čtyřnožcem". Další pejorativní výraz je *nyel*, „koňský smrad", který se vztahuje k rozdílnému zápachu těla Skaů a ostatních ras. Podle všeho Skaové zaváněli, nikoli však nepříjemně, kafrem, terpentýnem a trochu i pižmem.

Skaové vzali Aillasovi meč a uvázali mu kolem krku provaz. Vedli ho z Tac Tor dolů, přes roklinu a potom vzhůru do svého ležení. Svlékli ho, ostříhali dohola, přinutili ho, aby se umyl žlutým mýdlem a vodou, potom mu dali nové oblečení z šedé hrubé látky a nakonec mu kovář kolem krku připevnil železný límec s kruhem, na který bylo možné zaháknout řetěz.

Aillase uchopili čtyři muži v šedých tunikách a přehnuli ho přes kládu obličejem dolů. Stáhli mu kalhoty a kovář mu do ruda rozžhaveným železem vypálil znamení na pravou půlku hýždí. Slyšel sykot, jak se pálilo maso, a ucítil i ten zápach. Hlava mu klesla a začal zvracet. Ti, co ho drželi, zanadávali a uskočili stranou, ale pořád ho drželi, i když mu dávali náplast na spáleninu. Potom ho postavili na nohy.

Seržant na něj zavolal: „Obleč si kalhoty a pojď sem.“

Aillas uposlechl.

„Jméno?“

„Aillas.“

Seržant si ho zapsal do knihy. „Místo narození?“

„Nevím.“

Seržant si to znovu zapsal do knihy a potom vzhlédl. „Dneska máš štěstí, můžeš si teď říkat Skaling, jsi horší jenom než skutečný Ska. Jakékoli násilné činy proti Skaovi nebo Skalnigovi, sexuální zvrácenosti, nedostatečná čistota, vzpurnost, mrzuté, sebejisté a divoké chování nebo výtržnictví nejsou přípustné. Zapomeň na svou minulost, je to jenom sen! Teď jsi Skaling a způsoby Skaů jsou tvými způsoby. Jsi přidělen leaderovi Taussigovi. Poslouchej ho, pracuj svědomitě. Pak nebudeš mít důvod ke stížnostem. Tamhle je Taussig, hned se mu ohlaš.“

Taussig byl malý prošedivělý Skaling. Napůl šel a napůl skákal na jedné rovné a jedné pokřivené noze, nervózně gestikuloval a úzkýma, světle modrýma očima šilhal, jako by se pořád zlobil. Zběžně si Aillase prohlédl a k límci mu připjal dlouhý lehký řetěz. „Jsem Taussig. Ať je tvoje jméno jakékoli, zapomeň na ně. Teď jsi Taussig Šest. Až zařvu ‘Šest’, mám na mysli tebe. Jsem tvrdý velitel. Soupeřím ve výkonnosti. Abys mi vyhověl, musíš soupeřit a snažit se předstihnout všechna ostatní komanda. Rozumíš?“

„Rozumím vašim slovům,“ řekl Aillas.

„Tak to není správně! Řekni ‘Ano, pane!’“

„Ano, pane.“

„Cítím v tobě odpor a vzdor. Dej si pozor! Jsem spravedlivý, ale nic neodpouštím! Pracuj, jak nejlíp dovedeš nebo ještě líp než nejlíp, abychom všichni uspěli. Když ochabneš nebo se budeš ulejvat, odnesu to stejně jako ty a to se nesmí stát! Tak honem do práce!“

Taussigův oddíl i s Aillasem čítal šest mužů. Taussig je odvedl dolů do kamenné, sluncem rozpálené průrvy a tam museli pracovat. Vláčeli klády nahoru na hřeben a potom dolů ze svahu až tam, kde Skaové společně budovali dřevěný tunel podél sedla směrem k Tintzin Fyralu tak, aby skrz něj prostrčili beranidlo, co by vyrazilo vrata zámku. Na parapetech vyhlíželi Carfilhiotovi lučištníci své cíle: Skay nebo Skalingy. Kdykoli se některý z nich ukázal, hned se na něj shora snesl šíp.

Když byla dřevěná chodba přes sedlo zpoloviny hotová, vystřelil Carfilhiot z katapultu z vížky na dřevěnou stavbu sto kamenů. Nebylo mu to nic platné; dřevo bylo pružné a umně pospojované. Kameny, které na trámy dopadly, slouply kůru, naštíply jen povrch, potom se svalily do strže.

Záhy Aillas poznal, že kamarádi z Taussigovy skupiny neměli o nic větší zájem na velitelově povýšení než on sám. Proto Taussig pobíhal, poskakoval a kulhal kolem nich celý rozzuřený, nabádal je, vyhrožoval a nadával.

„Opři do toho ramena, Pětko!“

„Tahej, tahej!“

„Copak jste všichni nemocný?“

„Trojko, jseš jak mrtvej! Tahej, dělej!“

„Šestko, sleduju tě! Vím, co jsi zač! Jen by ses válel!“ Jak si Aillas všiml, nebyla Taussigova skupina o nic lepší ani horší než ostatní, takže ty Taussigovy výlevy poslouchal lhostejně. Ta nešťastná ranní náhoda ho otupila. Teprve teď mu všechno docházelo.

V poledne dostali Skalingové chléb a polévku. Aillas seděl na levé polovině hýždí ve stavu otupeného zasnění. Dopoledne pracoval s Yanem, mlčenlivým mužem ze Severního Ulfu, bylo mu asi

čtyřicet let. Nebyl nijak vysoký, ale šlachovitý a měl dlouhé paže, tmavé hrubé vlasy a ztrhaný obličej. Několik minut se díval na Aillase a potom chraplavě řekl: „Jez, kamaráde; musíš mít sílu. Když budeš přemýšlet, nic z toho nevzejde.“

„Musím si něco vyřídit.“

„Na to zapomeň; tady ti začal nový život.“

Aillas zavrtěl hlavou. „Mně ne.“

Yane odsekl: „Jestli se pokusíš utéct, celou tvou skupinu zmrskají a uberou nám dávky jídla, včetně Taussiga. Takže všichni se hlídají.“

„Nikdo neutíká?“

„Málokdy.“

„A co ty, ty ses o to nikdy nepokusil?“

„Útěk je těžší, než si myslíš. O tom nikdo nemluví.“

„A nikdo se neosvobodí?“

„Když máš po šichtě, jdeš do důchodu. Je jim úplně jedno, co budeš dělat pak.“

„Jak dlouhá je ta ‘šichta’?“

„Třicet let.“

Aillas zaúpěl. „Který ze Skaů je tady hlavní?“

„Je to vévoda Mertaz, tamhle stojí… Kam jdeš?“

„Musím s ním mluvit.“ Aillas se namáhavě vyškrábal na nohy a vydal se ke Skaovi, který stál a díval se na Tintzin Fyral. Aillas se před ním zastavil. „Pane, vy jste vévoda Mertaz?“

„To jsem.“ Ska si prohlédl Aillase šedozelenýma očima.

Aillas řekl umírněně: „Pane, dnes ráno mě zajali tví vojáci a dali mi kolem krku tenhle límec“

„To ano.“

„Ve své zemi jsem urozený muž. Nevidím žádný důvod, proč by se mnou měl někdo takhle zacházet. Naše země nejsou ve válce.“

„Skaové válčí s celým světem. Neočekáváme slitování od svých nepřátel a my je také nemáme.“

„Potom vás tedy žádám, abyste se zachoval podle pravidel válečného stavu a za výkupné mi dal volnost.“

„Nemáme tolik lidí. Potřebujeme práci, ne zlato, Dnes tě označili datem. Musíš sloužit třicet let, potom budeš volný a dostaneš slušný

důchod. Jestli se pokusíš o útěk, budeš buď zmrzačen nebo zabit. Očekáváme takové pokusy a jsme ve střehu. Naše zákony jsou jednoduché a nepřipouštíme žádný dvojí výklad. Dodržuj je. Vrať se ke své práci.“

Aillas se vrátil zpátky na místo, kde seděl Yane a všechno pozoroval. „Tak co?“

„Řekl mi, že musím pracovat třicet let.“

Yane se spokojeně usmál a vstal. „Taussig nás volá.“

Přes mírnou pahorkatinu přiváželi konvoje vozů tažené býky klády z hor. Skupiny Skalingů tahaly klády nahoru na hřeben. Stopu po stopě rostl tunel přes sedlo směrem k Tintzin Fyralu.

Stavba dosahovala téměř ke stěnám zámku. Carfilhiotovi bojovníci házeli z parapetů na klády měchýře s olejem a pak na ně vystřelovali zapálené šípy. Oranžové plameny šlehaly do výše, kapky hořícího oleje pronikaly štěrbinami. Ti, kdo pracovali dole, museli ustoupit.

Speciální skupina přinesla zvláštní vynálezy vyrobené z měděných plátů a přikládala je přes klády, aby tak vytvořila ochrannou střechu. Hořící olej potom stékal po plátech na zem, kde dohoříval, aniž by cokoli poškozoval.

Stopu po stopě se tunel blížil k cíli. Obránci už byli velmi unavení.

Tunel dosáhl až ke stěnám zámku. Připravili si těžké beranidlo okované železem. Skaové bojovníci se shromáždili v tunelu, připraveni vrhnout se do zámku prolomeným portálem. Odkudsi shora z věže přiletěla veliká železná koule na řetězu, s velikou silou uhodila do dřevěné konstrukce třicet stop od stěny věže a smetla klády, beranidlo a bojovníky přes kraj sedla dolů do rokle. Další změť dřeva a rozbitých těl spadla na hromadu, která tam už byla.

Na hřebeni stáli velitelé Skaů ve světle zapadajícího slunce a dívali se, jak je celá jejich námaha zmařena. Obléhám bylo přerušeno. Skalingové se ukryli před prudkým západním větrem v úžlabině. Aillas se stejně jako ostatní krčil v matném světle zády k větru a díval se úkosem na siluety Skaů proti obloze.

Dnes v noci už nebude žádný výpad proti Tintzin Fyralu. Skalingové se společně vrátili po svahu do tábora, tam dostali

ovesnou kaši a sušenou tresku. Kaprálové nahnali své oddíly k výkopu, který sloužil jako latrína, tam se přikrčili a všichni najednou se vyprazdňovali. Potom se seřadili za vůz, kde každý dostal drsnou vlněnou deku a uložil se na zem.

Aillas spal spánkem vyčerpaného člověka. Dvě hodiny po půlnoci se vzbudil. Zmátlo ho okolní prostředí. S trhnutím se posadil a ucítil jenom tah řetězu na límci. „Nech toho!“ zavrčel Taussig. „První noc se ti noví vždycky pokoušejí o útěk, já všechny ty triky znám.“

Aillas si znovu lehl. Poslouchal, jak studený vítr fouká přes hory do mumlání hlasů skajských hlídačů a těch, co udržovali oheň, do chrápání a zvuků spánku, které vyhazovali Skalingové. Myslel na svého syna Dhruna, který je možná sám a bezbranný, možná má stejné bolesti nebo je ve stejném nebezpečí. Myslel na Neomylník pod vavřínovým keřem na svahu Tac Tor. Kůň přetrhne uzdu a vydá se hledat si potravu. Myslel na Trewana a na Casmira s kamenným srdcem. Odškodnění! Pomsta! Dlaně se mu potily z návalu nenávisti… Uplynula půlhodina a on znovu usnul.

Chvíli před úsvitem, v té nejbezútěšnější noční hodině, se ozval vzdálený praskot a třesk, jako by spadl nějaký veliký strom. Aillas se probudil podruhé. Ležel nehybně a poslouchal stakatu výkřiků Skaů.

Za úsvitu Skalingy vzbudili řinkotem zvonu. Ztěžka a malátně uložili deky na vůz, šli na latrínu a ti, kteří se k tomu odhodlali, se umyli v ledové vodě v říčce. Snídani měli stejnou jako večeři: ovesná kaše a sušená treska, chléb a šálek horkého peprmintového čaje a víno na povzbuzení.

Taussig vedl svoji skupinu nahoru na hřeben a tam objevili původ těch zvuků před úsvitem. V noci obránci zámku připevnili háky na to, co ještě zbylo z dřevěného tunelu. Rumpálem umístěným vysoko nahoře lano napjali, stavba se převrátila a zřítila se tři sta stop hluboko do rokle. Úsilí Skaů bylo zmařeno. A co hůř, materiál byl znehodnocen a stroje zničeny. Tintzin Fyral nebyl poškozen ani trochu.

Skaové teď byli zaujatí ne tím, že byl zničen průchod, ale armádou, která se utábořila tři míle na západ v údolí. Skautové, kteří se vrátili z průzkumu, předali zprávu o čtyřech bataliónech velmi

dobře trénovaných oddílů domobrany z Ys a Evanderu, v jejichž řadách byli kopiníci, lučištníci, kopiníci na koních a rytíři. Byly jich dva tisíce. O dvě míle dál se ranní světlo odráželo od kovu, jak se další oddíly bojovníků vydaly na pochod.

Aillas zamyšleně pozoroval Skay. Nebylo jich tolik, kolik se původně domníval, asi tak necelý tisíc bojovníků.

Taussig si ho všiml a hrubě se zasmál: „S bitvou nepočítej, chlapče; nedělej si zbytečné naděje! Nebudou bojovat pro slávu, když není co vyhrát. Nebudou se vrhat do nebezpečí jen tak pro nic za nic, to tě ubezpečuju!“

„Ale i tak budou muset přerušit obléhání.“

„O tom už bylo rozhodnuto. Doufají, že dostanou Carfilhiota nepřipraveného. Má smůlu! Provedl jim rošťárnu. Příště to všechno bude vypadat jinak, uvidíš!“

„Nemám v plánu tady zůstat.“

„Ha, to si myslíš! Já byl devatenáct let Skaling, vykonávám zodpovědnou funkci a za jedenáct let dostanu důchod. Doufám, že se všechno bude dál vyvíjet jen v můj prospěch!“

Aillas se na něj díval s opovržením. „Nevěřím, že ty bys chtěl být svobodný.“

Taussig byl najednou strohý. „Tak! Tohle jsou štvavé řeči. Slyším znamení. Rozbít tábor.“

Skaové se Skalingy odešli z hřebenu a vydali se přes mokřiny Jižního Ulflandu. Byla to země, jakou Aillas předtím nikdy neviděl: nízké kopce porostlé hlodašem a vřesem a údolí protkaná potůčky. Kamenité výchozy jizvily výšiny, houští a nízký porost pokrývaly mokřinu.

Jakmile venkované viděli černé oddíly, rozprchli se na všechny strany. Země byla z velké části opuštěná, chalupy prázdné, kamenné ploty pobořené, všude bujně rostl hlodaš. Hrady byly vybudované na vysokých místech a svědčily o boji klanů a spoustě nočních útoků. Mnohá taková místa ležela v troskách, kameny byly porostlé lišejníkem. Tam, kde ještě někdo žil, trhavě zdvihli padací most a na parapetech se objevili lidé, aby se podívali, jak je míjejí skupiny Skaů.

Kopce s kyselou půdou se vlnily a mezi nimi ležela rašeliniště. Mraky vířily nízko nad hlavou a otevíraly se, aby propustily sluneční paprsky, a hned se zase uzavíraly a jas utlumily. V tomto kraji bydlelo jen málo lidí. Jenom domkáři, horníci, co dolovali cín a psanci. Aillas kráčel bezmyšlenkovitě. Znal rozložitá záda a rozcuchané vlasy muže, co šel před ním a řetěz mezi nimi. Jedl na povel, spal na povel, nemluvil s nikým až na několik příležitostných zamručení s Yanem, který se hrbil vedle něj.

Zástup ušel jenom půl míle směrem do vnitrozemí od opevněného města Oäldes, kde měl král Oriante dlouho svůj dvůr. Vydával zvučné příkazy, ty však byly plněny jen zřídka a většinu času trávil v palácové zahradě mezi krotkými bílými králíky. Když byly oddíly Skaů na dohled, spustila se s řinkotem padací mříž a na zdi vystoupili lučištníci. Skaové si jich nevšímali a šli dál po cestě podél pobřeží, vlny Atlantiku se rozbíjely v příboji na břehu.

Patrola Skaů přijela se zprávami, které se rychle dostaly až ke Skalingům. Král Oriante zemřel v křečích a na trůn v Jižním Ulflandu nastoupil slaboduchý Quilcy. Zdědil otcovo zalíbení v bílých králících a říkalo se o něm, že nejí nic než puding, medové bochánky a ovocné poháry.

Yane vysvětlil Aillasovi, proč Skaové umožnili Oriantemu a teď i Quilcymu vládnout bez potíží. „Nepředstavují pro Skay žádnou překážku. Z pohledu Skaů může Quilcy vládnout navždycky, pokud se bude věnovat svým domečkům pro panenky.“

Zástup se dostal do Severního Ulflandu, hranice byla označena jenom hromadou kamení u cesty. Rybářské vesnice podél cesty byly opuštěné, zbyli tam jen staří muži a ženy, ti, co se mohli hýbat, odpluli pryč, aby nemuseli podepisovat smlouvu.

V ponurém ránu, kdy vítr odnášel slanou pěnu sto yardů na břeh, prošel zástup pod starou signální věží Firbolg, která byla postavena pro povzbuzení klanů proti danaanským nájezdníkům, a tak se dostal do Foreshore, což bylo území náležející Skaům. Vesnice tu byly úplně pusté, jejich dřívější obyvatelé byli zabiti, zotročeni nebo vyhnáni. Ve Vaxu se zástup rozdělil na několik skupin. Pár jich jelo lodí do Skaghane; pár pokračovalo po pobřežní cestě k žulovým lomům, kde měli určení vzpurní Skalingové strávit zbytek svého

života štípáním kamene. Další, mezi nimi i Taussig se svou skupinou, zabočily do vnitrozemí k zámku Sank, sídlu vévody[28] Luhalcxe a do stanice, kde se shromažďovaly konvoje Skalingů na cestě do Poelitetzu.

[28] Poznámka: termíny „král“, „princ“, „vévoda“, „lord“, „baron“, „obyčejný člověk“ jsou používány libovolně a nepřesně tak, abychom se trochu přiblížili statutárním úrovním Skaů. Služebně jsou rozdíly v postavení pro Skay zvláštní, u nich pouze „král“ „princ“ a „vévoda“ jsou dědičné tituly a všechny kromě titulu „král“ lze získat na základě nějakého udatného kousku nebo jiného zaznamenáníhodného činu. Takže když „obyčejný člověk“ zabije nebo zajme pět ozbrojených nepřátel, stane se „rytířem“. Za jiné, přísně stanovené činy, se stane „baronem“, potom „lordem“, „vévodou“ a nakonec „velkovévodou“ nebo „princem“. Krále volí vévodové. Titul krále pak přechází do rukou přímého mužského potomka tak dlouho, dokud rodová linie není ukončena nebo je volen z moci tajné porady vévodů. Blíže o historii Skaů viz Glosář III.

KAPITOLA 22

Na zámku Sank byla Taussigova skupina přidělena na pilu. Těžkopádné vodní kolo, které poháněl ústrojí železných pák, zdvihalo a spouštělo pilu z kované oceli devět stop dlouhou, která měla cenu zlata. Pilou se hranilo dřevo a řezala se prkna s rychlostí a přesností, jaká Aillasovi připadala pozoruhodná. Skalingové, co už měli dlouhou zkušenost, řídili celý mechanismus, s láskou ostřili zuby a očividně pracovali bez jakéhokoli nátlaku nebo dozoru. Taussigova skupina byla přiřazena do stodoly, v níž dřevo dozrávalo, a jejím úkolem bylo prkna na sebe skládat a potom je přerovnávat.

Za několik týdnů se Aillas postupně dostal do Taussigovy nemilosti. Ten opovrhoval Aillasovými náročnými zvyky a jeho neochotou pracovat s větším úsilím, než bylo nezbytně nutné. Yane se také stal objektem Taussigovy nelibosti, protože se mu dařilo odpracovat si svůj díl bez postřehnutelné námahy, takže ho Taussig podezíral, že se ulejvá, i když to nikdy nemohl dokázat.

Nejprve se Taussig pokoušel s Aillasem dohodnout. „Tak podívej! Já tě pozoroval a už se ti nepodaří mě podvést! Proč se chováš tak afektovaně, jako bys byl nějaký lord? Tak si nikdy nepolepšíš. Víš, co se dělá s ulejváky? Jsou přiděleni do olověných dolů a když si nesplní stanovenou normu, pošlou je do továrny na meče a jejich krev zpevňuje ocel. Radím ti, abys mi předvedl větší horlivost.“

Aillas mu odpověděl co možná nejzdvořileji. „Skaové mě zajali proti mé vůli, zničili mi život, strašně mi ublížili, proč bych já měl vyvíjet jakékoli úsilí v jejich prospěch?“

„Tvůj život se změnil, to je pravda!“ hádal se s ním Taussig. „Vem si z toho to nejlepší, tak jako my všichni ostatní! Přemýšlej! Třicet let není zase tak dlouho! Pustí tě odtud jako svobodného muže a dají ti deset zlatých mincí nebo dostaneš statek s chalupou, ženou,

zvířaty a tvoje děti nebudou muset uzavírat smlouvu. Není to snad šlechetné?“

„V nejlepším období mého života?“ Aillas odfrkl a odvrátil se. Taussig ho rozzlobeně zavolal zpátky. „Ty možná budoucností pohrdáš! Já ne! Když bude moje skupina pracovat špatně, budu z toho mít jenom nevýhody. A já nechci k žádným přijít tvojí zásluhou!“ Taussig odhopkal a obličej měl samou červenou skvrnu od toho, jak byl rozčilený.

O dva dny později odvedl Taussig Aillase a Yana na dvůr za zámkem Sank. Neřekl ani slovo, ale cukal lokty a trhal hlavou, a to bylo zlé znamení.

Tam, kde se otevíraly dveře na dvůr, se otočil a dal průchod zuřivosti. „Chtěli pár sluhů do domácnosti a já mluvil přímo od srdce! Teď jsem se vás obou zbavil a vaším velitelem je správce Imboden. Vyzkoušejte na něm ty své provokace a sami poznáte, jaké dobrodiní vám to vynese!“

Aillas si prohlížel krví podlitý Taussigův obličej, potom pokrčil rameny a odvrátil se. Yane stál se skleslou znuděností. Nebylo co dodat.

Taussig zavolal přes dvůr na kuchyňského pomocníka. „Zavolej Imbodena, přiveď ho sem!“ Škodolibě se podíval přes rameno. „Ani jednomu z vás se Imboden nebude líbit. Je pyšný jako páv a má duši hranostaje. Už se nebudete válet jen tak na slunci!“

Imboden vyšel na verandu nad dvorem. Byl to muž zralého věku, měl úzká ramena a hubené paže, dlouhé hubené holeně a místo břicha ranec. Hlavu mu pokrývaly plesnivinou páchnoucí kudrny. Vypadal, jako by neměl obličej. Měl dlouhé uši, dlouhý boulovitý nos, kulaté černé oči obkreslené arzenikovými kruhy, pokleslá šedá ústa. Udělal pánovité gesto směrem k Taussigovi, a ten zařval: „Pojď sem! Já nepůjdu na zámecký dvůr!“

Imboden netrpělivě zaklel, sešel ze schodů, šel přes dvůr podivně ztuhlou chůzí, takže Taussig ho nebral příliš vážně. „Tak pojď, ty podivný starý kozle! Nemůžu tady strávit celý den!“ Aillasovi a Yanovi řekl: „Je to napůl Ska, bastard keltské ženy: je ze všech nejhorší pro Skalingy a každému to také dává znát.“

Imboden se zastavil ve dveřích. „Tak, co teď?“

„Tady máte pár domácích oslů. Tenhle je náročný a až moc se myje; tenhle si myslí, že je chytřejší než my všichni, hlavně než já. Užijte si jich ve zdraví.“

Imboden si ty dva prohlédl od hlavy k patě. Ukázal palcem na Aillase. „Tenhle má nějak divně divoký pohled na to, jak je mladý. Není nemocný?“

„Zdravý jako ryba!“

Imboden si prohlédl Yana. „Tenhle zase vypadá tak trochu jako padouch. Předpokládám, že je sladký jako med.“

„Je hbitý a rychlý a chodí tiše jako duch mrtvé kočky.“

„Dobře, budou vyhovovat.“ Imboden dal jen docela malé znamení.

Taussig řekl Aillasovi a Yanovi se škodolibou radostí: „To znamená: ‘Pojďte.’ Jeho signálů si užijete až až, protože je příliš plachý na to, aby mluvil!“

Imboden přelétl Taussiga pohledem plným hlubokého opovržení, potom se otočil a přešel přes dvůr a za ním Aillas a Yane. V místě, kde začínaly schody na verandu, jim zase Imboden dal tak maličké znamení, nic víc než otočení prstem. Ze dveří na ně Taussig zařval: „To znamená, že chce, abyste tam počkali!“ Taussig odcházel a vítězoslavně se smál.

Minuty míjely. Aillas začal být neklidný. Zase na něho dolehla ta touha. Podíval se ke vratům a na otevřenou krajinu za nimi. „Možná teď přišel čas,“ zamumlal Yanovi. „Lepší příležitost už se nám nenaskytne!“

„Horší příležitost se nám nenaskytne,“ řekl na to Yane. „Taussig čeká tamhle. Nepřál by si nic víc, než vidět nás, jak probíháme tou bránou, protože teď by ho už nebičovali.“

„Brána, pole – jsou tak blízko – to je mučivý pohled.“

„Do pěti minut by na nás pustili psy.“

Na verandě se objevil malý muž se smutným obličejem v šedé a žluté livreji. Žluté kalhoty měl pod koleny zastrčené do černých podkolenek, šedou vestu na žluté košili. Černá čapka kulovitého tvaru mu zakrývala vlasy, které byly zcela nepochybně nakrátko ostříhané. „Jsem Cyprina, nemám žádný titul, říkejte mi otrokář, dozorce, prostředník, vrchní Skaling – jak chcete. Ode mne budete

dostávat rozkazy, ale jen proto, že já jediný mám to privilegium, že mohu s Imbodenem mluvit, ten zase může mluvit s majordomem, což je Ska a jmenuje se sir Kel. Ten dostává pokyny od vévody Luhalcxe, a ty se potom mým prostřednictvím dostanou až k vám. Pokud byste chtěli vévodovi Luhalcxovi cokoli říci, nejprve to sdělte mně. Jak se jmenujete?“

„Já jsem Yane.“

„Vypadáš jako Ulfish. A ty?“

„Aillas.“

„’Aillas’? To je jméno z jihu. Lyonesse?“

„Troicinet.“

„No, nevadí. Na původu nikomu nezáleží, asi tak jako na mase použitém do klobás. Pojďte se mnou. Dám vám šaty a vysvětlím vám pravidla chování, která jako inteligentní muži už jistě znáte. Jednoduše řečeno jsou –“ Cyprian zdvihl čtyři prsty. „Za prvé, plňte rozkazy přesně. Za druhé, buďte čistí. Za třetí, buďte neviditelní jako vzduch. Nikdy se nesnažte upoutat pozornost Skaů. Myslím, že neuvidí, ani nemohou, žádného Skalinga, dokud neprovede něco pozoruhodného nebo pokud nebude příliš halasit. Za čtvrté, pochopitelně se nepokoušejte o útěk. Z toho mají všichni nesnáze – kromě psů, kteří moc rádi koušou. Dokážou jít po stopě měsíc staré a vystopují vás.“

Aillas se zeptal: „A co potom?“

Cyprian se zasmál jemně a smutně.

„Dejme tomu, že bys měl koně a on by trval na útěku. Co bys s ním udělal?“

„Hodně by záleželo na koni.“

„Přesně tak. Kdyby byl starý, chromý a mizerný, tak bys ho zabil. Kdyby byl mladý a silný, nemohl bys dělat nic, abys omezil jeho schopnosti, ale poslal bys ho k odborníkovi aby mu zlomil ducha. Kdyby se hodil jen k tomu, aby pracoval u šlapacího mlýna, mohl bys ho oslepit.“

„Takové věci bych neudělal.“

„V každém případě, tohle je princip. Zkušenému úředníkovi může ujet ruka. Nejlepší, co se dá ve prospěch Skaů říct je, že málokdy, pokud vůbec, někoho mučí. Čím nepostradatelnější se

stanete, tím je to jednodušší, když vás potom psi zabíjejí. Pojďte do dormitáře. Holič vás ostříhá.“

Aillas a Yane šli za Cyprianem studenou černou chodbou do dormitáře Skalingů. Holič přitiskl každému na hlavu mělkou mísu a jednoho po druhém podle ní ostříhal, vpředu i vzadu. Pak stáli pod proudem vody a umývali se jemným mýdlem smíseným s pískem, potom se oholili.

Cyprian jim přinesl šedou a žlutou livrej. „Pamatujte si, že nenápadný Skaling je obviňován nejméně. Nikdy neoslovujte Imbodena; je domýšlivější než sám vévoda Luhalcx. Lady Chraio je žena klidné povahy, která trvá na tom, aby Skaling byl dobře živený. Lord Alvicx, nejstarší syn, je rozmarný a trochu nevypočitatelný. Lady Tatzel, jejich dcera, je na pohled moc hezká, ale snadno se rozčílí. Ale stejně, není nijak kousavá a nepůsobí žádné větší potíže. Takže dokud se budete pohybovat tiše a nebudete strkat nos, kam nemáte, budete pro ně neviditelní. Nějakou dobu budete muset umývat podlahy; takhle začínáme všichni.“

Aillas znal hodně krásných paláců a bohatých usedlostí; přesto však střízlivý majestát zámku Sank na něj zapůsobil – nedokázal to pochopit. Nenašel žádné galérie ani promenády, komnaty byly pospojovány krátkými, často lomenými chodbami. Vysoké stropy se jakoby ztrácely ve stínech, čímž vznikal jakýsi tajemný prostor. Nízká a úzká okna byla ve stěnách v nepravidelných vzdálenostech od sebe, přes sklo pronikalo dovnitř mlhavé žluté nebo bledě modré světlo. Ne všechny místnosti sloužily účelům Aillasovi zřejmým; vévoda Luhalcx ani jeho paní Chraio, ani jejich děti Alvicx a Tatzel se nechovali podle zásad, které by Aillas chápal. Všichni se pohybovali po temném zámku, jako by to bylo jeviště, na kterém hraje jen ta jedna osoba. Všichni mluvili tiše, pokaždé, když nepoužívali skalrad, jazyk starší než lidská historie. Málokdy se smáli. Jejich jediným humorem jako by byla tichá ironie nebo jemná slovní hříčka. Každá osobnost byla jako pevnost. Všichni často vypadali, jako by byli ve stavu hlubokého snění nebo zaujati proudem vnitřních myšlenek, které je zaměstnávaly víc než rozhovory. Čas od času se v některém z nich projevil náhlý talent nebo výstřednost; utlumili je hned v okamžiku, kdy se začaly

projevovat. I když se Aillas nikdy příliš nezabýval ničím víc než svými starostmi, nemohl si pomoci, ale byl stále více fascinován lidmi, kteří zámek Sank obývali. Jako otrok byl nenápadný. Potajmu pozoroval obyvatele zámku, jak žili své životy.

Po celou dobu vévoda Luhalcx, jeho rodina a přátelé nosili formální, hodně exkluzivní kostýmy; několikrát za den se podle příležitosti převlékali. Kostýmy a jejich doplňky byly velmi symbolické a měly důležitost, kterou chápali jen oni. Při mnoha příležitostech slyšel Aillas poznámky, které pro něj byly nepochopitelné. Rodina se na veřejnosti i v soukromí chovala formálně, jako by neustále jednali s cizinci. Pokud mezi členy rodiny panovala jakákoli náklonnost, projevovala se tak, že ji Aillas vůbec nevnímal.

Vévoda Luhalcx byl vysoký, vyzáblý, měl tvrdé rysy, oči barvy zeleného moře. Choval se s rozhodnou a bezmyšlenkovitou důstojností, uvolněnou i přesnou současně. Aillas nikdy nezažil, že by ji cokoli narušilo, jako by Luhalcx už měl předem na každou sebeneobvyklejší situaci připravenou odpověď. Byl v pořadí stosedmadvacátý svého rodu; v „Síni dávných ctí“[29] měl vystavené obřadní masky vyřezávané v Norsku dlouho před příchodem UrGótů. Lady Chraio, vysoká a štíhlá žena, byla téměř nepřirozeně zdrženlivá. Dokonce i když byla ve společnosti dam hodnostářů, co přijely na návštěvu, všiml si Aillas, že často sedí sama u tkalcovského stavu nebo vyřezává koule z hruškového dřeva. Rovné černé vlasy nosila přísně zastřižené ve výši čelistních kostí na stranách a vzadu, s ofinou do čela.

Lady Tatzel bylo asi šestnáct let, byla štíhlá a pevná, měla malá prsa, úzké jako chlapecké boky a zvláštní půvab a energii. Měla okouzlující styl chůze, někdy stála s nachýlenou hlavou a na tváři jí hrál úsměv, bavila se něčím, co věděla jen ona sama. Nosila účes stejný jako její matka a jako většina žen Skaů, rovně střižené vlasy do čela a pod uši. Měla půvabně podmanivé rysy, byla živá a temperamentní. Její bratr lord Alvicx byl přibližně v Aillasových letech a z celé rodiny byl nejneklidnější a nejnepříjemnější. Choval se pyšně a mluvil s větším důrazem než kdokoli jiný. Cyprian říkal,

[29] Samozřejmě výraz „Síň dávných ctí“ je pouze přibližný překlad.

že se úspěšně zúčastnil několika bitev a mohl si právem říkat „rytíř“, vzhledem k tomu, kolik nepřátel pobil.

Aillas vykonával podřadnou práci. Musel čistit krby, drhnout dlaždice, leštit bronzové lampy a dolévat do nich olej. Při takové práci se dostal do většiny zámeckých prostor, kromě ložnic. Pracoval dost dobře na to, aby byl Cyprian spokojený a zůstával dostatečně neviditelný, takže Imboden mu nevěnoval žádnou pozornost. Celé dny přemýšlel o tom, jak uprchnout.

Zdálo se, že Cyprian mu čte myšlenky. „Psi, psi, ti strašní psi! Je to plemeno, které znají jenom Skaové. Jakmile jednou chytí stopu, nikdy nepovolí. Vlastně je pravda, že někteří Skalingové utekli, někdy i s pomocí kouzel. Ale Skaové také někdy používají kouzel a Skalinga chytí!“

„Myslel jsem si, že Skaové kouzla nepoužívají.“

„Kdo ví?“ řekl Cyprian a rozhodil paže a roztáhl prsty. „Já kouzlům vůbec nerozumím. Možná si Skaové pamatují na kouzla z dávné minulosti. Určitě ale neexistuje mezi Skay žádný kouzelník; aspoň já o žádném nevím.“

„Nechce se mi věřit, že by se věnovali jenom zajímání uprchlých otroků.“

„Možná máš pravdu. Proč by se tím obtěžovali? Za jednoho uprchlého otroka si mohou nachytat sto dalších. Ne pomocí kouzelníků, ale psů.“

„Uprchlíci nepoužívají koně?“

„Zkoušeli to, ale jen málokdy se jim to podařilo. Koně Skaů poslouchají jen skajské příkazy. Když se na nich pokouší jet obyčejný Daut nebo Ulf, kůň se ani nehne nebo se vrátí nebo si lehne nebo běhá v kruhu nebo jezdce shodí. Ty pomýšlíš na to, že bys při útěku použil koně, abys mohl uprchnout rychle. Mám pravdu?“

„Nepomýšlím na nic,“ řekl Aillas odměřeně.

Cyprianovi se na tváři objevil melancholický úsměv.

„Napřed jsem tím byl posedlý. Potom roky ubíhaly a ta touha zvětrala a teď už vím, že ze mne nebude jiný člověk, dokud neuplyne mých třicet let.“

„A co Imboden? Nebyl otrokem třicet let?“

„Před deseti lety mu služba skončila. Pro nás je Imboden svobodný člověk a Ska. Skaové ho považují za Skalinga nejvyššího ranku. Je to nevlídný a osamělý muž. Měl svoje potíže a ty z něj udělaly podivína.“

Jednou večer, když Aillas a Yane večeřeli polévku s chlebem, mluvil Aillas o Cyprianově zaujatosti uprchnout. „Kdykoli s ním o tom mluvím, jako by ho to znovu popadlo.“

Yane odpověděl trpce pobaveným zamručením. „To je znát na každém kroku.“

„Možná je to jen takové toužebné přání, nebo tak něco.“

„Možná. Ale stejně, kdybych měl v úmyslu odejít ze Sanku ve spěchu, Cyprian by nebyl první, komu bych to sdělil.“

„To by vypadalo jako zbytečná zdvořilost. Zvlášť, když vím, jak ze zámku Sank uprchnout, navzdory koním, psům a Cyprianovi.“

Yane se na něj úkosem podíval. „To je cenná zpráva. Chceš se o to s někým podělit?“

„Až přijde ten správný čas. Jaká řeka tu protéká poblíž?“

„Je tu jen jedna významná řeka – Malkish, asi tak tři míle směrem na jih. Uprchlíci se vždycky snaží jí využít, ale vždycky je uvězní. Když se pokusí po ní doplout do moře, utopí se ve vodopádu. Když se vydají proti proudu, psi prohledají oba břehy a chytí stopu. Řeka není dobrý spojenec, Skaové ji znají líp než my.“

Aillas přikývl a už nic neříkal. Potom, pokud s Cyprianem mluvil o útěku, pak jen čistě teoreticky, a Cypriana zanedlouho začalo tohle téma unavovat a už ho nezajímalo.

Do věku deseti nebo dvanácti let skajská děvčata vypadala a chovala se jako chlapci. Potom se změnily, a to beze zbytku. Mladí muži a dívky se volně stýkali, řídili se formalitami, které ovlivňovaly veškeré chovám Skaů při nejmenším natolik, jako by je hlídal bdělý strážce.

Na zámku Sank se za slunečných odpolední mladí lidé uchylovali na zahradní terasu na jižní straně zámku, kde podle nálady hráli šachy nebo vrhcáby, pojídali granátová jablka, škádlili se navzájem způsobem, který by jiní lidé považovali za hloupý, nebo se dívali na to, jak některý z nich vyzval na souboj ten hloupý stroj

známý jako hurlo-thrumbo. Tento vynález, určený pro výcvik válečníků, na němž se mohli naučit obratnosti a přesnosti, dával nemotornému vyzyvateli mohutný štulec, kdykoli se netrefil do malého pohyblivého terče.

Lord Alvicx, který byl silný a obratný, se považoval za velkého odborníka v tom, jak přelstít hurlo-thrumbo a byl vždy připraven předvést své umění, zvláště když lady Tatzel přivedla na terasu své přítelkyně.

Aby dodal dramatičnosti své grácii a umění, vymyslel si ledabylý styl podupávání při útoku, a celé to okrášlil ještě máváním meče a válečným pokřikem dávných Skaů.

V jedno takové odpoledne už byli dva Alvicxovi přátelé strojem poraženi, nedokázali se ubránit a dostali několik pořádných ran do hlavy. Lord Alvicx s posměšným politováním vrtěl hlavou, vzal ze stolu meč a dal se se strojem do boje, vydával hrdelní zvuky, poskakoval sem a tam, skláněl se, předváděl výpady, zlořečil stroji. „Ty jeden otáčivej pekelníku! Jen si do mě zkus bouchnout! A co tohle? A tohle? No, to je zrada! Ještě jednou! Šup, šup!“ Jak uskočil dozadu, strčil do mramorové vázy, ta upadla na dlažbu a rozbila se na střepy.

Tatzel vykřikla: „Dobrý zásah, Alvicxi! Teď jsi tím svým strašným zadkem svoji oběť zničil!“

Její přítelkyně se dívaly jinam a pozorovaly oblaka se slabým úsměvem na rtech.

Sir Kel, majordomus, prohlédl škodu, zpravil o tom Imbodena, ten dal pokyn Cyprianovi. Za nějakou chvíli vyslali Aillase na terasu, aby odklidil rozbitou vázu. Vyjel na terasu s malým vozíkem, naložil do něj střepy, potom smetl špínu koštětem na lopatu.

Alvicx ještě jednou zaútočil na hurlo-thrumbo, energičtěji než předtím, takže zakopl o vozík a upadl mezi střepy a špínu. Aillas si klekl, aby smetl poslední nečistoty. Alvicx se zvedl a kopl Aillase do zadku.

Na chviličku Aillas ztuhl, potom se přestal ovládat. Vstal a hodil Alvicxe na hurlo-thrumbo, to vysunulo vycpanou paži a uštědřilo mu ránu do obličeje.

Alvicx zakroužil mečem. „Bídáku!“ Vrhl se na Aillase, ten ustoupil a vzal si ze stolu meč. Odrazil Alvicxův druhý výpad, potom zaútočil tak prudce, že Alvicx musel po terase ustupovat. Situace byla šokující. Jak vůbec může Skaling vítězit nad tak výborným a zkušeným bojovníkem jako je Alvicx? Tančili po terase, Alvicx se pokoušel útočit, ale neustále se musel bránit svému velmi zručnému soupeři. Udělal výpad; Aillas lehce odklonil jeho zbraň a přitlačil Alvicxe na balustrádu špičkou meče přitisknutou k jeho hrdlu.

„Kdybychom teď byli na bojišti, mohl bych tě zabít – snadno,“ řekl Aillas hlasem napjatým vášní. „Buď rád, že s tebou jenom žertuji.“

Odtáhl meč a položil ho zpátky na stůl. Rozhlédl se po přítomných a jeho oči se setkaly s očima lady Tatzel. Na malou chvilku se na sebe dívali, potom se Aillas otočil, uchopil vozík a znovu do něj začal nakládat střepy a špínu.

Alvicx na něj zamračeně pohlížel přes celou terasu. Rozhodl se a dal znamení hlídce Skaů. „Odtáhněte tohodle mizeru do stáje a zabijte ho.“

Z balkónu, odkud bylo na terasu vidět, promluvil vévoda Luhalcx. „Na takový rozkaz, lorde Alvicxi, nemáš právo a je skvrnou na cti našeho rodu a na spravedlnosti naší rasy. Navrhuji ti, abys ho odvolal.“

Alvicx upřeně hleděl na otce. Pomalu se otočil a řekl strnulým hlasem: „Stráže, nevšímejte si mého rozkazu.“ Poklonil se sestře a jejím hostům, kteří tam stáli s obličeji ztuhlými překvapením, potom odešel z terasy. Aillas se vrátil k vozíku, dokončil úklid střepů a špíny. Lady Tatzel si se svými přítelkyněmi něco tlumeně šeptala a koutkem oka se na něj dívala. Aillas jim nevěnoval žádnou pozornost. Smetl z dlažby zbývající hlínu a potom s vozíkem odejel.

Cyprian vyjádřil svůj názor na celou tu záležitost jediným smutným vyčítavým pohledem a večeřel okázale sám, otočený obličejem ke dveřím.

Yane mluvil potichu s Aillasem. „Je pravda, že jsi pobodal Alvicxe jeho vlastním mečem?“

„Ale kdepak! Chvíli jsem s ním šermoval, dotkl jsem se ho jen špičkou. Nebylo to nic zvláštního.“

„Pro tebe možná ne. Pro Alvicxe je to hanba a to si odneseš.“
„Jak?“
Yane se zasmál. „Zatím si to ještě nerozmyslel.“

KAPITOLA 23

Hlavní síň zámku Sank se rozprostírala od oficiálního salónu na západním konci k odpočívárně pro dámy, které přijely na návštěvu, ve východní části. V jejích stěnách byly vysoké úzké portály. Ústily do různých hal a komnat včetně kabinetu, v němž byly shromážděny zvláštnosti, rodinné řády, trofeje z bitev a utkání na moři, posvátné předměty. Na policích stály knihy vázané v kůži nebo archy bukového dřeva. Na jedné stěně byly zavěšeny portréty předků vypálené do desek z březového dřeva doruda rozpálenou jehlou. Technika se nikdy neměnila. Obličej prvního náčelníka vykazoval charakteristické rysy stejně ostré jako portrét vévody Luhalcxe, který byl vytvořen před pěti lety.

V nikách u vchodu stál pár sfing vytesaných z bloků černého dioritu – byli to Tronenové neboli fetiše rodu. Jedenkrát za týden Aillas umýval Troneny teplou vodou se šťávou klejichy vatočníku.

Aillas umyl Troneny a vytřel je do sucha jemným plátnem. Podíval se do haly a viděl přicházet lady Tatzel, štíhlou jako proutek, v tmavě zelených šatech. Černé vlasy jí povlávaly kolem napjatého bledého obličeje. Prošla kolem Aillase bez povšimnutí a nechala za sebou nádech neurčité květinové vůně, patrně to byl závan bylin prastarého Norska.

Po několika minutách se vracela zpátky. Když míjela Aillase, zastavila se, potom se vrátila a prohlížela si ho velmi podrobně.

Aillas na chvilku vzhlédl, zamračil se a pokračoval v práci.

Tatzel uspokojila svoji zvědavost a otočila se, aby šla svou cestou. Poprvé promluvila nejkřišťálovějším hlasem: „Podle tvých hnědých vlasů bych řekla, že jsi Kelt. Ale nevypadáš tak hrubě.“

Aillas se na ni znovu podíval. „Jsem Troice.“

Tatzel zaváhala s odchodem. „Troice nebo Kelt; ať jsi cokoli, choval ses divoce. Vzpurné otroky necháváme vykastrovat.“

Aillas přestal pracovat, ochablý rozhořčením. Pomalu se zvedl, zhluboka se nadechl a podařilo se mu ovládnout hlas. „Já nejsem otrok. Jsem šlechtic z Troicinetu a byl jsem zajat bandity.“

Tatzel poklesla ústa, otočila se k odchodu. Ale zastavila se. „Svět nás naučil běsnění, jinak bychom byli ještě v Norsku. Kdybys byl Ska, taky bys všechny ostatní pokládal za nepřátele nebo otroky. Nikdo jiný neexistuje. Tak to musí být a ty se tomu musíš podvolit.“

„Podívejte se na mě,“ řekl Aillas. „Máte mě za někoho, kdo se podvolí?“

„Už ses podvolil.“

„To jenom teď, abych později mohl přivést troicinetskou armádu a kámen po kameni dobýt zámek Sank. Potom budete uvažovat jinak.“

Tatzel se zasmála, pohodila hlavou a šla dál síní.

Ve skladu náhodou Aillas potkal Yana. „Zámek Sank se stává nesnesitelným,“ řekl Aillas. „Jestli se nepolepším, tak mě vykastrujou.“

„Alvicx si už vybírá nůž.“

„V tom případě je čas odejít.“

Yane se podíval přes rameno, byli sami. „Šlo by to kdykoli, nebýt těch psů.“

„Psy můžeme přelstít. Jen jak se vyhnout Cyprianovi, abychom měli dost času dostat se k řece.“

„Psy ale vodou nepřelstíš.“

„Jestli se mi podaří dostat se z hradu, uteču i psům.“

Yane se zatahal za bradu. „Promyslím si to.“

Při večeři Yane řekl: „Je jeden způsob, jak se z hradu dostat. Ale budeme muset s sebou vzít ještě jednoho.“

„Kdo to je?“

„Jmenuje se Cargus. Pracuje jako pomocník v kuchyni.“

„Dá se mu věřit?“

„Ne víc ani míň než tobě nebo mně. A co psi?“

„Budeme potřebovat půl hodiny v tesařské stodole.“

„Stodola je v poledne prázdná. Ale co Cyprian? Ten něco vytuší.“

Cargus byl jen o palec vyšší než Yane, ale protože Yane měl zkřivenou postavu, jak měl nakřivo srostlou kost, zdálo se, že Cargus je o hodně větší. Byl velmi svalnatý. Krk přecházel do masivních paží. Měl nakrátko ostříhané černé vlasy, malé černé oči mu probleskovaly zpod hustého obočí. Na dvoře za kuchyní řekl Yanovi a Aillasovi:

„Získal jsem kvart houby, která je známá jako vlčí kletba. Je jedovatá, ale jen výjimečně zabíjí. Dneska ji dám do polévky a okořením jí zapékané maso se zeleninou, které se dnes podává. Všechny na zámku Sank bude bolet břicho. Přičtou to zkaženému masu."

Yane zabručel: „Kdybys mohl otrávit i psy, tak bychom se odtud dostali snadno."

„To je sice dobrý nápad, ale nemám přístup ke psím boudám."

Yane a Aillas povečeřeli jen chléb a zelí a spokojeně se dívali, jak si Cyprian dává dvě misky polévky.

Ráno, jak Cargus předpověděl, měli všichni na zámku křeče v žaludku, zimnici, zvraceli, dostali teplotu, měli halucinace a zvonilo jim v uších.

Cargus šel k Cyprianovi, který seděl se skloněnou hlavou nad jídelním stolem a celý se třásl. Cargus zakřičel zostra: „Musíte něco dělat! Pomocníci v kuchyni se nechtějí ani hnout a já už mám plné koše smetí, až vypadává ven!"

„Vynes si to sám!" zaúpěl Cyprian. „Nemůžu se teď soustředit na takové malichernosti. Jsem odsouzen k smrti."

„Jenže já jsem kuchař, ne posluha. Hej, vy dva!" zavolal na Yana a Aillase. „Vy můžete aspoň chodit! Vyneste ty odpadky! A hoďte sebou!"

„Nikdy!" zavrčel Yane. „Udělej si to sám."

Cargus se otočil na Cypriana. „Já ale potřebuju to smetí vynést! Poručte jim to nebo si budu stěžovat a vyruším Imbodena na nočníku!"

Cyprian chabě pokynul rukou k Yanovi a Aillasovi

„Vy dva, jděte vynést to sakramenský smetí, i kdyby vám z toho bylo na nic."

Aillas, Yane a Cargus odnesli odpadky na hromadu a vzali si odtamtud balíčky, které si tam připravili. Klusali pryč a dbali, aby byli kryti křovím a stromy.

Půl míle na východ od zámku přešli přes kopec a potom už beze strachu, že je někdo uvidí, nabrali docela slušné tempo na jihovýchod, k pile. Běželi, dokud jim dech stačil, potom šli normálně a zase se rozběhli a za hodinu se dostali k řece Malkish.

V tom místě se voda rozlévala do šířky a byla mělká, i když s hukotem padala z hor strmou rozsedlinou a hnala se po proudu se zatvrzelým vztekem soustavou úzkých strží, kde už zahynulo mnoho uprchlých Skalingů; byli usmýkáni vodou a potlučeni o skály. Bez váhání se Aillas, Yane a Cargus vrhli do proudu a řeku přebrodili. Voda jim často dosahovala až ke hrudníku. Balíčky si nesli nad hlavami. Když se přiblížili k protějšímu břehu, zastavili se a prohlíželi si terén.

Neviděli nic, co by jim vyhovovalo, a tak se brodili proti proudu, dokud nedošli na malou pláž pokrytou štěrkem. Nad ní se zdvíhal nízký sráz, ze zadní strany porostlý travou. Z balíčků si vytáhli předměty, které Aillas a Yane vyrobili v tesařské stodole: chůdy se slaměnými polštářky, pevně připevněnými na koncích.

Pořád ještě byli ve vodě. Nastoupili na chůdy a tak vyšli na břeh; po pláži se pohybovali co možná nejméně. Nahoře na srázu vykročili a po vypolstrovaných koncích chůd nezůstávaly ani stopy ani zápach, který by mohl psy navnadit.

Asi hodinu ti tři šli na chůdách. U říčky sestoupili do proudu a odpočívali. Potom znovu vylezli na chůdy, aby jejich pronásledovatelé nenašli stopy.

Další hodinu kráčeli na chůdách, pozvolna stoupali řídkým lesem zakrslých borovic, kde byla špatná červená půda. Nebyla vhodná pro obdělávání. Těch několik rolníků, kteří tu kdysi sbírali pryskyřici na terpentýn nebo pásli prasata, uteklo před Skay. Tři uprchlíci šli neobydlenou pustinou; to jim velmi vyhovovalo.

U dalšího potoka sestoupili z chůd a odpočívali na římse skály. Napili se vody a jedli chléb a sýr ze svých vaků. Když se zaposlouchali, neslyšeli žádné vzdálené zvonění psích obojků, však také urazili velikou vzdálenost a nečekali, že něco zaslechnou. Jejich

nepřítomnosti si patrně doposud nikdo nevšiml. Blahopřáli si, že mají před pronásledovateli náskok možná celý jeden den.

Odložili chůdy a brodili se proti proudu směrem na východ a najednou došli až na výšinu s podivným výhledem na staré vížky a převislé skály. Rozpadající se černé hory se tyčily nad údolími kdysi obdělávanými, ale teď opuštěnými. Nějakou dobu kráčeli po cestě, která je nakonec dovedla k troskám staré pevnosti.

Po několika mílích byla země zase divočejší a postupně se proměnila v oblast houpavých slatin. Všichni tři se opájeli pocitem svobody a vydali se na východ.

Nebyli ve slatinách sami. Z močálu asi tak půl míle na jih vyjela skupina Skaů – válečníků. Tryskem se přiblížili a obklopili uprchlíky.

Velitel, baron s přísným obličejem v černém brnění, jim věnoval jen letmý pohled a neřekl ani slovo. K železným límcům jim uvázali provazy a vedli ty tři Skalingy na sever.

Když končil den, setkala se skupina válečníků s kolonou koňmi tažených vozů naložených zásobami potravin nejrůznějšího druhu. Vzadu pochodovalo čtyřicet mužů přivázaných k sobě provazem u krku. K nim připojili Aillase, Yana a Carguse a tak, volky nevolky, museli jít za kolonou vozů na sever. Po určité době vstoupili do království Dahautu a dostali se do Poelitetzu, do té ohromné pevnosti, která střežila základní opěrnou zeď Teach tac Teachu a čněla nad Planinu stínů.

KAPITOLA 24

V místech, kde Dahaut hraničil se Severním Ulflandem, čněl nad Planinou stínů sráz v délce osmdesáti mil, přední strana Teach tac Teach. Na místě zvaném Poelitetz vymlela řeka Tamsour, která pramenila ve sněhu hory Agon, průrvu, kudy bylo možno poměrně snadno projít z Dahautu do slatin Severního Ulflandu. Poelitetz byl opevněn, protože na Starých ostrovech se válčilo. Ať už Poelitetz získal kdokoli, měl v moci mír pro Far Dahaut. Skaové započali obsazením Poelitetzu obrovskou práci, střežili pevnost ze západu i z východu, takže se stala naprosto nedobytnou. Soutěsku uzavřeli třicet stop silnými kamennými stěnami, ponechali jenom dvanáct stop široký a deset stop vysoký průchod, který byl kontrolován trojími železnými vraty. Pevnost a sráz obracely na Planinu stínů své nepřístupné průčelí.

Aby Skaové mohli lépe prozkoumat Planinu stínů, začali pod ní budovat tunel směrem ke kopečku porostlému bukovým houštím ve vzdálenosti čtvrt míle od úpatí srázu. Stavba tunelu byla tajná, vědělo o ní jen několik vysoce postavených Skaů a ti, kteří tunel hloubili, Skalingové šesté kategorie: vzpurní.

Po příjezdu do Poelitetzu byli Aillas, Yane a Cargus předvedeni ke zběžnému výslechu. Potom, namísto mrzačení a zohavení, které očekávali, je odvedli do zvláštních budov, kde drželi skupinu asi čtyřiceti Skalingů v izolaci. Byla to skupina těch, co stavěli tunel. Pracovali na směny po deseti a půl hodinách se třemi půlhodinovými přestávkami. Budovy střežily elitní vojenské oddíly Skaů, takže se nemohli dostat do styku s nikým jiným z Poelitetzu.

Všichni si byli vědomi toho, že jsou členy mužstva smrti. Až dostaví tunel, budou popraveni.

Protože na Skalingy čekala jasná smrt, nijak s prací nespěchali. To byla situace, kterou Skaové snadněji přijímali, než by ji měnili. Takže pokud práce pokračovala rozumným tempem, nechali to tak.

Jeden den byl jako druhý. Každý Skaling měl určenu svou povinnost. Tunel patnáct stop pod povrchem planiny procházel jílovitou břidlicí a stlačenou naplaveninou. Čtyři muži rubali vpředu za pomoci špičáků a krumpáčů. Tři muži nabírali suť do košů, které potom nakládali na vozíky, a ty odváželi tunelem ke vchodu. Vozíky byly umístěny na výsypkách; potom je zdvihal jeřáb, převrátil je do vagónu, vysypal jejich obsah a zase je položil zpátky. Dmychadlo poháněné voly, kteří chodili kolem rumpálu, foukalo vzduch do koženého potrubí, které ústilo v přední části tunelu. Jak tunel postupoval dál, vždy byla osazena hraň, aby byly horní a boční stěny vyztuženy vysmoleným cedrovým dřevem.

Vždy po dvou až třech dnech skajští odborníci prodloužili pár provazů, které řídily směr tunelu, a vodováhou[30] měřili horizontální odchylky.

Dozorce Ska velel Skalingům za pomoci dvou vojáků, aby bylo možné zabezpečit v případě potřeby disciplínu. Dozorci a stráže ale spíš zůstávali u otevřeného konce tunelu, kde byl chladný a svěží vzduch. Podle toho, jak rychle se vozy plnily, mohl dozorce odhadnout pracovní úsilí Skalingů. Pokud práce byla odvedena, jak náleží, dostali Skalingové dobré jídlo a potom ještě víno. Pokud nepracovali tak, jak to Skaům vyhovovalo nebo se ulejvali, pak jim byl snížen příděl potravin.

Na výstavbě tunelu se pracovalo na dvě směny: od poledne do půlnoci a od půlnoci do poledne. Nedalo se říct, která směna byla výhodnější, protože Skalingové nikdy neviděli slunce a bylo jim jasné, že už ho ani nikdy neuvidí.

Aillas, Cargus a Yane pracovali v polední směně, tedy od poledne do půlnoci. Hned začali přemýšlet o útěku. Vyhlídky byly beznadějnější než na zámku Sank. Dveře na závoru a podezřívavé hlídky je věznily po práci. Pracovali v podzemním tunelu, který byl proti útěku zapečetěný už úplně.

[30] Vodováha měla několik podob. Skaové používali pár dřevěných žlabů dvacet stop dlouhých o průřezu čtyři čtvereční palce. Voda v korytech byla dokonale horizontální; na každém konci byl plovák, a tak bylo možné koryta seřídit do horizontální polohy. Jak se postupně koryta posunovala, bylo možné dosáhnout požadované horizontály, jejíž přesnost byla omezena pouze trpělivostí měřiče.

Už po dvou dnech práce řekl Aillas Yanovi a Cargovi: „Můžeme utéct. Je to možné.“

„Jsi vnímavější než já,“ řekl Yane.

„Nebo já,“ doplnil ho Cargus.

„Je tu jenom jedna potíž. Budeme muset spolupracovat s celou směnou. Vyvstává jen otázka: není tu snad někdo zlomen natolik, že by nás zradil?“

„A proč by to dělal? Každý už vidí před sebou tančit vlastního ducha.“

„Někdo je prostě zrádcem od přirozenosti; zrádcovství mu činí potěšení.“

Všichni tři seděli v dřepu u stěny komory, kde trávili hodiny, kdy nepracovali, a probírali všechny, kdo s nimi ve směně pracovali, jednoho po druhém. Cargus nakonec řekl: „Když budeme společně doufat v útěk, nikdo nás nezradí.“

„Musíme všichni přemýšlet stejně,“ řekl Yane. „Nemáme jinou možnost.“

Ve směně pracovalo čtrnáct mužů a ještě dalších šest, jejichž povinnosti je do tunelu nikdy nezavedly. Čtrnáct mužů se spojilo v zoufalé domluvě a hned začali jednat.

Tunel už pokročil pod povrchem planiny sto yardů východním směrem. Zbývalo dalších dvě stě yardů, přes jílovitou břidlici, v níž se občas naprosto nevysvětlitelně objevila koule modrého pískovce tvrdého jako železo, někdy i tři stopy v průměru. Kromě toho pískovce se půda špičákům poddala.

Čelo tunelu se posouvalo denně o patnáct stop.

Dva tesaři vždy hned připevňovali hráně, jak se tunel postupně prodlužoval. Kopáči si vykutali několik postranních výklenků, do kterých se mohli schovat. V takto vyhloubených otvorech několik mužů ze směny vykopalo boční tunel, který se odkláněl k povrchu. Hlína vydolovaná z těchto míst byla z košů nakládána do vozíků a přepravena stejně jako suť při dolování čela tunelu. Dva muži se plně věnovali hloubení postranního tunelu a ostatní ze směny pracovali pilněji tak, aby nedocházelo k žádnému zpoždění. Vždycky někdo s naloženým vozíkem čekal třicet yardů od ústí tunelu pro případ, že

by snad některý ze strážců chtěl provést kontrolu. V takovém případě by tento pozorovatel skočil do ventilační trubice, aby upozornil kamarády. V případě potřeby byl připraven překotit vozík, jakoby náhodou, aby dozorčího zdržel. A pak, pokud by dozorčí šel dál, by obsahem vozíku zakryli ventilační trubku. Na vzdáleném konci se pak vzduch stane natolik nedýchatelným, že dozorčí bude v tunelu jen nezbytně dlouhou dobu.

Boční tunel, pět stop vysoký a tři stopy široký, se prudce zdvihal k povrchu, jeho budování pokračovalo hodně rychle a kopáči postupovali velmi obezřele, aby náhodou nekopali tak nešetrně, že by vznikla veliká díra, kterou by bylo z pevnosti vidět.

Nakonec se dostali až ke kořenům trávy nebo keřů, potom na tmavou ornici ve vrchní vrstvě a podle toho už poznali, že povrch mají hodně blízko nad hlavami.

Když zapadalo slunce, tak si tuneloví Skalingové vzali večeři do své komory na čele tunelu, potom se vrátili do práce.

Po deseti minutách šel Aillas zavolat dozorce Kildreda. Byl to vysoký Ska středních let se zjizveným obličejem, holou hlavou a s chováním, které bylo Skaům cizí. Jako obvykle hrál Kildred se strážemi kostky. Podíval se přes rameno na přicházejícího Aillase. „Co je?“

„Kopáči narazili na žilnou stěnu modré skály. Chtějí drtiče kamene a vrtačky.“

„‘Drtiče kamene’? Co je to za nástroje?“

„Nevím. Jenom předávám vzkaz.“

Kildred zaklel a vstal. „Tak pojď, podíváme se na ten modrý příkop.“

Vešel do tunelu, Aillas ho následoval mdlým oranžovým světlem olejových lamp k čelu tunelu. Když se sklonil, aby se podíval na modrý příkop, praštil ho Cargus železnou tyčí a tak ho hned zabil.

Tou dobou byl soumrak. Celá směna se shromáždila u bočního tunelu, kde se teď kopáči pustili do měkké vrchní vrstvy hlíny.

Aillas zavezl vozík plný sutě na konec výkopu. „Nějakou dobu tady žádná suť nebude,“ řekl muži, který obsluhoval naviják, tak, aby to hlídači slyšeli. „Narazili jsme na rudnou žílu.“ Hlídači se přes

rameno ohlédli, potom se zase věnovali hře. Obsluhovač rumpálu šel za Aillasem do tunelu.

Únikový tunel byl prokopán. Skalingové se vyšplhali do pozdního soumraku, i ten, co obsluhoval rumpál, který o celé té věci neměl ani potuchy, ale byl šťastný, že unikl. Všichni leželi nehybně na ostřici a mařici pilovité. Aillas a Yane, poslední, kteří z tunelu odcházeli, uložili podpěry zpátky na místo, aby nebylo poznat, jaký účel plnily. Když už byli nahoře, zakryli otvor kapradím. Hlínu kolem něj přihrnuli zpátky a nahoru položili trávu.

„Ať si myslí, že to bylo kouzlo," řekl Aillas. „To by bylo nejlepší!"

Někdejší Skalingové se na Planině stínů krčili v padajícím soumraku, pak se vydali na východ a směřovali stále hlouběji do Dahautu. Za nimi se proti nebi tyčila pevnost Skaů Poelitetz. Muži se zastavili a ohlédli se.

„Skaové," řekl Aillas, „jste divný národ z minulosti, co má černou duši. Až se setkáme příště, budu mít meč. Za bolest, kterou jste mi způsobili, a za práci, kterou jsem pro vás vykonal, mi zaplatíte!"

Po hodině běhu, poklusu a chůze se skupina mužů dostala k řece Gloden; do jejího horního toku se vléval Tamsour.

Měsíc téměř v úplňku vyplul nad řeku a odrážel se ve vodě. Muži se zastavili vedle veliké smuteční vrby ponořené do stříbrného svitu, aby posoudili celou situaci. Aillas řekl:

„Je nás patnáct, to je dost. Někteří z vás se chtějí dostat domů, jiní se možná nemají kam vrátit. Mohu vám něco nabídnout pro případ, že se ke mně přidáte a budeme spolu pátrat po tom, co musím objevit. Napřed půjdu na jih do Tac Tor, ale potom už nevím: snad do Dahautu, abych našel svého syna. Potom půjdeme do Troicinetu, kde mám bohatství, těším se úctě a mám statky. Ti z vás, kdo se ke mně přidají a budou se mnou pátrat a, jak doufám, dojdou se mnou do Troicinetu, budou bohatí, to přísahám! Dostanou dobrou půdu a získají titul rytíře. Ale pozor! Cesta je nebezpečná. Nejdřív do Tac Tor u Tintzin Fyralu a pak kdovíkam. Tak si vyberte. Jděte svou cestou nebo se přidejte ke mně, protože tady se naše cesty rozcházejí. Přejdu přes řeku a vydám se na jih se svými společníky. Ostatní

udělají dobře, půjdou-li na východ přes planinu a dál do obydlených oblastí Dahautu. Kdo tedy půjde se mnou?“

„Já jdu s tebou,“ řekl Cargus. „Nemám kam jít.“

„A já taky,“ ozval se Yane.

„Spojili jsme se v temných dnech,“ řekl jeden z mužů jménem Qualls. „Proč bychom se měli teď rozcházet?

Hlavně když třeba zrovna já nutně potřebuju získat půdu a rytířský titul.“

Nakonec se s Aillasem vydalo na cestu sedm společníků.

Přešli Gloden přes most a šli po cestě, která směřovala na jih. Ostatní, většinou Dahautové, se vydali na vlastní pěst a dál pokračovali na východ podél Glodenu.

Těch sedm, co se přidalo k Aillasovi, byli Yane a Cargus a potom Garstang, Qualls, Bode, Scharis a Faurfisk. Byla to nesourodá skupina lidí. Yane a Cargus byli malí, Qualls a Bode vysocí. Málomluvný Garstang se choval jako gentleman, zatímco Faurfisk, veliký, světlý a modrooký muž o sobě tvrdil, že je levobočkem gótského piráta a keltské rybářky. Scharis, jemuž nebylo ani tolik jako Aillasovi, vynikal hezkým obličejem a příjemnou povahou. Faurfisk, na druhou stranu, byl ošklivý, jak jen mohl být, po neštovicích, popáleninách a různých zraněních, která po sobě zanechala jizvy. Jeden malý baron z Jižního Ulflandu ho natáhl na skřipec. Vlasy mu zbělely a jeho obličej nebyl nikdy dalek zuřivosti. Qualls, uprchlý irský mnich, byl bezdůvodně žoviální a prohlašoval se za stejně dobrého děvkaře, jakým je jakýkoli irský tyranský biskup.

Přestože skupina už byla poměrně hluboko v Dahautu, blízkost Poelitetzu všechny tížila a skupina se rychle vydala po cestě.

Jak šli, Garstang mluvil s Aillasem. „Je nezbytné, abychom si rozuměli. Já jsem rytíř z Lyonesse, z Twanbow Hall, ve vévodství Ellesmere. Vzhledem k tomu, že ty jsi z Troicinetu, znamená to, že jsme nepřátelé, protože naše země spolu válčí. To je samozřejmě nesmysl a já upřímně spojuji svůj osud s tvým do té doby, než se dostaneme na území Lyonesse, tam se naše cesty budou muset rozejít.“

„Tak to bude. Ale podívej se, jak vypadáme. Máme na sobě oblečení otroků a kolem krku límce a krademe se nocí jako mrchožroutští psi. Dva urození muži! A protože jsme bez peněz, musíme krást jako kdejaký pobuda, abychom se najedli.“

„I jiní urození hladoví muži museli přistoupit na podobný kompromis. Budeme krást společně tak, aby nikdo nemohl nikým jiným pohrdat. A navrhuji, pokud to jen trochu půjde, abychom kradli bohatým, i když chudáci jsou snadnější kořist.“

„Zařídíme se podle okolností… Psi štěkají. Před námi je asi vesnice a s největší pravděpodobností i kovář.“

„Touhle dobou bude tvrdě spát.“

„Laskavý kovář se možná probudí, aby pomohl skupině zoufalců jako jsme my.“

„Anebo ho můžeme vzbudit my sami.“

Před nimi se v měsíčním světle šedě rýsovaly domky. Ulice byly prázdné. Nikde nebylo vidět žádné světlo kromě taverny, odkud se ozývaly zvuky bouřlivého veselí.

„Zítra bude určitě nějaký svátek,“ podotkl Garstang. „Všimněte si, na náměstí je připravený kotel, aby se v něm vařil vůl.“

„To je vskutku obrovský kotel, ale kde je kovář?“

„Pokud tady je, tak to musí být tamhle, dál po cestě.“

Skupina prošla městem a téměř na jeho kraji objevila před kamenným domem kovárnu. Svítilo se tam.

Aillas přistoupil ke dveřím a zdvořile zaklepal. Po dlouhé chvíli dveře pomalu otevřel mladík asi sedmnácti nebo osmnáctiletý. Vypadal sklíčeně, dokonce vyčerpaně a když mluvil, hlas mu přeskakoval napětím. „Kdo jste, pane? A co tady chcete?“

„Příteli, potřebujeme pomoc kováře. Dnes jsme uprchli od Skaů a nemůžeme se zbavit těchhle odporných límců.“

Mladý muž váhal. „Můj otec je kovář ve Vervoldu, to je tahle vesnice. Já jsem Elric, jeho syn. Ale protože on už nikdy nebude svoje řemeslo vykonávat, jsem tu teď kovářem já. Pojďte do dílny.“

Přinesl lampu a vedl je do kovárny.

„Obávám se, že tvoje práce bude muset být charitativní,“ řekl Aillas. „Můžeme ti zaplatit jen těmi železnými límci, protože nic jiného nemáme.“

„To nevadí.“ Hlas mladého kováře zněl apaticky. Osm uprchlíků si postupně kleklo ke kovadlině. Kovář se oháněl kladivem a majzlíkem a rozbíjel nýty. Jeden po druhém muži vstávali, osvobozeni od límců.

Aillas se zeptal: „Co se stalo s tvým otcem? Zemřel?“

„Ještě ne. Zítra ráno. Uvaří ho v kotli a předhodí psům.“

„To je špatná zpráva. Čím se provinil?“

„Dopustil se urážky.“ Elricův hlas se zklidnil. „Když lord Halies vystoupil z kočáru, uhodil ho můj otec do obličeje a nakopnul ho, a tak mu způsobil bolest.“

„To je přinejmenším drzost. Co ho tak vyprovokovalo?“

„Přirozená věc. Mojí sestře je patnáct. Je moc hezká. Je jasné, že lord Halies by ji chtěl na Fair Aprillion, aby mu zahřívala postel, a kdo by mu to odepřel, když ona s jeho návrhem souhlasila? Ale ona k němu nepřišla, a tak lord Halies pro ni poslal svoje služebnictvo. Můj otec, přestože je kovářem, je nerozumný a myslel si, že všechno urovná prostě tím, že zbije a zkope lorda Haliese. A tak se vlastní vinou bude vařit v kotli.“

„Lord Halies – je bohatý?“

„Žije ve Fair Aprillion, má sídlo o šedesáti místnostech. Má stáj s pěknými koňmi. Pojídá skřivany, ústřice a maso pečené na cibulce a šafránu, bílý chléb a med. Popíjí bílé i červené víno. Na podlaze má koberce a na zádech hedvábí. Obléká dvacet zabijáků do křiklavých uniforem a říká jim ‘paladýni’. Provádějí všechny jeho edikty a také mnohé své.“

„Je dobrý důvod myslet si, že lord Halies je bohatý člověk,“ řekl Aillas.

„Mám vztek na lorda Haliese,“ řekl sir Garstang. „Bohatství a urozenost jsou věci, po kterých prahnou všichni. Přesto by ale bohatý urozený muž měl užívat svého společenského postavení slušně a nedělat si ostudu jako lord Halies. Podle mě by bylo třeba ho zbušit, vykastrovat, ponížit a vzít mu osm z deseti jeho krásných koní.“

„Myslím si totéž,“ řekl Aillas. Otočil se k Elricovi. „Lord Halies má jenom dvacet vojáků?“

„Ano. A taky hlavního lučištníka Hunolta, popravčího.“

„A zítra ráno se všichni sejdou ve Vervoldu, aby se podívali na ceremonii, a Fair Aprillion bude vylidněný.“

Elric se skoro hystericky zasmál. „Takže zatímco se můj táta bude vařit, vy mu vykradete sídlo?“

Aillas se zeptal: „Jak by se mohl vařit, když v kotli není voda?“

„Kotel je v pořádku. Můj otec ho sám vyspravil.“

„Co je uděláno, může se zrušit. Přines kladivo a sekáčky a my tam nějaké díry naděláme.“

Elric pomalu bral nástroje. „To všechno je trochu zdrží, ale co potom?“

„Přinejmenším se tvůj otec nebude vařit tak brzy.“

Všichni vyšli z kovárny a vrátili se na náměstí. Stejně jako předtím, byla ve všech domech tma, jen v taverně se svítilo a bylo slyšet jakousi píseň.

V měsíčním světle muži přistoupili ke kotli. Aillas řekl Elricovi. „Uhoď!“

Elric přitiskl sekáček ke kotli a pořádně do něj uhodil kladivem, takže se rozlehl tupý zvonivý zvuk, jako by to byl tlumený zvuk gongu.

„Ještě!“

Elric znovu uhodil; sekáček se zaťal do železa a kotel už měl díru.

Elric udělal do kotle ještě další tři díry a ještě čtvrtou na přídavek a potom ve smutném vytržení odstoupil.

„I když mě taky uvaří, téhle práce nikdy nebudu litovat.“

„Neuvaří tě. A tvého otce taky ne. Kde je Fair Aprillion?“

„Vede tam tamhleta ulička mezi stromy.“

Dveře taverny se otevřely. Proti obdélníku světla svící se na náměstí vypotáceli čtyři muži, právě ti, co se před chvílí tak bujaře bavili.

„To jsou Haliesovi vojáci?“ zeptal se Aillas.

„Přesně tak. Jsou to všechno bestie.“

„Tak rychle, honem za ty stromy tamhle. Vezmeme spravedlnost do svých rukou a z dvaceti jich zbude všeho všudy šestnáct.“

Elric Váhavě zaprotestoval.

„Nemáme zbraně.“

„Cože? Copak jste všichni tady ve Vervoldu zbabělci? Vždyť je nás víc. Nás je devět, oni čtyři!“

Elric neměl co říct.

„Pojď, honem!“ řekl Aillas. „Protože se z nás stali zloději a úkladní vrahové, tak tedy zahrajeme tu roli do konce!“

Muži přeběhli náměstí a schovali se v houští vedle cesty. Dva velké jilmy z každé strany prosívaly měsíční světlo, takže na cestu dopadal stříbrný filigrán.

Devět mužů si vyhledalo hole a kameny a čekali. Noční ticho rušily jenom hlasy z náměstí.

Minuty míjely, potom hlasy zesílily. „Paladýnové“ už byli na dohled. Potáceli se, kymáceli, stěžovali si a nahlas říhali. Jeden z nich volal na Zinctru Lelei, bohyni noci, že by měla držet nebeskou báň pevněji. Další ho zase proklínal za to, že má nohy jako z gumy a nutil ho, aby klesl na kolena a na ruce. Třetí se nemohl přestat idiotsky smát jakési humorné příhodě, kterou znal jen on sám. Čtvrtý škytal na každém kroku. Přiblížili se. Byl slyšet náhlý dupot nohou, potom zvuk kladiva narážejícího na kost, vzdechy hrůzy. Za pár vteřin byly z těch čtyř opilých „paladýnů“ čtyři mrtvoly.

„Vezměte jim zbraně,“ řekl Aillas. „Odtáhněte je do křoví.“

Všichni se pak vrátili do kovárny a uložili se, jak nejlépe to šlo.

Ráno vstali záhy, posnídali ovesnou kaši a slaninu, potom se ozbrojili tím, co jim mohl Elric poskytnout: starým mečem, párem dýk, železnými tyčemi, lukem s dvanácti šípy, který si kdysi vzal Yane do opatrování. Vyměnili si šedé skalingovské haleny za různé staré, obnošené a potrhané oděvy, které se našly v kovárně. Takhle oblečeni vyšli na náměstí, kde už stálo po obou stranách několik tuctů lidí; mračili se na kotel a něco si mezi sebou mumlali.

Elric našel pár svých bratranců a strýce. Šli domů, ozbrojili se luky a přidali se ke skupině.

Hlavní lučištník Hunolt šel nejprve uličkou z Fair Aprillion a za ním čtyři strážní a vůz s klecí ve tvaru včelína, v níž seděl odsouzený muž. Oči upíral na podlahu klece a vzhlédl jenom jednou, přes náměstí na kotel. Vzadu kráčeli ještě dva vojáci, měli meče a luky.

Hunolt zastavil koně, všiml si, jak je kotel poškozený. „To je zrada!“ křičel. „Škoda napáchaná na majetku jeho lordstva! Kdo to

udělal?“ Jeho hlas burácel náměstím. Všichni sklopili hlavy a nikdo neodpověděl.

Otočil se na jednoho z vojáků: „Jdi a přiveď kováře.“

„Kovář je v kleci, pane.“

„Tak přiveď nového kováře, to je jedno.“

„Tamhle stojí, pane.“

„Kováři! Pojď sem okamžitě! Je třeba opravit kotel.“

„To vidím.“

„Hned ho oprav, abychom mohli udělat to, co udělat musíme.“

Elric odpověděl nevrle: „Já jsem kovář. Tohle je práce pro dráteníka.“

„Kovář, dráteník, říkej si, jak chceš, ale koukej to spravit dobrým železem, a to rychle!“

„Vy po mně chcete, abych vyspravil kotel, ve kterém chcete uvařit mého otce!“

Hunolt se pro sebe zasmál. „Jistě, je v tom určitá ironie, s tím souhlasím, ale to jenom ukazuje na spravedlivý majestát jeho lordstva. Takže, nechceš-li, aby ses vařil s tátou v jednom kotli, pěkně tváří v tvář – jak vidíš, tak je v tom kotli dost místa pro oba – sprav ten hrnec.“

„Musím si ale přinést nástroje a nýty.“

„Tak si pospěš!“

Elric odešel do kovárny pro nářadí. Aillas a jeho družina se už vykradli uličkou směrem k Fair Aprillionu, aby tam přichystali léčku.

Uplynula půlhodina. Vrata se otevřela; lord Halies vyjel v kočáře v doprovodu osmi vojáků.

Yane a Elricův strýc a bratranci vystoupili do uličky za průvodem. Napjali luky a vystřelili šípy. Jednou, dvakrát. Ostatní, co ještě byli v úkrytu, vyběhli v tom okamžení a během patnácti vteřin bylo po všem. Lord Halies byl odzbrojen a s popelavě bledým obličejem ho vytáhli z kočáru.

Celá skupina teď už byla dobře ozbrojená a vrátila se na náměstí. Hunolt si stoupl nad Elrica, aby se přesvědčil, že opravuje kotel dost rychle. Z těsné blízkosti Bode, Qualls, Yane a všichni ostatní, co měli luky, vystřelili a zabili dalších šest Haliesových „paladýnů“.

Elric praštil Hunolta do nohy kladivem; ten zařval a noha mu podklesla. Pak ho praštil do druhé nohy, dokonce ještě větší silou, noha se pod úderem zploštila, Hunold upadl a zmítal se na zádech.

Elric pustil otce z klece. „Naplňte kotel!“ křičel Elric. „Přineste otepi!“ Táhl Haliese ke kotli. „Nařídil jsi uvařit, tak se budeš vařit!“

Haiies se zapotácel a zděšeně zíral na kotel. Koktal naléhavé prosby, potom vyhrožoval, všechno bez úspěchu. Svázali ho a posadili do kotle, Hunolta s ním. Kotel naplnili vodou; hladina jim sahala po prsa. Zapálili otepi. Kolem poskakovali obyvatelé Vervoldu, obrovsky vzrušení. Potom se chytili za ruce a tančili kolem kotle ve třech soustředných kruzích.

Po dvou dnech Aillas a jeho družina z Vervoldu odešli. Byli oblečeni do hezkých šatů, boty měli z jemné kůže a měli i lehký krunýř z nejjemnějšího kroužkového brnění. Dostali ty nejlepší koně, jací byli ve stájích ve Fair Aprillionu, a tašky u sedel měli naplněné zlatem a stříbrem.

Teď jich bylo sedm. Na oslavě poradil Aillas starším z vesnice, aby si ze svého středu vybrali svého nového pána. „Jinak totiž přijede jiný pán se svými vojáky ze sousedství a prohlásí se za panovníka.“

„Ta vyhlídka nám dělala starosti,“ řekl kovář. „Ale my se tu všichni moc dobře známe, víme o svých tajemstvích a nikdo by asi nezískal respekt ostatních. Dali bychom přednost silnému a čestnému cizinci, takovému, který má dobré srdce a šlechetného ducha, který bude soudit spravedlivě, bude ukládat mírné pachtovné a který bude svých privilegií využívat, jen pokud to bude nezbytně nutné. Zkrátka a dobře, žádáme vás, sire Aillasi, abyste se stal novým pánem Fair Aprillionu a jeho panství.“

„Já to být nemohu,“ řekl Aillas, „musím něco rychle vyřídit a už teď mám zpoždění. Zvolte si někoho jiného, kdo by vám vládl.“

„Tak to si tedy zvolíme sira Garstanga!“

„Dobře jste se rozhodli,“ řekl Aillas. „Má urozený původ, je statečný a šlechetný.“

„Já ne,“ řekl sir Garstang. „Mám svoje panství jinde a chci se tam vrátit.“

„Dobře, a co vy ostatní?“

„Já ne,“ řekl Bode. „Já jsem neposedný člověk. To, co hledám, lze najít jen na vzdálených místech.“

„Já ne,“ řekl Yane. „Já se hodím tak akorát do hospody, ne do zámku. Já bych vás pohoršoval holkařením a hýřením.“

„Já ne,“ řekl Cargus. „Nechtěli byste mít pánem filozofa.“

„Ani gótského bastarda,“ řekl Faurfisk.

Qualls řekl zamyšleně: „Vypadá to, že já se asi jako jediný budu hodit. Jsem urozený jako všichni Irové. Jsem spravedlivý, shovívavý, počestný. Umím také hrát na loutnu a zpívat, a tak mohu venkovské slavnosti oživit žerty a šprýmy. Jsem šlechetný, ale ne velkolepý. V manželstvích a popravách jsem střízlivý a uctivý, obvykle jsem ohleduplný a veselý. Potom –“

„Dost, to stačí!“ volal Aillas. „Prostě ty se na to hodíš úplně dokonale. Lorde Quallsi, nechte nás odejet z vašeho panství!“

„Sire, dávám vám tímto souhlas k odjezdu a nechť vás doprovází moje přání všeho dobrého. Často na vás budu myslet, jak se vám daří, a moje irská divokost mě bude hlodat, ale za zimních nocí, kdy bude déšť bičovat do oken, si budu ohřívat nohy u ohně, popíjet červené víno a budu šťastný, že jsem lord Qualls z Fair Aprillionu.“

Skupina sedmi mužů se vydala po staré cestě na jih, která, jak tvrdili obyvatelé Vervoldu, zatáčela na jihovýchod kolem lesa Tantrevalles, potom odbočovala na jih a nakonec ústila na Trompadu. Nikdo z Vervoldu se neodvážil jít daleko tím směrem – a v mnoha případech ani žádným jiným směrem – a nikdo jim nedokázal rozumně říci, co by je mohlo na cestě potkat.

Nějakou dobu se cesta nahodile zatáčela a vedla přes přepady, vlevo, vpravo, nahoru do kopce, dolů do údolí, chvíli podél poklidné řeky, potom uhýbala do temného lesa. Rolníci obdělávali louky a pásli dobytek. Deset mil od Vervoldu ti rolníci byli jiní. Měli tmavé vlasy a oči, byli drobnějšího vzrůstu a obezřelí, až skoro nepřátelští.

Jak den ubíhal, země se stávala drsnější, kopce příkřejší a louky byly plné kamení, obdělané půdy ubývalo. V pozdním odpoledni dojeli do vísky, nebylo to nic víc než skupina chalup postavených blízko sebe, vzájemně se ochraňovaly a tvořily prosté společenství.

Aillas zaplatil patriarchovi jednoho hospodářství kouskem zlata a za to dostali všichni dobře najíst. Povečeřeli vepřové pečené na drcené vinné révě, boby s cibulí, ovesný chléb a víno. Koně dostali seno a byli ustájeni ve stodole. Patriarcha chvíli poseděl se skupinkou mužů, aby se ubezpečil, že se všichni pořádně najedli a dokonce i prolomil svou mlčenlivost a zeptal se: „Co jste vlastně za lidi?“

Aillas ukazoval na jednotlivé členy své skupiny: „Gót, Kelt, tamhle to je Ulfish. Tady to je Gal“ – to byl Cargus – „a rytíř z Lyonesse. Já jsem Troice. Jsme taková smíšená skupina, setkali jsme se proti své vůli u Skaů.“

„Slyšel jsem mluvit o Skaech,“ řekl ten starý muž. „Nikdy se neodváží vstoupit do těchto končin. Není nás sice moc, ale když povstaneme, jsme zuřiví.“

„Přejeme ti dlouhé žití,“ řekl Aillas, „a mnoho takových šťastných hostin, jakou jsi nám dnes večer připravil.“

„Ale, to bylo jen takové rychlé občerstvení pro nečekané hosty. Příště mi dejte vědět, než přijedete.“

„Nic by nám nemohlo vyhovovat lépe,“ řekl Aillas. „Ale i tak je to dlouhá a těžká cesta a my pořád ještě nejsme doma. Co je na cestě směrem na jih?“

„O tom máme protichůdné zprávy. Někdo mluví o duchách, jiný o lidožravých obludách. Někteří byli sužováni bandity, jiní si stěžovali na skřítky, kteří jezdili jako rytíři v brněních na volavkách. Jen stěží je možné odlišit fakta od hysterie; já vám mohu jenom doporučit, abyste si dali pozor.“

Cesta nebyla širší než pohodlná stezka, vinula se na jih do mlhavé dálky. Les Tantrevalles byl vlevo a na pravé straně se strmě tyčily útesy Teach tac Teach. Statky nakonec vymizely, i když se sem tam objevily chatrče a trosky hradu byly používány jako přístřeší pro ovce, což nasvědčovalo tomu, že tu přece jen někdo žije. V jedné z těch starých chatrčí se našich sedm mužů zastavilo na noc.

Nedaleko byl ten podivný les. Aillas z něj občas uslyšel podivné zvuky, při nichž mu naskakovala husí kůže. Scharis stál a fascinovaně naslouchal. Aillas se ho ptal, co slyší.

„Ty to neslyšíš?“ zeptal se Scharis s planoucíma očima, „To je hudba; nikdy jsem nic takového neslyšel.“

Aillas chvíli poslouchal.

„Já nic neslyším.“

„Přibližuje se to a zase vzdaluje. Teď to přestalo.“

„Jseš si jistý, že to není vítr?“

„Jaký vítr? Noc je klidná.“

„Jestli je to hudba, tak bys to neměl poslouchat. V těchto končinách by to mohlo být kouzlo, a to je pro obyčejné lidi nebezpečné.“

S náznakem netrpělivosti se Scharis zeptal: „Jak mohu neposlouchat to, co chci slyšet? Když mi to říká věci, které chci vědět?“

„Tomu nerozumím,“ řekl Aillas. Vstal. „Jdu spát. Zítra nás čeká dlouhá cesta.“

Aillas rozdělil hlídky ve dvouhodinových intervalech, které odměřovali podle pohybu hvězd. První hlídku držel Bode sám, potom hlídali Garstang a Faurfisk, po nich Yane a Cargus a nakonec Aillas a Scharis. A všichni si udělali největší možné pohodlí. Scharis se uvelebil téměř zdráhavě. Ale rychle usnul a Aillas vděčně udělal totéž.

Když se Arcturus dostala na určené místo, Aillase a Scharise vzbudili a oni začali hlídat. Aillas si všiml, že Scharis už nevěnuje pozornost zvukům noci. Zeptal se ho jemně: „Co ta hudba? Ještě ji slyšíš?“

„Ne. Utichla ještě dřív, než jsem usnul.“

„Chtěl bych to taky slyšet.“

„To by ti nic dobrého nepřineslo.“

„Jak to?“

„Mohl bys být stejný jako já, ke tvému soužení.“

Aillas se zasmál, i když trochu znervózněle. „Ty nejsi nejhorší ze všech. Jak bych si mohl ublížit?“

Scharis se upřeně díval do ohně. Nakonec promluvil, napůl zahloubané.

„Vlastně jsem docela obyčejný – pokud se to dá takhle říct, až příliš obyčejný. Mám takovouhle chybu; snadno mě přivádí k

šílenství zvláštní chování a představy. Jak víš, slyším neslyšitelnou hudbu. Někdy, když se dívám do krajiny, zahlédnu náznak pohybu; když se podívám bedlivěji, tak se ten pohyb dostane přesně na okraj mého zorného úhlu. Kdybys byl jako já, tak by se tvoje hledání mohlo zdržet nebo by mohlo být úplně ztracené. To je odpověď na tvoji otázku.“

Aillas prohrábl oheň. „Někdy mám také takové pocity – rozmary, představy, říkej tomu, jak chceš – přesně takové. Moc na ně nemyslím. Nejsou tak neústupné, abych se jim musel nějak zvlášť věnovat.“

Scharis se nevesele zasmál. „Někdy si myslím, že jsem blázen. Někdy se bojím. Jsou takové krásy, které jsou moc veliké na to, aby se zrodily, pokud se nejedná o krásu věčnou.“ Upřeně se díval do ohně a najednou pokýval hlavou. „Ano, to je vzkaz hudby.“

Aillas řekl znepokojeně. „Scharisi, milý kamaráde, myslím, že máš halucinace. Máš příliš vyvinutou obrazotvornost, je to úplně jednoduché!“

„Jak bych mohl mít takhle veliké představy? Já to slyšel, ty ne. Jsou tři možnosti. Buďto mě moje mysl klame, jak to říkáš ty, nebo jsou moje vjemy citlivější než tvoje anebo – ta myšlenka mě děsí – je ta hudba určena jenom mně.“

Aillas něco skepticky zabručel. „Skutečně, nejlépe bys udělal, kdybys ty podivné zvuky prostě vymýtil z mysli. Pokud by lidé měli vyzkoušet takové záhady nebo existují-li takové záhady vůbec, určitě bychom o nich věděli víc.“

„To je možné.“

„Řekni mi, až zase budeš mít takové pocity.“

„Jestli chceš.“

Pomalu se blížil úsvit, od šedé barvy přes perleťovou až po broskvovou. Ještě než vyšlo slunce, vydali se na cestu, krajina byla příjemná, i když pustá. V poledne dojeli k řece, o níž se Aillas domníval, že to musí být Siss, která teče do Gloden, a po celý zbytek dne putovali po jejím břehu směrem na jih. Odpoledne se obloha zatáhla těžkými mračny. Začal foukat vlhký studený vítr, který s sebou přinášel hluk vzdálené bouře.

Nedlouho před západem slunce je cesta dovedla ke kamennému mostu s pěti oblouky a ke křižovatce, kde Východozápadní cesta, co se vynořila z lesa Tantrevalles, přetínala Trompadu a pokračovala dál rozsedlinou mezi horami a končila v Oäldes v Jižním Ulflandu. U křižovatky, to už začalo pořádně pršet, narazili na hostinec jménem Hvězda a jednorožec. Odvedli koně do stáje a vešli do hostince, kde ve velikém krbu vesele plápolal oheň. Za pultem stál vysoký hubený muž, byl holohlavý a měl dlouhé černé vousy, které mu zakrývaly hrudník, dlouhý nos, co mu visel přes vousy a pár divokých černých očí, co mu napůl zakrývala víčka. U ohně se krčili tři muži u piva jako spiklenci, krempy jejich černých klobouků posazených hluboko do čela jim vrhaly stíny na obličeje. U dalšího stolu byl člověk s hubeným, vysoko zdviženým nosem a jemným kaštanově hnědým knírem, v hezkém tmavě modrém oblečení. Seděl tam sám.

Aillas řekl hostinskému: „Chtěli bychom tu přenocovat a prosím vás, připravte nám nejlepší večeři, jakou dokážete připravit, a kdyby to šlo, pošlete laskavě někoho k našim koním.“

Hostinský se uklonil uctivě, ale bez jakékoli srdečnosti. „Uděláme všechno pro to, abychom splnili vaše přání.“

Sedm mužů si sedlo k ohni a hostinský jim donesl víno. Tři muži, co seděli u jednoho stolu, si je tajně prohlíželi a něco si mezi sebou mumlali. Gentleman v modrém jim věnoval všeho všudy jeden pohled a vrátil se zase ke svým úvahám. Sedm mužů odpočívalo u ohně, s chutí pili víno. Najednou Yane k sobě zavolal dívku, co obsluhovala. „Tak, panenko, kolikpak džbánků vína jsi nám už přinesla?“

„Tři, pane.“

„Správně! Tak, a teď, vždycky, když nám přineseš další džbánek, hezky ke mně přijdeš a řekneš mi, kolikátý je. Je to jasné?“

„Ano, pane.“

Hostinský kráčel na ztuhlých nohách přes lokál. „Nějaká potíž, pane?“

„Ale kdepak. To děvče nám bude odpočítávat džbánky, co vypijeme, a tak nebude problém s jejich počítáním.“

„Bah! Nesmíte jí takhle motat hlavu! Já si to tamhle zapisuju!“

„A já dělám totéž a to děvče bude vyrovnávat naše součty.“

Hostinský rozhodil rukama a šel do kuchyně a hned odtud přinesl večeři. Dvě obsluhující dívky stály zadumaně a ostražitě ve stínu, hbitě přistupovaly, aby dolévaly číše a nosily nové džbánky, a pokaždé řekly číslo Yanovi, zatímco hostinský se nakláněl za pultem, tvářil se kysele a zaznamenával si počet džbánků. Rozmýšlel, jestli si má dovolit ředit víno vodou.

Aillas pil jako všichni ostatní, opřel se zády na židli a pozoroval své kamarády, jak uvolněně sedí. Garstang bez ohledu na okolnosti nikdy nezapřel svůj urozený původ. Bode, rozohněný vínem, zapomněl na svou hrozivou vyrovnanost a choval se nezvykle vtipně. Scharis, stejně jako Aillas, seděl opřený v židli a vychutnával si pohodlí. Faurfisk vyprávěl s velikým gustem obhroublé anekdoty a škádlil servírující dívky. Yane mluvil málo, ale zdálo se, že má sardonické potěšení z dobré nálady svých přátel. Cargus zase zamračeně koukal do ohně. Aillas seděl vedle něho a nakonec se ho zeptal: „Co tě trápí, jaké myšlenky tě roztrpčují?“

„Mám celou směsici myšlenek,“ řekl Cargus. „Napadají mě zpřeházeně. Vzpomínám na starou Galicii a na svého otce a matku a na to, jak jsem je opustil, když byli staří namísto toho, abych u nich zůstal. Myslím na Skay a jejich drsné zvyky. Myslím na svůj momentální stav, kdy mám plné břicho, zlato ve váčku a kolem sebe příjemné společníky, to mě vede k úvahám o toku života a o pomíjivosti takových okamžiků, jako je tenhle. Teď už víš, co je příčinou mé melancholie.“

„To je docela jasné,“ řekl Aillas. „Co se mě týče, já jsem šťastný, že tady sedíme, jsme chráněni před deštěm, ale nemohu se nikdy zbavit zlosti, která mi zůstává až v morku kostí: možná mě nikdy neopustí, i když se pomstím.“

„Jsi ještě mladý,“ řekl Cargus. „Časem se dostaví klid.“

„To nedokážu říct. Pomstychtivost je možná bezbožná, ale nenajdu klid, dokud neodčiním to, co na mně bylo spácháno.“

„Mám tě raději za přítele než nepřítele,“ řekl Cragus.

Přestali mluvit. Gentleman v modrém, který seděl tiše stranou, vstal a přišel k Aillasovi. „Pane, všiml jsem si, že vy i vaši společníci se chováte jako urození muži a s důstojností mírníte své potěšení. Dovolte mi laskavě, abych vás varoval – možná zbytečně.“

„Mluvte, řekněte všechno.“

„Ta dvě děvčata tamhle trpělivě čekají. Jsou mnohem méně zdrženlivé, než se zdá. Až si půjdete lehnout, ta starší vás bude svádět k důvěrnostem. Až vás bude obveselovat, ta druhá vám vybere peněženku. O to, co vám ukradnou, se podělí s hostinským.“

„To je neuvěřitelné! Jsou tak malé a slabé!“

Gentleman se smutně usmál. „Přesně to jsem si myslel, když jsem tu naposledy hodně pil. Dobrou noc, pane.“

Gentleman odešel do své komnaty. Aillas to řekl ostatním. Děvčata zmizela do stínu a hostinský už nepřikládal do ohně. Zanedlouho se všech sedm vydalo na svá slaměná lůžka, která jim připravili. A tak za bušení deště na doškovou střechu všichni tvrdě usnuli.

Ráno se vzbudili, bouřka už přešla a slunce jasně svítilo. Ke snídani dostali černý chléb, tvaroh a cibuli. Zatímco Aillas vyřizoval účty s hostinským, ostatní šli připravit koně na cestu.

Aillas překvapeně hleděl na účet. „Cože? Tolik? Za sedm mužů?“

„Vypili jste hodně vína. Tady je přesný zápis: devatenáct džbánků mého nejlepšího carhaungeského červeného.“

„Okamžik,“ řekl Aillas. Zavolal Yana. „Nemůžeme se dohodnout o útratě za včerejší noc. Mohl bys nám pomoci?“

„Samozřejmě. Dostali jsme dvanáct džbánků vína. Napsal jsem to číslo na kus papíru, a ten jsem dal té dívce. Nebylo to carhaungeské. Bylo támhle z toho sudu, který je označen nápisem ‘Corriente’: dvě pence za džbánek.“

„Ale ano!“ vykřikl hostinský. „Zmýlil jsem se. Je to moje chyba. Tohle je útrata z předešlé noci, když jsem tu měl deset urozených mužů.“

Aillas si podrobně prohlížel účet. „Takže – co je tohle za sumu?“

„Různé služby.“

„Aha. Ten gentleman, co seděl tamhle u toho stolu – kdo je to?“

„To je sir Descandol, mladší syn lorda Maudeleta z Gray Fosfre, to je za mostem a směrem do Ulflandu.“

„Sir Descandol byl tak laskav, že mě varoval před vašimi děvčaty a jejich dravou darebností. Žádné různé služby se nekonaly.“

„Skutečně? V tom případě musím tu položku vyškrtnout.“

„A tady: ‘Koně – ustájení, krmivo a voda’. Je možné za sedm koní platit tolik peněz? Je možné, že by sežrali tolik sena a vypili takové množství tak hodnotné vody, aby byla oprávněná suma třináct florinů?“

„Aha! Vy jste špatně přečetl to číslo, stejně jako já, když jsem to sčítal. Měly to být dva floriny.“

„Aha.“ Aillas se vrátil k účtu. „Vaši úhoři stojí moc peněz.“

„Není jejich sezóna.“

Aillas nakonec zaplatil pozměněnou částku. Zeptal se: „Co je po cestě dál?“

„Divoká země. Les se uzavírá a všechno je v přítmí.“

„Jak daleko je další hostinec?“

„Docela daleko.“

„Vy sám jste po té cestě jel?“

„Přes les Tantrevalles? Nikdy!“

„A co bandité, lapkové a podobně?“

„Na to byste se měl zeptat sira Descandola. Zdá se, že on je odborník v těchto záležitostech.“

„Možná ano, ale odešel dřív, než mě napadlo se na to zeptat. No, my si s tím už nějak poradíme.“

Všech sedm mužů se vydalo na cestu. Koryto řeky se odklonilo a les se zavřel z obou stran. Yane jel jako první a najednou zpozoroval záchvěv pohybu v listoví. Vykřikl: „Všichni dolů! Skloňte se k sedlům!“ Seskočil na zem, nasadil šíp do luku a vystřelil do šera. Ozval se bolestivý nářek. Mezitím z lesa vylétla salva šípů. Jezdci, kteří se přikrčili na jeho rozkaz v sedlech, zraněni nebyli, až na nemotorného Faurfiska, kterého šíp trefil do prsou a na místě ho usmrtil. Jeho přátelé pobíhali přikrčení a do lesa stříleli zdobené šípy. Yane se spoléhal na svůj luk. Vystřelil ještě tři šípy, zasáhl krk, hrudník a nohu. Lesem se ozýval nářek, bylo slyšet padající těla, výkřiky strachu. Jeden muž se pokusil o útěk. Bode ho střelil do zad. Muž upadl na zem a Bode ho potom odzbrojil.

Nastalo ticho, až na nějaké hekání a nářek. Yan zabil šípy dva muže a další dva zranil. Všichni tam leželi a jejich krev se vpíjela do

lesní prsti. Mezi nimi byli i tři muži, kteří předešlou noc seděli v hostinci.

Aillas otočil Bodeovu oběť a lehce se poklonil, jak káže rytířský mrav. „Sire Descandole, hostinský o vás prohlásil, že jste odborník na místní lapky; teď jsem pochopil proč. Cargu, buď tak laskav a přehoď přes tamhletu silnou větev provaz. Sire Descandole, včera v noci jsem vám byl vděčný za moudrou radu, ale dnes si nejsem jistý, jestli vás k tomu nevedlo pomyšlení, že všechno naše zlato tím pádem zbude pro vás.“

Sir Descandol namítl: „Ne tak docela! Chtěl jsem vás ušetřit ponížení, že by vás okradli takoví burani.“

„Takže to bylo gesto vznešenosti. Škoda, že si nemůžeme hodinku vyměňovat zdvořilosti.“

„To je mi vskutku velmi líto,“ řekl sir Descandol.

„Čas je neúprosný. Bode, svaž siru Descandolovi ruce a nohy, aby se vyhnul všem těm nepůvabným polohám. Bereme ohled na jeho důstojnost stejně jako on na naši.“

„To je od vás moc pěkné,“ řekl sir Descandol.

„Tak tedy! Bode, Cargu, Garstangu! Zatáhněte pořádně a vytáhněte sira Descandola hodně vysoko!“

Faurfiska pohřbili v lese ve filigránu slunce a stínů.Yane obcházel mrtvoly a vytahoval z jejich těl své šípy. Sira Descandola spustili, provaz svinuli a zavěsili ho za sedlo Faurfiskova černého koně. Bez jediného ohlédnutí jeli muži lesem dál.

Obklučovalo je ticho, které vzdálené sladké ptačí výkřiky spíš zdůrazňovaly, než přerušovaly. Jak ubíhal den, sluneční svit pronikající listovím měl nejprve žlutohnědou barvu, pak vytvářel tmavé stíny zbarvené kaštanově červeně nebo lila nebo tmavě modře. Nikdo nemluvil. Jen kopyta koní vydávala tlumené zvuky.

Při západu slunce se šestice zastavila u rybníka. O půlnoci, když měl hlídku Aillas a Scharis, zablikalo v lese několik bleděmodrých světel. Po hodině vzdálený hlas pronesl tři zřetelná slova. Aillas jim nerozuměl, ale Scharis vstal a zdvihl hlavu, jako bý odpovídal.

Aillas se udiveně zeptal: „Rozuměl jsi tomu hlasu?“

„Ne.“

„Tak proč jsi na něj začal odpovídat?“

„Bylo to, jako by mluvil ke mně.“

„Proč by to dělal?“

„Nevím… Takovéhle věci mi nahánějí strach.“

Aillas už se na nic neptal.

Slunce vyšlo, muži si dali ke snídani chléb a sýr a jeli dál svou cestou. Krajina se před nimi otevřela, viděli doliny a louky, na cestu zasahovaly výběžky drolící se šedé skály. Stromy tam rostly sukovité a s pokroucenými kmeny.

Odpoledne se obloha zatáhla. Sluneční svit dostal zlatý a matný odstín, bylo to jako podzimní světlo. Mraky se hnaly ze západu, byly pořád těžší a hrozivější.

Nedaleko od místa, kde se cesty křížily, stál na louce palác v zahradě; zvláštní a půvabný svou architekturou. Vchod byl vytesán z mramoru. Na přístupové cestě byl pečlivě uhrabaný štěrk. Mezi dveřmi do strážního domku stál hlídač v tmavě červené a modré livreji.

Šest mužů se zastavilo a prohlíželo si palác, neboť jim na noc nabízel střechu nad hlavou, pokud tady budou platit běžné zvyky pohostinnosti.

Aillas sesedl z koně a přistoupil ke strážnímu domku. Hlídač se zdvořile poklonil. Měl široký klobouk z černé plsti, posazený hluboko do čela, a na horní části obličeje škrabošku. Vedle něho stála opřená slavnostní halapartna. Neměl u sebe žádnou zbraň.

Aillas se zeptal: „Kdo je pánem tohoto paláce?“

„Toto je vila Meroe, je to jen prosté venkovské hnízdečko, kde si můj pán Daldace užívá ve společnosti svých přátel.“

„Na takovouhle vilu je kraj dost opuštěný.“

„To je pravda, pane.“

„Nechceme nijak obtěžovat lorda Daldaceho, ale možná by nám poskytl nocleh.“

„Proč nejdete rovnou do vily? Lord Daldace je šlechetný a pohostinný.“

Aillas se otočil, aby si vilu prohlédl. „Upřímně řečeno, necítím se tu dobře. Tady je les Tantrevalles. Toto místo je začarované a my bychom se měli raději vyhýbat událostem, kterým nerozumíme.“

Hlídač se smál. „Pane, vaše obezřelost je do jisté míry opodstatněná. Přesto však můžete ve vile přespat a nikdo vám nijak neublíží. Kouzla, která účinkují na hýřily ve vile Meroe, vás budou míjet. Jezte jenom své jídlo, pijte jenom to víno, které teď máte u sebe. Zkrátka, neberte si ani sousto a nepijte nic z toho, co vám budou nabízet a kouzla vás potom jenom pobaví.“

„A kdybychom něco snědli nebo vypili?“

„Pak se vaše mise zdrží, pane.“

Aillas se otočil ke svým společníkům, kteří se shromáždili za jeho zády. „Slyšíte, co říká tenhle muž. Vypadá vcelku důvěryhodně a mluví, alespoň se to zdá, bez falše. Zkusíme riskovat kouzla nebo pojedem bouřlivou nocí?“

„Dokud budeme mít své vlastní jídlo a nevezmeme si nic, co nám nabídnou, měli bychom být v bezpečí,“ řekl Garstang. „Je to tak, příteli hlídači?“

„Máte pravdu, pane.“

„V tom případě já osobně dávám přednost chlebu se sýrem v paláci než na dešti.“

„To je rozumná úvaha,“ řekl Aillas. „A co vy ostatní? Bode?“

„Chtěl bych se zeptat pana hlídače, proč má škrabošku.“

„To je tady zvykem, pane, který budete muset ve vší zdvořilosti přijmout. Pokud se rozhodnete jít do vily Meroe, budete muset mít škrabošku, kterou vám dám.“

„To je ale hodně zvláštní,“ zamumlal Scharis. „A hodně zarážející.“

„Cargu? Yane?“

„To místo je cítit po čarách,“ zavrčel Yane.

„To mě ani trochu neděsí,“ řekl Cargus. „Znám jeden čarodějnický trik proti kouzlům. Dám si chléb a sýr a odvrátím obličej od těch zázraků.“

„Ať se tedy stane,“ řekl Aillas. „Hlídači, ohlaš nás u lorda Daldaceho, prosím tě. Toto je sir Garstang, rytíř z Lyonesse. Tito urození pánové jsou Yane, Scharis, Bode a Cargus, jsou z různých zemí. A já jsem Aillas, urozený muž z Troicinetu.“

„Lord Daldace už vás prostřednictvím svého kouzla zná a očekává,“ řekl hlídač. „Buďte tak laskavi a nasaďte si masky. Koně

můžete nechat tady, ráno vám je připravím. A vezměte si s sebou přirozeně jídlo a pití.“

Šestice mužů se vydala po štěrkem vysypané cestičce, zahradou a přes terasu k vile Meroe. Zapadající slunce, které ještě na okamžik prosvitlo skrze nízké mraky, vrhlo paprsek světla na vchod, kde stál vysoký muž v krásném kostýmu z tmavě červeného sametu. Měl černé vlasy nakrátko ostříhané, které se mu nad čelem vlnily. Krátké vousy mu zakrývaly čelisti a bradu; černá maska mu skrývala oči.

„Pánové, jsem lord Daldace. Vítám vás ve vile Meroe, kde, jak doufám, budete mít veškeré pohodlí tak dlouho, jak sami uznáte za vhodné.“

„Děkujeme, vaše lordstvo. Budeme vás obtěžovat jen jednu noc, protože neodkladné záležitosti nás nutí hned pokračovat dál.“

„V tom případě, pánové, mějte na paměti, že máme poněkud požitkářský vkus a naše zábavy jsou mnohdy svůdné. Jezte a pijte jen své jídlo a nápoje, potom nebudete mít žádné potíže. Doufám, že si o mně nepomyslíte nic špatného, když vám to takhle říkám.“

„Vůbec ne, pane. Nepřijeli jsme sem za zábavou, chceme se jenom schovat před bouřkou.“

Lord Daldace jim přátelsky pokynul. „Až se občerstvíte, promluvíme si víc.“

Sluha odvedl skupinku mužů do komnaty vybavené šesti lůžky. „V přilehlé koupelně měli k dispozici tekoucí teplou vodu, mýdlo z palmového oleje a aloe, osušky z mačkaného plátna. Když se umyli, najedli se a napili ze svých vaků.

„Najezte se vydatně,“ řekl Aillas. „Ať odtud neodcházíme hladoví.“

„Lepší by bylo, kdybychom odtud vůbec neodcházeli,“ namítl Yane.

„To nejde!“ prohlásil Scharis. „Copak ty nejsi ani trochu zvědavý?“

„Co se týče takovýchhle záležitostí, ani moc ne. Já si půjdu rovnou lehnout.“

Cargus řekl: „Já když mám náladu, tak jsem velikej flamendr. Dívat se, jak ostatní flámují, mi kazí náladu. Také si půjdu hned lehnout a budu si snít svoje sny.“

Bode řekl: „Já tady zůstanu. Nemusí mě nikdo přesvědčovat.“

Aillas se otočil na Garstanga. „A co ty?“

„Jestli tady zůstaneš, tak já taky. Jestli půjdeš, budu s tebou, budu tě hlídat, abys nic nejedl a aby ses choval ukázněně.“

„Scharisi?“

„Já to tady nevydržím. Půjdu, aspoň se trochu projdu a porozhlédnu se přes masku.“

„Tak já půjdu taky a budu vás chránit. Mě ohlídá Garstang a my dva budeme hlídat Garstanga, takže budeme vcelku v bezpečí.“

Scharis pokrčil rameny. „Jak chceš.“

„Kdo ví, co se může přihodit? Půjdeme společně a všichni se budeme rozhlížet.“

Všichni tři si nasadili masky a vyšli z komnaty.

Klenutý vchod vedl na terasu, kde kvetoucí jasmín, pomerančovník, akát a oleandr provoněly vzduch. Posadili se na sedátko vystlané polštářky z tmavě zeleného sametu, aby si odpočinuli. Mraky, které hrozily velikou bouřkou, odpluly; noční vzduch byl jemný.

Vysoký muž v tmavě červeném kostýmu s černými kučeravými vlasy a krátkými černými vousy je zastavil, aby si je prohlédl. „Tak co si myslíte o mé vile?“

Garstang zavrtěl hlavou. „Já nenacházím slov.“

Aillas řekl: „Je tady toho spousta, čemu je třeba porozumět.“

Scharisův obličej byl bledý a oči mu zářily, ale stejně jako Garstang neměl co říct.

Aillas pokynul k sedátku. „Posaďte se s námi, lorde Daldace.“

„S radostí.“

„Jsme zvědaví,“ řekl Aillas. „Je tu všude tolik ohromující krasy. Skoro jako by to byl jenom sen.“

Lord Daldace se rozhlédl, jako by viděl vilu poprvé.

„Jaké jsou sny? Sen je běžná zkušenost. Oči, uši, nos nesou obrazy v mozku a těm obrazům se říká ‘skutečnost’. V noci se nám zdají jiné obrazy, jejichž původ není známý. Někdy jsou snové představy mnohem skutečnější než ‘skutečnost’. Co je pravda a co iluze? Proč si dělat hlavu s jejich rozlišováním. Když pijete dobré

víno, tak jenom hnidopych ochutnává každou z příchutí vína jednotlivě. Když se obdivujeme krásné dívce, hodnotíme snad její příslušnou lebeční kost? Jsem si jistý, že ne. Přijímejte krásu takovou, jaká je: to je krédo vily Meroe.“

„A co přesycení?“

Lord Daldace se usmál. „Zažil jste někdy přesycení ve snu?“

„Nikdy,“ řekl Garstang. „Sen je vždycky hodně živý.“

Scharis řekl: „Život i sny jsou dokonale křehké. Útok, rána – jsou pryč. Zmizí jako vůně ve větru.“

Garstang řekl: „Třeba byste mi mohl odpovědět na tuhle otázku: proč mají všichni masku?“

„To je rozmar, ztřeštěný nápad, vrtoch, bláznivina! Mohl bych vám na otázku odpovědět otázkou. Podívejte se na své obličeje: nemáte snad masky z kůže? Vy tři, Aillas, Garstang a Scharis, vy všichni jste od přírody laskaví, máte příjemnou tvář, vaše masky vás nezrazují. Váš přítel Bode už takové štěstí nemá, byl by možná rád, kdyby mohl tuhle masku na obličeji nosit napořád.“

„Nikdo ze společnosti, kterou tu máte, nevypadá odpudivě,“ řekl Garstang. „Pánové jsou urození a dámy krásné. To je úplně jasné, bez ohledu na masky.“

„Možná. Ale i tak, v noci, když se milenci oddávají své vášni a svlékají se spolu, poslední, co odloží, je právě maska.“

Scharis se zeptal: „A kdo to hraje?“

Aillas s Garstangem poslouchali. „Já žádnou hudbu neslyším.“

„Já také ne,“ ozval se Garstang.

„Je velmi jemná,“ odpověděl lord Daldace. „Vlastně, možná ani slyšet není.“ Vstal. „Doufám, že jsem odstranil vaše pochybnosti.“

„Jen neotesanec by od vás mohl požadovat víc,“ řekl Aillas. „Byl jste více než zdvořilý.“

„Jste velmi příjemní hosté. Škoda, že musíte odejet už zítra. Ale teď, musím už jít, čeká na mě dáma. Je tu ve vile Meroe nová a já si velmi přeji, abych ji potěšil.“

„Poslední otázka,“ řekl Aillas. „Když přijdou noví hosté, musí ti staří odejít, jinak by byly všechny síně a komnaty Meroe plné. Když odcházejí, kam jdou?“

Lord Daldace se jemně zasmál. „Kam odcházejí lidé z vašich snů, když se probudíte?“ Uklonil se a odešel.

Tři dívky se u nich zastavily. Jedna z nich promluvila s čertovskou drzostí. „Copak tady sedíte tak tiše? Nejsme snad dost hezké?“

Tři muži vstali. Aillas se díval do tváře štíhlé dívky se světlými vlasy a s rysy jemnými jako okvětní lístky. Zpoza masky se na něj dívaly fialkově modré oči. Aillasovo srdce sebou škublo bolestí i radostí zároveň. Začal mluvit, potom se ovládl. „Promiňte,“ zamumlal. „Nem mi dobře.“ Ohlédl se a viděl, že Garstang udělal totéž. Garstang mu řekl: „To není možné. Připomíná mi ženu, která mi kdysi byla velmi drahá.“

„Jsou to sny,“ řekl mu Aillas. „Jen stěží se jim dá odolat. Je tedy lord Daldace skutečně tak bezelstný?“

„Pojďte, vrátíme se do komnaty. Nezajímají mě sny, co jsou tak moc skutečné… Kde je Scharis?“

Dívky ani Scharise vidět nebylo. „Musíme ho najít,“ řekl Aillas. „Jeho temperament ho zradí.“

Procházeli komnatami Meroe, nevšímali si jemných světel, kouzel, stolů s lahůdkami. Nakonec Scharise našli na malém dvorku u terasy. Seděl ve společnosti dalších čtyř a vyluzoval jemné tóny ze syringu. Ostatní hráli na další nástroje neodbytně sladkou hudbu. Vedle Scharise seděla štíhlá černovláska. Naklonila se k němu tak blízko, že proud jejích vlasů se mu rozprostřel na rameni. V jedné ruce držela pohár vína, z něhož upíjela a potom, když hudba dohrála, nabídla Scharisovi.

Scharis, celý omámený, uchopil pohár do ruky, ale Aillas se sklonil přes zábradlí a vyrazil mu ho. „Scharisi, co se to s tebou děje? Honem, musíme jít spát! Zítra necháme tenhle zámek snů za zády. Je nebezpečnější než všichni vlkodlaci v lese Tantrevalles!“

Scharis pomalu vstal. Podíval se na dívku. „Musím jít.“

Trojice se mlčky vrátila do komnaty, tam Aillas řekl: „Skoro jsi se napil z poháru.“

„Já vím.“

„Předtím jsi už pil?“

„Ne.“ Scharis zaváhal. „Políbil jsem to děvče. Je strašně podobná jedné, co jsem měl moc rád. Pila víno a krůpěj jí ulpěla na rtech. Ochutnal jsem ho.“

Aillas zasténal. „V tom případě musím od lorda Daldaceho získat protijed!“

Znovu se k němu připojil Garstang. Procházeli celým Meroe, ale nikde nemohli lorda Daldaceho najít.

Světla začala pohasínat, ti dva se nakonec vrátili do komnaty. Scharis buď spal anebo to předstíral.

Okny se do komnaty rozlilo ranní světlo. Šest mužů vstalo a poněkud podmračeně se navzájem prohlíželi. Aillas řekl unaveně: „Přišel den. Vydejme se na cestu. Nasnídat se můžeme cestou.“

U vrat na ně čekali koně, ale hlídače nebylo nikde vidět. Aillas měl hlavu rozhodně odvrácenou směrem od vily Meroe, protože mu bylo jasné, co uvidí, když se otočí. Všiml si, že jeho přátelé dělají totéž.

„Tak jedem dál a na tenhle zámek snů zapomeneme!“

Tryskem se rozjeli, až za nimi pláště povlávaly. Když urazili jednu míli, zastavili se, aby posnídali. Scharis si odsedl od ostatních kousek stranou. Byl zamyšlený a neměl chuť k jídlu.

To je divné, řekl si Aillas, jak na něm plandají kalhoty. A proč má tak podivně splihlý kabátec?

Aillas vyskočil, ale ne dřív, než Scharis sklouzl na zem, kde zůstaly ležet jen jeho šaty. Aillas poklekl. Scharisův klobouk spadl. Jeho obličej z jakési hmoty bledé jako pergamen se zkřivil a díval se – někam.

Aillas pomalu vstal. Zamyšleně se otočil na cestu, kterou přijeli. Bode k němu přistoupil. „Pojedem dál,“ řekl Bode rozmrzele. „Kdybychom se vrátili, nic tím nezískáme.“

Cesta se stáčela trochu vpravo a jak den pokročil, zvlnila se, opisovala kontury pahrbků a močálových nížin. Půda tady už nebyla úrodná, začaly se objevovat skály. Les se rozplynul v řídké hloučky zakrslých tisů a dubů, potom se odklonil na východ.

Den byl větrný; mraky nad jejich hlavami pluly rychle a pětice procházela střídavě sluncem a stínem.

Když slunce zapadalo, dojeli na pustý kopec mezi stovkami žulových balvanů vystavených vlivům počasí. Ty balvany byly veliké jako člověk, některé byly ještě větší. Garstang a Cargus prohlásili, že to je pískovec. Byly rozesety bez jakéhokoli patrného řádu nebo pravidelnosti.

U říčky se zastavili na noc. Udělali si lůžka z kapradí a strávili noc sice nepříliš pohodlnou, ale ze spaní je rušil jen pískot větru.

Když slunce vyšlo, nasedli na koně a pokračovali dál na jih po Trompadě, tady už byla jen o málo širší než pěšina vinoucí se mezi pískovcovými valouny.

V poledne se cesta stočila z vrchu dolů a připojila se k řece Siss. Dál pokračovala po jejím břehu na jih.

Odpoledne dorazili na rozcestí. Když se jim podařilo rozluštit nápis na letitém ukazateli, zjistili, že Bittershaw Road se obrací na jihovýchod, zatímco Trompada vede přes most a pokračuje dál kolem Siss jižním směrem.

Poutníci přejeli most a za půl míle potkali vesničana, který vedl osla s nákladem otepí.

Aillas zdvihl ruce, vesničan ustoupil. „Co se děje? Jestli jste lupiči, já nemám žádné zlato a i kdybyste lupiči nebyli, je to tak.“

„Dost toho bláznění,“ zavrčel Cargus. „Kde je tu nejlepší a nejbližší hostinec?“

Vesničan překvapeně zamrkal. „‘Nejlepší a nejbližší’? Vy chcete dva hostince?“

„Jeden nám stačí,“ odpověděl Aillas.

„Tady je jen málo hostinců. Snad by vám vyhovoval hostinec Stará věž, pokud nejste moc zhýčkaní.“

„Zhýčkaní jsme,“ řekl mu Yane, „ale ne moc. Kde je ten hostinec?“

„Jeďte rovně dvě míle, až cesta začne stoupat do kopce. Odtud je to už jenom kousek po vyšlapané cestě.“

Aillas mu hodil penci. „Moc ti děkujeme.“

Dvě míle jeli podél řeky. Slunce probleskovalo mezi horami; oni jeli ve stínu borovic a cedrů.

Nad Siss se tyčil strmý sráz. Cesta v tom místě prudce odbočila vzhůru do svahu. Pokračovala po srázu, sem a tam pod hustým listovím, až se nakonec proti nebi objevila vysoká černá kruhová věž.

Objížděli věž pod rozpadajícími se zdmi, až se dostali na ploché prostranství s výhledem na řeku o sto stop níž. Ze starého hradu zbyla nepoškozená jenom rohová věž a jedno křídlo. Přistoupil k nim chlapec, vzal jejich koně tam, kde kdysi bývala velká síň, která teď sloužila jako stáj.

Všichni vešli do staré věže a došli na šeré místo, které s velkolepou neodbytností odolalo špatnému zacházení. Oheň z krbu blikavě osvětloval velikou kruhovou místnost. Podlaha byla vykládána kamennými deskami, na stěnách visely závěsy. Patnáct stop nad jejich hlavami vedl kolem celé místnosti balkón, nad ním ve stínu ještě jeden a nad nimi ještě třetí, ten už skoro nebyl vidět, protože byl úplně ponořen do šera.

Hrubé stoly a lavice byly rozestaveny kolem ohně. Na protější straně hořel oheň v dalším krbu. Tam za pultem stál starý muž s hubeným obličejem a chomáčkovitými bílými vlasy a energicky pracoval s hrnci a pánvemi. Zdálo se, že má šest rukou, všechny něco drží, něčím potřásají a něco míchají. Podléval jehně, co se otáčelo na rožni, potřásal pánví, na níž se smažila holoubata a křepelky, ostatní hrnce převěšoval sem a tam na různé háky, aby byly pořád na správné teplotě.

Aillas se na něj chvíli díval s uctivou pozorností a obdivoval zručnost toho starého pána. Nakonec využil chvilky mezi prací a zeptal se: „Pane, vy jste tady pan domácí?“

„Přesně tak, pane. Pyšním se tím titulem, pokud si tyhle nouzové prostory vůbec zaslouží takovou důstojnost.“

„Důstojnost teď ustupuje před naším zájmem o to, zda tu můžeme nocovat. Na vlastní oči jsem viděl, že o dobrou večeři tady nouze nebude.“

„Nocleh je tady velmi prostý, budete spát na seně nad stájí. V těchto budovách nic lepšího nemáme a já jsem už příliš starý na to, abych něco měnil.“

„Jaké je vaše pivo?“ zeptal se Bode. „Přineste nám chlazené čiré hořké a neuslyšíte od nás ani slovo stížnosti.“

„To se mi tedy ulevilo, protože já vařím dobré pivo. Posaďte se, prosím.“

Usedli k ohni a byli rádi, že nebudou muset trávit další větrnou noc na kapradí. Statná žena jim přinesla pivo v pohárech z bukového dřeva, které ještě zdůrazňovalo kvalitu nápoje, a Bode prohlásil: „Pan domácí má pravdu! Ode mne neuslyší žádnou stížnost.“

Aillas si prohlédl ostatní hosty tak, jak seděli za stoly. Bylo jich tam celkem sedm: nějaký starší rolník a jeho žena, pár kramářů a tři mladí muži, mohli to být dřevorubci. Do místnosti v tu chvíli vstoupila stará sehnutá žena, úplně zahalená do šedého pláště, přes hlavu měla přetaženou kapuci, takže obličej byl zastíněný.

Zastavila se, aby se rozhlédla po místnosti. Aillas pocítil, že se na něj upřeně dívá. Potom se celá shrbená belhala přes místnost a posadila se do stínu ke vzdálenému stolu.

Ta statná žena jí přinesla večeři: křepelku, holuby a koroptev na krajících chleba nasáklého šťávou zpod smaženého masa; dále nakrájené pečené skopové, které vonělo po česneku a rozmarýně podle galského způsobu se salátem z řeřichy a mladých zelených listů. Bylo to jídlo mnohem lepší, než by kdo čekal.

Aillas při večeři pozoroval tu zahalenou ženu u vzdáleného stolu. Její způsoby ho znervózňovaly. Předklonila se, chňapla po soustu a zhltla ho. Aillas se na ni díval se skrývaným zaujetím a všiml si, že ta žena po něm také čas od času pokukuje zpod stínu kapuce. Sklonila hlavu, aby chňapla po dalším kousku masa, a z nohy se jí svezl plášť.

Aillas řekl svým kamarádům:

„Ta stará ženská tamhle. Podívejte se na ni a řekněte mi, co vidíte.“

Garstang mumlal udiveně: „Má kuřecí nohu!“

Aillas řekl: „Je to čarodějnice s liščím obličejem a s velikýma ptačíma nohama. Dvakrát na mě zaútočila, dvakrát jsem ji rozťal na dvě části, pokaždé zase srostla.“

Když se na ně čarodějnice podívala, povšimla si jejich upřených pohledů a chvatně si přitáhla plášť a rozhlížela se kolem, jestli si snad ještě někdo další všiml, co je zač. Aillas a jeho přátelé dělali, jako že jim je to lhostejné. Jedla dál, ještě jednou chňapla po soustu a hlasitě ho polkla.

„Nic nezapomíná,“ řekl Aillas, „a určitě se pokusí mě zabít. Když ne tady, tak potom přichystá nějakou léčku na cestě.“

„V tom případě,“ řekl Bode, „ji zabijeme my dřív, hned teď.“

Aillas se ušklíbl. „Budeme to muset udělat, i když nám všichni budou mít za zlé, že zabijeme starou bezbrannou ženu.“

„Jen až uvidí, jaké má nohy,“ řekl Cargus.

„Tak se do toho dáme,“ řekl Bode. „Jsem připraven.“

„Okamžik,“ řekl Aillas. „Udělám to sám. Připravte si meče. Jediné škrábnutí jejím drápem znamená smrt. Nedovolte jí, aby vyskočila.“

Zdálo se, že čarodějnice uhodla, o čem se dohadují. Než se stačili pohnout, vstala, rychle se odbelhala do stínu a utekla klenutým východem.

Aillas tasil meč a šel za domácím. „Měli jste tady pekelnou čarodějnici, musíme ji zabít.“

Zatímco na něj hostinský překvapeně zíral, utíkal Aillas k východu, vyhlédl jím, ale v temnotě neviděl nic a neodvažoval se vydat se za ní. Otočil se na hostinského.

„Kam vedou ty dveře?“

„Do starého křídla a do horních komnat. Všechno to jsou zbořeniny.“

„Dej mi svíčku.“

Bode uslyšel slabý zvuk a podíval se nahoru, na prvním balkóně spatřil ženu s liščím obličejem. Se zaječenún skočila dolů na Aillase; Bode se vrhl dopředu se židlí a srazil ji. Zapískala a znovu zaječela, potom skočila na Boda, natáhla nohy a přes celý obličej mu udělala hluboký škrábanec drápy okamžik před tím, než jí Aillas znovu odsekl hlavu od těla. Stejně jako dřív začala zmateně poskakovat sem tam a narážela na stěny. Cargus ji srazil k zemi lavičkou a Yane jí odsekl nohy.

Bode ležel na zádech a zkroucené prsty zarýval do kamene. Jazyk mu visel z úst, obličej mu zčernal a on zemřel.

Aillas zakřičel hrdelním hlasem: „Tentokrát to bude oheň! Rozsekejte tuhle odpornou věc na kusy! Pane domácí, přineste nám, prosím, polena a otepi! Oheň bude muset hořet dlouho a musí být hodně vydatný!“

Hlava s liščím obličejem strašlivě zakvílela. „Oheň ne! Nedávej mě do ohně!“

Příšerný úkol byl splněn.

V hučících plamenech se maso čarodějnice spalovalo na popel a kosti se měnily v prach. Hosté, celí bledí a sklíčení, odešli na svá lůžka v seně. Pan domácí a jeho choť vzali hadry a vědra a umývali zašpiněnou podlahu.

Ráno potom Aillas, Garstang, Cargus a Yane unaveně zasedli za stůl a hleděli do žhavých uhlíků v krbu.

Pan domácí jim přinesl pivo. „To je ale strašné! Ujišťuji vás, že něco takového tu není obvyklé!“

„Pane, v žádném případě se neobviňujte. Buďte rád, že jsme s tou kreaturou skoncovali. Vy a vaše žena jste nám šlechetně napomohli a nebudete za to trpět.“

S prvními paprsky úsvitu pohřbili Boda na tichém místě, kde byla kdysi růžová zahrada. Bodova koně nechali hostinskému a dali mu i pět zlatých korun z jeho váčku. Pak se smutně vydali z kopce směrem na Trompadu.

Vlekli se pomalu příkrým kamenitým údolím u řeky, která se stáčela sem a tam, protékala mezi strmými srázy a balvany a nakonec se její proud dostal až do Glayrider Gap, kde často profukoval vítr. Vedlejší cesta vedla přes blata k Oäldes. Trompada se vinula k jihu a vedla dolů po dlouhém svahu, kolem několika starých cínových dolů do města Market Flading. V hostinci U klempíře naši čtyři poutníci, unavení prací předešlé noci a po namáhavé jízdě ve dne, vděčně povečeřeli skopové maso s ječmenem a vyspali se na slamnících v horní komoře.

Ráno pokračovali po Trompadě, která teď vedla do Severního Evanderu širokým mělkým údolím ke vzdálenému rudému Tac Tor.

V poledne, kdy k Tintzin Fyral zbývalo jen pět mil směrem na jih, se krajina začala vlnit, jak se blížili k rokli v Severním Evanderu. Po dalších třech mílích, v blízkosti Tintzin Fyralu, kdy ve vzduchu viselo nebezpečí, objevil Aillas temnou pěšinu, jež vedla nahoru k

průrvě. Domníval se, že to byla ta pěšina, kterou chtěl kdysi dávno odejít z Tac Toru.

Cesta vedla na dlouhý ostroh, který se táhl dolů od Tac Toru jako zužující se kořen stromu, potom pokračovala po zaobleném hřebeni, bylo to docela pohodlné cestování. Aillas šel první vzhůru pěšinou k dutině, kde tábořil, jen několik yardů pod plochým vrcholkem Tac Toru.

Našel svůj Neomylník přesně na místě, kde ho zanechal. Hrot stejně jako dřív ukazoval směrem severovýchodním. „V tu stranu. Tam je můj syn a tam musím jít."

„Můžeš si vybrat ze dvou cest," řekl Garstang. „Zpátky cestou, kterou jsme sem přišli a potom na východ nebo přes Lyonesse po Old Street a potom na sever do Dahautu. Ta první cesta je možná kratší, ale ta druhá míjí les a nakonec bude určitě rychlejší."

„Rozhodně pojedu tou druhou," řekl Aillas.

Čtveřice minula Kaul Bocach a dostala se bez potíží do Lyonesse. V Nolsby Sevan zabočili na východ a jeli po Old Street. Po čtyřech dnech namáhavé jízdy dospěli k městu Audelart. Tam Garstang své přátele opustil. „Twanbow Hall je jen dvacet mil na jih. K večeři už budu doma a na všechna dobrodružství mi zbudou už jen zázračné vzpomínky." Objal své tři kamarády. „Myslím, že není třeba říkat, že v Twanbow budete vždy vítaní hosté! Prošli jsme spolu dlouhou cestu a zažili jsme mnohá strádání. Nikdy na to nezapomenu!"

„Já také ne."

„Já také ne."

„Ani já ne."

Aillas, Cargus a Yane se dívali za Garstangem, odjíždějícím na jih, až jim zmizel z dohledu. Aillas si povzdychl. „A jsme tři."

„Jeden po druhém se ztrácíme," řekl Cargus.

„Pojďte," ozval se Yane, „pojedeme dál. Nemám trpělivost na sentimentáinosti."

Odjeli z Audelartu po Old Street a po třech dnech dorazili do Tatwillow, kde Old Street křižovala Icnield Way. Neomylník ukazoval na sever, do Avallonu. To bylo dobré znamení, nebo aspoň se to zdálo, protože tím směrem se nemuselo přes les.

Vyrazili po Icnield Way k Avallonu v Dahautu.

KAPITOLA 25

Glyneth a Dhrun se připojili k doktoru Fideliovi na trhu Glassblowers v Hazelwood. Prvních několik dní byl jejich společný život trochu váhavý a opatrný. Glyneth a Dhrun se chovali, jako by chodili po vejcích, a přitom úkosem pozorovali doktora Fidelia, aby předešli jakýmkoli nesrovnalostem nebo nedorozuměním. Ale doktor Fidelius se poté, co se ubezpečil, že mají dost pohodlí, choval s tak vyrovnanou a neosobní zdvořilostí, že si Glyneth začala dělat starosti, že je nemá rád.

Shimrod ty dva pozoroval ze svého převleku se stejným kradmým zájmem jako oni. Dojímala ho jejich vyrovnanost a byl okouzlen jejich snahou zavděčit se mu. Měl zato, že tvoří výjimečný pár: čistý, pěkný, inteligentní a láskyplný. Glynethina přirozená veselost někdy vybuchovala v nevázané veselí, ale tyhle projevy rychle ovládla, aby doktora Fidelia neobtěžovala. Dhrun sedával dlouho v tichosti, slepě zíral do slunce a o něčem přemýšlel.

Když odjížděli z trhu Glassblowers, zabočil Shimrod s vozem na sever k obchodnímu městu Porroigh a na výroční ovčí trh. V pozdním odpoledni sjel Shimrod s vozem z cesty a zastavil se v malé strži u potoka. Glyneth nasbírala klacíky a rozdělala oheň; Shimrod postavil trojnožku, zavěsil kotlík a uvařil guláš z kuřecího masa, cibule, vodnice, zelených lučních rostlin a petržele, nálev připravil z hořčičných semínek a česneku. Glyneth nasbírala řeřichu na salát a našla ještě trs smržů, které Shimrod přidal do guláše. Dhrun seděl tiše, naslouchal větru ve větvích a praskotu ohně.

Všichni se vydatně najedli a usadili se pohodlně, aby si vychutnali soumrak. Shimrod se díval z jednoho na druhého. „Musím vám něco říct. Cestoval jsem Dahautem celé měsíce, od trhu k trhu, a nikdy jsem si neuvědomoval svoji osamělost, až teď, těch posledních pár dní, co jste se mnou.“

Glyneth si oddechla úlevou. „To je pro nás dobrá zpráva, protože my s vámi moc rádi cestujeme. Neodvažuji se říct, že máme štěstí; mohla bych zase přivolat to prokletí.“

„Pověz mi o tom prokletí.“

Dhrun a Glyneth mu vyprávěli své příběhy a potom i to, co je potkalo na společné cestě. „Takže my teď urputně hledáme Rhodiona, krále všech víl, aby to prokletí zrušil a vrátil Dhrunovi zrak.“

„Nikdy nemine bez povšimnutí mečení vílích dud,“ řekl Shimrod. „Dříve nebo později se zastaví, aby si poslechl hudbu. Já budu také dávat pozor.“

Dhrun se dychtivě zeptal: „Už jste ho někdy viděl?“

„Abych řekl pravdu, hledal jsem někoho jiného.“

Glyneth se ozvala: „Já vím, jak vypadá. Je to člověk s bolavými koleny, co mu při chůzi praskají.“

„A jak ses tohle dověděla?“

„Protože vy často vykřikujete o bolavých kolenou. Když někdo přijde blíž, díváte se mu do spíš obličeje než na nohy a vždycky jste zklamaný. Dáte mu skleničkus mastí a pošlete ho pryč a on se pořád belhá.“

Shimrod se zatrpkle zasmál do ohně. „To je to na mně tak poznat?“

„Ne tak docela,“ řekla Glyneth prostě. „Vlastně si myslím, že jste docela záhadný.“

Shimrod se nahlas rozesmál. „Proč si to myslíš?“

„No, třeba, jak jste se naučil míchat tolik léků?“

„V tom není vůbec žádná záhada. Je to jen pár obyčejných léčebných prostředků, co jsou všeobecně známé. Ten zbytek jsou jen rozdrcené rybí kůstky smísené se sádlem nebo s olejem z dobytčích nožiček z různými chutěmi a vůněmi. Nikdy neublíží a někdy i pomohou. Ale spíš než prodávat léky chci najít jednoho muže s bolavými koleny. Stejně jako Rhodion přicházívá na trhy a dříve nebo později ho najdu.“

Dhrun se zeptal: „A co se stane potom?“

„Řekne mi, jak mám někoho najít.“

Vůz doktora Fidelia s jeho dvěma přáteli projížděl zemi z jihu na sever, zastavovali se na trzích a slavnostech od Dafnes na řece Lull až k Duddlebatz pod kamenitou pustinou Godelie. Byly to dlouhé dny putování po stinných venkovských pěšinách, nahoru do kopců a dolů do údolí, přes tmavé lesy a staré vesnice. Noci trávili u ohně. Noci, kdy úplněk plul za clonou mraků a noci s oblohou plnou hvězd. Jednou odpoledne, když jeli přes pustou pláň, zaslechla Glyneth žalostný nářek z příkopu u cesty. Seskočila z vozu, rozhlížela se a mezi bodláky objevila pár strakatých opuštěných koťat, která byla odsouzena k smrti. Odnesla je do vozu, celá v slzách nad jejich zubožením stavem. Když jí Shimrod dovolil, že si je může nechat, objala ho kolem krku a políbila ho. V tu chvíli Shimrod poznal, že bude na věky jejím otrokem, i když se mu to doposud tak nejevilo.

Glyneth pojmenovala svá koťata Smirrish a Sneezer a hned je začala učit všelijaké kousky.

Ze severu se vydali směrem na západ, přes Ammarsdale a Scarhead do Tins v Ulfland March, třicet mil severně od strašné pevnosti Skaů v Poelitetzu. Byla to poklidná země a oni byli šťastni, že zase mohli odbočit na východ a putovat kolem řeky Murmeil.

Léto bylo dlouhé; dny byly pro všechny tři hořkosladké. Dhruna pronásledovala drobná neštěstí: opařil si ruku horkou vodou, napršelo mu do lůžka a když se šel vyprázdnit za keře, upadl do kopřiv. Nikdy si nestěžoval a tím si získal Shimrodův respekt. Po počáteční skepsi začal přijímat skutečnost prokletí. Jednou Dhrun stoupl na trn a zabodl si jej hluboko do paty. Shimrod mu jej vytáhl, Dhrun seděl v tichosti, kousal se do rtu. Shimroda to dojalo, objal ho a poplácal ho po krku. „Jsi skutečně udatný mládenec. Ať tak či tak, zrušíme to prokletí. Při nejhorším může trvat všeho všudy sedm let.“

Jako vždy se Dhrun na chvilku zamyslel, než něco řekl. „Trn je maličkost. Víte, jaké smůly se obávám? Že o nás ztratíte zájem a vysadíte nás z vozu.“

Shimrod se zasmál a pocítil, že mu vlhnou oči. Znovu Dhruna objal. „To bych nikdy neudělal: to ti slibuji. Bez vás bych si neporadil.“

„Ale stejně, smůla je smůla.“

„To je pravda. Nikdo neví, co mu uchystá budoucnost.“

Téměř přesně v tom okamžiku vylétla z ohně jiskra a přistála Dhrunovi na kotníku.

„Hm,“ ozval se Dhrun. „Více štěstí.“

Každý den pro ně znamenal novou zkušenost. Na trhu v Playmont vévoda Jocelyn z hradu Foire pořádal velkolepý rytířský turnaj, při němž proti sobě bojovali rytíři v brnění a soutěžili spolu v nové disciplíně známé jako rytířské klání. Jeli na silných koních a měli na sobě všechna regália, navzájem se napadali tyčemi s chrániči a snažili se soupeře shodit ze sedla.

Z Playmontu jeli do Long Danns, kolem lesa Tantrevalles. Dorazili tam v poledne, kdy už trh byl v plném proudu. Shimrod vypřáhl své nádherné dvouhlavé koně, nakrmil je, sklopil boční stěnu vozu, která sloužila jako pódium, a nahoru zavěsil nápis:

DR PIDELIUS
KOUZLA A ČÁRY, VŠEOBECNÉ VZDĚLANÝ MUŽ,
MASTIČKÁŘ
Léčení nomy, vnitřností a křečí
ZVLÁŠTĚ LÉČENÍ BOLAVÝCH KOLEN
Odborné rady: zdarma

Potom odešel do vozu, aby se oblékl do černého hávu a klobouku.

Dhrun a Glyneth stáli po obou stranách pódia a tloukli na buben. Byli oblečeni stejně – jako pážata, měli nízké bílé boty, těsně přiléhavé modré punčochy a pantalóny, kabátce svisle pruhované modře a černě, na černých pruzích byly zdobeny bílými srdíčky a měli také nízké klaky z černého sametu.

Doktor Fidelius vyšel na pódium. Zavolal na přihlížející: „Pánové a dámy!“ Na tomto místě ukázal na svůj nápis. „Sami můžete vidět, že si říkám mastičkář. Důvod k tomu je jednoduchý. Kdo by řekl o motýlovi, že je nestoudný? Kdo urazí krávu tím, že jí řekne, že je tupá? Kdo by nazval samozvaného mastičkáře podvodníkem?

Takže jsem skutečně mastičkář, podvodník a šarlatán?“ Glyneth vyskočila a postavila se vedle něj. „Posuďte sami. Všimněte si, prosím, mé hezké pomocnice – pokud jste si jí doposud nevšimli. Glyneth, otevři zeširoka pusu. Pánové a dámy, sledujte tenhle otvor! Tohle jsou zuby, tohle jazyk a dál je ústní dutina, ve zcela přirozeném stavu. Teď se dívejte, vložím do těchto úst pomeranč, ani velký ani malý, tak akorát. Glyneth, zavři ústa a jestli to jde… Výborně. A nyní, pánové a dámy, podívejte se, jak se téhle dívce vyduly tváře. Poplácám ji napravo, nalevo a šupito presto! Tvářičky má zase jako předtím! Glyneth, copak jsi udělala s tím pomerančem? To je ale zvláštní! Otevři pusu, jsme zmateni!“

Glyneth poslušně otevřela ústa a doktor Fidelius nahlédl dovnitř. Překvapeně vykřikl: „Co to je?“ Vsunul do dutiny palec a ukazováček. „To není pomeranč; to je nádherná červená růže. A co to tady ještě máme? Podívejte se, pánové a dámy! Tři krásné zralé třešně! A co ještě?

Co je tohle? Hřebíky do koňské podkovy! Jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest! A co je tohle! Samotná podkova! Jak je to možné, Glyneth? Máš pro nás ještě nějaká další překvapení? Otevři pořádně pusu… To snad není možné, myš! Jak můžeš do sebe dostat tolik věcí, Glyneth?“

Glyneth odpověděla jasným čistým hlasem:

„Pane! Užívala jsem vaše pastilky na podporu trávení!“

Doktor Fidelius rozhodil rukama. „To stačí! Porazila jsi mě!“ A Glyneth seskočila z pódia dolů.

„A teď, co se týče mých lektvarů a vodiček, pudrů, tablet a projímadel, uspávadel a prostředků na tišení bolesti: ulevují tak, jak jsem říkal? Pánové a dámy, řeknu vám záruku na moje léčivé prostředky: pokud při užívání mých léků dostanete gangrénu a umřete, můžete vrátit zbytek toho léku a já vám vrátím poměrnou část peněz. Kdo jiný vám dá takovou záruku?

Soustřeďuji se především na léčení bolavých kolen, hlavně těch, co vržou, praskají nebo dělají jiné potíže. Pokud vy nebo někdo z vašich známých má bolesti v kolenou, chtěl bych ho vidět.

A teď vám představím dalšího svého společníka: je to urozený a talentovaný sir Dhrun. Zahraje vám na vílí dudy, rozesměje vás,

rozpláče a přiměje vaše nohy k tanci. Zatím Glyneth bude rozdělovat léky, které vám předepíši. Pánové a dámy, slovo závěrem! Oznamuji vám tímto, že moje mazání pálí a štípe, jako by bylo ze samotného plamene. Moje léky mají odpornou chuť po chininu, kendyru a žluči: tělu se rychle navrací pevné zdraví, takže už potom není třeba užívat další moje hnusné odvary! Tohle je tajemství mého úspěchu. Sire Dhrune, hraj!“

Když Glyneth procházela davem, hledala muže v oříškově hnědém obleku a s šarlatovým perem v zeleném klobouku, hlavně toho, který bude se zalíbením naslouchat hudbě. Ale to odpoledne v Long Dannsu, nedaleko lesa Tantrevalles, se nikdo takový neobjevil. Nebyl tam ani žádný zjevný ničema tmavého zevnějšku s dlouhým nosem, který by k doktoru Fideliovi přišel s bolavými koleny.

Odpoledne začal od západu vát vánek a fábory se rozevlály. Glyneth přichystala stůl s dlouhýma nohama a vysokou stoličku pro Dhruna. Z vozu přinesla košík. Dhrun hrál na dudy gigu, z košíku vyskočily černá a bílá kočka. Zaťukala na stůl tyčkou a kočky si stouply na zadní nohy a tančily na hudbu, poskakovaly sem a tam po stole. Dav lidí rychle rostl. Vzadu bylo vidět mladého muže s liščím obličejem, malého a rtuťovitého, který vypadal, že ho hudba zvlášť zaujala. Luskal prsty do rytmu a začal tančit, vykopával nohy sem a tam, a to velmi hbitě. Glyneth si všimla, že má na sobě zelený klobouk s dlouhým červeným perem. Rychle uložila kočky do košíku a protáhla se až k tančícímu muži, vzala mu z hlavy klobouk a utíkala za vůz. Mladý muž byl hodně udivený a vydal se za ní. „Co děláš? Vrať mi klobouk!“

„Ne,“ řekla Glyneth. „Až mi splníš přání.“

„Ty jsi se zbláznila? Co to je za hlouposti? Neumím si plnit svoje přání, natož tvoje. Takže, vrať mi klobouk, nebo ti ho vezmu sám a pořádně ti nabiju.“

„Nikdy,“ prohlásila Glyneth srdnatě. „Ty jsi Rhodion. Já mám tvůj klobouk a nenechám tě odejít, dokud mi nevyhovíš.“

„To se ještě uvidí!“ Mladík popadl Glyneth za ruce a bojovali spolu, až koně začali frkat, ustupovat, vzpínat se a cenit dlouhé bílé zuby na mladíka; ten vyděšeně ucouvl.

Shimrod seskočil z vozu a mladík vykřikl rozhořčeně: „Tahle vaše holka je bláznivá! Vezme mi klobouk, uteče s ním a když jí uctivě říkám, aby mi ho vrátila, tak nechce a říká, že jsem Rhodion nebo tak něco. Jmenuju se Tibbalt. Jsem svíčkař z vesnice Witherwood a přišel jsem si na trh koupit vosk. No, a sotva přijdu, tak mi nějaká bláznivá uličnice vezme klobouk a potom za každou cenu chce, abych jí vyhověl! Slyšel jste někdy něco takového?“

Shimrod smutně zavrtěl hlavou. „Není to špatné děvče, je jenom maličko prudká a samý žert.“ Vykročil dopředu. „Pane, dovolte.“ Odhrnul Tibbaltovi hnědé vlasy. „Glyneth, podívej. Tenhle člověk má normálně vyvinutý ušní lalůček.“

Glyneth se podívala a přikývla. „To ano.“

Tibbalt se zeptal: „A co to má společného s mým kloboukem?“

„Udělejte mi, prosím, ještě jednu službičku,“ řekl Shimrod. „Ukažte mi ruku… Glyneth, všimni si těch nehtů, ani stopa po síťce a nehty nejsou potaženy blánou.“

Glyneth přikývla. „Vidím to. Takže mu můžu vrátit klobouk?“

„Ano, to můžeš, zvlášť když ten pán je cítit vavřínem a včelím voskem.“

Glyneth mu vrátila klobouk. „Prosím, pane, odpusťte mi moji nezbednost.“

Shimrod dal Tibbaltovi keramickou nádobku. „Přijměte, prosím, od nás jako dárek půl gillu pomády, po které vám poroste obočí, vousy a kníry hedvábné a krásné.“

Tibbalt odcházel v dobré náladě. Glyneth se vrátila ke stolu před vozem a řekla Dhrunovi, jak se zmýlila. Ten jenom pokrčil rameny a znovu začal hrát na dudy. Glyneth znovu začala předvádět své kočičky, které s horlivostí poskakovaly a tančily k velikému údivu všech, co se zastavili a přihlíželi. „Nádhera! Nádhera!“ prohlásil statný malý gentleman s dlouhýma nohama, hubenými kotníky, v kožených zelených botách s komicky zdviženými špičkami.

„Chlapče, kdepak ses naučil hrát na dudy?“

„Pane, to je dar od víl.“

„To je zázrak! Vskutku kouzelný dar!“

Náhlý poryv větru smetl tomu muži klobouk z hlavy, a ten dopadl Glyneth k nohám. Zvedla ho a všimla si, že na klobouku je

šarlatové pero. Váhavě se podívala na toho člověka, který k ní s úsměvem natáhl ruku. „Děkuji ti, panenko. Za odměnu ti dám pusinku.“

Glyneth se podívala na nataženou ruku, bledou a baculatou, s malými jemnými prsty. Nehty měl pečlivě ošetřené a vyleštěné do mléčně růžova. Byla na nich blanka? Plácnutí kůže mezi prsty: byla to snad ta síťka? Glyneth pomalu vzhlédla a jejich oči se setkaly. On je měl světle žlutohnědé. Řídké, pískově červené vlasy se mu kadeřily kolem uší. Vítr mu zdvihl vlasy. Glyneth se mu fascinovaně dívala na ušní lalůčky. Byly malé: jen takový maličký cár růžové kůže. Neviděla mu na horní část uší.

Ten člověk dupnul nohou. „Můj klobouk, když dovolíte!“

„Okamžik, pane, jenom vám ho opráším.“ Sneezer a Smirrish zase rychle dala do košíku a utekla i s kloboukem.

Značně rozzloben se ten pán pustil za ní a zařídil to tak, že ji přitlačil k vozu v místě, kde je nikdo nemohl vidět. „A teď, slečinko, můj klobouk a pak dostaneš tu pusu.“

„Já vám nedám ten klobouk, dokud mi nesplníte přání.“

„Co? Co to je za nesmysl? Proč bych ti měl plnit přání?“

„Protože mám váš klobouk, Vaše Veličenstvo.“

Ten muž se na ni podíval úkosem. „Kdo si myslíš, že jsem?“

„Jsi Rhodion, král víl.“

„Ha, ha! A copak chceš, abych udělal?“

„Nic zvláštního. Zbav Dhruna prokletí a vrať mu zrak.“

„Tolik toho chceš za můj klobouk?“ Přistoupil ke Glyneth s rozpřaženýma rukama. „Tak, a teď, ty moje prohnané kachňátko, tě pěkně obejmu; ty jsi ale maličká do mojí náruče! A teď ten polibek a možná ještě něco navíc…“

Glyneth se přikrčila, podběhla mu pod pažemi, poskočila dopředu a dozadu a utekla za vůz. Ten člověk se pustil za ní, volal na ni něžná a úpěnlivá slova, aby získal zpátky svůj klobouk.

Jeden z koní natáhl levou hlavu a útočně se mu zakousl do zadku. Ten jenom o to rychleji poskakoval kolem vozu. Glyneth se zastavila a šklebila se napůl rošťácky a napůl znechuceně, když toho malého muže viděla v takovém stavu. „A teď, moje koťátko!

Dostaneš ode mne rozkošný bonbónek za polibek! Pamatuj si, jsem král Rat-a-tat-tat nebo jak mi to říkáš a splním ti ty nejněžnější touhy! Ale napřed prozkoumáme, co ukrývá kabátec!“

Glyneth uskočila a hodila mu klobouk k nohám. „Ty nejsi král Rhodion; jsi jenom městský holič a navíc ještě drzý chlípník. Vem si svůj klobouk a sbohem!“

Gentleman se začal jásavě smát. Dal si klobouk na hlavu a vyskočil vysoko do vzduchu, až klepl podpatky o sebe. Křičel s velkou a škodolibou radostí: „Podfoukl jsem tě! Oho! Dělá mi velikou radost obelstít smrtelníky! Měla jsi můj klobouk a mohla jsi mi poroučet! Ale teď –“

Shimrod vystoupil ze stínu za ním a chňapl po klobouku.

„Ale teď“ – hodil klobouk Glyneth – „ten klobouk má znovu a ty musíš splnit její příkaz!“

Král Rhodion stál celý schlíplý. Oči měl veliké a žalostné. „Měj slitování! Nikdy nenuť ubohého starého halflinga, aby ti sloužil. Unavuje mě to a mám z toho návaly smutku!“

„Nemám slitování,“ řekla Glyneth. Zavolala Dhruna a dovedla ho za vůz.

„Tohle je Dhrun, který prožil dětství z Thrimpsey Shee.“

„Ano, to je panství Throbia, šťastné království, a je známé svou okázalostí!“

„Dhruna vyhodili a poslali ho pryč s prokletím smůly a teď je slepý, protože se díval na dryády, když se koupaly. Musíš ho té kletby zbavit a vrátit mu zrak!“

Rhodion foukl do malé zlaté dýmky a udělal znamení do vzduchu. Uplynula minuta. Zpoza vozu byly slyšet zvuky trhu, jako by byl někde hodně daleko od nich. Ozvalo se slabé puknutí a před nimi stál král Throbius z Thripsey Shee. Před králem Rhodionem poklekl na jedno koleno a ten mu laskavým gestem dovolil vstát. „Throbie, tady je Dhrun, kterého jste kdysi v Thripsey Shee vychovávali.“

„Skutečně je to Dhrun. Dobře si na něj pamatuji. Byl roztomilý a všem nám byl pro potěšení.“

„Tak proč jste ho poslali pryč s kletbou?“

„Excelence! To byla práce jednoho žárlivého skřítka, jistého Falaela, kterého jsme za jeho nevraživost pořádně potrestali.“

„Proč jste neodstranili tu kletbu?“

„Excelence, je špatné, že mezi smrtelníky kletby nenacházejí dostatek úcty. Myslí si, že stačí, když jenom kýchnou nebo maličko vytrpí a hned se postaví všem kletbám.“

„V tomto případě ale musí být zrušena!“

Král Throbius přistoupil k Dhrunovi a dotkl se jeho ramene. „Dhrune, dávám ti tímto dar štěstěny! Ruším všechno, co ti přinášelo utrpení; ať se draci zášti, kteří tyhle kousky prováděli, vrátí zpátky do Thinsmole.“

Dhrunův obličej byl bledý a ztrhaný. Poslouchal a nehnul ani brvou. Slabým hlasem se zeptal: „A co moje oči?“

Throbius řekl zdvořile: „Dobrý sire Dhrune, oslepily vás dryády. Byla to veliká smůla, ale došlo k ní jen nešťastnou shodou okolností a ne záští ani prokletím. Proto tě tedy slepoty zbavit nemůžeme. To dokáže dryáda Feodosia a my to nemůžeme ovlivnit.“

Shimrod řekl: „Tak tedy běž a vyjednej všechno s dryádou Feodosií a nabídni jí přízeň víl, když své kouzlo zruší.“

„Víš, my jsme zajali Feodosii a ještě jednu, co se jmenuje Lauris, když spaly. Vzali jsme je a pro zábavu jsme si je ukazovali. Hrozně se rozzlobily a odletěly do Arcady. Tam já jít nemohu a stejně ztratila všechnu svou nadpřirozenou moc.“

„Tak jak se tedy dají do pořádku Dhrunovy oči?“

„Ne vílím věděním,“ odpověděl král Rhodion. „To je nad naše síly.“

„To ale potom musíte přiznat ještě jednu splněnou prosbu.“

„Já nic nechci,“ řekl Dhrun kamenným hlasem. „Mohou mi vrátit jenom to, co mi vzali.“

Shimrod se otočil ke Glyneth. „Ty držíš klobouk a ty si můžeš přát.“

„Co?“ vykřikl král Rhodion. „Tohle je vydírání! Copak jsem sem neposlal krále Throbia a nezrušil tu kletbu?“

„Vyspravil jsi škodu, kterou jste napáchali vy sami. To není žádná splněná prosba, to je jenom spravedlnost. A kde jsou náhrady za jeho utrpení?“

„On nechce žádnou a my nikdy nedáváme to, co někdo nechce.“

„Glyneth drží klobouk, musíš splnit její přání.“

Všichni se dívali na Glyneth. Shimrod se jí zeptal:

„Co si přeješ ze všeho nejvíc?“

„Chci cestovat s vámi a s Dhrunem v tomhle voze navždycky.“

Shimrod řekl: „Ale pamatuj si, všechno se mění a my nebudeme tímhle vozem putovat navždycky.“

„Tak tedy chci navždycky být s vámi a s Dhrunem.“

„To je budoucnost,“ řekl Rhodion. „Tu my neovlivňujeme, snad jen kdyby sis přála, abych vás všechny tři zabil hned teď a pohřbil vás společně pod vůz.“

Glyneth zavrtěla hlavou. „Ale mohl byste mi pomoci. Moje koťata často neposlouchají a nedbají na moje pokyny. Kdybych s nimi mohla mluvit, tak by už nemohla dělat, jako že mi nerozumí. A taky bych ráda dokázala hovořit s koňmi a ptáky a všemi ostatními žijícími věcmi: i se stromy a květinami a hmyzem!“

Král Rhodion zareptal: „Stromy a květiny ani nemluví ani neslyší. Mezi sebou jenom vzdychají. Hmyz by tě děsil, kdybys slyšela, o čem si povídá. Měla bys z toho jenom noční můry.“

„Tak tedy mohla bych alespoň mluvit s ptáky a zvířaty?“

„Vezmi si můj olověný amulet z klobouku, pověs si ho na krk a tvé přání se tak splní. Ale nečekej nějaké hluboké myšlenky. Ptáci a zvířata jsou obvykle pošetilí.“

„Sneezer a Smirrish jsou dost chytří,“ řekla Glyneth. „Určitě si s nimi hezky popovídám.“

„Tak tedy dobrá,“ řekl král Rhodion důstojně. Vzal klobouk Glyneth z ruky, dával pozor na Shimroda a klobouk si nasadil na hlavu. „Hra je dohrána. Zase mě jednou přechytračili smrtelníci, i když tentokrát to bylo skoro milé. Throbie, vrať se do Thripsey a já odejdu do Shadow Thawn.“

Král Throbius zdvihl ruku. „Ještě poslední věc. Možná bych mohl to prokletí trošku zmírnit. Dhrune, poslouchej mě. Před mnoha měsíci přišel do Thripsey Shee jeden mladý rytíř a zajímal se o všechno, co se týkalo jeho syna Dhruna. Vyměnili jsme si dary. Pro mě byl drahý kámen barvy *smaudre*, on dostal Neomylník, který ukazuje neustále směrem k tobě. Nenašel tě? Tak to mu asi někdo

zkřížil plány anebo ho někdo dokonce i zabil, protože jeho rozhodnutí bylo jasné.“

Dhrun se rychle zeptal: „Jak se jmenoval?“

„Byl to sir Aillas, princ z Troicinetu. Jdu.“ Jeho postava se pomalu zamlžovala a nakonec zmizela. Jeho hlas bylo slyšet jakoby z dálky: „Už jsem pryč.“

Král Rhodion se na svých dlouhých a hubených nohách vrátil k přední části vozu. „A ještě jedna maličkost, pro Glyneth. Ten amulet je moje pečeť. Když ho budeš nosit, nemusíš se bát, že by ti nějak ublížili halflingové – ani víla ani skřítek ani troll ani dvojitý troll. Dej si pozor na duchy a koňské hlavy, šedé a bílé lidožravé obludy a na to, co žije v močále.“

Král Rhodion zašel za roh přední části vozu. Když za ním ti tři šli, nebylo ho už nikde vidět.

Glyneth se vrátila ke svému košíku s koťaty, který položila na přední sedadlo ve voze. Zjistila, že Smirrish úplně odklopil víko a skoro se mu podařilo utéct.

Glyneth vykřikla: „Smirrishi, to je ale nestydatost! Přece víš, že máš zůstat v košíku.“

Smirrish řekl:

„Uvnitř je dusno a vedro. Mám raději čerstvý vzduch a chystám se prozkoumat střechu vozu.“

„To je všechno sice moc hezké, ale teď musíš tancovat a bavit lidi, co tě přijdou obdivovat.“

„Když mě tolik obdivují, tak ať tančí svoje tance. Sneezer má v tomto ohledu stejný názor. Tančíme jenom proto, abychom ti udělali radost.“

„To je rozumné, protože vám dávám to nejlepší mléko a ryby. Vzpurné kočky se musí obejít jen s chlebem a vodou.“

Sneezer poslouchal z koše a zavolal rychle: „Neboj se! Jestli tancovat musíme, tak tancovat budeme, i když do konce svého života nikdy nepochopím proč. Ti, co se zastaví a koukají na nás, mě naprosto nezajímají.“

Slunce usnulo na lůžku smyslných mraků; větrní jezdci se prohánělí nad hlavami, aby zakryli večerní oblohu, a na tržiště v Long Dann se snesla tma. Tucty ohníčků blikaly ve studeném

vlhkém větříku a kramáři, obchodníci a prodavači ze stánků se krčili nad svými večeřemi a úkosem se dívali na ponurou oblohu, dělal jim starost déšť, který by mohl zmáčet je i jejich zboží.

U ohně před svým vozem seděli Shimrod, Glyneth a Dhrun a čekali, až se dovaří polévka. Všichni tři byli zabráni do svých myšlenek. Ticho nakonec přerušil Shimrod. „Dnešní den byl vskutku velmi zajímavý."

„Mohl být horší, ale mohl být i lepší," řekla Glyneth. Podívala se na Dhruna, který seděl s rukama kolem kolen a slepýma očima se díval do ohně. Neřekl nic. „Zbavili jsme se prokletí a aspoň už nebudeme mít smůlu. Štěstí nás ale samozřejmě nepotká, dokud Dhrun zase neuvidí."

Shimrod přiložil do ohně. „Hledal jsem v Dahautu muže s bolavými koleny – to víte. Pokud ho nenajdu na trhu v Avallonu, vydáme se do Swer Smod v Lyonesse. Pokud nám někdo může pomoci, pak je to Murgen."

„Dhrune!" zašeptala Glyneth. „Nesmíš plakat!"

„Já nepláču."

„Ale ano, pláčeš. Po tvářích se ti kutálí slzy."

Dhrun zamrkal a pěstí si utíral obličej. „Bez vaší pomoci bych umřel hlady nebo by mě sežrali psi."

„Nenechali bychom tě hladovět." Glyneth ho vzala kolem ramen. „Jsi moc důležitý chlapec a syn prince. Jednou budeš taky princ."

„To doufám."

„Tak si dej polévku a hned ti bude líp. Vidím, že je tu pro tebe připravený taky pěkný kousek melounu."

KAPITOLA 26

Carfilhiotovy komnaty nahoře v Tintzin Fyralu nebyly nijak rozlehlé. Měly bíle omítnuté stěny, vydrhnuté dřevěné podlahy a nábytku jen tolik, že to stačilo. Carfilhiot nechtěl nic víc. Takový volný prostor uklidňoval jeho občas příliš vášnivou povahu.

Carfillhiotovy každodenní zvyky byly jednoduché. Vstával záhy, často se sluncem, potom posnídal ovoce, sladké koláčky, rozinky a někdy i několik nakládaných ústřic. Snídal vždycky sám. Pokud se v tuhle denní dobu s někým setkal nebo slyšel hlasy jiných lidí, měl zkažený celý zbytek dne.

Léto se měnilo v podzim, mlha zastírala vzduch nad údolím Evander. Carfilhiot byl neklidný a necítil se dobře a nedovedl přesně říci proč. Tintzin Fyral sloužil svému účelu velmi dobře; ale i tak, místo to bylo odlehlé: dalo by se přirovnat ke stojaté vodě a on neznal pokyn, kterým by tu vodu uvedl do pohybu. Ten pokyn ale ostatní kouzelníci, možná vyššího stupně – Carfilhiot sám sebe považoval za kouzelníka – užívali denně naprosto běžně. Jeho vrtochy, eskapády, novoty a rozmary – možná nebyly nic víc než iluze. Čas ubíhal a přes zřejmou činorodost nepostoupil na cestě ke svým cílům ani o píď. Zařídili to snad jeho nepřátelé – nebo přátelé – tak, aby zůstal izolovaný a aby byl neúspěšný? Carfilhiot nedůtklivě zavrčel. To není možné, ale kdyby tomu přece jen tak bylo, tak ti lidé hráli nebezpečnou hru.

Před rokem ho Tamurello dovezl do Faroli, do té podivné stavby ze dřeva a barevného skla hluboko v lese. Po třech dnech erotických her si sedli, poslouchali déšť a dívali se do ohně v krbu. Byla půlnoc. Carfilhiot, jehož rtuťovitá mysl se nikdy nezklidnila, řekl: „Už je vážně čas, abys mě učil kouzelnickému umění. Nezasloužím si to snad?“

Tamurello si povzdechl.

„Jak by byl svět divný a cizí, kdyby se s každým jednalo podle jeho zásluh.“

Carfilhiotovi připadala ta poznámka příliš neuctivá. „Takže ty mě klameš,“ řekl smutně. „Myslíš si, že jsem příliš neohrabaný a pošetilý na všechny ty fígle.“

Tamurello, robustní muž, jemuž v žilách kolovala tmavá bujná býčí krev, se shovívavě zasmál. Takové nářky už slyšel často. „Aby z tebe byl čaroděj, musíš prodělat mnohé zkoušky a pracovat při mnohých cvičeních. Některá jsou skutečně nepříjemná a možná jsou vypočítána právě na to, aby odradila ty, co nemají nijak zvláštní důvod k tomu učení.“

„Tohle je ale předpojatá a podlá filozofie,“ řekl Carfilhiot.

„Až z tebe bude mistr kouzelník – jestli k tomu dojde – tak si budeš svoje výsady střežit stejně žárlivě,“ řekl Tamurello.

„No, tak mě uč! Jsem připraven! Jsem silný a chci!“

Tamurello se znovu zasmál. „Můj milý příteli, jsi příliš rozmarný. Tvoje přání možná je pevné jako železo, ale tvoje trpělivost už zdaleka není tak patrná.“

Carfilhiot udělal přehnané gesto. „Nedá se postup výuky nějak zkrátit? Docela jistě bych mohl kouzelný aparát používat bez tolika nudných cvičení.“

„Aparát už máš.“

„Tu Shimrodovu věc? Ta mi není k ničemu.“

Tamurella začala celá ta diskuse nudit. „Většina aparátů se používá jen na určité věci.“

„Moje potřeby jsou určité,“ řekl Carfilhiot. „Moji nepřátelé jsou jako včely, které není možné nikdy porazit.

Ví, kde jsem. Když se na ně vydám, poschovávají se ve stínech kolem blat.“

„Tady bych ti mohl pomoci,“ řekl Tamurello, „i když, to musím přiznat, s žádným zvláštním nadšením.“

Další den si rozložil velikou mapu Starých ostrovů.

„Tady, jak vidíš, je údolí Evander, tady Ys, tady Tintzin Fyral.“ Vytáhl několik mužíčků vyřezaných z kořenů trnky. „Dej těmhle malým homologům jména a postav je na mapu a oni už zaujmou svoji pozici. Dívej se!“ Vzal jednoho mužíčka a plivl mu do obličeje.

„Dávám ti jméno Casmir. Jdi na Casmirovo místo!“ Postavil mužíčka na mapu; ten jakoby proletěl přes mapu na město Lyonesse.

Carfilhiot spočítal mužíčky. „Jenom dvacet?“ vykřikl. „Já bych jich použil i sto! Jsem ve válce s každým malým baronem z Jižního Ulflandu!“

„Jmenuj je,“ řekl Tamurello. „Uvidíme, kolik jich budeš potřebovat.“

Carfilhiot s nechutí říkal jejich jména a Tamurello je hned dával mužíčkům a stavěl je na tabuli.

„I tak je jich víc!“ protestoval Carfilhiot. „Není snad pochopitelné, že bych chtěl vědět, kam a kdy putuješ z Faroli? A Melancthe? Její počínám je velmi důležité! A co ti kouzelníci – Murgen, Faloury, Myolander a Baibalides? Jejich počínání mě zajímá.“

„O kouzelnících se nemůžeš dovědět nic,“ řekl Tamurello. „To se nehodí. Granice, Audry? No, nakonec proč ne? Melancthe?“

„Zvlášť Melancthe!“

„Tak dobře. Melancthe.“

„Potom jsou ještě náčelníci Skaů a významné osobnosti Dahautu!“

„Umírněnost, ve jménu Fafhadisteho a jeho trojnohé modré kozy! Mužíčci se z mapy navzájem vytlačí!“

Nakonec Carfilhiot odešel s mapou a padesáti devíti mužíčky.

Jednoho pozdního letního rána o rok později vešel Carfilhiot do své pracovny a tam si prohlížel mapu. Casmir odejel na své letní sídlo v Sarris. Zářící bílá koule na hlavě mužíčka v Domreis v Troicinetu znamenala, že král Granice zemřel; teď se králem stane jeho postonávající bratr Ospero. V Ys se Melancthe procházela po halách s ozvěnou ve svém paláci na břehu moře. V Oäldes, na severu podél pobřeží, si každý den idiotské královské dítě Quilcy stavělo hrady z písku na pláži… Carfilhiot se znovu podíval na Ys. Melancthe, domýšlivá Melancthe! Vídal ji zřídka; držela se stranou.

Carfilhiot přejel mapu pohledem. Zlepšila se mu nálada, když si všiml posunu: sir Cadwal z Kaber Keep se odvážil vydat se šest mil

jihozápadním směrem přes Dunton Fells. Vypadalo to, že se blíží k lesu Dravenshaw.

Carfilhiot se zamyslel. Sir Cadwal byl jedním z jeho nejnestoudnějších nepřátel; bez ohledu na chudobu a naprostý nedostatek silných spojení. Kaber Keep, tvrdošíjná pevnost nad nejponuřejší mokřinou, postrádala veškerou veselost, byla jenom bezpečná. Sir Cadwal velel jen dvanácti příslušníkům kmenů a hodně dlouho Carfilhiotovi vzdoroval. Obvykle lovil v kopcích nad svou pevností, kde Carfilhiot nemohl dost dobře útočit. Dnes se odvážil do mokřin. Dost neuváženě, pomyslel si Carfilhiot, velmi nemoudře! Pevnost není možné nechat bez ochrany, takže se zdálo, že sir Cadwall jel jenom s pěti nebo šesti muži a dva z nich byli jeho synové.

Carfilhiot zapomněl na své zneklidnění a poslal naléhavé příkazy do strážnice. Po půl hodině měl na sobě lehké brnění a sestupoval dolů na shromaždiště u svého hradu. Očekávalo ho dvacet válečníků na koních, byli to ti nejlepší z nejlepších.

Carfilhiot si prohlédl oddíl a nenašel jediný nedostatek. Na hlavách měli naleštěné železné helmice s chocholy, řetězové kyrysy a kabátce z fialového sametu s černými výšivkami. Každý měl kopí, na němž se třepotal praporec levandulové a černé barvy. U sedla každého jezdce byla zavěšena sekyra, luk a šípy; každý měl meč a dýku.

Carfilhiot vyskočil na koně a dal povel k jízdě. Ve dvojicích tryskem jeli na západ, kolem dýmajících tyčí pokání, kolem potápěcích košů na břehu řeky a kolem zdvihacího zařízení, které k nim náleželo, a dál po cestě k vesnici Bloddywen. Z politických důvodů Carfilhiot nikdy neměl žádné požadavky vůči lidu Bloddywenu a ani je žádným způsobem neobtěžoval. Ale i tak – děti před ním zatáhli do domů, dveře a okna s bouchnutím zavírali a Carfilhiot projížděl prázdnými ulicemi.

Chladně se tím bavil.

Nahoře na hřebeni si hlídka všimla kavalkády. Hlídač přelezl přes vrchol kopce a mával bílou vlajkou. Za okamžik mu z nejvyššího místa vrchu míli na sever dali zábleskem bílé barvy znamení, že jeho signálu porozuměli. Po půl hodině se mohl

Carfilhiot podívat na svou magickou mapu. Viděl, jak mužíčci, kteří představovali jeho nejnenáviděnější protivníky, opouštějí své pevnosti a horská opevnění a směřují mokřinami k Dravenshaw.

Carfilhiot se se svým oddílem kodrcal přes Bloddywen, potom se odklonili od řeky a jeli dál do mokřin. Když se dostali na hřeben, Carfilhiot svůj oddíl zastavil, nechal si jeho členy nastoupit do řady a promluvil k nim:

„Dnes honíme Cadwala z Kaber Keep; on je naší kořistí. Setkáme se s ním u Dravenshaw. Abychom nijak neprobudili jeho bdělost, přiblížíme se k němu ze strany Dinkin Tor. Teď poslouchejte! Zajměte sira Cadwala živého a s ním i kohokoli jeho krve, kdo by s ním snad jel. Sir Cadwal musí poznat, jak mi ublížil, a to beze zbytku. Později obsadíme Kaber Keep, vypijeme jeho víno, budeme spát s jeho ženami a bez překážek si vezmeme jeho dary. Ale dnes jedeme zajmout sira Cadwala!“

Jeho kůň se vzepjal, udělal krásný půlobrat a tryskem se rozběhl přes mokřinu.

V Hackberry Tor si pozorovatel všiml pohybu Carfilhiota, přikrčil se za skalním útesem a dal znamení bílou vlajkou. Mával jí tak dlouho, dokud nedostal znamení ze dvou dalších míst, že jeho signál viděli.

Carfilhiot se svým oddílem jel troufale dál na severozápad. V Dinkin Tor se zastavili. Jeden z mužů seskočil z koně a vylezl na vršek skály. Zavolal dolů na Carfilhiota: „Jezdci, tak pět nebo šest, nejvýš sedm! Jedou do Dravenshaw!“

„Tak honem,“ zavolal Carfilhiot, „dostaneme je na kraji lesa!“

Skupina se vydala na západ; pořád se drželi ve skrytu Dewny Swale, na staré cestě zahnuli na sever a plným tryskem letěli k Dravenshaw.

Cesta lemovaná kameny z rozpadlého prastarého chrámu potom zabočovala rovnou k Dravenshaw. Přes mokřinu jeli grošovaní koně členů oddílu sira Cadwala, vypadali ve slunci jako surová měď. Carfilhiot dal svým mužům znamení. „Teď tiše! Pokud to bude třeba, zahajte hromadnou palbu, ale Cadwala zajměte živého!“

Oddíl míjel potok lemovaný vrbami. Cvaknutí a klapnutí! Sykavý bzukot! Šípy letěly vzduchem plochou dráhou! Hroty

prorazily kroužkové brnění. Bylo slyšet překvapené sténání, výkřiky bolesti. Šest Carfilhiotových mužů kleslo v tichosti k zemi; tři další byli zasaženi šípem do nohy nebo do ramene. Carfilhiotův kůň s šípy v krku a v bocích se vzepjal, zařehtal a klesl. Nikdo nemířil přímo na Carfilhiota. Taková shovívavost byla spíš nepochopitelná než uklidňující.

Carfilhiot běžel přikrčený za koněm bez jezdce, pak na něj vyskočil, pobídl ho a sklonil se mu až k hřívě, utíkal pryč, následován přeživšími členy oddílu.

V bezpečné vzdálenosti zavelel Carfilhiot, aby všichni zůstali stát a otočil se, aby zhodnotil celou situaci. K jeho zděšení ze stínů Dravenshaw vyjela skupina dvanácti mužů na koních. Jeli na hnědácích a byli oblečeni do kaberské oranžové barvy.

Carfilhiot s pocitem křivdy zapískal.

Přinejmenším šest lučištníků vyskočilo ze křoví, aby se připojili k jeho nepřátelům. Měli nad ním početní převahu. „Pryč!“ zakřičel Carfilhiot a znovu pobídl koně k trysku. Nahoru kolem rozvalin chrámu, kaberští válečníci sotva sto yardů za ním. Jeho koně byli silnější než Kaberovi hnědáci, ale jel ztěžka a koně nedostali nažrat ani stéblo.

Carfilhiot odbočil z cesty do Dewny Swale jen proto, aby tam narazil na další skupinu jezdců, kteří se k němu blížili shora se vztyčenými kopími. Bylo jich deset nebo dvanáct, měli oblečení v barvě modré a tmavě modré hradu Nulness. Carfilhiot zařval rozkazy a otočil se na jih. Pět jeho mužů bylo kopími zasaženo do prsou, krku nebo hlavy a leželi na cestě. Tři se pokoušeli ubránit mečem a sekyrkou. Velmi záhy je zabili. Čtyřem se podařilo dostat se s Carfilhiotem na kraj zatopené louky a tam se zastavili, aby si jejich udýchaní koně odpočinuli.

Ale jen na chvíli. Společnost hradu Nulness s poměrně odpočatými koňmi se dostala už skoro až k nim. Kaberův oddíl mohl objet starou cestu západně a mohl by jej dostihnout ještě předtím, než se mu podaří dojet do údolí Evander.

Vpředu byl nízký jedlový porost, kde by se možná mohli na nějakou dobu ukrýt. Pobídl umdlévajícího koně. Koutkem oka zahlédl jasnou červeň. Zařval: „Dolů! Pryč!“ Vrhl se do rokle,

zatímco lučištníci v karmínu z hradu Turgis vyskočili z hlodašového křoví a vypálili dvě hromadné salvy. Dva ze čtyř Carfilhiotových mužů byli zasaženi, znovu hroty šípů prorazily kroužkové brnění. Kůň třetího z nich dostal šíp do břicha, vzepjal se a padl přímo na jezdce, kterého zalehl, ale tomu se podařilo se vyprostit. Byl celý zdivočelý a dezorientovaný, když vstával. Zabilo ho šest šípů. Jediný zbylý, náčelník, popojížděl zmateně po vlahé nížině. Tam ho Kaberovi válečníci chytili a usekli mu nejdříve nohy, potom paže a potom ho skutáleli do výkopu, aby mohl přemýšlet o smutném konci, k němuž se ubírá jeho život.

Carfilhiot jel dál sám jedlovým lesem a vyjel na kamenitou pustinu. Skalami vedla pastevecká cesta. Vpředu se tyčil shluk skalních útesů známý jako Jedenáct sester.

Carfilhiot se ohlédl přes rameno, potom pobídl koně ostruhami, aby ho donutil vydat poslední síly.

Projel přes Jedenáct sester a potom dolů srázem do šeré průrvy zarostlé olšemi, kde koně zavedl pod převis mimo dohled shora. Jeho pronásledovatelé prohledávali skály; volali na sebe zklamaně, že Carfilhiot se jim z pasti vyvlékl. Pořád a pořád se dívali do průrvy, ale Carfilhiot, všeho všudy o patnáct stop níž, vidět nebyl. Carfilhiotovi se do mysli vtírala otázka: jak se jim podařilo takovou past připravit, aniž by on o tom věděl? Mapa ukazovala jenom jízdu sira Cadwala. Přesto určitě také sir Cleone z hradu Nulness a sir Dexter z Turgisu vyrazili se svými oddíly! Nikdy ho ani na chvilku nenapadl ten prostý systém předávání znamení.

Carfihiot čekal hodinu, než se kůň přestal třást a těžce oddychovat. Potom na něj znovu opatrně nasedl a jel průrvou, stále se co možná nejvíce držel pod ochranným štítem olší a vrb a po chvíli dorazil do údolí Evander, míli nad Ys.

Bylo časné odpoledne. Carfilhiot vjel do Ys. Na terasách po obou stranách řeky žili spokojeně správci ve svých bílých palácích ve stínu cypřišů, tisů, olivovníků a borovic. Carfilhiot jel po pláži bílým pískem k paláci Melancthe. Pomocník mu vyšel v ústrety. Carfilhiot sesedl z koně a s úlevou si oddechl. Vyšel po třech mramorových schodech, přešel terasu a vstoupil do ponuré chodby. Tam mu komorník beze slova pomohl sundat helmu, kabátec a

kroužkový kyrys. Objevila se služka. Bylo to podivné stvoření se stříbrnou kůží, snad byla z poloviny falloy[31]. Přinesla Carfilhiotovi bílou plátěnou košili a pohár horkého bílého vína. „Pane, lady Melancthe vás přijme později. Do té doby jsem vám k službám.“

„Děkuji, nic nepotřebuji.“ Carfilhiot vyšel na terasu, usadil se ve vypoštářovaném křesle a díval se na moře. Vzduch byl příjemný, obloha bez mráčku. Vlny klouzaly po písku, bylo z nich malé vlnobití, které vyluzovalo rytmické uspávající zvuky. Carfilhiotovy oči ztěžkly; začal dřímat.

Když se probudil, slunce už bylo nízko na obloze. Melancthe v šatech z měkké bílé faniche[32] bez rukávů stála opřená o balustrádu a nevšímala si ho.

Carfilhiot se v křesle napřímil; z nevysvětlitelné příčiny rozzlobený. Melancthe se otočila, aby se na něj podívala, za chvilku zase věnovala svoji pozornost moři.

Carfilhiot se na ni díval zpod napůl přivřených víček. Její vyrovnanost – alespoň se mu to zdálo – pokud by byla dostatečně protahovaná, by mu mohla poněkud drásat trpělivost… Melancthe se na něj letmo podívala přes rameno, koutky úst jí poklesly, patrně nechtěla nic říct: ani ho přivítat ani vyjádřit údiv nad jeho nečekaným příjezdem a ani projevit zvědavost, jak se mu v životě daří.

Carfilhiot se rozhodl prolomit mlčení. „Život tady v Ys se zdá docela poklidný.“

„Dostatečně.“

„Mám za sebou nebezpečný den. Unikl jsem smrti jen o vlásek.“

„To ses určitě hodně bál.“

Carfilhiot uvažoval. „‘Bát se’? To není to správné slovo. Byl jsem znepokojen, to jistě. Rmoutím se tím, že jsem přišel o svůj oddíl.“

„Slyšela jsem o tvých bojovnících.“

Carfilhiot se usmál. „Co bys chtěla? Země je ve zmatku. Všichni se vzpírají autoritě. Nedala bys přednost tomu, aby v zemi byl mír?“

„Jako abstraktní návrh ano.“

---

[31] Falloy: štíhlý halfling příbuzný vílám, ale větší, méně dovádivý, který nedokáže hbitě čarovat; stvoření na Starých ostrovech vzácnější.

[32] Vílí vlákno utkané z pampeliškového hedvábí.

„Potřebuji tvou pomoc.“

Melancthe se překvapeně zasmála. „To asi nepůjde. Jednou jsem ti pomohla a lituji toho.“

„Skutečně? Můj vděk by ukonejšil všechny tvoje pochybnosti. Koneckonců ty a já jsme jedno.“

Melancthe se otočila a podívala se na široké modré moře. „Já jsem já a ty jsi ty.“

„Takže ty mi nepomůžeš.“

„Dám ti radu, jestli se podle ní budeš řídit.“

„Aspoň si ji vyslechnu.“

„Úplně se změň.“

Carfilhiot uctivě pokynul. „To je jako bys řekla: ‘Obrať se naruby.’“

„Já vím.“ Ta dvě slova zazněla zlověstně.

Carfilhiot se zašklebil. „Ty mě vážně tolik nenávidíš?“

Melancthe si ho prohlédla od hlavy k patě. „Často se divím svým pocitům. Přitahuješ pozornost, není možné tě nevnímat. Možná je to nějaký druh narcisismu. Kdybych byla muž, možná by ses mi líbil.“

„Je to pravda, my jsme jeden.“

Melancthe zavrtěla hlavou. „Já nejsem nakažená. Ty jsi dýchal zelený dým.“

„Ale ochutnala jsi ho.“

„Vyplivla jsem ho.“

„Ale stejně víš, jak chutná.“

„A tak ti vidím hluboko do duše.“

„Jak vidět, zcela bez obdivu.“

Melancthe znovu obrátila pohled na moře.

Carfilbiot přišel k ní a stoupl si vedle ní k balustrádě. „To, že jsem v nebezpečí, neznamená vůbec nic? Přišel jsem o polovinu svého elitního mužstva. Už nevěřím kouzlům.“

„Ty žádné kouzlo neznáš.“

Carfilhiot si jí nevšímal. „Moji nepřátelé se spojili a zosnovali proti mně hrůzný plán. Dnes mě mohli zabít, ale raději mě nechali naživu.“

„Poraď se se svým miláčkem Tamurellem. Možná se bude bát o svého milovaného.“

Carfilhiot se smutně zasmál. „Nejsem si jist dokonce ani Tamurellem. Vždycky je ve své velkorysosti velmi umírněný, někdy i trochu nepřející.“

„Najdi si tedy štědřejšího milence. Co třeba král Casmir?“

„Máme jen málo společných zájmů.“

„Pak Tamurello pro tebe vypadá nadějněji.“

Carfilhiot se úkosem podíval a viděl něžné rysy jejího profilu. „Nedělal ti Tamurello nikdy návrhy?“

„Samozřejmě, že ano. Ale moje cena byla příliš vysoká.“

„Jaká byla tvoje cena?“

„Jeho život.“

„To je nezřízenost. Jakou cenu bys požadovala ode mne?“

Melancthe zdvihla obočí, ústa se jí zkřivila. „Ty bys zaplatil šikovnou cenu.“

„Můj život?“

„Tohle téma není vůbec zajímavé a obtěžuje mě.“ Odvrátila se. „Jdu dovnitř.“

„A co já?“

„Dělej si, co chceš. Spi na slunci, jestli máš chuť. Nebo se vydej zpátky na Tintzin Fyral.“

Carfilhiot řekl vyčítavě: „Na někoho, kdo je mi bližší než sestra, jsi velmi jízlivá.“

„Naopak; jsem naprosto lhostejná.“

„Dobře, když si tedy můžu dělat, co chci, tak přijmu tvou pohostinnost.“

Melancthe zamyšleně sešpulila rty, šla do paláce, Carfilhiot za ní. Zastavila se ve foyeru. Byla to kruhová místnost zdobená modře, růžově a zlatě, se světle modrým běhounem na mramorové podlaze. Zavolala na komorníka. „Uveď sira Faudeho do pokoje a vyhov jeho přáním.“

Carfilhiot se vykoupal a chvilku odpočíval. Nad oceán se snesl soumrak a denní světlo mizelo.

Carfilhiot se oblékl do jednoduchého černého oděvu. Ve foyeru ho objevil komorník. „Lady Melancthe se ještě neobjevila. Chcete-li, můžete na ni počkat v malém salonku.“

Carfilhiot se posadil a vzal si číši karmínového vína, co mělo chuť medu, borovicového jehličí a granátového jablka.

Uplynulo půl hodiny. Služebná se stříbrnou pletí mu přinesla podnos se sladkostmi, které Carfilhiot bez nadšení ochutnával.

Po deseti minutách vzhlédl od číše vína a zjistil, že před ním stojí Melancthe. Měla na sobě černé šaty bez rukávů úplně jednoduchého střihu. Černý opálový kabošon jí visel na úzké černé šňůrce kolem krku. Proti černé barvě se její bledý obličej a velké oči zdály zranitelné libostí i bolestí: zdání, které podněcovalo touhu vyvolat v ní jeden z těch pocitů nebo oba zároveň.

Po chvíli si sedla vedle Carfilhiota a vzala si z podnosu číši vína. Carfilhiot čekal, ale ona seděla mlčky. Nakonec se zeptal: „Hezky sis dnes odpoledne odpočinula?“

„Samozřejmě, že ne. Pracovala jsem.“

„Skutečně? A na čem?“

„Není jednoduché stát se kouzelníkem.“

„Je to tvoje touha?“

„Jistě.“

„Snad to není tak těžké, ne?“

„Jsem zatím jenom na samotném začátku. Skutečné těžkosti mě teprve čekají.“

„Už teď jsi silnější než já.“ Carfilhiot mluvil žertovným tónem. Melancthe se ani trochu neusmála.

Po dlouhém mlčení vstala. „Je čas se najíst.“

Vzala ho do velké místnosti obkládané nejčernějším ebenem a podlahou s tabulemi leštěného černého gabra. Nad ebenem bylo několik hranolů, které osvětlovaly místnost.

Oběd byl naservírován na dvou sadách táců: jednoduché jídlo ze slávek jedlých, vařených v bílém víně, chléb, olivy a ořechy. Melancthe jedla málo a kromě občasných pohledů nevěnovala Carfilhiotovi žádnou pozornost a nesnažila se ani navázat hovor. Carfilhiot byl podrážděný a také mlčel, takže jedli v tichosti. Vypil několik číší vína a nakonec číši položil na stůl s netrpělivým bouchnutím.

„Jsi krásnější než ve snech! I když přemýšlíš jako ryba!“

„To ani moc nevadí.“

„Proč bychom měli mít zábrany? Nejsme nakonec jeden?“

„Ne. Desmei vytvořila tři. Mě, tebe a Denkinga.“

„Tys to řekla sama!“

Melancthe zavrtěla hlavou. „Všichni chodí po zemi. Ale lev se liší od myši a oba se liší od člověka.“

Carfilhiot odmítl takovou analogii mávnutím ruky.

„My jsme jeden, i když jiný! To je podivuhodná podmínka! Ale i tak, ty jsi povznesená!“

„To je pravda. Souhlasím s tebou.“

„Přemýšlej chvilku o možnostech! Vrchol vášně! Naprostá nevázanost! Nepociťuješ vzrušení?“

„Pociťovat? Dost už na tom, že na to myslím.“ Zdálo se, jako by její klid na chvilku narušil. Vstala, přešla přes místnost a dívala se do ohně.

Carfilhiot si klidně stoupl vedle ní. „Je to snadné pocítit.“ Vzal ji za ruku a položil si ji na hruď. „Cítíš! Jsem silný. Cítíš, jak mi tluče srdce a jak mi dává život.“

Melancthe ruku odtáhla. „Nechci nic cítit na tvůj rozkaz. Vášeň je hysterie. Po pravdě řečeno, netoužím po mužích.“ Odstoupila od něj o krok. „Buď tak laskav a nech mě být. Ráno už mě neuvidíš a ani já v budoucnu nepřekřížím tvoje cesty.“

Carfilhiot jí položil ruce kolem boků a díval se jí do tváře, po obličeji jí tančilo světlo z ohně. Melancthe otevřela ústa, aby něco řekla, ale nevydala ani slovo. Carfilhiot se k ní sklonil a políbil ji na ústa. Stáhl ji na gauč.

„Večerní hvězdy jsou ještě na nebi. Noc právě začala.“

Zdálo se, že ho neslyší, ale seděla a dívala se do ohně. Carfilhiot povolil spony na jejím rameni. Nechala šaty spadnout bez zábran a ve vzduchu se vznášela vůně fialek. Mlčky se dívala, když se Carfilhiot také svlékal.

O půlnoci Melancthe vstala z lůžka, stála nahá u ohně, teď už z něj zbyly jen řeřavé uhlíky.

Carfilhiot se na ni díval, víčka napůl přivřená a ústa sevřená. Melancthino chování bylo překvapivé. Její tělo se spojilo s jeho tělem s patřičnou naléhavostí, ale během milování se mu ani jednou nepodívala do obličeje. Hlavu měla zvrácenou dozadu anebo

odvrácenou stranou, oči upřené na něco neurčitého. Fyzicky byla vzrušená, to cítil, ale když na ni mluvil, neodpovídala, jako by nebyl nic než přízrak.

Melancthe se na něj podívala přes rameno. „Obleč se.“

Carfilhiot se trucovitě oblékal, zatímco ona stála celá zamyšlená u dohořívajícího ohně. Napadlo ho několik poznámek, probíral je jednu po druhé, ale všechny se mu zdály příliš drsné nebo podrážděné nebo neotesané nebo hloupé, a tak držel jazyk za zuby.

Když se oblékl, přistoupil k ní a položil jí ruku kolem pasu. Vymanila se z jeho sevření a řekla zamyšleně:

„Nedotýkej se mě. Ještě nikdy se mě žádný muž nedotkl, nebudeš to ani ty.“

Carfilhiot se smál. „Nejsem muž? Dotýkal jsem se tě, všude a hluboko, až k jádru tvé duše.“

Melancthe se pořád dívala do ohně a zavrtěla hlavou. „Ty se objevuješ jen jako podivná představa. Použila jsem tě, teď musíš z mé mysli vymizet.“

Carfilhiot se na ni podíval celý zmámený. Je blázen? „Jsem docela doopravdický a nechce se mi rozplývat. Poslyš, Melancthe!“ Znovu ji vzal kolem pasu. „Pojď, staneme pravými milenci! Nejsme snad oba nevšední?“

Melancthe se znovu odtáhla. „Zase ses pokoušel se mě dotknout.“ Ukázala mu na dveře. „Jdi! Rozplyň se a zmiz z mé mysli!“

Carfilhiot se sardonicky uklonil a šel ke dveřím. Tam zaváhal a ohlédl se. Melancthe stála u krbu, světlo z ohně a černé stíny jí tančily po těle. Carfilhiot si zašeptal pro sebe, úplně neslyšitelně: „Říkej si o přeludech co chceš. Vzal jsem si tě a měl jsem tě: to je pravda.“

A do uší a do mozku, když otevíral dveře, mu vstoupila nezvučná slova: „Hrála jsem si s přízrakem. Myslel sis, že ovládáš skutečnost. Přízraky nepociťují žádnou bolest. Přemýšlej o tom, až budeš mít bolesti každý den.“

Carfilhiot, celý překvapený, vykročil ze dveří a ty se za ním okamžitě zavřely. Stál na temné cestě mezi dvěma budovami. Na obou koncích bylo vidět světlo. Nad hlavou měl noční oblohu. Ve

vzduchu byl cítit podivný zápach ztrouchnivělého dřeva a vlhkého kamení. Kam se poděl čistý slaný vzduch, který obklopoval Melancthin palác?

Carfilhiot prošel hromadou odpadků na konec cesty a vyšel na náměstí. Překvapeně se rozhlédl. Nebyl to Ys a Carfilhiot na Melancthe jadrně zanadával.

Na náměstí bylo hlučno a od pohledu i podle zvuků bylo jasné, že se tu koná nějaká slavnost. Tisíc pochodní hořelo ve větru, tisíc zelených a modrých praporců se žlutým ptákem se třepetalo ve výšce. Uprostřed byli ze slaměných otepí a provazů postaveni dva velicí ptáci, obrácení k sobě čelem. Muži a ženy na pódiu, převlečení do zvláštních kostýmů představujících ptáky, poskakovali, pohupovali se, vyhazovali nohama do rytmu dud a bubnů.

Muž oblečený jako kohout s červeným hřebínkem, žlutým zobákem, s křídly a ocasem z bílého peří se pyšně promenádoval. Carfilhiot ho zatahal za ruku. „Pane, okamžik! Řekněte mi, prosím, co je tohle na místo?“

Člověk-kohout posměšně zakokrhal. „Copak nemáte oči? Ani uši? Tohle je přece veliká slavnost Avian!“

„Ano, ale kde?“

„Kde jinde? Tohle je Kaspodel, uprostřed města!“

„Ale jakého města? Jaké je to panství?“

„Copak jste přišel o rozum? Tohle je Gargano!“

„V Pomperolu?“

„Přesně tak. Kdepak máte ocasní peří? Král Deuel nařídil, že všichni musí mít na slavnost ocasní peří! Podívejte se na moje!“ Člověk-kohout pobíhal v kruhu, naparoval se a pohupoval, aby vystavil na odiv svůj krásný ocas; potom šel dál svou cestou.

Carfilhiot se opřel o stěnu budovy a vzteky skřípal zuby. Neměl u sebe ani mince ani šperky ani zlato. V Garganu neměl vůbec žádné přátele. Bláznivý král Deuel ho považoval za nebezpečného zabijáka ptáků a nepřítele.

Na jedné straně náměstí si Carfilhiot všiml názvu hostince: U hrušně. Šel za hostinským jen aby se dověděl, zda je hostinec plně obsazen. I když se Carfilhiot snažil vystupovat co nejaristokratičtěji, podařilo se mu získat jenom lavici v lokále hned vedle celebrantů,

kteří se veselili, hádali a zpívali písně jako *Fesker jde na námluvy, Tirra-Lirra-Lay, Mylady pštrosová a velevážený pan vrabec.* Hodinu před úsvitem popadali všichni na stůl a chrápali s hlavami mezi okousanými prasečími kýtami a kalužemi vylitého vína. Carfilhiot spal jen dvě hodiny, když ho vzbudila posluhovačka, která sem přišla s hadry a vědry a všechny vyhodila.

Oslava dosáhla vrcholu. Všude se třepotaly modré, zelené a žluté praporce a fábory. Dudáci hráli gigu a lidé oblečení do ptačích kostýmů poskakovali do rytmu. Všichni vyluzovali zvuky charakteristické pro ptáka, kterého představovali, takže všude bylo slyšet čiřikání, cvrlikání, pískot a skřehotání. Děti se oblékly jako vlaštovky, zlaté pěnkavy nebo sýkorky modřinky, starší dávali přednost usedlejším druhům jako je třeba vrána, havran a snad ještě sojka. Ti, co byli při těle, často představovali sovy, ale v podstatě se všichni oblékli, jak chtěli.

Barvy, ruch ani slavnost nijak nezlepšily Carfilhiotovu náladu; vlastně – řekl si – nikdy neviděl tolik bezúčelných nesmyslů. Vyspal se špatně a nic nejedl, což ještě více jitřilo jeho zlost.

Šel kolem něj prodavač pečiva oblečený jako křepelka. Carfilhiot si od něho koupil plněný koláč a zaplatil za něj stříbrným knoflíkem ze svého kabátu. Stál před hostincem a jedl a hlučné zábavě přihlížel blazeovaně a s opovržením.

Skupina mladíků si náhodou všimla, jak se Carfilhiot šklebí a na chvilku se u něj zastavili. „Hele! Tohle je slavnost! Musíš se šťastně usmívat a ne se tvářit kysele!“

Další vykřikl: „Cože? Žádné peří? Ani ocas? Ale to musí mít každý účastník slavnosti!“

„Jdem na to!“ prohlásil další. „Musíme dát věci do pořádku!“ Šel za Carfilhiota a pokusil se mu za pas zastrčit dlouhé bílé husí brko. Carfilhiot nic takového ale nechtěl, a tak mladíka odstrčil.

Ostatní ze skupiny byli najednou rozhodnější než kdy jindy a začala rvačka; vykřikovali, nadávali si a navzájem se tloukli.

Z ulice někdo přísně zavolal: „Hej, vy! K čemu takový povyk?“ Byl to sám bláznivý král Deuel, který jel kolem v kočáře zdobeném peřím a zastavil se, aby je pokáral.

Jeden z mladíků vykřikl: „Za všechno může tenhle sklíčený tulák! Nemá ocasní pera. Pokoušeli jsme se mu pomoci a opakovali jsme mu rozkaz Vašeho Veličenstva. On nám na to řekl, abychom všechno svoje peří nastrkali do vaší zadnice!“

Král Deuel obrátil pozornost na Carfilhiota. „To udělal? To není moc zdvořilé. My ale známe jeden kousek, který je za dva takovéhle. Stráže! Sluhové!“

Carfilhiota chytili a přehnuli přes lavičku. Odřízli mu kalhoty a do zadku mu nastrkali sto per všech velikostí, délek a barev včetně několika vzácných pštrosích per. Konec každého brku seřízli do špičky, aby nevypadl, a všechno to udělali tak, aby jedno pero podpíralo druhé, takže celý ocas svíral s Carfilhiotovým tělem slušivý úhel.

„Výborně!“ řekl král Deuel a spokojeně tleskal rukama. „To je moc hezké pokoukání, máte být na co hrdi. Teď jdi. Užívej si slavnosti do sytosti! Teď už jsi vyparáděný jak náleží!“

Kočár odejel; mladíci zhodnotili Carfilhiota kritickým pohledem, ale usoudili, že jeho peří konečně odpovídá náladě slavnosti a šli také svou cestou.

Carfilhiot šel se ztuhlýma nohama na rozcestí na kraji města. Ukazatel směřoval do Avallonu.

Čekal a vyndaval z hýždí jedno pero po druhém.

Z města přijel kočár, který řídila stará vesničanka. Carfilhiot zdvihl ruku, aby ji zastavil. „Kam jedete, babičko?“

„Do vesnice Filster v Deepdenu, jestli vám to něco říká.“

Carfilhiot jí ukázal prsten na ruce. „Dobře se podívejte na ten rubín!“

Stará žena se podívala. „Vidím ho dobře. Blýská se jako rudý oheň! Často si říkám, jak je to zvláštní, že takovéhle kameny rostou hluboko ve tmě pod zemí!“

„Další zvláštnost: za tenhle rubín, tak maličký, si koupíte dvacet koní a takovýchhle vozů.“

Stará žena zamrkala. „No, musím vašemu slovu věřit. To mi budete celou cestu domů lhát?“

„Teď poslouchejte pozorně, protože vám chci něco navrhnout.“

„Jen mluvte, povídejte, co chcete. Já dokážu myslet na tři věci najednou.“

„Musím se dostat do Avallonu. Bolí mě nohy. Nemůžu ani chodit ani sedět na koni. Chtěl bych jet vaším vozem, abych se dostal do Avallonu pohodlně. Takže, jestli mě dovezete do Avallonu, prsten a rubín jsou vaše.“

Žena zdvihla ukazovák. „Takhle to bude lepší! Pojedeme do Filsteru, tam můj syn Raffin naloží na vůz slámu a pak vás odveze do Avallonu. Tím předejdu všem postranním řečem.“

„To by šlo.“

Carfilhiot sestoupil z vozu u nápisu Kočka na rybách, dal prsten s rubínem Raffinovi, a ten hned odejel.

Carfilhiot vstoupil do hostince. Za pultem stál veliký muž o půl stopy vyšší než Carfilhiot, měl velký červený obličej a břicho, které spočívalo na pultě. Shlížel na Carfilhiota očima jakoby z kamene. „Co si přejete?“

„Potřebuji najít Rughalta s bolavými koleny. Říkal, že vy budete vědět, kde ho můžu najít.“

Tlustý muž se cítil dotčen Carfilhiotovými způsoby a ohlédl se. Jeho prsty se míhaly sem tam po pultu. Nakonec vyřkl několik stručných slov. „Přijede záhy.“

„Jak brzy je ‘záhy’?“

„Půl hodiny.“

„Počkám. Přineste mi jedno z těch kuřat, co pečete, pecen čerstvého chleba a lahev dobrého vína.“

„Ukažte mi peníze.“

„Až přijde Rughalt.“

„Až přijde Rughalt, budu podávat drůbež.“

Carfilhiot se otočil a zanadával; ten tlustý pán se za ním díval, aniž by jakkoli změnil výraz v obličeji.

Carfilhiot se posadil na lavičku před hostincem. Rughalt nakonec přišel, nohama pohyboval pomalu a opatrně, při každém kroku zasyčel.

Carfilhiot zamračeně sledoval jeho příchod. Rughalt měl na sobě obnošené šedé učitelské šaty.

Carfilhiot si stoupl; Rughalt se na chvíli překvapeně zastavil. „Sir Faude!“ vykřikl. „Co tady děláš, v takových podmínkách?“

„Je to výsledek věrolomnosti, kouzel a čar. Jak jinak? Vezmi mě do nějakého slušného hostince; tohle místo je dobré tak akorát pro Kelty a malomocné.“

Rughalt se poškrábal na bradě. „Tamhle na náměstí je hostinec u Černého vola. Ceny jsou tam prý vyšší; za nocleh se platí stříbrem.“

„Já nemám nic, ani stříbro ani zlato. Musíš něco sehnat, než si to nějak vyřídím.“

Rughalt sebou škubl. „Kočka na rybách koneckonců tak špatná není. Hostinský Gurdy straší jen na první pohled.“

„Hm. Jeho hospoda smrdí zkaženým zelím a ještě hůř. Odveď mě do Černého vola.“

„Tak dobře. Au, moje bolavé nohy! Povinnosti vás volají.“

U Černého vola nalezl Carfilhiot ubytování odpovídající jeho požadavkům, i když Rughaltovi se protočily panenky, když se dověděl, kolik to stojí. Obchodník s prádlem nabízel takové zboží, které Carfilhiot považoval za vhodné své důstojnosti. Ale k Rughaltově zděšení Carfilhiot o ceně nesmlouval a Rughalt prohnanému krejčímu zaplatil.

Carfilhiot a Rughalt se usadili spolu u stolu před Černým volem a pozorovali obyvatele Avallonu. Rughalt objednal dvě skromné poloviční porce. „Počkej!“ řekl mu Carfilhiot. „Já mám hlad. Přineste mi talíř studeného hovězího s nějakým pórkem a s krajícem čerstvého chleba a dám si pintu nejlepšího piva.“

Zatímco Carfilhiot jedl, Rughalt ho koutkem oka pozoroval s tak jasným nesouhlasem, že se ho Carfilhiot nakonec zeptal: „Proč nejíš? Jsi vychrtlý jak smrtka.“

Rughalt odpověděl se sevřenými rty:

„Abych řekl pravdu, musím se svými prostředky hospodařit velmi uvážlivě. Jsem na pokraji bídy.“

„Cože? Já myslel, že jsi zkušený kapsář, co plení na všech trzích a slavnostech v Dahautu.“

„Už to nejde. Kvůli kolenům se mi nedaří z místa rychle utéct, a to je u tohodle řemesla moc důležité. Já už na poutích nedělám.“

„A jsi jasně a zřetelně bez prostředků.“

„Nemám lehký život. Naštěstí vidím dobře ve tmě a teď po nocích pracuji u Kočky na rybách, okrádám hosty, když spí. Ale i tak jsou ta praskavá kolena nevýhoda a protože Gurdy, hostinský, trvá na podílu z toho, co vydělám, neutrácím zbytečně. Tak mě napadá – zůstaneš v Avallonu na dlouho?“

„Moc dlouho ne. Chci najít jistého Triptomologia. Znáš to jméno?“

„Je to nekromant. Obchoduje s elixíry a lektvary. Co s ním máš společného ty?“

„Především mi dá tolik zlata, kolik budu potřebovat.“

„V tom případě objednej pro nás oba dost jídla!“

„Uvidíme.“ Carfilhiot vstal. „Pojď, budeme hledat Triptomologia.“

Rughalt také vstal a kolena mu zapraskala. Šli tmavými ulicemi Avallonu do temné malé dílny, která trůnila vysoko na kopci a čněla nad ústím Murmeil. Špinavá babizna s tak dlouhým a zahnutým nosem, že se jí téměř dotýkal brady, jim pověděla, že Triptomologius odešel zrovna ten den ráno postavit si stánek na tržišti, takže je možné, že prodává své zboží tam.

Sešli z kopce po úzkých točitých kamenných schodech nad starými lomenicemi Avallonu: mladý švihák v pěkných šatech a vychrtlý muž, který chodil ztrnule a opatrně ohýbal nohy v kolenou a našlapoval jako pavouk. Vydali se k tržišti, protože už od úsvitu tam začal kypět život a mnohabarevný zmatek. Časní příchozí už rozkládali zboží. Nově příchozí si hledali co možná nejlepší místa.

Bylo slyšet stížnosti, škádlení, hádky, výpady a sem tam se objevilo i nějaké to strkání. Pouliční prodavači si stavěli stánky, kůly zatloukali do země velikými dřevěnými palicemi a vyvěsili vlajkoslávu s barvami vybledlými od slunce. Ve stáncích s jídlem se rozdělávaly ohně a klobásy prskaly v horkém tuku. Grilované ryby, ponořené do česneku a oleje, se podávaly na krajících chleba. Pomeranče z údolí Dascinetu soupeřily barvou a křehkostí s purpurem lyonesských hroznů, jablky z Wysrodu, s dahautskými granátovými jablky, švestkami a kdoulemi. Vzadu na veřejném

prostranství byl podstavci oddělený prostor pro žebravé malomocné, mrzáky, vyšinuté lidi a slepce.

Každý z nich zaujal ve vymezeném prostoru své místo a mohl spustit své nářky. Někdo zpíval, někdo kašlal, jiní hlasitě bolestně bědovali. Vyšinutí měli pěnu kolem úst a nadávali kolemjdoucím způsobem, který považovali za nejúčinnější. Rámus odtud byl slyšet přes celé prostranství a tvořil protipól hudbě dudáků a hráčů na zvony.

Carfilhiot a Rughalt chodili sem a tam a hledali stánek, ve kterém Triptomologius prodává své výtažky. Rughalt potichu smutně nadával, když viděl nadité peněženky, které by se daly ukrást, nebýt těch bolavých kloubů. Carfilhiot se zastavil, aby obdivoval dvouhlavé černé koně, veliké a silné, kteří táhli na tržiště vůz. V přední části vozu hrál chlapec vesele na dudy a hezká světlovlasá dívka stála za stolem a dávala znamení čtyřem groteskním kočkám, které tančily do rytmu: poskakovaly a vyhazovaly nohama, ukláněly se a otáčely.

Chlapec dohrál a odložil dudy. Na pódium před vozem vystoupil vysoký mladě vyhlížející muž se zvláštním obličejem a s vlasy v barvě písku. Měl na sobě černý kabát s druidskými symboly, vysoký černý klobouk s dvaapadesáti stříbrnými zvonečky kolem krempy. Postavil se čelem k zástupu lidí a zdvihl ruce, aby upoutal pozornost. Dívka vyskočila na pódium. Byla oblečena jako chlapec. Měla na sobě bílé kotníčkové boty, přiléhavé kalhoty z modrého sametu, tmavě modré sako se zlatými žábami na předním díle. Řekla: „Přátelé! Představuji vám tohoto pozoruhodného mistra léčitelských umění, doktora Fidelia!“

Seskočila dolů a doktor Fidelius oslovil dav. „Dámy a pánové! Všichni známe různá trápení – neštovice nebo nežity nebo halucinace. Dovolte mi, abych vám hned na začátku řekl, že moje moc je omezená. Léčím strumu, škrkavky, zácpu, zaškrcení a nadýmání. Dokáži zmírnit svrbění, léčím svrab. Zvláště pak se věnuji loupání v kolenou. Jen ten, kdo to zažil, ví, co je to za trápení!“

Když doktor Fidelius mluvil, dívka chodila davem lidí a prodávala mastičky a vodičky z podnosu. Doktor Fidelius ukázal obraz. „Podívejte se na toto zobrazení. Představuje nám lidské

koleno. Když si je zraníme, například tak, že narazíme na železnou tyč, čéška se pohne, kloub se uvolní, noha začne při pohybu sem a tam skřípat jako cvrčkova křídla a vydává vrzavé zvuky.“

Rughalt stál jako přibitý. „Moje kolena by mohla posloužit jako příklad!“ řekl Carfilhiotovi.

„Úžasné,“ řekl Carfilhiot.

Rughalt ho vzal za ruku. „Poslechneme si to.“

Doktor Fidelius pokračoval. „Na takové trápení je lék!“ Vzal do ruky malou hliněnou nádobku a podržel ji ve výšce. „Toto je mast z egyptských surovin. Prostupuje přímo ke kloubu a upevňuje jej. Vazivo znovu nabývá pružnosti. Lidé, kteří se do mé laboratoře dovlečou na berlích, vykračují si na zpáteční cestě jako s novýma nohama. Nač trpět takovou bolestí, když úleva může nastat téměř okamžitě? Mast je drahá, jedna lahvička stojí stříbrný florin, ale když si uvědomíte její účinek, je vlastně levná. Na mast dávám mimochodem já osobně záruku.“

Rughalt fascinovaně poslouchal. „Musím tu mast určitě vyzkoušet!“

„Pojď,“ řekl Carfilhiot stroze. „Je to šarlatán. Neplýtvej časem ani penězi na takové hlouposti.“

„Nevím o ničem lepším, za co bych je měl utrácet,“ odsekl Rughalt. „Kdyby mi nohy zase sloužily, tak bych měl tolik peněz, že bych si mohl i dávat stranou!“

Carfilhiot se nedůvěřivě podíval směrem k doktoru Fideliovi. „Toho chlapa jsem už někde viděl.“

„Hm,“ zavrčel Rughalt. „Ty to trápení nemáš, ty si můžeš dovolit být nedůvěřivý. Já se musím chytat každého stébla! Haló, doktore Fidelie! Moje kolena přesné odpovídají vašemu popisu! Mohl byste mi nějak pomoci?“

Doktor Fidelius zavolal: „Pane, pojďte sem! Už odtud, na dálku, můžu říci, o co se jedná. Je to známo pod jménem ‘koleno tesaře’ nebo někdy ‘koleno lupiče’, protože původ má často v tom, že kolena se opírají o střešní tašky. Prosím, přistupte ke mně, abych se mohl lépe podívat. Mohu vám alespoň zaručit, že vašemu trápení bude brzy konec. Jste tesař, pane?“

„Ne,“ řekl Rughalt odměřeně.

„To nevadí. Koleno je koneckonců koleno. Pokud jej nebudeme léčit, tak nakonec zežloutne, vytlačí kousky rozkládající se kosti a přinese vám velké potíže. Tomu zabráníme. Pojďte, prosím, za mnou za vůz.“

Rughalt šel za doktorem Fideliem na druhou stranu vozu. Carfilhiot se netrpělivě otočil a vydal se hledat Triptomologia a zanedlouho našel nekromanta, jak rozkládá na police svého stánku zboží, které si přivezl na voze taženém psem.

Pozdravili se a Triptomologius se zeptal Carfilhiota, co ho tam přivádí. Carfilhiot mu odpověděl nepřímo, naznačil mu, že se jedná o úklady a záhady, o kterých není třeba hovořit. „Tamurello mi měl něco vzkázat,“ řekl Carfilhiot. „Byl jsi s ním v poslední době?“

„Zrovna včera. O vzkazu pro tebe nepadlo ani slovo. On je ve Faroli.“

„Tak to se tedy vydám co nejrychleji do Faroli. Musíš mi dát dobrého koně a deset zlatých korun, které ti Tamurello splatí.“

Triptomologius se zarazil, byl velmi překvapen. „V jeho vzkazu ale nic podobného není!“

„Tak pošli dotaz, ale pospěš si, protože já musím okamžitě do Avallonu – nejpozději zítra.“

Triptomologius se zatahal za vousy. „Nemůžu ti dát víc než tři koruny. To ti bude muset stačit.“

„Cože? Musím snad jíst jen drobky a spát ve křoví?“

Po nějaké době nedůstojných tahanic dostal Carfilhiot pět zlatých korun, koně s dobrou výstrojí a tašky u sedla plné vybraných potravin.

Carfilhiot se vracel přes tržiště. Zastavil se u vozu doktora Fidelia, ale boční dveře byly zavřené a nikoho nebylo vidět. Ani doktora Fidelia, ani chlapce a dívku, ale ani Rughalta.

Carfilhiot se vrátil k černému volovi, posadil se ke stolu před hostincem. Natáhl si nohy, pil žluté víno z muškátových hroznů a přemýšlel o svém životě. V posledních dnech se mu příliš nedařilo. Na mysl mu přicházely různé představy: některým se usmíval a nad některými se mračil. Když si vzpomněl na léčku v Dravenshaw, slabě zaúpěl a pevně sevřel pohár. Přišel čas, aby své nepřátele zničil jednou provždy. V představách je viděl, měli podobu zvířat: vrčící

psiska, lasičky, divoká prasata, lišky s černými maskami. Objevila se i podoba Melancthe. Stála ve stínu svého paláce, byla nahá, jen na černých vlasech měla posazený věnec z fialek. Byla klidná a tichá, dívala se skrze něj, někam daleko… Carfilhiot se na židli prudce narovnal. Melancthe s ním vždycky jednala blahosklonně, jako by cítila přirozenou převahu, patrně to bylo kvůli zelenému dýmu. Přivlastnila si celé Desmeino kouzelnické náčiní, jemu nedovolila nic. Protože měla černé svědomí nebo pocit viny nebo možná jen proto, aby zabránila jeho výčitkám, podvedla kouzelníka Shimroda, takže Carfilhiot mohl uloupit jeho kouzelné zařízení. To mu ale stejně nebylo k ničemu, protože Shimrod je měl mazaně pojištěné. Až se vrátí do Tintzin Fyralu, musí určitě… Shimrod! Carfilhiotovy instinkty byly ve střehu. Kde je Rughalt, co se tak důvěřivě vrhl k doktoru Fideliovi, aby ho léčil?

Shimrod! Jestli si teď vzal Rughalta, kdo je na řadě dál? Carfilhiot cítil chlad ve vnitřnostech a nebylo mu dobře. Měl pocit, jako by se potřeboval vyprázdnit.

Zvedl se. Podíval se přes tržiště. Po Rughaltovi ani památky. Procedil mezi zuby několik nadávek. Neměl ani peníze ani zlato a nebude je mít dříve než zítra.

Ovládl se, aby zase získal klid. Zhluboka se nadechl a sevřel pěst. „Jsem Faude Carfilhiot! Já jsem já, nejlepší z nejlepších! Tančím svůj nebezpečný tanec na kraji oblohy! Beru hlínu Osudu do svých rukou a dám jí tvar, jaký chci já. Jsem Faude Carfilhiot, jedinečný!“

Pevným krokem se vydal přes tržiště. Protože neměl vůbec žádnou zbraň, sebral ze země stopu dlouhý, zlomený stanový kolík z jasanového dřeva, ukryl jej pod kabát a vydal se přímo k vozu doktora Fidelia.

Když už byl Rughalt za vozem doktora Fidelia, promluvil mečivě: „Mluvil jste o bolavých kolenou, a ty já mám, dvě. Pořádně mi vržou a občas se mi obrací na druhou stranu a je to hrůza.“

„To je zajímavé!“ vykřikl doktor Fidelius. „Vskutku velmi zajímavé! Jak dlouho už tyhle potíže máte?“

„Zdá se mi, že věčnost. Přišel jsem k tomu při výkonu své práce. Musel jsem pobývat střídavě ve vedru a v chladnu, ve vlhku a v suchu. Přitom jsem musel vykonávat těžkou práci – kroutit, otáčet, tlačit, tahat a mám ten dojem, že právě tehdy jsem si ta kolena pořádně namohl.“

„Přesně tak! Ale i tak je váš případ zvláštní. Tohle není typické nemocné avallonské koleno.“

„Tehdy jsem bydlel v Jižním Ulflandu.“

„Tak to je jasné! Pro nemoci z Jižního Ulflandu potřebujeme léky, které ve voze nemám.“ Shimrod zavolal na Glyneth. Přišla k němu a dívala se z jednoho muže na druhého. Shimrod ji odvedl kousek stranou. „Budu mít nějaké jednání s tímhle pánem, možná i hodinu. Zavřete vůz, zapřáhněte koně. Možná dnes večer pojedeme do Lyonesse.“

Glyneth souhlasně přikývla a šla Dhrunovi říci tu novinu.

Shimrod se začal znovu věnovat Rughaltovi. „Tudy, prosím.“

Rughalt začal lkát: „Proč jdeme tak daleko? Vždyť už jsme úplně z města venku!“

„Ano, moje vyšetřovna je trochu stranou. Ale přesto myslím, že vám mohu slíbit úlevu.“

Rughaltova kolena začala vrzat a praskat a on si stále podrážděněji stěžoval. „Jak daleko ještě budeme muset jít? Každý krok, který teď ujdeme, budeme muset zase udělat na zpáteční cestě. Už teď moje kolena zpívají smutný duet.“

„Už nebudou nikdy zpívat! Konec je naprostý.“

„To rád slyším, ale stejně, nevidím tu ani náznak nějaké té vaší vyšetřovny.“

„Je tamhle, za tím olšovým křovím.“

„Hmf. Divné místo na vyšetřovnu.“

„Našim účelům poslouží výborně.“

„Ale vždyť sem nevede ani cestička!“

„Tak si uchováváme diskrétnost. Potom tudy, za ten podrost. Pozor na čerstvé kravince.“

„Ale vždyť tu nic není!“

„Jsme tu ty a já a já jsem Shimrod, kouzelník. Tys mi vyloupil dům Trilda a upálil jsi mého přítele Grofineta v plamenech. Hledal jsem tebe i toho tvého kamaráda dlouho.“

„To je nesmysl! Nic takového! To je hloupost, každé slovo… Co to děláš? Okamžitě toho nech! Dost! Dost, říkám!“

A později: „Měj slitování! Už ne! Dostal jsem k tomu příkaz!“

„Kdo ti ho dal?“

„Neodvažuju se to říct… Ne, ne! Už ne, řeknu –“

„Kdo ti poručil?“

„Carfilhiot z Tintzin Fyralu!“

„Z jakého důvodu?“

„Chtěl tvoje kouzelné věci.“

„To je přitažené za vlasy.“

„Je to pravda. Kouzelník Tamurello mu to doporučil. Sám nedal Carfilhiotovi nic.“

„Povídej dál.“

„Já už nic nevím… Au! Ty jsi zrůda! Řeknu ti to!“

„Tak co? Honem, honem, a nezdržuj se přemýšlením. Nezajíkej se; mluv!“

„Carfilhiot je v Avallonu, u Černého vola… Co to děláš? Všechno jsem ti řekl!“

„Než zemřeš, tak se trošku osmažíš, jako Grofinet.“

„Ale už jsem ti řekl všechno! Měj se mnou slitování!“

„Ano, možná. Nemám žaludek na mučení. Tak tedy umři. To je moje léčba bolavých kolenou.“

Carfilhiot našel vůz doktora Fidelia zavřený, ale dvouhlaví koně byli uvázáni k oji od vozu, jako by byli připraveni k odjezdu.

Carfilhiot šel ke dveřím na zadní straně vozu a přitiskl ucho ke stěně. Ticho, nakolik to mohl říct s ohledem na hluk trhu, co byl za ním.

Obešel vůz a našel dívku a chlapce u ohýnku. Na jehlicích si opékali špalky slaniny a kousky cibule.

Dívka vzhlédla, když Carfilhiot přicházel. Chlapec věnoval svoji pozornost jenom ohni. Carfilhiot se divil jeho klidu. Pramen zlatohnědých kudrnatých vlasů mu spadl přes obličej. Měl jemné a

přesto energické rysy. Měl zato, že je to chlapec vysoce společensky postavený. Mohlo mu být tak devět nebo deset. Ta dívka byla tak o dva, tři roky starší, na samotném začátku jara života, živá a sladká jako narcis. Podívala se a její oči se setkaly s Carfilhiotovýma. Ústa jí poklesla a byla zticha. Nicméně potom promluvila zdvořile: „Pane, doktor Fidelius přijde za okamžik.“

Carfilhiot šel pomalu k nim. Dívka vstala. Chlapec se otočil ke Carfilhiotovi.

„Kdy se vrátí?“ zeptal se jemně.

„Myslím, že velmi záhy,“ řekla dívka.

„Víš, kam šel?“

„Ne, pane. Měl něco důležitého na práci a my jsme se zatím měli připravit k odjezdu, než přijde.“

„No, tak v tom případě je všechno v pořádku,“ řekl Carfilhiot. „Naskočte do vozu a pojedem rovnou za doktorem Fideliem.“

Chlapec poprvé promluvil. Přestože měl tak jasné rysy, považoval ho Carfilhiot za těžkomyslného nebo dokonce i trochu přihlouplého. Byl překvapen, když z chlapcova hlasu uslyšel autoritativní tón: „Nemůžeme odtud odjet bez doktora Fidelia. A vaříme si oběd.“

„Počkejte, pane, laskavě vpředu,“ řekla dívka a věnovala se dál prskající slanině.

KAPITOLA 27

Řeka Camber se v místě, kde vtékala do moře, spojovala s řekou Murmeil a vytvářela s ní ústí asi třicet mil dlouhé: Cambermouth. Přílivy, vířivé proudy, občasné mlhy a písečné nánosy, které se objevovaly a mizely tak, jak se měnilo počasí, často způsobily nepřesnou navigaci ve směru do i z přístavu Avallon.

Když poutník přicházel do Avallonu z jihu po Icnield Way, musel se přepravit přes ústí, které bylo v tom místě sto yardů široké, převozem. Tím se na druhou stranu jezdilo pomocí lana upevněného na řetěze nad hlavami cestujících. Řetěz byl zavěšen na velikém kladkostroji. Na jihu byl provaz zajištěn na vrcholu Cogstone Head vedle majáku. Na severu končil na betonové opěře u řeky Scarp. Lano křížilo ústí až k doku ve Slange, pod řekou Scarp. O šest hodin později odliv zase odnesl převoz na jižní břeh.

Aillas a jeho přátelé jeli na sever po Icnield Way a dorazili do Cogstone odpoledne. Když jeli přes hřeben Cogstone, zastavili se, aby se pokochali širokým rozhledem, který se jim najednou otevřel. Viděli Cambermouth, jak se křivolace rozpíná na západ, kde jakoby překypoval přes horizont; na východ se ústí rozlévalo široce, aby vytvořilo záliv Cantabrian.

Příliv se měnil; převoz byl na Cogstone Landing. Lodě hledaly vhodný vítr, který by je zanesl do ústí západním směrem a převezl přes ústí s plachtami napjatými. Mezi loděmi byla i dvojstěžňová felúka, která plula pod vlajkou Troicinetu. Dívali se na ni, jak se přibližuje k severnímu břehu a přistává ve Slange.

Trojice mužů jela po cestě do přístaviště, kde vor čekal, až příliv dosáhne svého vrcholu, aby se mohl vydat na cestu.

Aillas zaplatil za cestu a všichni tři vjeli na vor. Byl to těžký prám padesát stop dlouhý a dvacet stop široký. Převážel vozy, dobytek, kramáře a žebráky. Ti všichni se vydali na trh. Tucet

jeptišek z kláštera na ostrově Whanish se chystalo na pouť do Holy Stone; vedla je svatá Kolumba z Irska.

Ve Slange šel Aillas k felúce z Troicinetu, aby se dověděl, co je nového. Jeho přátelé na něj čekali. Zpátky se vrátil celý sklíčený. Vyňal Neomylník a byl zklamán, když jeho hrot ukazoval na sever.

„Popravdě řečeno," řekl Aillas, „nevím, co mám dělat!"

Yane se zeptal: „Tak jaké máš zprávy z Troicinetu?"

„Král Ospero je prý upoután na lůžko. Jestli zemře a já nebudu nikde nablízku, tak potom bude králem korunován Trewan – to přesně odpovídá jeho plánu… Měl bych se vydat tryskem na jih, a to okamžitě, ale jak to můžu udělat, když můj syn Dhrun je na severu?"

Cargus se na chvíli zamyslel a potom řekl: „Na jih stejně nemůžeš jet, dokud se nedostaneš přes přívoz do Cogstone. A do Avallonu je to jen hodina cesty na sever a kdo ví, na co tam můžeme narazit?"

„Kdo ví? Tak jedem!"

Jeli rychle několik posledních mil po Icnield Way mezi Slange a Avallonem a pokračovali po cestě, která hraničila s tržištěm. Zjistili, že se tam koná velký trh, i když už pomalu končil. Aillas se podíval na Neomylník. Hrot ukazoval na sever, na cíl přes tržiště a možná ještě dál. Aillas byl znechucen. „Může být tady na kraji tržiště nebo dalších sto mil dál na sever nebo kdekoli mezi tím. Dneska se podíváme na kraj města a zítra chtě nechtě pojedeme na jih poledním převozem."

„To je dobrý plán," řekl Yane, „a dokonce ještě lepší bude, když se poohlédneme někde po noclehu."

„Černý vůl tamhle vypadá docela dobře," řekl Cargus. „Džbánek hořkého piva nebo dokonce dva nebudou špatné."

„Tak tedy Černý vůl a jestli budeme mít štěstí, podaří se nám najít i místo na spaní."

Když požádali hostinského o nocleh, ten nejprve rozhodil zoufale rukama. Potom do něj šťouchl loktem jeden z pomocníků. „Vévodův pokoj je prázdný, pane. Společnost sem nikdy nejezdí."

„Tak tedy, Vévodův pokoj! Proč ne? Nemůžu si dovolit nechat takové dobré místo na nocleh celou noc neobsazené." Hostinský si zamnul ruce. „Říkáme tomu 'Vévodův pokoj', protože vévoda Snel

ze Sneldyku nás poctil svou návštěvou, jenže to už je dvanáct let. Za ten pokoj se platí stříbrem. Když se koná Velký trh a za Vévodův pokoj počítáme ještě zvláštní příplatek.“

Aillas mu zaplatil stříbrným florinem. „Přineste nám pivo ven pod strom, prosím vás.“

Všichni tři si sedli ke stolu a nechali se osvěžit chladným vánkem pozdního odpoledne. Zástupy lidí pomalu řídly, pozdní příchozí se v naději na nějaký obchod trousili po jednom a přicházeli také ti, co šli vybírat odpadkové koše. Hudba utichla, prodavači zabalili zboží, akrobati, hadí muži, mimové a žongléři se vydali svou cestou. Velký trh sice končil až druhý den, ale už dnes skládali stánky a káry a vozy se rozjížděly z tržiště po cestě pryč z města – na sever, východ, jih i západ. Kolem Černého vola projel okázalý vůz doktora Fidelia tažený párem černých dvouhlavých koní, které ovládal temperamentní mladý muž nápadného zevnějšku.

Yane v úžasu ukázal na koně.

„Podívejte se na to! Je to jenom pouťová atrakce nebo je to nějaké kouzlo?“

„Já osobně,“ řekl Cargus, „bych dal přednost něčemu méně okázalému.“

Aíllas vyskočil, aby se podíval na vůz. Otočil se zpátky ke svým přátelům. „Všimli jste si toho kočího?“

„No samozřejmě. Byl to mladý grand.“

„Nebo nějaký divoký mladík, co dělá, jako že je z vyšší společnosti.“

Aillas si zamyšleně sedl na své místo. „Někde jsem ho už viděl – za nějakých podivných okolností.“ Zdvihl džbánek a zjistil, že už má dopito. „Chlapče! Přines ještě pivo! Popijeme a pak se vydáme tam, kam nám ukazuje Neomylník. Aspoň na kraj města se podíváme.“

Seděli beze slov a sledovali provoz na ulici a na tržišti. Chlapec jim přinesl další pivo. Po silnici přicházel dlouhými ráznými kroky vysoký muž s vlasy v barvě písku s divokým výrazem ve tváři. Zastavil se a velmi naléhavě promluvil k obsluhujícímu chlapci. „Jsem doktor Fidelius, jel kolem můj vůz? Měl by ho táhnout pár černých dvouhlavých koní!“

„Neviděl jsem ten vůz, pane. Měl jsem dost práce, obsluhoval jsem tyhle gentlemany.“

Aillas promluvil. „Pane, váš vůz tudy projel před několika minutami.“

„A všiml jste si, kdo jej řídil?“

„Dobře jsem si toho člověka všiml. Byl asi tak starý jako já, měl tmavé vlasy, byl hezký a choval se jakoby troufale nebo dokonce bezohledně. Mám dojem, že jsem ho někde už někdy viděl, ale nemohu si vzpomenout, kde to bylo.“

Yane ukázal. „Jel tamhle tudy, na jih po Icnield Way.“

„Tak to se tedy zastaví v Cambermouthu.“ Podíval se znovu na Aillase. „Kdybych řekl jméno Faude Carfilhiot, osvěžilo by to vaši paměť?“

„To tedy ano.“ Aillas si promítl celou tu dřinu, boj a putování. „Jednou jsem ho viděl v jeho hradě.“

„Potvrdil jste moje obavy. Chlapče, můžeš mi dát koně?“

„Mohu se zeptat podkoního, pane. Čím lepší je kůň, tím víc za něj chceme.“

Shimrod hodil na stůl zlatou minci. „Přiveď mi toho nejlepšího, a rychle.“

Chlapec odběhl. Shimrod se posadil na lavičku a čekal. Aillas si ho úkosem prohlížel. „A co uděláte, až ho ve Slange dohoníte?“

„Udělám to, co udělat musím.“

„Budete mít co dělat. On je silný a beze sporu má i zbraně.“

„Nemám na vybranou. Unesl dvě děti, které jsou mi drahé, a mohl by jim ublížit.“

„Carfilhiotovi bych ani trochu nedůvěřoval,“ řekl Aillas. Chvíli uvažoval a potom se rozhodl. Vstal. „Pojedu s vámi do Slange. Moje záležitosti, které potřebuji vyřídit, den nebo dva posečkají.“ Neomylník mu pořád visel na zápěstí. Podíval se, kam ukazuje a potom ještě jednou, nevěřícně. „Podívejte se, kam ukazuje hrot!“

„Teď ukazuje na jih!“

Aillas se obrátil na Shimroda. „Carfilhiot odvezl dvě děti. Jak se jmenují?“

„Glyneth a Dhrun.“

Čtveřice mužů se rozjela na jih ve světle slunce sklánějícího se k západu. Lidé, co šli po cestě, uhýbali, sotva zaslechli dusot koní, a potom se vraceli zpátky na cestu a divili se, co ty muže tolik žene po Icnield Way za slunce západu.

Jeli přes pláň a pak nahoru k Riverside Heights, kde koně přitáhli na krátko. V ústí Camberu se odráželo zapadající slunce. Přívoz nečekal na plný odliv. Aby doplul na druhou stranu ještě za denního světla, vydal se na cestu už ve chvíli, kdy byl odliv v polovině. Poslední dojel na prám vůz doktora Fidelia. Muž, co stál vedle vozu, mohl být Faude Carfilhiot.

Čtveřice mužů sjela z kopce do Slinge, tam zjistili, že přívoz může na sever jet až po půlnoci, kdy se zase odliv dostane na vrchol a překoná vzdálenost do Cogstone Landing do východu slunce.

Aillas se zeptal hlídače v doku: „Jinak se na druhou stranu nedá dojet?“

„Když máte koně, tak ne, pane!“

„Takže bez koní bychom se mohli vydat hned?“

„Ani bez koní, pane. Nefouká vítr, který by se opřel do plachet a nikdo s vámi nebude veslovat na druhou stranu za plného odlivu. To by totiž skončil někde na ostrově Whanish nebo ještě dál. Přijďte za svítám a pojedete se vším pohodlím.“

Když byli zase na výšině, dívali se na dok převozu v Cogstone. Vůz vyjel na břeh, dál na cestu a zmizel z dohledu v šeru.

„Tamhle jedou,“ řekl Shimrod. „Teď už nemáme naději, že je dohoníme, koně pojedou celou noc. Ale já vím, kam jedou.“

„Tintzin Fyral?“

„Nejdřív se zastaví ve Faroli u kouzelníka Tamurella.“

„Kde je Faroli?“

„Je to v lese, není to odtud moc daleko. Mohu se s Tamurellem domluvit z Avallonu, prostřednictvím jistého Triptomologia. Ten může alespoň dohlédnout na bezpečnost Glyneth a Dhruna, pokud je Carfilhiot do Faroli doveze.“

„Zatím jsou mu obě děti vydány na pospas.“

„To ano.“

Icnield Way, v měsíčním světle pergamenově bledá, temně a tiše procházela zemí. Nikde nebylo vidět sebemenší záblesk světla. Po cestě směrem na jih táhli dva dvouhlaví koně vůz doktora Fidelia, měli divoké oči a nozdry se jim rozšiřovaly, byli šílení nenávistí vůči tomu, kdo je řídil tak, jak nebyli zvyklí.

O půlnoci zastavil Carfilhiot u potůčku. Když koně pili a popásali se na trávě u cesty, šel dozadu k vozu a otevřel dveře. „Tak jak to tady jde?“

Po chvíli ze tmy promluvil Dhrun: „Docela dobře.“

„Jestli se chcete napít nebo si odskočit, vystupte si, ale žádné hlouposti na mě nezkoušejte, protože nemám moc trpělivosti.“

Glyneth a Dhrun si něco spolu šeptali a domluvili se, že nemá smysl jet nepohodlně. Opatrně vystoupili ze tmy vozu.

Carfilhiot jim dal deset minut, potom jim přikázal, aby nastoupili zpátky. První šel Dhrun, beze slova a celý ztuhlý zlobou. Glyneth se zastavila s jednou nohou na nejspodnějším stupínku žebříku. „Proč jste nás unesl?“

„Aby Shimrod, kterého vy znáte jako doktora Fidelia, proti mě nepoužil žádné kouzlo.“

Glyneth se pokusila ovládat hlas, aby se jí netřásl.

„Pustíte nás někdy?“

„Teď ne. Nastup do vozu.“

„Kam jedeme?“

„Do lesa a potom dál na západ.“

„Prosím, nechte nás odejít!“

Carfilhiot si ji prohlížel, jak tam stála v měsíčním světle. Hezká, pomyslel si, svěží jako polní kytka. Řekl jasně:

„Když se budete hezky chovat, čekají vás samé hezké věci. A teď, honem do vozu.“

Glyneth vylezla na vůz a Carfilhiot zavřel dveře.

Znovu se rozjeli po Icnield Way. Glyneth řekla Dhrunovi do ucha: „Ten člověk mi nahám strach. Určitě je to Shimrodův nepřítel.“

„Kdybych viděl, tak bych ho probodl mečem,“ zamumlal Dhrun.

Glyneth řekla váhavě: „Nevím, jestli bych to dokázala – pokud by se nepokusil nám ublížit.“

„Potom už bude pozdě. Dejme tomu, že bys stála u dveří. Když je otevře, dokázala bys mu probodnout krk?“

„Ne.“

Dhrun seděl beze slova. Po chvíli vzal dudy a začal jemně foukat: trylky a kadence, jen tak, co ho napadlo. Na chvilku přestal a řekl: „To je ale divné. Je tu tma, že jo?“

„Ano, veliká tma.“

„Možná jsem nikdy předtím nehrál ve tmě. Nebo jsem si toho nikdy nevšiml. Ale jak hraju, tak se zlaté včely míhají a létají ve smyčkách, jako by byly znepokojeny.“

„Možná je vyrušuješ ve spaní.“

Dhrun začal hrát s větší vroucností. Hrál gigu a merridown a potom caper ze tří částí.

Carfilhiot zavolal dozadu do okénka: „Nech toho fidlání, trnou mi z toho zuby!“

Dhrun řekl Glyneth: „To je úžasné! Včely sebou mrskají a míhají se kolem. Jako on“ – škubl palcem dopředu –“nemají vůbec smysl pro hudbu.“ Přiložil dudy k ústům, ale Glyneth ho zastavila. „Dhrune, nedělej to! Ublíží nám!“

Koně běželi celou noc, nevnímali, jak jsou vyčerpaní, ale byli nasupení na toho démona, co je nutil tak nemilosrdně k takové jízdě. Hodinu po úsvitu Carfilhiot dovolil zase desetiminutovou přestávku. Ani Dhrun ani Glyneth nechtěli nic jíst. Carfilhiot našel ve spíži vzadu ve voze chléb a sušenou rybu, snědl několik soust a zase nutil koně k pohybu.

Celý den se vůz kodrcal hezkou krajinou Dahautu. Byla to plochá rozlehlá země.

Když se den chýlil, přejel vůz řeku Tam po kamenném mostě se sedmi oblouky a tak se dostal do Pomperolu, aniž by jej obtěžoval jediný pohraničník Dahaut nebo jeho tělnatý protějšek Pomperan. Oba byli zabráni do šachové partie, kterou měli rozehranou na stole přesně na hranici, uprostřed mostu.

Země se změnila, lesy a osamělé kopečky ve tvaru vdolků s hradem na temeni bránily v širokém výhledu na Dahaut a nabývaly normálních lidských rozměrů.

Při západu slunce začali nakonec koně ochabovat. Carfilhiot věděl, že už nebudou moci jet další noc. Zabočil do lesa a zastavil u potoka. Zatímco s vervou vypřahal koně a uvázal je na místě, kde se mohli napít i napást, připravila Glyneth oheň a zavěsila železný kotlík na trojnožku a uvařila polévku z toho, co bylo k dispozici. Vypustila kočky z košíku a dovolila jim, aby se proběhly po jasně ohraničeném prostoru. Když seděli nad hubenou večeří, Glyneth s Dhrunem si něco povídali tlumeným hlasem. Carfilhiot se na ně díval přivřenými víčky přes oheň, ale neříkal nic.

Glyneth začala být pozornost, co jim Carfilhiot věnoval, nepříjemná. Nakonec, když už soumrak zatáhl oblohu, zavolala kočky a dala je do košíků. Carfilhiot, jakoby zleniveě a pasivně, seděl a přemýšlel o jejích křehkých a přesto nečekaně plných rysech, o její lehké grácii a eleganci, která ji dělala tak roztomilou.

Glyneth umyla železný kotlík a uložila jej společně s trojnožkou. Carfilhiot si stoupl a protáhl se. Glyneth se úkosem dívala, jak šel dozadu do vozu a přinesl si odtud slaměné lehátko. Rozložil si ho u ohně.

Glyneth něco zašeptala Dhrunovi do ucha a vydali se společně do vozu.

Carfilhiot stál za nimi. „Kam jdete?“

„Do postele,“ řekla Glyneth. „Kam jinam?“

Carfilhiot popadl Dhruna a odhodil ho do vozu, potom zavřel dveře a zasunul závoru. „Dneska večer,“ řeklGlyneth, „budeme spolu nocovat u ohně a zítra budeš mít o čem přemýšlet.“

Glyneth se pokusila utéct do vozu, ale Carfilhiot ji chytil za ruku. „Šetři si síly,“ řekl jí. „Za chvilku budeš unavená, ale nebudeš chtít přestat.“

Ve voze popadl Dhrun dudy a začal hrát, rozhněvaně a v bezmocném smutku z toho, co se stane Glyneth. Zlaté včely, vyrušené z nočního klidu, sem tam výrazným bzučením daly Dhrunovi najevo, kde jsou a podrážděně létaly v osmičkách, ale Dhrun hrál jen o to víc.

Carfilhiot vyskočil a šel k vozu. „Nech toho! Leze mi to na nervy!“

Dhrun hrál s ještě větším úsilím, že skoro vstával z místa. Zlaté včely létaly klikatě, dělaly bludné přemety a nakonec zoufale vylétaly z Dhrunových očí ven. Dhrun hrál pořád hlasitěji.

Carfilhiot šel ke dveřím. „Půjdu dovnitř a zlámu ty tvoje dudy a dám ti takovou ránu, že tě to na dlouho umlčí."

Dhrun hrál dál a dudy tak rozčílily včely, že létaly uvnitř vozu sem a tam, zmítaly se ze strany na stranu.

Carfilhiot zdvihl závoru na dveřích. Včely vylétly ven a rovnou jemu do obličeje. Ucouvl a tak si zachránil život, protože mu s bzukotem rychle prolétly kolem krku. Zanadával, potom vytrhl Dhrunovi z ruky meč, který držel, a hodil ho do křoví. Dhrun ho kopl do obličeje. Carfilhiot ho chytil za nohu a odhodil Dhruna dozadu do vozu.

„Už dost toho rámusu!" zařval Carfilhiot. „Už žádné hraní a žádné dudy, nebo ti ublížím!"

Práskl dveřmi a zavřel závoru. Obrátil se ke Glyneth a uviděl, jak šplhá po silných větvích velkého starého dubu. Přeběhl přes mýtinu, ale už na ni nedosáhl. Lezl za ní, ale ona měla náskok a lezla dál, až na větev, která se pod ní prohnula a Carfilhiot se už neodvážil lézt za ní dál.

Mluvil na ni, napřed ji přemlouval, potom prosil, potom hrozil, ale ona mu neodpovídala a seděla tiše v listoví. Carfilhiot jí ještě naposledy pohrozil, až jí stydla krev v žilách. Potom slezl ze stromu. Měl sekyru. Mohl by useknout tu větev, na které seděla, nebo třeba i celý strom, a nechat ji zemřít.

Celou noc se Glyneth choulila na stromě, měla křeče a bylo jí špatně. Carfilhiot se uložil na provizorní lůžko k ohni a zdálo se, že spí, i když čas od času se pohnul, aby přihodil polínko do ohně. Glyneth se bála slézt dolů ze stromu.

Ve voze ležel Dhrun na lůžku a jásal nad tím, že zase vidí, ale byl ochromen hrůzou z představ, co se děje venku u ohně.

Úsvit pomalu osvětloval vůz. Carfilhiot vstal z lůžka a podíval se na strom. „Pojď! dolů, je čas jet dál."

„Ani mě nenapadne, abych lezla dolů."

„Jak chceš. Já odjedu tak jako tak."

Carfilhiot dal koním postroje a zapřáhl je do vozu. Koně se chvěli a hrabali kopyty ošklivostí ze svého nového pána.

Glyneth s rostoucím zájmem sledovala přípravy na cestu. Carfilhiot ji pozoroval koutkem oka. Nakonec zavolal nahoru: „Pojď dolů a nastup do vozu. Jinak vyvedu Dhruna ven a před tvýma očima ho zaškrtím. Potom vylezu na strom, přehodím provaz přes větev, na které sedíš, zatahám za něj, takže ta větev se zlomí. Chytím tě a možná ne a ty se pořádně poraníš. V každém případě tě budu mít pro sebe a udělám s tebou, co se mi zamane."

„Když slezu, tak uděláte totéž."

Carfilhiot řekl: „Popravdě řečeno, už mě přešla chuť na to tvoje mrňavé tělíčko, tak polez dolů."

„Napřed pusťte Dhruna z vozu."

„Proč?"

„Já se vás bojím."

„A jak by ti mohl pomoci?"

„Něco už vymyslí, to ho neznáte."

Carfilhiot otevřel dveře. „Tak pojď ven, ty ještěrko."

Dhrun naslouchal jejich rozhovoru s velikým nadšením. Zdálo se, že Glyneth Carfilhiotovi unikla. Předstíral slepotu a tápal po dveřích a sestoupil z vozu, i když jen těžko ovládal svoji radost. Jak krásný byl svět! Stromy tak zelené, koně tak vznešení! Nikdy neviděl, jak vypadá vůz doktora Fidelia. Byl pomalován křiklavými barvami, byl veliký a výstřední. A byla tam Glyneth, roztomilá a hezká jako vždycky, i když teď zrovna byla bledá a napjatá a ve světlých kudrnách měla zamotané uschlé větévky a dubové listí.

Dhrun stál u vozu a díval se do prázdna. Carfilhiot hodil svoje lůžko do vozu. Dhrun ho kradmo pozoroval. Tak tohle byl jeho nepřítel! Dhrun si ho představoval staršího, se svalnatými rysy a skvrnitým nosem, ale Carfilhiot měl čisté oči a byl to hezký muž.

„Do vozu," řekl Carfilhiot. „Rychle. A oba!"

„Napřed se ale moje kočky musí trochu proběhnout!" vykřikla Glyneth. „A taky musí dostat něco k jídlu! Dám jim kousek sýra!"

„Jestli tam je nějaký sýr, tak ho přines, kočky se můžou napást trávy," řekl Carfilhiot. „A my všichni si dneska večer můžeme dát kočičku."

Glyneth nic neřekla a mlčky mu podala sýr. Kočky si ulevily a byly by se zdržely déle. Glyneth se přinutila mluvit s nimi stroze, aby je dostala zpátky do košů. A vůz se zase rozejel směrem na jih.

Ve voze řekl Dhrun Glyneth: „Já vidím! Včera v noci včely odletěly z mých očí! Jsou zase úplně v pořádku! Oči, ne včely.“

„Pšš!“ řekla Glyneth. „To je skvělé! Ale Carfilhiot to nesmí poznat! Je prohnaný stejně, jako je strašný.“

„Už nikdy nebudu smutný,“ řekl Dhrun. „Ať se stane cokoli. Vždycky si vzpomenu na ty chvíle, kdy svět byl celý černý.“

„Byla bych šťastnější, kdybychom jeli s někým jiným,“ řekla Glyneth zamyšleně. „Celou noc jsem byla na stromě.“

„Jestli se odváží dotknout se tě, tak ho rozsekám na kusy,“ prohlásil Dhrun. „Nezapomeň, že teď už vidím!“

„Možná to až tak daleko nedojde. Možná dneska bude myslet na něco jiného… Zajímalo by mě, jestli se Shimrod snaží nás najít.“

„Nemůže být za námi moc daleko.“

Vůz jel směrem na jih a hodinu po poledni dojeli do tržního města Honriot. Carfilhiot tam koupil chléb, sýr, jablka a džbánek vína.

Uprostřed Honriotu přetínala Icnield Way východozápadní cestu. Carfilhiot odbočil na západ a nutil koně do trysku, jako by tušil, že se blíží Shimrod. Velcí černí koně ržáli, potřásali hřívami, hlavy měli skloněné k zemi a někdy je zdvihli do výšky a vyrazili na západ, jejich jemné, jakoby tygří nohy se bořily do půdy. Za sebou táhli vůz, kola mu poskakovala a korba se kolébala ze strany na stranu. Občas Carfilhiot použil bič, prásknul jím přes lesklé černé koňské zadky a koně vzteky pohazovali hlavami.

„Dej si pozor, dej si pozor!“ volali na něj dozadu. „Dbáme pokynů tvých otěží jen proto, že musíme, ale nespoléhej na to, nebo bychom se taky mohli vzepnout, postavit se na zadní, přepadnout na tebe, podupat tě svýma černýma nohama, protáhnout tě špínou a zašlapat tě do země! Poslouchej a dej si pozor!“

Carfilhiot jejich řeči nerozuměl a dál používal bič, jak se mu zachtělo. A koně ve vzrůstajícím vzteku pohazovali hlavami.

Pozdě odpoledne vůz projížděl kolem letního paláce krále Deuela. Jen tak pro zábavu nařídil král, aby se konala slavnost pod názvem „Fantastičtí ptáci“. S velikým uměleckým mistrovstvím se jeho dvořané vyšňořili do černého a bílého peří a tak představovali imaginární mořské ptáky. Dámy měly volnější ruku a procházely se po trávníku v naprosté ptačí extravaganci, měly chocholy z per pštrosů, volavek, lyrochvostů a pávů. Některé si oblékly světle zelené pláštěnky, jiné zase třešňově červené nebo v barvě lila nebo zlatookrově zabarvené. Pohled na celou tu spleť byl nádherný a ze všech nejvíc se to líbilo samotnému králi Deuelovi. Ten seděl na trůně, měl na sobě kostým ptáka admirála, byl jediný červený pták ze všech. Nahlas hodnotil a vykřikoval své komplimenty a ukazoval přitom křídlem.

Carfilhiot, který si vzpomněl na své minulé setkám s králem Deuelem, popojel s vozem ještě o kousek. Chvilku přemýšlel, potom sesedl a zavolal Glyneth.

Dal jí pokyny takovým způsobem, že nebylo možné se s ním nijak dohadovat ani je uzpůsobit. Sklopila boční stěnu vozu, aby tak vzniklo pódium, přinesla tam košík, Dhrun začal hrát na dudy a kočky tančily.

Dámy i pánové v celé své nádheře se přišli podívat. Smáli se a tleskali a někteří volali také na krále, aby nepřišel o takovou neobyčejnou podívanou.

Král Deuel hned sestoupil z trůnu a šel se podívat přes trávník na představení. Usmíval se a pokyvoval hlavou, ale nebyl úplně nekritický. „Vidím tu vskutku veliké úsilí a to skotačení je velmi zábavné. Podívejte, jak poskakuje! Ta černá kočka je zvlášť hbitá! Ale i tak je třeba mít na paměti, že kočkovitá šelma není tak mírumilovná, není-li naučena poslouchat. Mohu se zeptat, proč tady nemáme nějaké tančící ptáky?“

Carfilhiot promluvil. „Vaše Veličenstvo, ukrývám cvičené ptáky ve voze! Domníváme se, že je to příliš dokonalá podívaná na to, aby byla pro obyčejné lidi!“

Bláznivý král Deuel nadutě řekl: „Takže ty chceš říct, že pohled mého majestátu je stejně sprostý a obyčejný nebo nějak jiný než vznešený?“

„To jistě ne, Vaše Veličenstvo! Jste vítán a vy sám se můžete podívat na ten zázrak, co je uvnitř ve voze.“

Král Deuel se nechal uchlácholit a šel do vozu. „Okamžik, Vaše Veličenstvo!“ Carfilhiot zavřel postranní panel, kočky a všechno ostatní odešlo dozadu. „Glyneth, dovnitř! Dhrune, dovnitř! Připravte ptáky pro jeho Veličenstvo. A teď, sire, pojďte nahoru po těchto schůdkách, a šup s vámi dovnitř!“

Zavřel dveře a zajistil je závorou, vylezl na přední sedadlo a odjížděl bláznivým tryskem pryč. Opeřené dámy se dívaly velmi překvapeně, někteří muži popoběhli o několik kroků po cestě, ale v pohybu jim překážely jejich černé a bílé chocholy a tak se s pokleslými křídly vraceli na trávník před letním palácem, kde se pokoušeli celou tu událost pochopit.

Ve voze král Deuel vykřikoval rozkazy: „Zastavte okamžitě ten povoz! Nevidím tady žádné ptáky! To je ten nejhloupější žert!“

Carfilhiot zavolal do okna: „Až přijde ten správný čas, tak vůz skutečně zastavím, Vaše Veličenstvo. Potom si spolu promluvíme o chocholech a peří, co jste mi nechal nacpat do zadku!“

Král Deuel ztichl a po zbytek dne jen podrážděně kvokal.

Den se chýlil. Na jihu se objevila linie nízkých šedých kopců; na severu ležel temný výběžek lesa Tantrevalles. Vesnické chatrče řídly a krajina se stávala stále divočejší a melancholičtější.

Při západu slunce jel Carfilhiot s vozem přes louku do podrostu jilmů a buků.

Stejně jako dřív vypřáhl koně a uvázal je na dlouhý řetěz tak, aby se mohli napít i napást. Glyneth mezitím vařila večeři. Král Deuel odmítl z vozu vystoupit a Dhrun, který předstíral slepotu, seděl na povalené kládě.

Glyneth donesla polévku králi Deuelovi a dala mu i chléb a sýr. Potom si šla sednout vedle Dhruna. Mluvili spolu tiše.

Dhrun řekl: „Dělá, jako že si tě nevšímá, ale ať se hneš kam chceš, pořád po tobě kouká.“

„Dhrune, nebuď unáhlený. Může nás zabít, ale to je to nejhorší, co by mohl udělat.“

Dhrun procedil skrz zuby: „Ani se tě nedotkne! To nedovolím! Raději umřu!“

Glyneth zašeptala: „Něco jsem vymyslela, tak se neboj. Nezapomeň! Pořád jsi slepý.“

Carfilhiot si stoupl. „Dhrune, jdi do vozu!“

Dhrun řekl trucovitě: „Já chci být s Glyneth.“

Carfilhiot ho chytil a odnesl ho kopajícího a vzpouzejícího se do vozu, hodil ho dovnitř a zajistil dveře závorou. Otočil se ke Glyneth. „Dneska tady nejsou žádné stromy, kam bys mohla vylézt!“

Glyneth ustoupila. Carfilhiot ji následoval. Glyneth šla ke koním. „Přátelé,“ řekla jim, „tohle je ten, kdo vás tak moří a kdo vás šlehá bičem po holých zadcích!“

„Ano, vidím ho.“

„Já ho vidím oběma hlavami najednou.“

Carfilhiot naklonil hlavu na stranu a šel pomalu ke Glyneth.

„Glyneth! Podívej se na mě!“

„Vidím vás dobře,“ odpověděla mu. „Běžte pryč nebo vás koně udupou.“

Carfilhiot se zastavil a díval se na koně, na jejich bílé oči a naježené hřívy. Když otevřeli huby, ukázali mu dlouhé zuby. Jeden se najednou vzepjal na zadní a kopyty dopadl na zem těsně před jeho nohy.

Carfilhiot ustoupil až na místo, odkud by mohl v případě nouze vylézt na vůz, a zůstal tam zamračeně stát.

Koně uvolnili hřívy, přestali cenit zuby a začali se znovu popásat.

Glyneth šla pomalu k vozu. Carfilhiot vyskočil. Glyneth se zastavila. Koně zdvihli hlavy a podívali se po Carfilhiotovi. Hřívy měli zase zježené. Carfilhiot udělal zlobné gesto a vylezl na sedadlo vozu.

Glyneth otevřela zadní dveře. S Dhrunem si udělali lehátko pod vozem a nikým neobtěžováni odpočívali.

Ráno bylo pošmourné, se sprškami deště, vůz jel z Pamperolu do západní části Dahautu a vjel do lesa Tantrevalles. Carfilhiot se krčil na sedadle vpředu a neustále pobízel koně k rychlé jízdě a bezohledně používal bič. Černí koně běželi lesem celí zpěnění. V

poledne Carfilhiot odbočil z cesty a vydal se temnou stezkou, která vedla do svahu skalnatého kopce, aby dojel do Faroli, osmiúhlé několikaposchoďové fary Tamurella čaroděje.

Tři páry neviditelných rukou Carfilhiota vykoupaly a daly do pořádku. Ty ruce ho potřely od hlavy k patě sladkou mízou. Vydrbaly ho bílým zimostrázovým dřívkem a omyly teplou vodou s vůní levandule, takže jeho únava se změnila jen v příjemnou zemdlelost. Oblékli ho do černé a karmínové košile a do tmavě zlatého pláště. Neviditelná ruka mu podala číši vína z granátových jablek. Vypil ji, potom roztáhl své krásně uvolněné údy jako líné zvíře. Nějakou chvíli tak zůstal a myslel na to, jak je to pěkné, že má Tamurella. Mnohé záviselo na tom, jakou má Tamurello náladu, jestli je čilý nebo upadá do pasivity. Carfilhiot musel ty jeho nálady ovládat, stejně jako hudebník ovládá hudbu. Nakonec odešel z místnosti a sešel se s Tamurellem uprostřed salónu, jehož stěny byly celé prosklené a byl z nich výhled na les.

Tamurello se jen zřídka ukazoval ve své skutečné podobě, vždycky dával přednost jedné z masek, kterými disponoval. Carfilhiot ho viděl v nejrůznějších podobách, více nebo méně klamných, všechny ale byly pozoruhodné. Dnes byl elderkin falloyů v plášti barvy zeleného moře a měl korunu se stříbrnými hroty. Měl bílé vlasy, stříbrně bledou pleť a zelené oči. Carfilhiot už tuhle jeho podobu předtím někdy viděl a nijak zvlášť se mu nezamlouvala – zvláště jemnými vjemy a citlivou přesností jejích požadavků. Jako vždy, když se dostal do společnosti elderkina falloyů, propadl Carfilhiot chmurám.

Elderkin se zeptal, jak mu je. „Doufám, že ses osvěžil.“

„Mám za sebou pár těžkých dnů, ale zase je mi dobře.“ Elderkin se s úsměvem otočil k oknu. „Ta tvoje smůla – jak je to zvláštní a nečekané!“

Carfilhiot odpověděl bezbarvým hlasem:

„Ze všech těch potíží viním Melancthe.“

Elderkin se znovu usmál. „A to všechno bez provokování?“

„Samozřejmě, že ne! Kdy nám dvěma, tobě a mně, záleželo na provokacích?“

„Zřídka. Ale jaké to bude mít následky?“

„Žádné; nebo aspoň doufám.“

„Ty si nejsi jistý svou vlastní myslí?“

„Musím si to všechno promyslet.“

„To je pravda. V takových chvílích musí být člověk uvážlivý.“

„Je třeba vzít v úvahu ještě další okolnosti. Prodělal jsem několik šoků a drsných překvapení. Pamatuješ si snad na Trildu?“

„Dobře si pamatuji.“

„Shimrod vyhledal Rughalta; našel ho přes jeho nechutná kolena. Rughalt řekl moje jméno. Shimrod teď přemýšlí, jak se na mně pomstít. Ale já mám rukojmí.“

Elderkin si povzdechl a udělal roztržité gesto. „Rukojmí jsou užitečná jen do určité míry. Když zemřou, jsou s nimi jenom potíže. Jaké máš rukojmí?“

„Kluka a holku, co putovali se Shimrodem. Ten kluk pěkně hraje na dudy a ta holka umí mluvit se zvířaty.“

Tamurello vstal. „Pojď.“

Šli spolu do Tamurellovy dílny. Tamurello vzal z police černou bedýnku, nalil dovnitř gill vody, přidal kapky svítivé žluté kapaliny; na vodě se ukázaly různě vysoko tenké vrstvičky světla. Do libramu vázaného v kůži dal Tamurello jméno „Shimrod“. Za použití připojené formule připravil tmavou tekutinu, kterou nalil do bedýnky, potom tu směs nalil do železného válce šest palců vysokého o poloměru dva palce. Vršek uzavřel skleněným víčkem a válec si přiložil k oku. Po chvíli podal válec Carfilhiotovi. „Co vidíš?“

Carfilhiot se podíval přes sklo a uviděl čtyři muže, jak tryskem jedou lesem. Jeden z nich byl Shimrod. Z těch ostatních nikoho neznal. Měl zato, že to jsou bojovníci nebo rytíři.

Vrátil válec Tamurellovi. „Shimrod jezdí lesem sem a tam se třemi muži.“

Tamurello mu opáčil. „Do hodiny jsou tady.“

„A potom?“

„Shimrod doufá, že tě tady najde se mnou, tak by si mohl dovolit zavolat Murgena. Zatím ještě nejsem připravený na střetnutí s

Murgenem. Musíš tedy být nevyhnutelně souzen a podrobit se rozhodnutí soudu.“

„V tom případě musím odejít.“

„A rychle.“

Carfilhiot dlouhými kroky přecházel místnost sem a tam. „Tak dobře, jestli to tak musí být. Doufám, že nám zařídíš převoz.“

Tamurello zdvihl obočí.

„Hodláš držet u sebe dál ty osoby, na kterých Shimrodovi záleží?“

„A proč bych měl jednat jinak? Jsou to cenná rukojmí. Vyměním je za zámky k Shimrodovým kouzlům a tak bude muset všeho nechat. Můžeš mu klidně sdělit, jaké jsou moje podmínky.“

Tamurello znechuceně souhlasil. „Co musím udělat, udělám. Pojď!“

Oba vyšli ven k vozu. „Je tu ještě jedna věc,“ řekl Tamurello. „Něco, co mi Shimrod vnutil, ještě než jsi přijel a co mu nemůžu upřít. Co nejdůrazněji ti radím a vlastně po tobě žádám: nesmíš svá rukojmí zranit, ponižovat, zneužívat, trýznit, špatně s nimi zacházet, trápit je ani s nimi nesmíš být v tělesném styku. Nesmíš jim působit muka ani duševní ani tělesná. Nedovol, aby s nimi kdokoli jiný zacházel špatně. Nezanedbávej je a nesmí u tebe dojít újmy ani špatného zacházení. Nesmíš dopustit, aby byli zanedbaní, nesmíš připustit, aby je potkalo neštěstí, aby byli zranění nebo aby je někdo obtěžoval ať už náhodně nebo záměrně. Musíš jim zabezpečit pohodlí a zdraví. Zajisti –“

„Dost, dost!“ zaskřehotal Carfilhiot zlostně. „Chápu podstatu toho, co říkáš. Musím s těmi dětmi zacházet jako s váženými hosty.“

„Přesně tak. Nehodlám nést zodpovědnost za tvoje lehkovážné přestupky, chlípnosti, rošťáctví nebo schválnosti. A Shimrod tyto požadavky vznesl ke mně!“

Carfilhiot se pokoušel ovládnout zmatek svých pocitů. Promluvil úsečně: „Pochopil jsem tvoje pokyny a budou vyplněny.“

Tamurello obkroužil vůz. Přejel kola a loukotě modrým jadeitovým talismanem. Šel ke koním, zvedl jim nohy a potřel jim kopyta kamenem. Stáli tam celí roztřesení a ztrnulí, když se jich dotkl, ale když poznali, jakou má moc, dělali, že ho nevidí.

Tamurello potřel kamenem koním hlavy, slabiny, hýždě a břicha, potom postranice vozu. „Tak! A je to! Můžeš jet! Shimrod se rychle blíží. Leť nízko, leť vysoko, ale leť do Tintzin Fyralu!“

Carfilhiot naskočil na kozlík a uchopil otěže. Zdvihl ruku na pozdrav Tamurellovi a práskl bičem. Koně se vrhli do vzduchu. Vůz doktora Fidelia se kymácel západním směrem nad les, vysoko nad nejvyšší koruny stromů, a lidé z lesa vzhlíželi v posvátné hrůze na dvouhlavé koně, kteří se řítili po nebi a táhli za sebou vůz.

Po půl hodině dorazili čtyři muži na koních do Faroli. Sesedli, kolísavě postávali a únavou a zklamáním se jim podlamovala kolena, protože podle Neomylníku poznali, že Shimrodův vůz už odejel.

Z fary vyšel komorník. „Přejete si, pánové?“

„Ohlaš nás u Tamurella,“ řekl Shimrod.

„Vaše jména, prosím?“

„Očekává nás.“

Komorník odešel.

Shimrod si všiml, že v jednom okně přelétl stín. „Dívá se na nás a poslouchá,“ řekl ostatním. „Rozhoduje se, v jaké podobě se nám ukáže, jakou masku zvolí.“

„Život čaroděje je zvláštní,“ řekl Cargus.

Yane se udiveně zeptal: „On se stydí za svůj vlastní obličej?“

„Jen málokdo ho viděl. Už toho slyšel dost; přichází.“

Pomalu krok za krokem vyšel ze stínu vysoký muž. Měl na sobě oblek ze stříbrných řetízků. Síťka to byla tak jemná, že ji skoro ani nebylo vidět, pod ní kabátec z hedvábí v barvě mořské zeleně, helmici zakončenou třemi bodci ve tvaru rybí kostry. Z obočí visela řada stříbrných řetízků, které mu skrývaly obličej. Zastavil se asi deset stop od nich a složil paže na prsou. „Jsem Tamurello.“

„Víš, kdo jsme my. Přivolej zpátky Carfilhiota se dvěma dětmi, které unesl.“

„Carfilhiot přijel a zase odejel.“

„V tom případě jsi jeho komplic a spoluviník.“

Spoza řetízků se ozval tichý smích. „Jsem Tamurello.

Za svoje činy nepřijímám ani ocenění ani hanu. V každém případě se jedná o spor mezi tebou a Carfilhiotem, nikoli mnou.“

„Tamurello, nemám dost trpělivosti poslouchat pustá slova. Víš, co po tobě chci. Přivolej zpátky Carfilhiota i s mým vozem a oběma dětmi, které drží v zajetí.“

Tamurello odpověděl hlubším a zvučnějším hlasem.

„Hrozit může jenom ten, kdo je silný.“

„Zase pustá slova. Tak ještě jednou: nařiď Carfilhiotovi, aby se vrátil.“

„To nejde.“

„Ty jsi ho popohnal k tomu, aby ode mne odejel, takže za Glyneth a Dhruna neseš zodpovědnost ty sám.“

Tamurello stál tiše, ruce složené na prsou. Čtyři muži cítili, jak si je přes stříbrné řetízky pomalu prohlíží. Nakonec řekl: „Vyřídili jste, co jste vyřídit měli. Nemusíte už dále odkládat svůj odjezd.“

Vyšvihli se na koně a odjeli. Na kraji zarostlé mokřiny se zastavili a ohlédli se zpátky.

Shimrod řekl dutým hlasem: „Tak to vidíte. Teď musíme jednat s Carfilhiotem v Tintzin Fyralu. Alespoň na čas nebude Glyneth a Dhrunovi ubližovat.“

Aillas se zeptal: „A co Murgen? Zakročí nějak?“

„Není to tak jednoduché, jak si myslíš. Murgen nutí kouzelníky, aby si své věci vyřizovali sami, takže sám je nestranný.“

„Já už nemohu čekat,“ řekl Aillas. „Musím se vrátit do Troicinetu. Už tak možná přijedu pozdě, jestli král Ospero zemřel.“

KAPITOLA 28

Z Faroli se ti čtyři muži vrátili na Icnield Way, pak se vydali na jih přes Pomperol a přes Lyonesse do Slute Skeme na Liru.

V přístavu rybáři hovořili o cestě do Troicinetu jen velmi opatrně. Majitel člunu *Sladký lupus* jim řekl: „Troicinetská válečná loď někdy hlídá pobřeží, někdy je ji vidět na horizontu a potápí všechna plavidla, na která natrefí. Je to rychlá loď. Aby si král Casmir všechno zajistil, má celé tucty špehů. Kdybych se třeba já rozhodl vydat se na cestu, zpráva by se dostala až ke Casmirovi, mě by zatkli jako troicinetského agenta a kdo ví, co by se pak dělo dál? Jakou změnu můžeme čekat, když nám umírá král – k lepšímu, alespoň doufám.“

„Takže on dosud nezemřel?“

„Ta zpráva je týden stará, kdo ví, jak je to teď. Já, když se vydám na moře, musím jedním okem sledovat počasí, jedním Troice a dalším ryby, ale nikdy ne dál než na míli od břehu. Na to, abych se přece jen nechal zlákat na cestu do Troicinetu, bych potřeboval hromadu peněz.“

Shimrod podle rybářova hlasu poznal, že jeho rozhodnutí není příliš pevné. „Jak dlouhý je ten přechod?“

„No, když se vyjede na noc, abyste se vyhnuli špehům a hlídkám, tak by se pak dalo do cíle dorazit další noc. Vane tam dobrý boční vítr a proudy nejsou prudké.“

„A kolik si počítáš?“

„Deset zlatých korun by mi vyhovovalo.“

„Devět zlatých korun a čtyři koně.“

„Ujednáno. Kdy vyrazíte?“

„Hned.“

„To je ale příliš nebezpečné. A musím také připravit člun. Přijďte, až bude zapadat slunce. Koně nechte támhle ve stáji.“

Bez větších překážek *Sladký lupus* rychle přeplul Lir a dojel do Shicliffu na poloviční cestě podél troicinetského pobřeží dvě hodiny před půlnocí. V tavernách v přístavu ještě svítila světla.

Majitel uvázal *Sladký lupus* k molu a viditelně nic nepochopil. Cargus se ho zeptal: „A co troicinetské úřady? Nezabaví ti člun?“

„Ale! To je jenom bouřka ve sklenici vody. Proč bychom si navzájem dělali problémy s takovými hloupostmi? Vycházíme spolu dobře, navzájem si vycházíme vstříc a všechno jde jako vždycky.“

„No, tak tedy hodně štěstí!“

Čtveřice mužů se vydala do stáje pro koně a vzbudila podkoního, co spal na slámě. Nejprve z toho byl celý rozmrzelý. „To nemůžete počkat do rána jako rozumní lidé? K čemu je tohle věčné pobíhám sem a tam a proč nenecháte čestného muže normálně vyspat?“

Cargus zavrčel ještě rozmrzeleji: „Přestaň si už konečně stěžovat a dej nám čtyři pořádné koně!“

„No, když musím, tak musím. Kam jedete?“

„Do Domreisu a hodně rychle.“

„Na korunovaci? Tak to už asi nestihnete, začíná v poledne!“

„Král Ospero zemřel?“

Podkoní se uctivě poklonil. „K našemu zármutku, neboť to byl dobrý král, nebyl krutý a nevystavoval se na odiv.“

„A kdo je novým králem?“

„Má to být princ Trewan. Přeji mu mnoho zdaru a dlouhý život, neboť jen neotesanec by mu mohl přát něco jiného.“

„Pospěš si s těmi koňmi.“

„Už to nestihnete. Jestli si myslíte, že stihnete korunovaci, tak ty koně schvátíte.“

„Pospěš si!“ vykřikl Aillas vášnivě. „Hni sebou!“

Podkoní si něco pro sebe mumlal, osedlal koně a vyvedl je na cestu. „A teď mi zaplaťte!“

Shimrod mu dal peníze a podkoní odešel. Aillas řekl svým přátelům: „V tuto chvíli jsem králem Troicinetu. Podaří-li se nám dojet do Domreisu před polednem, budu králem zítra.“

„A když přijedem pozdě?“

„Potom vloží korunu na Trewanovu hlavu a bude králem on. Jedeme.“

Rozjeli se na západ po pobřeží, kolem tichých rybářských vesniček a dlouhých pláží. Za úsvitu, když už koně byli zemdlelí, dorazili do Slalocu, tam si koně vyměnili a jeli dál do Domreisu.

Slunce už pomalu dosahovalo vrcholu a oni jeli pořád dál klikatou cestou dolů ze svahu, přes park ke chrámu Gaea, kde tisíc významných hostí sledovalo korunovaci.

Na kraji pozemku přilehlého ke chrámu byli ti čtyři zastaveni stráží osmi kadetů z Koleje vévodů, kteří byli oblečeni do modrého a stříbrného slavnostního brnění s vysokými šarlatovými chocholy po stranách helmic. Halapartnami zabránili čtyřem poutníkům ve vstupu. „Dovnitř nesmíte!“

Z dálky bylo slyšet trubky, slavnostní fanfára oznamovala, že přichází král-nástupce. Aillas pobídl koně ostruhami a prorazil zkřížené halapartny, za ním vyrazili i jeho tři přátelé. Před nimi se vynořil chrám Gaea. Byla to těžká stavba na sloupech v klasickém stylu. Prostor uvnitř byl otevřený. Na oltáři uprostřed hořel dynastický oheň. Z koně viděl Aillas prince Trewana, jak vychází po schodech, jak pomalu a obřadně kráčí přes terasu a pokleká na vypolštářovanou lavici. Mezi oltářem a Aillasem byla troicinetská smetánka ve slavnostní bohaté výstroji. Ti, co stáli vzadu, se otočili, když čtveřice mužů přijížděla.

Aillas vykřikl: „Uhněte! Pusťte nás!“ Hledal, kudy by mezi významnými hosty projel, ale čísi zlostné ruce mu vytrhly uzdu a koně zastavily. Aillas seskočil a vrhl se vpřed. Prodíral se mezi pohoršenými a uctivými diváky, tvrdě si razil cestu. Lidé tím byli velmi překvapeni a rozladilo je to.

Velekněz stál před klečícím Trewanem. Držel mu korunu vysoko nad hlavou a zvučným hlasem pronášel dobrořečení ve starém danaanském jazyce.

Aillas strkal do lidí, ustupoval stranou, uskakoval, nedbal na to, do koho šťouchne loktem, srážel zbraně, kterými se jej aristokraté snažili zastavit, klel, prudce oddechoval, až se nakonec dostal ke schodům.

Velekněz zdvihl slavnostní meč a držel jej před Trewanem, který, jak kázal zvyk, položil ruce na rukojeť. Kněz škrábl Trewana na čele nožem a jemu se v rance objevila kapka krve. Trewan sklonil

hlavu a čelo přitiskl na rukojeť meče, to symbolizovalo jeho odhodlám bránit Troicinet krví a ocelí.

Kněz zdvihl korunu do výše a držel ji nad Trewanovou hlavou, když se Aillasovi podařilo proniknout na schody. Dva strážci za ním pospíchali, aby jej zajali. Aillas je odstrčil, utíkal k oltáři a strhl ruku velekněze s korunou na stranu ještě dříve, než se dotkla Trewanovy hlavy. „Zastavte ceremonii! Tohle není váš král!“

Trewan mrkal, jak byl zmaten, vstal, otočil se a podíval se Aillasovi do obličeje. Čelist mu klesla, oči se mu rozšířily. Potom předstíral rozhořčení a vykřikl: „Co to má znamenat? Stráže, odveďte toho blázna! Dopustil se svatokrádeže! Odveďte ho a utněte mu hlavu!“

Aillas odstrčil stráže. Zavolal: „Podívej se na mě! Copak mě neznáš? Já jsem princ Aillas!“

Trewan zůstal stát se svraštělým obočím a váhal, ústa se mu zkřivila a na tvářích mu vyrazily červené skvrny.

Nakonec vykřikl nosovým hlasem: „Aillas se utopil v moři! Ty nemůžeš být Aillas! Stráže, sem! Je to podvodník!“

„Počkejte!“ Statný starý muž v černém sametovém šatě pomalu vyšel do schodů. Aillas poznal sira Esteho, který měl na dvoře krále Granice funkci majordoma.

Sir Este se chvíli upřeně díval Aillasovi do obličeje. Potom se otočil a řekl shromážděnému davu, který přistoupil o několik kroků blíže. „Není to žádný podvodník. Je to princ Aillas.“ Obrátil se a upřeně se zadíval na Trewana. „Kdo by to měl vědět lépe než ty?“

Trewan neodpověděl.

Majordomus se znovu obrátil na Aillase. „Nemohu uvěřit tomu, že jsi o sobě nepodal žádné zprávy a nechal jsi nás všechny truchlit jen z pouhého rozmaru, ani že jsi přijel právě v tuto chvíli jen proto, abys tu předvedl takovýhle zvrat v událostech.“

„Sire, právě jsem se vrátil do Troicinetu. Jel jsem, jak nejrychleji mě dokázali koně vézt, jak mohou moji přátelé zde dosvědčit. Předtím jsem byl zajatcem krále Casmira. Uprchl jsem jen proto, aby mě zajali Skaové. Je toho na vyprávění ještě mnoho, ale s pomocí přátel jsem přijel právě včas, abych zachránil korunu před vrahem Trewanem, který mě hodil do temného moře!“

Trewan vyrazil nenávistný skřek. „Nikdo nebude špinit moji čest ani život!“ Rozmáchl se obloukem slavnostním mečem, aby Aillasovi uťal hlavu.

Nedaleko stál Cargus. Mávl předloktím a vzduchem proletěla jeho široká galská dýka, zabodla se do Trewanova krku tak hluboko, že její špička vyjela druhou stranou ven. Meč zarachotil o kamennou podlahu, jak Trewanovi vypadl z ruky. Obrátil oči v sloup, objevilo se bělmo, klesl k zemi, několikrát sebou ještě křečovitě zaškubal a nakonec zůstal tiše ležet na zádech.

Majordomus dal strážím znamení. „Odkliďte tu mrtvolu.“ Potom promluvil ke shromážděným. „Vážení obyvatelé Troicinetu! Uznávám prince Aillase za správného a právoplatného krále. Pochybuje snad někdo o mém úsudku nebo chce jej někdo z vás popřít?“

Čekal půl minuty.

„Ceremonie může pokračovat!“

KAPITOLA 29

Aillas a Shimrod vyjeli z paláce Miraldra před svítáním, jeli po pobřežní cestě na východ. V pozdním odpoledni projeli Green Man's Gap, tam se zastavili, aby se rozhlédli. Ceald se před nimi rozprostíral v různobarevných pruzích: zastřená černozelená, šedivě žlutá, kouřově modrolevandulová. Aillas ukázal do dálky, kde bylo vidět stříbrný záblesk. „Tam je Janglin Water a Watershade. Stokrát jsem seděl právě na tomhle místě se svým otcem. Vždycky byl šťastnější, když se vracel domů, než když odjížděl. Myslím, že mu královský titul příliš nevyhovoval."

„A jak je tomu s tebou?"

Aillas se zamyslel a potom odpověděl: „Byl jsem vězeň, otrok, uprchlík a teď jsem král, to se mi líbí nejvíc. Ale i tak to není život, jaký bych si sám zvolil."

„Když nic jiného, tak jsi viděl svět z druhé stránky, to by pro tebe mohlo být výhodné."

Aillas se zasmál. „Ty zkušenosti rozhodně nebyly nejpříjemnější."

„Ale jsi mladý a vše nasvědčuje tomu, že i nezlomný," řekl Shimrod. „Většinu života máš před sebou. Sňatek, synové a dcery; a kdo ví, co ještě?"

Aillas zavrčel. „To sotva. Není taková, se kterou bych se chtěl oženit. Kromě…" Aillasovi se v mysli objevil obraz, spontánní a nezáměrný: černovlasá dívka, štíhlá jako proutek, s olivově bledou pletí a velkýma očima barvy zeleného moře.

„Kromě koho?"

„Na tom nezáleží. Už ji nikdy neuvidím… Je čas, abychom se vydali dál, zbývá nám ještě osm mil."

Jeli dál po Cealdu, projeli pár ospalých vesniček, cesta je vedla lesem, přes staré mosty. Jeli těsně kolem močálu se stovkou vodních cest lemovaných bojínkem, vrbami a olšemi. Žilo tu i mnoho ptáků:

volavky, luňáci seděli vysoko na stromech, kosi, mezi rákosím lysky, bukači a kachny.

Vodní cesty byly stále hlubší a širší, rákosí ubývalo, mokřina se otevírala směrem k Janglin Water a cesta, která vedla starým hrušňovým sadem, ústila u hradu Watershade.

Aillas a Shimrod seskočili u dveří z koně. Čeledín přišel pro koně. Když Aillas odjížděl z Watershade ke dvoru krále Granice, byl tehdy Cern čeledín. Teď Cern stájník pozdravil Aillase se širokým, i když poněkud nervózním úsměvem. „Vítám vás doma, sire Aillasi – i když, zdá se, teď se sluší říkat ‘Vaše Veličenstvo’. Nejde mi to přes pusu, když si ze všeho nejvíc pamatuji plavání v jezeře a souboje ve stodole.“

Aillas objal Cerna kolem krku. „Ještě si spolu zazápasíme. Ale teď, protože jsem král, mě budeš muset nechat vyhrát.“

Cern naklonil hlavu, aby si Aillase prohlédl. „Asi to tak musí být, protože se sluší ukázat úctu. Takže ať je to jak chce, Aillasi – sire – Vaše Veličenstvo – jak chcete, abych vám říkal – je dobře, že jste zase doma. Odvedu koně; vyhřebelcuju je a nakrmím.“

Hlavní vstupní dveře byly dokořán. V nich stál vysoký bělovlasý muž v černém se svazkem klíčů za pasem. Byl to Weare, komorník na Watershade, co Aillasova paměť sahala a ještě dlouho před tím. „Vítám vás doma, sire Aillasi!“

„Děkuji, Weare.“ Aillas jej objal. „Během posledních dvou let jsem si často přál být tady.“

„Všechno tu zůstalo jako dřív, jen sir Ospero už není mezi námi, takže je tu ticho a pusto. Jak často se mi zastesklo po dnech, než jste vy – a potom i sir Ospero odešli ke dvoru.“ Weare ustoupil o krok dozadu a upřeně se díval Aillasovi do obličeje. „Odjížděl jste odtud jako chlapec, bezstarostný, hezký a veselý, kterého nikdy nenapadla špatná myšlenka.“

„A změnil jsem se? Pravda je ta, Weare, že jsem starší.“

Weare si ho chvíli prohlížel. „Pořád ještě vidím toho elegantního mladíka a taky trochu temnoty. Patrně jsi poznal, co to znamená mít starosti.“

„To tedy ano, ale teď jsem tady a špatné dny už mám za sebou.“

„To doufám, sire Aillasi!“

Aillas jej znovu objal. „Toto je můj přítel, šlechtic Shimrod. Doufám, že u nás bude častým hostem hodně dlouho.“

„Jsem šťasten, že se s vámi mohu seznámit, pane. Připravil jsem pro vás Modrou komoru s krásným výhledem na jezero. Sire Aillasi, mám zato, že pro dnešní noc dáte přednost Červené komoře. Jen stěží byste asi chtěl být ve svých starých pokojích nebo v pokojích krále Ospera, myslím, že je na to ještě příliš záhy.“

„Přesně tak, Weare! Jak dobře mě znáš! Vždycky jsi byl ke mně tak laskavý, Weare!“

„Vy jste zase byl vždycky hodný chlapec, sire Aillasi.“

O hodinu později vyšel Aillas se Shimrodem na terasu podívat se, jak slunce zapadá za vzdálené kopce. Weare jim naléval víno z kameninového džbánku. „Tohle je naše San Sue, které jste měl tolik rád. Letos jsme zasadili osmdesát šest stromků. Nebudu vám k tomu podávat ořechové koláčky, protože Flora chce, abyste si nekazili chuť před večeří.“

„Doufám, že nepřipravuje nic moc okázalého.“

„Jenom pár vašich oblíbených pochoutek.“

Weare odešel, Aillas se pohodlně posadil v křesle.

„Týden jsem králem. Mluvil jsem a poslouchal od rána do večera. Carga a Yana jsem povýšil do rytířského stavu a dal jsem jim majetek; poslal jsem pro Ehirme a celou její rodinu, svůj život dožije v pohodlí a dostatku. Prohlédl jsem si doky, zbrojnice, kasárna. Od svých nejlepších špehů jsem se dověděl mnohá tajemství a odhalili mi toho tolik, že se mi z toho točí hlava. Dověděl jsem se, že král Casmir staví válečné galéry ve vnitrozemských docích. Doufá, že se mu podaří postavit jich sto a potom napadne Troicinet. Král Granice chce svoji armádu vylodit na mysu Farewell a obsadit Tremblance až po Troaghs. Možná se mu to podaří. Casmir nepočítá s ničím tak drzým, ale špehové viděli flotilu a Casmir honem převelel armádu na mys Farewell a připravil léčku. Granice ale varovali jeho vlastní špehové a od celé akce ustoupil.“

„Válku očividně řídí špehové.“

Aillas souhlasil s tím, že se to tak může jevit. „Když se všechno pečlivě uváží, zdá se, že jsme v jisté výhodě. Naše útočné síly

zůstanou netknuté, protože použijeme nové katapulty s dostřelem sto yardů. Takže Casmir se bude muset napřed soustředit na jedno místo, potom na druhé, protože naše dopravní lodi jsou připraveny k vyplutí a špehové nikdy nestačí Casmira varovat včas.“

„Takže ty hodláš v té válce pokračovat?“

Aillas se podíval přes jezero. „Někdy, tak na hodinu nebo na dvě, zapomenu na tu díru, do které mě Casmir uvrhl. Nikdy ale té myšlence neuniknu nadlouho.“

„Casmir doposud neví, že ty jsi otcem Sudruninia dítěte?“

„Jen podle jména v záznamech kněze, pokud se vůbec obtěžoval si to jméno přečíst. Má zato, že moje tělo tlí na dně jámy. Jednou se dozví něco úplně jiného… Weare přichází a volá nás k večeři.“

U stolu si Aillas sedl na otcovu židli a Shimrod naproti němu. Weare jim naservíroval lososa z jezera a kachnu z mokřiny se salátem ze zelinářské zahrady. U vína a oříšků, s nohama nataženýma k ohni, Aillas řekl: „Hodně jsem přemýšlel o Carfilhiotovi. Pořád ještě neví, že Dhrun je můj syn.“

„Všechno je to moc složité,“ řekl Shimrod. „Tamurello je úplně na špatné stopě; chce mě využít ke svým akcím proti Murgenovi. Přinutil čarodějnici Melancthe, aby mě podvedla tak, že jsem skoro zahynul anebo jsem mohl navždycky uvíznout v Irerly. Tou dobou mi Carfilhiot ukradl kouzelné nářadí.“

„Nepomůže ti Murgen zase ke tvému kouzlu?“

„Ne, pokud Tamurello nezačne jako první.“

„Ale Tamurello už začal.“

„Ne prokazatelně.“

„Tak ho tedy vyprovokujeme tak, aby vyvedl něco otevřeně.“

„To se snadno řekne, ale hůř provede. Tamurello je opatrný.“

„Ale ne dostatečně opatrný. Nevšiml si, že by mohla nastat situace, kdy bych mohl patřičně spravedlivě jednat proti Carfilhiotovi i Casmirovi.“

Shimrod se na chvíli zamyslel. „O tom jsi mi nic neříkal.“

„Můj pradědeček Helm byl bratr Lafinga, vévody z Jižního Ulflandu. Slyšel jsem zprávu z Oäldes o tom, že král Quilcy je mrtev: utopil se ve své vlastní vaně. Já jsem další z rodu v království Jižního Ulflandu. A to si Casmir neuvědomuje. Chystám se vznést

svůj požadavek co nejdříve a napořád. Potom, jako Carfilhiotův právoplatný král, budu trvat na tom, aby odešel z Tintzin Fyralu a vrátil vazalství.“

„A když odmítne?“

„Tak na jeho hrad zaútočíme.“

„Říká se, že je nedobytný.“

„Ano, to se říká. Když Skaové neuspěli, posílili tím tohle přesvědčení.“

„Proč bychom my měli mít větší štěstí?“

Aillas vhodil do ohně hrst ořechových skořápek. „Budu jednat jako jeho právoplatný vládce. Správci z Ys to uvítají stejně jako baroni. Jenom Casmir nám bude odporovat, ale je liknavý a my si naplánujeme, jak ho nachytat.“

„Pokud jsi schopen překvapit mě – a to tedy jsi – tak překvapíš i Casmira.“

„To doufám. Naše lodi se už nakládají, špehům dáváme mylné zprávy. Zanedlouho bude Casmir nemile překvapen.“

KAPITOLA 30

Král Casmir z Lyonesse, který nerad něco dělal polovičatě, měl své špehy po celém Troicinetu, včetně paláce Miraldra. Předpokládal správně, že troicinetští špehové mají dost své vlastní práce s tím, aby i oni získávali své informace. Takže když přebíral zprávy od jednoho ze svých tajných agentů, postupoval velmi obezřele, aby si zjistil, zda agent je skutečně tím pravým agentem.

Informace se k němu dostávaly nejrůznějšími způsoby.

Jednou ráno našel při snídani vedle svého talíře malý bílý kámen. Beze slova si kámen dal do kapsy. Věděl, že ho tam položil sir Mungo, majordomus, a získal jej od posla.

Po snídani se Casmir zahalil do pláště s kapucí z hnědého barchetu a odešel z Haidionu soukromou cestou před starou zbrojírnu a ven do Sfer Arct. Když se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, vydal se úzkými uličkami do skladu obchodníka s vínem. Zasunul klíč do těžkých dubových dveří a vstoupil do malé prašné místnosti, kde se ochutnávalo víno, jehož těžká vůně visela ve vzduchu. Zavalitý šedovlasý muž s křivýma nohama a zlomeným nosem ho nedbale pozdravil. Casmir toho muže znal jenom jako Valdeze a on sám používal jméno „sir Eban“.

Valdez možná věděl a možná nevěděl, že jeho návštěvník je Casmir. Choval se vždycky velmi neosobně a to Casmirovi vyhovovalo.

Valdez mu pokynul na jedno z křesel a sám se posadil do dalšího. Nalil víno z hliněného džbánku do dvou pohárů. „Mám důležitou zprávu. Nový troicinetský král chystá námořní akci. Shromáždil svoje lodi v Hob Hook a na mysu Haze se oddíly daly do pohybu; útok hrozí bezprostředně.“

„Útok kam?“

Valdez, který měl obličej chytrého a chladného muže, nemilosrdný a ďábelský, lhostejně pokrčil rameny. „Nikdo se

neobtěžoval mi tohle říct. Lodníci mají vyplout, až začne vát jižní vítr – tak se dostanou na západ, východ a sever.“

„Zase se pokoušejí o mys Farewell, domnívám se.“

„To by mohlo být, když obrana byla stažena.“

Casmir zamyšleně přikývl. „Přesně tak.“

„Další možnost. Každá loď má těžkou hákovací kotvici a vyvazovací lano.“

Casmir se opřel v křesle. „A k čemu to slouží? Přece nepředpokládají, že by došlo k námořní bitvě.“

„Možná doufají, že jí předejdou. Berou si s sebou i oheň. A pamatuj si, jižní vítr je odnese k řece Sime.“

„Do doků?“ Casmir okamžitě vstal. „Pro nové lodě?“

Valdez zdvihl pohár vína ke svým křivým ústům. „Mohu jenom předat fakta. Troicinetští se připravují k útoku se stovkou lodí a s mužstvem přinejmenším pěti set dobře ozbrojených mužů.“

Casmir zamumlal. „Záliv Balt je střežen, ale ne příliš dobře. Mohli by nám způsobit škody, kdyby nás přepadli nečekaně. Jak se dozvím, že jejich první flotila vyplouvá na moře?“

„Signální ohně jsou nejisté. Když to s jedním nevyjde kvůli mlze nebo dešti, všechno se zhroutí. V každém případě není čas na to, aby se vytvořil celý takový řetězec. Holubi sto mil přes vodu nedoletí. Neznám žádný jiný způsob, snad jenom kdyby použili nějaká kouzla.“

Casmir vyskočil. Na stůl odhodil koženou peněženku. „Vrať se do Troicinetu. Posílej zprávy, jak sám uvážíš.“

Valdez vzal peněženku a zdálo se, že je s její vahou spokojen. „Provedu.“

Casmir se vrátil na Haidion a za hodinu odjížděl z města Lyonesse rychlý posel. Vévodové z Jongu a Twarsbane dostali rozkaz poslat armády, rytíře a kavalérii v brnění na mys Farewell, aby posílili posádku, která tam již je. Další oddíly, v počtu osmi tisíc mužů, byly spěšně přepraveny do doků na řece Sime a byly rozestavěny podél celého pobřeží. Přístavy byly uzavřeny a žádné čluny tam nesměly kotvit (kromě jediného plavidla, které mělo dopravit Valdeze zpátky do Troicinetu), aby špehové nemohli

předávat zprávy do Troicinetu o tom, že proti tajnému útoku se v Lyonesse připravuje armáda.

Větry se změnily na jižní a osmdesát lodí se šesti tisíci vojáky vyplulo. Lodi se naklonily na levobok směrem k halžovému rohu a mířily na západ. Když projížděly Straits of Palisidra, zamířila flotila na jih, mimo dosah ostražité Casmirovy posádky, potom odbočila dále na sever, aby plula podél břehu po větru. Modrá voda klokotala pod příděmi lodí a vylétala za zádí do výšky.

Mezitím troicinetští poslové jezdili křížem krážem po Jižním Ulflandu. Do studených hradů po mokřinách, do opevněných měst a horských pevností přinášeli zprávy o tom, že všichni se musí podřídit novému králi a jeho nařízením. Často se setkali s bezvýhradným a vděčným souhlasem. Stejně často však museli čelit zášti podněcované vraždami, věrolomnostmi a mučením za celá staletí. Tyto emoce byly tak hořké, že dominovaly nad vším ostatním. Letité spory, jejichž účastníci se v nebezpečí cítili jako ryby ve vodě a spřádali msty a vražedné výpravy, jenž jim tak lahodily, že zcela opanovaly jejich mysl. V takových případech logika neměla žádný účinek. („Klid v Ulflandu? Já nebudu mít klid, dokud nebude Keghorn Keep srovnána se zemí do posledního kamene a dokud krev Melidota neprosákne její trosky!“) Poslové se tedy uchýlili k přísnější taktice. „Pro svoji vlastní bezpečnost musíte tuhle svou zášť zapomenout. Ulflandu vládne pevná ruka a jestli se nepřizpůsobíte pořádku, vyjdete tak vstříc nepřátelům, neboť síla panství bude na jejich straně a vy sami pak tvrdě zaplatíte za bezcenné zboží.“

„Ha hmm. A kdo vládne Ulflandu?“

„Král Aillas už vládne, právem a silou a staré špatné časy jsou ty tam. Vyberte si sami! Připojte se ke svým peerům a přineste této zemi klid, nebo si vysloužíte jméno odrodilec! Váš hrad bude obsazen a vypálen. A vy, pokud přežijete, do konce svých let budete otroci i se svými syny a dcerami. Přidejte se na naši stranu. Tím můžete jenom získat.“

Jen ať si člověk, ke kterému takto promluví, zkusí otálet nebo prohlásit, že se stará jen o sebe, aniž by mu nějak zvlášť na srdci ležela celá země. Pokud to byl člověk obezřelý, mohl se vyjádřit i

tak, že posečká, až jak se zachovají ostatní. Každému však posel opakoval: „Rozhodněte se hned! Buďto jste na naší straně a na straně zákona nebo jste proti nám, a tedy psanci! Žádná střední cesta není!“ Nakonec skoro všichni z vyšších středních vrstev obyvatel v Jižním Ulflandu souhlasili s požadavky, i kdyby to bylo jenom z titulu zášti, kterou chovali vůči Faude Carfilhiotovi. Slavnostně se oblékli do starých brnění, sešikovali oddíly a vyjeli ze svých pevností s praporci vlajícími nad hlavami, aby se shromáždili na poli nedaleko hradu Cleadstone.

Faude Carfilhiot seděl ve své pracovně pohroužen do mapy s pohybujícími se figurkami. Co by taková tajná porada mohla znamenat? Určitě nic v jeho prospěch. Svolal své kapitány a vyslal je do údolí zmobilizovat armádu.

Dvě hodiny před úsvitem se vítr utišil a moře se uklidnilo. Protože lodě byly nedaleko Ys, námořníci vykasali plachty a veslaři ohnuli záda námahou a veslovali ke břehu. Proti ranní obloze se tyčily siluety Point Istaia a chrámu Atlante. Lodě klouzaly po stříbrné vodě blízko schodů, co sestupovaly z chrámu do moře, potom odbočily tam, kde pláž zahýbala ze severu do ústí Evanderu a přistáli na písku, kde oddíly vysedly, potom nákladní lodi dojely až k dokům Ys, aby je vojáci vyložili.

Správci Ys ze svých zahradních teras sledovali vyloďování s ne větším než mizivým zájmem a lidé z města se starali o své, jako by tady nájezdy z moře byly na denním pořádku.

Z balustrády terasy sledovala příjezd lodí i Melancthe. Po chvíli se otočila a zmizela v přítmí paláce.

Sir Glide z Fairstedu s jediným společníkem vsedl na koně a plnou rychlostí jel údolím, přes pole a sady, mezi horami tyčícími se po obou stranách. Ti dva muži projeli tuctem vesnic a vísek a nikdo jim nevěnoval pozornost.

Hory se spojily s údolím, které bylo zakončeno plochou vyvýšeninou známou jako Tac Tor s Tintzin Fyral po straně. Zápach něčeho zkaženého ve vzduchu neustále sílil a po chvíli jezdci objevili zdroj. Bylo to šest tyčí padesát stop vysokých; na každé z nich byla nabodnuta mrtvola.

Cesta vedla kolem těch tyčí a dál přes louku, kde byly další důkazy o Carfilhiotově krutosti vůči nepřátelům: dvacet stop vysoký portál, na němž byli pověšeni čtyři muži s těžkými kameny na nohách. Vedle každého z nich bylo umístěno měřidlo s označenými dílky palců.

U cesty byl strážní domek. Dva vojáci oblečení v černé a purpurové barvě Tintzin Fyralu vyšli ven a zkřížili halapartny. Za nimi vyšel kapitán a promluvil k siru Glidovi. „Sire, co vás přivádí do Tintzin Fyralu?“

„Jsme delegace ve jménu krále Aillase,“ odpověděl sir Glide. „Žádáme o rozhovor se sirem Faude Carfilhiotem a žádáme o ochranu před, během i po těchto rozhovorech, abychom se mohli vyjádřit zcela svobodně.“

Kapitán jim poněkud nedbale zasalutoval. „Pánové, váš vzkaz okamžitě předám.“ Vsedl na koně a jel nahoru úzkou pěšinou vytesanou do srázu. Ti dva vojáci nadále drželi halapartny zkřížené a tak bránili ve vstupu.

Sir Glide řekl jednomu ze strážců: „Sloužíte už siru Faude Carfilhiotovi dlouho?“

„Jenom rok, pane.“

„Vy jste rodem Ulf?“

„Severní Ulf, pane.“

Sir Glide ukázal k portálu. „Co bylo příčinou tohoto?“

Strážce lhostejně pokrčil rameny. „Sira Faudeho obtěžuje místní venkovská šlechta. Odmítají uznat jeho vládu. Projíždíme zemí, lační jako vlci, a kdykoli se vydají za hranice, lovit nebo kontrolovat své pozemky, hned je zatýkáme. A potom z nich sir Faude udělá odstrašující příklad, aby odradil a postrašil ostatní.“

„Jeho tresty jsou důmyslné.“

Strážce znovu pokrčil rameny. „Je to vlastně jedno. Ať tak či tak, stejně je to smrt. A normální věšení a nabodávání nakonec začalo všechny nudit.“

„Proč jsou u těchto mužů měřítka?“

„To jsou velcí nepřátelé. Vidíte sira Jehana z Femusu, jeho syny Waldropa a Hambola a jeho bratrance sira Basila. Chytili je a sir Faude je potrestal tak, že jsou na výstrahu všem ostatním, ale ukázal

i shovívavost. Řekl: ‘Umístěte tam měřítka, až se ti lotři vytáhnou o polovinu vlastní výšky, tak je propusťte a nechte je svobodně běžet přes kopce ke hradu Femus.’“

„A jak to s nimi vypadá?“

Strážce zavrtěl hlavou. „Jsou slabí a trpí a všichni musí povyrůst ještě tak o dvě stopy.“

Sir Glide se ohlédl po údolí a po horských úbočích.

„Nezdá se, že by bylo nějak zvlášť složité projet údolí tak se třiceti muži a prchnout.“

Strážce se zašklebil a ukázal pusu plnou polámaných zubů. „To se zdá. Ale nikdy nezapomínejte, že sir Faude je mistr lstivých triků. Nikdo z těch, kdo vpadne do jeho údolí, se odtud nedostane volně a nezraněn.“

Sir Glide se znovu zadíval na příkré horské svahy tyčící se nad údolím. Určitě jsou do nich vyhloubeny tunely, skrýše a nejrůznější prostory. Řekl strážnému: „Zdá se mi, že by se nepřátelé sira Faudeho mohli shromáždit rychleji, než je zabije.“

„To bych neřekl, Mithra nás ochraňuje!“ Rozhovor měl podle názoru strážce normální průběh; možná už toho napovídal až až.

Sir Glide se obrátil ke svému společníkovi. Byl to vysoký muž oblečený do černého kabátu a na hlavě měl černý klobouk se širokou krempou naražený do čela tak, že mu vrhal stín na hubený obličej s dlouhým nosem. Tento muž, i když byl ozbrojen jenom mečem a neměl brnění, měl držení těla šlechtice a sir Glide se k němu podle toho i choval.

Kapitán se vrátil z hradu. Oslovil sira Glida. „Sire, vyřídil jsem přesně váš vzkaz siru Faude Carfilhiotovi. Dovoluje vám vstup do Tintzin Fyralu a ručí za vaši bezpečnost. Pokud chcete, může vás přijmout okamžitě.“ To řekl, udělal s koněm velký půlobrat a tryskem odejel. Delegace šla poněkud důstojnějším krokem. Jeli přes útes, sem a tam, a na každém kroku naráželi na obranné prostředky: střílny, pasti, padací kameny, klády zavěšené tak, že zatarasily vetřelci cestu, různé výčnělky a díry.

Sem a tam, pořád a pořád a cesta se rozšiřovala. Dva muži sesedli z koní a předali je podkoním.

Kapitán je zavedl do dolní haly Tintzin Fyralu, kde na ně Carfilhiot čekal. „Pánové, vy jste hodnostáři z Troicinetu?“

Sir Glide přizvukoval. „Tak jest. Jsem sir Glide z Fairstedu a nesu vám pověřovací listiny od krále Aillase z Troicinetu, které vám zde předávám.“ Natáhl ruku s pergamenem, Carfilhiot se na něj podíval, potom jej podal malému tlustému komorníkovi. „Čti.“ Komorník pohotově četl:

„Siru Faude Carfilhiotovi na Tintzin Fyral

Podle zákona Jižního Ulflandu a podle moci a práva jsem se stal králem Jižního Ulflandu. Žádám vás tedy o lenní věrnost, která náleží suverénnímu vládci. Představuji vám lorda Glida z Fairstedu v doprovodu jednoho muže. Oba jsou spolehliví rádci. Sir Glide vám vše podrobně vysvětlí a celkově bude jednat mým jménem. Můžete mu předat zprávy jakéhokoli druhu, i ty nejtajnější, které sám uznáte za vhodné předání.

Věřím, že na mé požadavky odpovíte rychle a že mi sir Glide bude moci vaši odpověď předat. Níže připojuji svůj podpis a královskou pečeť.

Aillas
z Jižního Ulflandu a
Troicinetu, král.“

Komorník podal pergamen Carfilhiotovi, ten si jej podmračeně prohlédl, nesporně si třídil myšlenky. Nakonec promluvil ve velmi vážném tónu. „Samozřejmě mě král Aillas zajímá. Pohovořme si o všem v mém malém salónku.“

Carfilhiot vedl sira Glida a jeho společníka po nízkých schodech kolem voliéry vysoké třicet stop o průměru patnácti stop, v níž byla bidýlka, hnízda, krmítka a houpačky. Lidé, kteří ve voliéře byli, na své kůži zakusili rituál Carfilhiotova rozmaru s největší ostrostí. Několika zajatcům amputoval údy, mužům i ženám, a nahradil je železnými drápy a háky, kterými se zavěšovali na bidýlka. Každý zajatec byl ozdoben jiným peřím, všichni cvrlikali, pískali a zpívali ptačí písně. V čele té skupiny byl bláznivý král Deuel v nádherném jasně zeleném peří. Teď zrovna seděl nahrbený na bidýlku a v

obličeji měl ztrápený výraz. Když spatřil Carfilhiota, zbystřil a rychle poskakoval po bidýlku. „Okamžik, když dovolíte! Mám jednu závažnou stížnost!“

Carfilhiot se zastavil. „No, co je? Poslední dobou jsi nějak ubrečený.“

„A jak bych nebyl? Dneska mi slíbili červy. A stejně jsem dostal jenom ječmen!“

„Jen trpělivost,“ odpověděl Carfilhiot, „zítra už dostaneš svoje červy.“

Bláznivý král Deuel si něco mrzutě brumlal, skočil na další bidýlko a tvářil se zadumaně. Carfilhiot zavedl společnost do místnosti obložené světlým dřevem, se zeleným kobercem na podlaze a s okny směrem do údolí. Pokynul jim ke stolu. „Posaďte se, prosím. Už jste obědvali?“

Sir Glide se posadil, jeho společník zůstal stát vzadu v místnosti. „Už jsme po jídle,“ řekl sir Glide. „Když dovolíte, přejdeme hned k naší záležitosti.“

„Prosím.“ Carfilhiot se opřel v křesle a pohodlně si natáhl nohy.

„Můj vzkaz je jednoduchý. Nový král Jižního Ulflandu se v Ys dostal k moci. Král Aillas přináší pevnou vládu celé zemi a všichni se mu musí podřídit.“

Carfilhiot se kovově zasmál. „O tom nic nevím. Mám dokonalé zprávy o tom, že Quilcy neměl žádné dědice; jeho rod vymřel. Kde tedy Aillas přišel ke svému právu?“

„Je králem Jižního Ulflandu po příbuzenské linii a podle platného zákona země. Už je na cestě sem do údolí a přikazuje vám, abyste sestoupil a uvítal jej a neuvažoval o jakémkoli odporu vůči jeho vládě. Ze svého titulu panovníka vám přikazuje, abyste opustil Tintzin Fyral, neboť vám nenáleží.“

„O to se už pokoušeli jiní,“ řekl Carfilhiot s úsměvem.

„Útočníci odešli a Tintzin Fyral tu stojí dál. V každém případě král Casmir z Lyonesse nedopustí, aby tady byl Troice.“

„Nemá na vybranou. Už jsme vyslali síly, které obsadí Kaul Bocach, a tak zatarasí cestu Casmirovi.“

Carfilhiot seděl zamyšleně. Potom luskl prsty. „Musím si to rozmyslet. Okolnosti jsou nejasné.“

„Dovoluji si s vámi nesouhlasit. Aillas vládne Jižnímu Ulflandu. Baroni přijali jeho vládu s povděkem a vyslali své oddíly ke hradu Cleadstone pro případ, že by jich bylo třeba využít proti Tintzin Fyralu.“

Carfilhiot se zarazil a byl celý napjatý. Vyskočil. Tak tohle mu říkala kouzelná mapa! „Tak vy už jste je popíchli proti mně! Zbytečně! Ten komplot vám nevyjde!“

Poprvé promluvil společník sira Glida. „Máte jediného přítele, svého milence Tamurella. Ten vám nepomůže.“

Carfilhiot se otočil. „Kdo jste? Pojďte sem! Jako bych vás už někde viděl.“

„Znáš mě dobře, protože jsi mi hodně ublížil. Jsem Shimrod.“

Carfilhiot ztuhl. „Shimrod!“

„Držíš tu dvě děti, Glyneth a Dhruna, obě jsou mi drahé. Vrátíš mi je. Vyloupil jsi moji faru Trilda a okradl jsi mě. Vrať mi to všechno zpátky!“

Carfilhiot roztáhl rty v příšerném šklebu. „A copak mi za to nabídneš?“

Shimrod promluvil jemným chraplavým hlasem.

„Přísahal jsem, že ti lumpové, do vyplenili Trildu, zemřou až poté, co si zakusí aspoň trochu takového mučení, kterému vystavili mého přítele Grofineta. Rughalta, toho úkladného vraha, jsem dostal přes bolavá kolena. Zemřel ve velkých bolestech a ještě před smrtí tě stačil označit za svého komplice. Vrať mi mé věci a ty dvě děti! Hned teď! Proti svojí vůli ti odpřisáhnu: nezemřeš mojí rukou ani nebudeš trpět bolestí, kterou bych ti způsobil já. Nic víc ti nabídnout nemohu, ale i to je dost.“

Carfilhiot zdvihl obočí a měl napůl zavřená víčka, takže vypadal neuvěřitelně odporně. Mluvil trpělivě, jako když vysvětluje obecně platné pravdy slabomyslnému.

„Ty pro mě nic neznamenáš. Vzal jsem ty tvoje věci, protože jsem je chtěl mít. A třeba to udělám znova. Dej si na mě pozor, Shimrode!“

Sir Glide promluvil. „Sire, ještě jednou mi dovolte, abych vám zopakoval rozkazy vašeho lenního pána krále Aillase. Rozkazuje vám, abyste opustil svůj palác a podřídil se mu. Není to unáhlený

muž a dává přednost vyřízení celé záležitosti bez krveprolití.“

„Ha, ha! Tak odtud vane vítr! A copak mi nabízí za takovou milostivou službu?“

„Výhody jsou jasné. Urozený Shimrod vznesl své požadavky. Pokud mu vyhovíte, zavázal se, že vás nepřipraví o život. Zamyslete se nad tím! Nabízíme vám život jako takový: to nejhodnotnější a nejvýhodnější, co vůbec nabídnout lze.“

Carfilhiot si ztěžka sedl do křesla. Po chvíli se začal smát pro sebe. „Sire Glide, máte obratný jazyk. Někdo méně tolerantní než já by vás mohl považovat za drzého člověka; dokonce i já jsem velmi překvapen. Přišli jste sem bez jakékoli ochrany, ale vaše poselství kolísá na hranici taktnosti a slušnosti. Příště si budete chtít vynutit větší ústupky výtkami a hrozbami, a to zní mému uchu velmi skřípavě. V mé voliéře byste se hodně rychle naučili švitořit mnohem libozvučnější písničky.“

„Sire, nechci vás popudit, ale přesvědčit. Doufal jsem, že oslovuji váš rozum spíš než emoce.“

Carfilhiot vyskočil. „Sire, přestávám mít trpělivost s vaší výmluvností.“

„Dobře, sire, už nebudu říkat nic. Jakou odpověď přesně mohu králi Aillasovi vyřídit?“

„Řekněte mu, že Faude Carfilhiot, vévoda z údolí Evander, na jeho návrhy odpovídá záporně. V nadcházející válce s králem Casmirem zůstanu neutrální.“

„Vyřídím vaše slova králi přesně tak, jak jste je vyslovil.“

Shimrod promluvil. „A co moje požadavky?“

Zdálo se, jako by se Carfilhiotovi v očích žlutě zablesklo. „Stejně jako sir Glide mi nenabízíš nic a žádáš všechno. Nemohu ti vyhovět.“

Sir Glide se lehce uklonil, jak si žádal rytířský protokol. „Děkuji vám alespoň za vaši pozornost.“

„Pokud jste doufali, že ve mně vzbudíte hluboké nesympatie, tak se vám to podařilo,“ řekl Caríilhiot. „Jinak to ovšem byla jenom ztráta času. Tudy, prosím.“ Vedl oba muže kolem voliéry, kde bláznivý král Deuel poskakoval s novou důležitou stížností; šli dál dolů do haly. Tam Carfilhiot zavolal komorníka. „Doveď ty pány k

jejich koním.“ Otočil se čelem k oběma mužům. „Sbohem. Moje patrola vás doprovodí do údolí. Jestli se vrátíte, budu vás považovat za nepřátelské vetřelce.“

Shimrod řekl: „To bylo poslední slovo.“

„Jak si přejete.“

„Pojďte ven, to, co chci říci, by tady v té hale znělo mdle a tlumeně.“

Carfilhiot doprovodil Shimroda ven na terasu. „Tak mluv.“ Stáli tam v jasném odpoledním světle.

„Jsem kouzelník jedenácté úrovně,“ řekl Shimrod. „Když jsi mi vykradl Trildu, způsobil jsi, že jsem musel přerušit učení. Teď v něm ale budu pokračovat. Jak se budeš proti mně bránit pak?“

„Odvážil by ses postavit se proti Tamurellovi?“

„Proti mně tě bránit nebude. Bojí se Murgena.“

„Jsem v bezpečí.“

„Ne tak docela. V Trildě jsi se dopustil provokace a já mám tedy povolenou odvetu. Takový je zákon.“

Carfilhiotova ústa se zkřivila. „To se nepočítá.“

„Ne? A kdo ochraňoval Rughalta, když jeho tělo prohořívalo skrz naskrz? Tamurello? Jen se ho zeptej. Dá ti svoje ubezpečení, ale ty sám se brzy přesvědčíš, že jsou falešná. Ještě jednou, naposledy: vrať mi, co mi patří a mé dvě děti.“

„Nehodlám se podřizovat žádným rozkazům.“ Shimrod se otočil. Přešel terasu a vyskočil na koně. Dva emisaři jeli po klikaté cestě kolem portálu a čtyř natažených mužů z hradu Femus a potom dál cestou k Ys.

Skupina patnácti otrhaných mendikantů byla roztroušena na jih po Ulf Passway. Někteří šli celí nahrbení, jiní poskakovali na znetvořených nohách, další měli obvazy se skvrnami hnisu z ran. Když se blížili k pevnosti v Kaul Bocach, všimli si vojáků na stráži a šourali se největší možnou rychlostí, žalostně naříkali a žebrali o almužnu. Vojáci ustoupili a nechali tu skupinku lidí rychle projít.

Když už byli mendikantové za pevností, zdraví se jim vrátilo. Narovnali záda, odhodili obvazy a už nekulhali. V lese, míli za

pevností, vyndali sekery, co měli schované pod plášti, vysekali si tyče a postavili čtyři dlouhé žebříky.

Odpoledne míjelo. Za soumraku ke Kaul Bocach dorazila další skupina: tentokrát to byla potulná společnost umělců. Rozbili tábor před pevností, otevřeli soudek vína, na jehlice napíchali kousky masa a začali je opékat nad ohněm, po chvíli začali vyhrávat a šest pohledných děvčat tančilo ve světle ohňů gigu.

Vojáci z pevnosti se přišli podívat na to veselí a pokřikovali na děvčata. Mezitím se první skupina tajně vrátila. Postavili žebříky, nepozorovaně a neslyšně vylezli na parapety.

Rychle a v tichosti probodli nožem pár strážných, co svoji pozornost soustředili na tanečnice, potom seběhli dolů do společné ložnice, kde zabili několik dalších vojáků, kteří odpočívali na lůžkách, potom skočili do zad těm, co přihlíželi zábavě. Představení se dostávalo do finále. Umělci se zapojili do bitvy a během tří minut měly oddíly Jižního Ulflandu znovu pod kontrolou pevnost v Kaul Bocach.

Velitel a čtyři z těch, co přežili, byli vysláni na jih se vzkazem:

CASMIRE, KRÁLI LYONESSE, ČTĚTE!

Pevnost v Kaul Bocach je opět v našich rukách a vetřelce z Lyonesse jsme pozabíjeli a vyhnali.

Ani úskoky ani srdnatostí lyonesští nezískají Kaul Bocach zpátky do svých rukou. Do Jižního Ulflandu vstupte jen na vlastní nebezpečí!

Chcete si vyzkoušet sílu své armády proti naší z Ulfu? Přijeďte tedy do Poelitetzu, to pro vás bude bezpečnější a snazší.

Můj podpis
Goles z hradu Cleadstone
kapitán ulfských armád
v Kaul Bocach.

Noc byla temná a měsíc nesvítil; kolem Tintzin Fyral se hory proti hvězdám zdály černé. Ve vysoké věži seděl zamyšlený

Carfilhiot. Jeho držení těla prozrazovalo netrpělivost, jako by čekal na jakési znamení nebo událost, ke které nedošlo. Nakonec vyskočil a šel do své pracovny. Na stěně visel kruhový rám o poloměru méně než stopa, v němž byla uzavřena šedá síť. Carfilhiot škubl prostředkem sítě, vytrhl kousek substance, ta se mu pod rukama rychle zvětšovala, až se z ní vytvořil nos, nejdříve úplně normální, ale potom obrovský: velký červený zahnutý nos s nápadnými chlupatými nozdrami.

Carfilhiot podrážděně zapískal. Dneska byl sandestin neposedný a rozdováděný. Uchopil ten veliký nos a hnětl jej a kroutil do tvaru drsného a nepravidelného ucha, které prsty tvaroval tak dlouho, až dostalo vyzáblé zelené nohy. Carfilhiot při práci používal obě ruce a zase vymodeloval ucho, do kterého ostře přikázal: „Poslouchej! Vyřiď má slova Tamurellovi ve Faroli. Tamurello, slyšíš? Tamurello, odpověz!“

Ucho se změnilo na normální ucho. Kousek hmoty po straně se zakřivil a zvlnil do tvaru úst, měla přesně podobu Tamurellových úst. Ústa začala mluvit Tamurellovým hlasem: „Faude, jsem tady. Sandestine, ukaž svůj obličej.“

Síťka se stočila a zkroutila, vytvořila Tamurellův obličej – až na nos, tam sandestin z nedbalosti nebo možná jen z vrtochu umístil ucho, co už bylo hotové.

Carfilhiot promluvil vážně: „Události dostaly rychlý spád. Troicinetské armády došly do Ys a král Troicinetu se prohlásil i králem Jižního Ulflandu. Baroni se mu nepostavili na odpor a já jsem zůstal osamocený.“

Tamurello řekl zadumaně: „Zajímavé.“

„Víc než zajímavé!“ křičel Carfilhiot. „Dneska sem ke mně přišli dva emisaři. První mi rozkázal, abych se vzdal novému králi. Nevyslovil žádné komplimenty a nic mi nezaručil, což mi připadalo podezřelé. Samozřejmě jsem to odmítl udělat.“

„To nebylo moudré! Měl jsi prohlásit, že se stáváš loajálním vazalem a neměl jsi přijímat hosty ani vycházet z hradu, abys nedal možnost k výzvám ani výmluvám.“

„Nebudu poslouchat žádné rozkazy,“ řekl Carfilhiot popudlivě.

Tamurello neodpověděl. Carfilhiot pokračoval. „Ten druhý emisar byl Shimrod.“

„Shimrod!“

„Ano. Přišel ve společnosti toho prvního a skrýval se ve stínu jako duch a potom vyrukoval s požadavkem na ty dvě děti a na svoje kouzelné předměty. Znovu jsem odmítl.“

„To nebylo moudré! To nebylo moudré! Musíš se naučit ovládat umění elegantního souhlasu, když to bude pro tebe užitečné. Ty děti ti nejsou k ničemu. Stejně jako Shimrodovy kouzelné předměty. Měl sis zajistit jeho neutralitu!“

„Bah! Dá se maličko s tebou porovnat – tebe, jen tak mimochodem, očerňoval a vysmíval se ti.“

„V jakém smyslu?“

„Řekl, že jsi nespolehlivý, že tvoje slovo nemá žádnou váhu a že mě neuchráníš před žádným zlem. Vysmál jsem se mu.“

„Ano, správně,“ řekl Tamurello zamyšleně. „Ale co proti tobě Shimrod má?“

„Může na mě seslat strašné kouzlo.“

„A tak porušit edikt? Nikdy. Copak ty nepatříš Desmei? Copak nemáš kouzelný aparát? Tak se staneš kouzelníkem!“

„Kouzlo je uzamčené v hádance! Je to na nic! Murgen se nedá přesvědčit. Koneckonců ten aparát je ukradený Shimrodovi, což musí být považováno za provokaci jednoho kouzelníka vůči druhému.“

Tamurello se zasmál pro sebe. „Ale pamatuj si! V té době jsi neměl kouzelné nástroje, takže jsi nebyl odborník.“

„Zdá se, že to dohadování je poněkud napjaté.“

„Je to logické, nic víc, nic míň.“

Carfilhiot byl pořád nerozhodný. „Unesl jsem mu děti, což by se zase mohlo považovat za ‘popouzení’.“

Tamurellova odpověď, dokonce i když byla vyslovena přes ústa sandestina, zněla poněkud suše. „V tom případě vrať Shimrodovi jeho děti a předměty.“

Carfilhiot řekl chladně:

„Teď mám ty děti jako rukojmí, které mi zajistí bezpečnost. A co se týká těch kouzelných předmětů, chceš raději, abych je používal já

s tebou, nebo aby jimi Shimrod podporoval Murgena? Vzpomeň si, jaký byl náš původní plán.“

Tamurello si povzdechl. „To je dilema obnažené až na samu chladnou podstatu,“ připustil. „Když se na to díváš takhle, tak musím podpořit tebe. Ale za žádných okolností nesmíš dětem ublížit, protože řetěz událostí by nakonec určitě vedl k tomu, že bych se setkal s Murgenovým hněvem.“

Carfilhiot promluvil svým obvyklým bezstarostným hlasem. „Mám takový dojem, že přeceňuješ jejich význam.“

„Ale i tak se toho musíš držet!“

Carfilhiot pokrčil rameny. „No, musím se poddat tvému vrtochu, naprosto správně.“

Sandestin dokonale napodobil Tamurellův lehce roztřesený smích. „Říkej tomu, jak chceš.“

KAPITOLA 31

S přibývajícím denním světlem ulfská armáda, přestože se doposud její malé společnosti vzájemně podezřívaly, strhla tábor a shromáždila se na louce před hradem Cleadstone. Celkem to byly dva tisíce rytířů a mužů ve zbroji. Sir Fentaral z Graycastle, který byl ze všech baronů nejvíce všeobecně uznáván, armádu sešikoval do soudržného seskupení. Potom se vojáci vydali přes mokřiny.

Když se další den už připozdívalo, usadili se na hřebeni, z něhož bylo vidět na Tintzin Fyral a odkud se kdysi pokusili zaútočit Skaové.

Mezitím se troicinetská armáda dostala nahoru do údolí a setkala se jen s lhostejnými pohledy obyvatelstva. Údolí se ve své nehybnosti zdálo skoro zlověstné.

Kvečeru dorazila armáda do vesnice Sarquin, na dohled Tintzin Fyralu. Na rozkaz Aillase se starší města dostavili k audienci. Aillas se jim představil a řekl jim, jaké má cíle. „A teď bych si chtěl ujasnit jedno. Mluvte zcela upřímně; pravda vám neublíží. Chováte k Carfilhiotovi nepřátelství, je vám lhostejný, nebo jej podporujete?“

Starší si mezi sebou něco mumlali a pak se podívali přes rameno směrem k Tintzin Fyralu. Jeden řekl:

„Carfilhiot je čarodějník. Je lepší se do ničeho nemíchat. Ty bys nám třeba mohl useknout hlavu, když se ti znelíbíme; Carfilhiot s námi naloží mnohem hůř, kdybys padl.“

Aillas se zasmál.

„Vy jste přeslechli, jaký je důvod mé přítomnosti tady. Až odejdeme, Carfilhiot bude mrtev.“

„Ano, ano; už jiní říkali totéž. Nejsou tady; Carfilhiot zůstává pořád. Dokonce ani Skaům se nepodařilo ho ani v nejmenším obtěžovat.“

„Na to si pamatuji velmi dobře,“ řekl Aillas. „Skaové se stáhli, protože se blížila armáda.“

„To je pravda; Carfilhiot proti nim uvedl do pohotovosti celé údolí. Dáváme přednost Carfilhiotovi, který je znám jako nevypočitatelný ďábel, před Skay, co jsou dokonalejší.“

„Tentokrát čaroději Carfilhiotovi nepomůže žádná armáda: pomoc nepřijde ani ze severu ani z jihu ani z východu ani ze západu.“

Starší si znovu něco mumlali mezi sebou. Potom:

„Dejme tomu, že Carfilhiota porazíme; a co dál?“

„Pak poznáte, co je to spravedlivé a nestranné panování; o tom vás ubezpečuji.“

Starší se zatahal za vousy.

„To se hezky poslouchá,“ připustil. Potom, když se podíval na své přátele, řekl:

„Věc se má tak. My jsme věrní Carfilhiotovi, ale vy jste nás natolik vystrašili, že vás musíme poslechnout bez ohledu na naše sklony, kdyby se nás někdy Carfilhiot ptal.“

„Tak dobře. Co nám tedy můžete povědět o Carfilhiotově síle?“

„Nedávno posílil hradní stráž o zabijáky a hrdlořezy. Budou bojovat do posledního dechu, protože už je nic lepšího nikde jinde nečeká. Carfllhiot jim zakazuje obtěžovat lidi v údolí. Přesto se ale často ztrácejí děvčata, o kterých pak už není nikdy nic slyšet. Mohou si brát ženy z mokřin a říká se, že dokonce i mezi sebou se dopouští nepopsatelných neřestí.“

„Kolik jich je ted?“

„Myslím, že něco mezi třemi a čtyřmi sty.“

„To není nijak zvlášť veliká síla.“

„Tím lépe pro Carfilhiota. Potřebuje jen deset mužů, aby odrazil celou vaši armádu, ti ostatní jsou jen darmojedi. A dejte si pozor na Carfilhiotovy triky! Říká se, že používá i kouzla, a je odborník na léčky.“

„Jak to? V jakém smyslu?“

„Podívejte se tamhle na ty strmé srázy u údolí. Jsou od sebe tak akorát na dostřel šípu. Jsou do nich vyhloubeny tunely. Když je budete míjet, spustí se na vás hromadná palba šípů a během jediné minuty ztratíte tisíc mužů.“

„Přesně tak, kdybychom byli dost zbrklí na to, abychom se vydali na pochod mezi srázy. Co nám ještě můžete říci?“

„Nic moc dalšího už ne. Když upadnete do zajetí, tak vás posadí na tyč, kde budete sedět tak dlouho, až z vás budou odpadávat zahnívající kusy masa. Tak Carfilhiot odplácí svým nepřátelům.“

„Pánové, můžete jít. Děkuji vám za rady.“

„Nezapomeňte, mluvil jsem jen v hysterické hrůze. Třeba to nějak vyjde.“

Aillas ušel se svou armádou další půl míle. Ulfská armáda obsadila výšiny za Tintzin Fyralem. Zatím nebylo slyšet ani slovo o násilí při obsazování Kaul Bocachu; patrně se to podařilo.

Vchody a východy na Tintzin Fyral byly uzavřeny. Carfilhiot teď svěřil život neproniknutelným stěnám svého hradu.

Ráno jel údolím posel s bílou vlajkou. Zastavil se před branou a vykřikl: „Kdo mě slyší? Nesu vzkaz pro sira Faude Carfilbiota!“

Nahoře na zdi vystoupil kapitán stráží, měl na sobě oblek v Carfilhiotových barvách – v černé a levandulové. Byl to mohutný muž s šedivými vlasy, které mu vlály ve větru. Vykřikl dunivým hlasem: „Kdo přináší vzkazy siru Faudemu?“

Posel postoupil dopředu. „Armády Troicinetu a Jižního Ulflandu, co obklíčily hrad. Velí jim král Aillas, král Troicinetu a Jižního Ulflandu. Předáš mu vzkaz, který přináším, anebo ten lotr vyjde sám, aby to slyšel na vlastní uši a aby i svými ústy odpověděl?“

„Předám tvůj vzkaz.“

„Řekni Faude Carfilhiotovi, že podle příkazu krále skončilo jeho panování na Tintzin Fyralu a že se stal psancem bez královských výsad. Vyřiď mu, že jeho zločiny jsou smutně proslulé a jsou jeho hanbou, stejně tak i zločiny jeho stoupenců. Vyřiď mu, že odplata se blíží. Mohl by poněkud zmírnit svůj osud, pokud by se hned teď vzdal. Dále mu vyřiď, že ulfské oddíly ovládly Kaul Bocach, aby zabránily vstupu armády z Lyonesse do Ulflandu, takže nemůže spoléhat na pomoc krále Casmira ani kohokoli dalšího.“

„Dost!“ zaburácel kapitán silným hlasem. „Víc už si nezapamatuju!“ Otočil se, seskočil ze stěny. Za chvíli ho bylo vidět, jak jede ke hradu.

Uplynulo dvacet minut. Kapitán se vrátil po stejné cestě a hned vystoupil na zeď. Zavolal: „Pane posle, slyš dobře! Sir Faude Carfilhiot, vévoda z údolí Evander a princ z Ulflandu, neví nic o Aillasovi, králi z Troicinetu, a nebyl obeznámen s jeho mocí. Požaduje, aby nájezdníci opustili jeho území pod pohrůžkou kruté války a vaší hořké prohry. Připomíná králi Aillasovi, že Tintzin Fyral už byl obléhán mnohokrát, ani jednou však nepodlehl.“

„Vzdá se nebo se nevzdá?“

„Nevzdá se.“

„V tom případě oznam svým přátelům a všem těm, co bojují po boku Carfilhiota, že všichni, kdo budou bojovat jeho jménem a prolijí kvůli němu krev, ponesou stejný díl viny jako Carfilhiot sám a čeká je i stejný osud.“

Nad údolím Evander se rozprostřela tmavá, bezměsíčná noc. Carfilhiot vylezl na plochou střechu své vysoké věže a stál ve větru. O dvě míle níž v údolí vytvářelo tisíc táborových ohňů blikající koberec, vypadalo to jako hromada hvězd. Mnohem blíže tucet jiných ohňů lemoval severní hřeben a napovídal, že za ním, na druhé straně, jsou za větrem ještě mnohé další. Carfilhiot se otočil a zděsil se, protože na vrcholku Tac Tor uviděl další tři ohně. Mohl je tam rozdělat někdo jenom proto, aby ho vyděsil; a to se tomu někomu podařilo. Poprvé ucítil strach: poprvé; byl jako hlodavé ostří pochyb o tom, zda je možné, aby nějakým tragickým osudovým omylem mohl při tomto obléhání Tintzin Fyral podlehnout.

Při představě, co by se s ním dělo, kdyby ho zajali, ho polil studený pot a udělalo se mu špatně od žaludku.

Carfilhiot se dotkl hrubého kamene na parapetu, aby se uklidnil. Je v bezpečí! Jak by mohl jeho skvělý hrad podlehnout? Ve sklepení jsou zásoby na rok a možná i na delší dobu; vody měl dost z podzemního pramene. Kdyby tisíc sapérů pracovalo dnem i nocí, tak by teoreticky mohli podkopat základ útesu a naklonit celý hrad; prakticky ta představa byla absurdní. Čeho by jeho nepřátelé chtěli dosáhnout z vrcholku Tac Tor? Hrad byl chráněn šířkou rokle: tak na dostřel šípu. Lučištníci na Tac Toru by mohli způsobit nervozitu, dokud nebudou zdviženy zástěny proti šípům a jejich úsilí nebude

zmařeno. Jen ze severu se zdál Tintzin Fyral zranitelný. Od útoku Skaů rozšířil Carfilhiot obranu a vymyslel celý systém nových pastí proti tomu, koho by snad napadlo použít beranidlo.

Tak se Carfilhiot uklidnil. A co víc, Tamurello se netajil tím, že mu pomůže. Kdyby snad došly zásoby, může je Tamurello doplnit nějakým kouzlem. Tintzin Fyral by vlastně mohl zůstat bezpečný navždycky!

Carfilhiot se znovu rozhlédl dokola do noci, potom sešel do své pracovny, ale Tamurello, snad proto, že tam tak dlouho nepřišel nebo že na to zapomněl nebo jen z rozmaru, na něj nemluvil.

Ráno se Carfilhiot díval, jak troicinetská armáda postupuje skoro až k samotnému základu Tintzin Fyralu a vyhýbá se jeho nastraženým léčkám tak, že vojáci jdou jeden za druhým a chrání se hradbou štítů proti šípům.

Porazili jeho napichovací tyče, sundali nataženým mužům z hradu Femus závaží a postavili si tábor na louce.

Vozy se zásobami přijížděly údolím a po hřebeni, přípravy probíhaly pomalu a systematicky, což navzdory vší logice Carfilhiot pochopil opačně. Na vrcholu Tac Tor si povšiml podivného počínání, viděl, jak se začínají rýsovat tři kostry velikánských katapultů. Nepovažoval Tac Tor za místo, odkud by snad mohlo hrozit nějaké nebezpečí vzhledem k jeho příkrým stěnám, ale ten proklatý Troice si s tím poradil a s mravenčí pílí, kus za kusem, nanosili vojáci na vrchol tři veliké katapulty, které se teď tyčily směrem k nebi.

Určitě je ta vzdálenost příliš veliká! Když odtud vystřelí balvan, tak se jenom odrazí od stěn hradu a spíš ohrozí tábor pod ním. Tak se Carfilhiot ubezpečoval. Na severním hřebeni stavěli dalších šest obléhacích strojů a Carfilhiot znovu pocítil to zvedání žaludku, když viděl práci troicinetských odborníků.

Stroje byly veliké, vytvořené značně dokonale. Ve vhodnou chvíli je prostě odtáhnou ke kraji útesu. Přesně takhle se svými stroji zacházeli Skaové… Když se den chýlil, začal Carfilhiot pochybovat a jeho pochybnosti se neustále prohlubovaly. Stroje byly postaveny na bezpečné straně jeho sklápěcí plošiny. Jak se mohli o té léčce dovědět? Od Skaů? Nezdary všude kolem! Bouchnutí a obrovský úlek, jak něco narazilo do věže.

Carfilhiot se zděšeně schoulil. Na Tac Tor viděl rameno jednoho z obrovských katapultů, jak se vyhouplo, cvaklo a potom se zastavilo. Balvan stoupal vzduchem, opsal pomalu oblouk a narazil do věže. Carfilhiot si rukama chránil hlavu a skrčil se. Balvan minul věž o pět stop a prosvištěl kolem, aby dopadl na padací most. Carfilhiot neměl žádnou velikou radost z toho, že balvan minul cíl. Byla to jen první z mnoha střel.

Seběhl se schodů a přikázal skupině lučištníků, aby se vyšplhali na střechu. Šli na hradby, opřeli si luky o zuby cimbuří, lehli si na záda a luky drželi nohama. Napjali je na nejvyšší možnou míru a pak pustili. Šípy letěly obloukem a potom dopadly na svahy Tac Toru. Bylo to marné počínání.

Carfilhiot si od plic zanadával a vzdorovitě mával rukama. Dva katapulty vypálily současně. Dva balvany svištěly vysoko vzduchem, opsaly oblouk a závěrečnou dráhu svého letu a dopadly na střechu. První zabil dva lučištníky a odkutálel se; druhý minul Carfilhiota o deset stop, střechu prorazil a propadl mu do salónu. Lučištníci, kteří přežili, se plazili po čtyřech po schodech dolů a za nimi i Carfilhiot.

Hodinu bušily balvany na střechu věže, ničily střílny, poškozovaly střechu a lámaly střešní trámy, takže zpola čněly do vzduchu a zpola popadaly dolů.

Potom střelci změnili cíl a začali bořit stěny věže. Bylo jasné, že za nějakou dobu, snad se to dalo počítat na dny, jenom ty stroje na Tac Toru rozboří Tintzin Fyral až do samotných základů.

Carfilhiot běžel k rámu ve své pracovně a teď se mu podařilo spojit se s Tamurellem. „Armáda útočí z výšin s obrovskými zbraněmi; pomoz mi, nebo jsem úplně ztracený!“

„Dobře,“ řekl Tamurello hlubokým hlasem. „Udělám, co se udělat musí.“

Aillas stál na Tac Toru tam, kde už kdysi, za jiných okolností, byl. Díval se, jak balvany prolétávají vzduchem a narážejí do Tintzin Fyralu. Potom řekl Shimrodovi:

„Je po válce. Nemá kam prchnout. Kámen po kameni jeho hrad zboříme. Je čas zahájit s ním další jednání.“

„Dopřejeme mu ještě hodinu. Přesně cítím, jakou má náladu. Je to vztek, ale ještě ne zoufalství.“

Po obloze přiletěla kouzelná létající koule. Přistála na vrcholku Tac Toru a s tichým zvukem vybouchla. Tváří k nim tam stál Tamurello, o hlavu větší než normální lidé. Měl na sobě oblek posetý černými lesklými šupinami a na hlavě stříbrnou přilbu ve tvaru rybí hlavy. Rozhlížel se kolem sebe, jeho oči byly bílé kruhy, které obklopovaly černou duhovku. Stál na kouli doutnajících jisker, která se rozpadávala, a on klesal k zemi. Podíval se z Aillase na Shimroda a zpátky na Aillase. „Když jsme se setkali ve Faroli, nevěděl jsem o tvém vysokém postavení."

„V té době jsem neměl tohle postavení."

„A teď rozšiřuješ svoje panství i do Jižního Ulflandu!"

„Ta země mi náleží následnickým právem a teď jsem ji dobyl silou. Oba nároky jsou oprávněné."

Tamurello udělal znamení. „V mírumilovném údolí Evander je sir Faude Carfilhiot oblíbený vládce. Dobývej si, kde chceš, ale sem svoji ruku nenatahuj. Carfilhiot je můj přítel a spojenec. Stáhni svoje armády, nebo budu nucen proti tobě použít kouzlo."

Shimrod promluvil. „Přestaň, než si způsobíš potíže. Já jsem Shimrod. Stačí, abych řekl jediné slovo a přivolal Murgena. Nesměl jsem to udělat, dokud ty první nezasáhneš. Protože jsi to udělal, tak volám Murgena, aby zakročil."

Záblesk modrého plamene ozářil vrcholek hory. Murgen vykročil. „Tamurello, konáš proti mému ediktu."

„Bráním toho, kdo je mi drahý."

„V tomto případě to dělat nemůžeš, hrál jsi podlou hru a já už se třesu neodbytnou touhou zničit tě právě v tuhle chvíli."

Zdálo se, že Tamurellovy oči se zableskly. Postoupil o krok dopředu. „Ty se opovažuješ mi takhle vyhrožovat, Murgene? Jsi senilní a schlíplý; krčíš se před imaginármmi strachy. A já zatím rostu do síly!"

Murgen jako by se usmál. „Napřed připomenu Odpad Falaxu, potom Lidský pláštík Miscův, dále Nespočetné squalingy. Přemýšlej a pak jdi svou cestou a buď rád, že se ovládám."

„A co Shimrod? To je tvůj výtvor!"

„Už ne. V každém případě přestupku jsi se dopustil ty. Je třeba nastolit rovnováhu. Tvoje činy nebyly zjevné a já tě trestám takhle:

vrátíš se do Faroli; v žádném případě se nepokoušej opustit jeho nejbližší okolí po dobu pěti let, a to pod hrozbou vymazání.“

Tamurello udělal široké gesto a zmizel ve víru kouře, z něhož se stala létající kouzelná koule, která rychle odletěla směrem na východ.

Aillas se otočil k Murgenovi. „Můžeš nám ještě pomoci? Nechtěl bych vystavovat nebezpečí životy čestných mužů ani svého syna.“

„Tvá přání tě ctí. Ale jsem omezen svým vlastním ediktem. Nemůžu konat ve prospěch svých milovaných víc než Tamurello. Chodím po úzké cestě, sleduje mě mnoho párů očí a soudí moje jednání.“ Položil Shimrodovi ruku na hlavu. „Ty už jsi se změnil od dnů mého učení.“

„Jsem stejně doktor Fidelius šarlatán jako Shimrod kouzelník.“

Murgen se usmál a ustoupil. Modrý plamen, kterým přiletěl, znovu vzplanul a obalil ho; odešel. Na zemi, na místě, kde stál, po něm zbyla malá věc. Shimrod to sebral.

Aillas se zeptal: „Co to je?“

„Cívka. Je na ní navinutá jemná nit.“

„K čemu?“

Shimrod zkusil vlákno. „Je hodně pevná.“

Carfilhiot stál ve své pracovně, roztřesený šokem, jak balvany padaly z nebe. V kruhovém rámu se objevil Tamurellův obličej, skvrnitý a zkřivený emocemi. „Faude, zmařili mě, nemůžu pro tebe nic udělat.“

„Ale vždyť mi zničí celý hrad! A potom mě rozsekají na kusy!“

Tamurellovo mlčení viselo ve vzduchu s mnohem větší tíhou než jakákoli slova.

Po chvíli Carfilhiot promluvil hlasem bez dechu, měkkým a prodchnutým emocemi: „Tak velikánská ztráta a potom moje smrt – to je pro tebe přijatelné? Pro tebe, kdo tak často mluvil o své lásce? Tomu nemohu uvěřit!“

„Je to nesnesitelné, ale láska nemůže roztavit hory. Udělám něco hodně rozumného a ještě něco navíc. Takže se připrav! Přivedu si tě sem do Faroli.“

Carfilhiot žalostně vykřikl: „Můj krásný hrad? Nikdy jej neopustím! Musíš je odtud dostat!“

Tamurello smutně vzdychl. „Poleť anebo se vzdej. Co z toho si zvolíš?“

„Ani jedno! Já ti důvěřuji! Ve jménu naší lásky – pomoz mi!“

Tamurello se ozval: „Nejlepší, co můžeš udělat, je teď se vzdát. Čím víc jim budeš ubližovat, tím horší osud tě pak čeká.“

Jeho obličej se ztratil v šedé síťce, ta vyklouzla z rámu a zmizela, zůstala po ní jenom zadní deska z bukového dřeva. Carfilhiot zaklel a hodil rám na zem.

Sestoupil dolů do poschodí a chodil sem a tam s rukama za zády. Otočil se a zavolal svého sluhu. „Ty dvě děti: hned je sem přiveď!“

Na vrcholku Tac Toru kapitán střelců najednou skočil před katapulty. „Nestřílejte!“

Aillas přišel blíž. „Co se děje?“

„Podívejte!“ Kapitán ukázal prstem. „Postavili někoho na to, co ještě zbylo ze střechy.“

Shimrod řekl: „Jsou dva: Glyneth a Dhrun!“

Aillas se díval přes záliv, poprvé v životě viděl svého syna. Shimrod stál vedle něj a řekl: „Je to hezký chlapec a taky je silný a udatný. Budeš na něj pyšný.“

„Ale jak je odtamtud dostaneme? Jsou mu vydáni na milost a nemilost. Vyřadil naše katapulty. Tintzin Fyral je znovu nedobytný.“

Glyneth a Dhrun byli špinaví, zmatení, nešťastní a vyděšení; odvedli je z místnosti, kde byli ukryti a poručili jim, aby vylezli nahoru po spirálovitém schodišti. Jak stoupali po schodech vzhůru, měli strach ze stále se opakujících úderů, které rozechvívaly celé kamenné stěny věže. Glyneth se zastavila, aby si odpočinula a sloužící ji pobídl, aby pokračovala v cestě. „Honem! Sir Faude spěchá!“

„Co se děje?“ zeptala se Glyneth.

„Na hrad se útočí; to je všechno, co vím. Tak pojď; nemáme času nazbyt.“

Obě děti dovedli do salónu. Carfilhiot se zastavil, jak přecházel po místnosti sem a tam, aby si je prohlédl. Jeho nedbalá elegance

byla ta tam; byl neupravený a zdálo se, že je celý zmatený. „Pojďte tudy! Konečně mi k něčemu budete.“

Glyneth a Dhrun před ním ucouvli; popohnal je nahoru po schodech, do vyšších částí věže. Nahoře proletěl prolomenou střechou obrovský balvan a rozbořil zadní stěnu. „Ted honem! Šup nahoru!“ Carfilhiot je vystrčil na schodiště s propadlými a polámanými schody, ven do odpoledního slunce. Tam se děti krčily; čekaly, až na ně dopadne další balvan.

Dhrun vykřikl: „Podívej se na tu horu tamhle!“

„Tam je Shimrod!“ vykřikla Glyneth. „Přišel nás osvobodit!“ Zamávala rukama. „Tady jsme! Pojďte pro nás!“ Střecha zahřměla, jak se propadl trám a pak i schodiště. „Pospěšte si!“ volala Glyneth. „Střecha se pod námi propadá!“

„Tudy,“ řekl Dhrun. Vedl Glyneth těsně kolem rozbořeného cimbuří a oba se upřeně ve vzrušené naději dívali přes roklinu.

Shimrod přistoupil ke kraji útesu. V jedné ruce držel luk a ve druhé šíp. Podal je lučištníkovi.

Glyneth a Dhrun na něj udiveně koukali. „Snaží se nám dát znamení,“ řekla Glyneth. „Co chce, abychom udělali?“

„Lučištník se chystá vystřelit šíp, chce nám říct, abychom byli opatrní.“

„Ale proč chce vystřelit šíp?“

Nit z Murgenovy cívky, tak jemnou, že skoro plula ve vzduchu, nebylo možné přetrhnout rukama. Shimrod opatrně pokládal nit na zem do desetistopých smyček, aby byla volná. Napjal luk a šíp směrem k těm dvěma smutným postavám, které byly tak blízko a přece tak daleko, než aby mohly pochopit, co vlastně dělá, potom uvázal konec nitě k šípu.

Shimrod se obrátil na Carga. „Dokážeš ten šíp přestřelit přes věž?“

Cargus uchopil luk a šíp, zdvihl je tak, aby šíp mohl letět co nejrychleji, a povolil. Šíp letěl k nebi, potom klesal a letěl nad střechou Tintzin Fyral. Nit se vznášela za ním. Glyneth a Dhrun ji chytili. Na Shimrodovo znamení ji uvázali kolem nepoškozeného zubu cimbuří na vzdálené straně střechy. Najednou nit zesílila a

proměnila se ve spletený provaz silný pět palců. Na Tac Toru si skupina mužů přehodila provaz přes ramena, vyrovnala průvěs a napjala jej.

V salónu o tři poschodí níž seděl Carfilhiot celý zamračený, ale ulevilo se mu, že tak chytře zastavil palbu. Co dál? Všechno se vyvíjelo; je třeba změnit podmínky. Bude muset využít co možná nejvíc své duchaplnosti, svého talentu pro svižnou improvizaci, aby z téhle chmurné situace získal pro sebe co možná nejvíc. Navzdory všemu ho přepadalo chmurné přesvědčení, bylo jako temný stín. Měl jenom hodně málo prostoru k manévrování. Ten, v koho vkládal tolik nadějí – Tamurello – selhal. I kdyby mohl Dhruna a Glyneth držet na střeše nekonečně dlouho, on sám nemohl odolávat nájezdu navždycky. Vyloudil netrpělivý vyděšený povzdech. Nadešel čas kompromisu, laskavosti a chytrého vyjednávání. Jaké podmínky mu nabídnou jeho nepřátelé? Kdyby se vzdal svých zajatců a předmětů, co patřily Shimrodovi, ponechají mu kontrolu nad údolím? Patrně ne. Nechají mu samotný hrad? Zase, patrně ne… Nahoře bylo ticho. Co se asi děje na Tac Toru? Carfilhiot si představoval své nepřátele, jak stojí na kraji útesu a nadávají do větru. Šel k oknu a vyhlédl ven. Zíral na provaz, který přetínal oblohu, a vyděšeně vykřikl. Už viděl, jak se na Tac Toru muži připravují to lano upevnit. Utíkal po schodech dolů za kapitánem. „Robnete Oddíl mužů na střechu, honem!“

Běžel do trosek svých soukromých prostor. Schody na střechu se pod jeho váhou prohýbaly, vrzaly a pohupovaly. Co možná nejlehčím krokem vylezl nahoru. Slyšel, jak Glyneth vykřikla a snažil se spěchat a cítil, že se mu pod nohama schody řítí. Uklouzla mu noha a on se chytil odštípnutého střešního trámu a přitáhl se. Glyneth, v obličeji celá bílá, stála nad ním. Rozmáchla se kusem ulomeného prkna a vší silou ho praštila do hlavy. Úder ho překvapil, podklesl a rukou se zahákl za střešní trám, potom druhou rukou divoce chňapl Glyneth za kotník a strhl ji k sobě.

Dhrun přiběhl. Natáhl ruku do vzduchu.

„Dassenachu! Můj meči Dassenachu! Ke mně!“

Přes celý les Tantrevalles, z podrostu, kam ho Carfilhiot odhodil, přiletěl meč Dassenach Dhrunovi do ruky. Zdvihl ho do výše a hodil ho Carfilhiotovi na zápěstí a připíchl ho k trámu. Glyneth se trhnutím uvolnila a vyškrábala se do bezpečí. Carfilhiot pronikavě zařval, podjely mu nohy a zůstal viset jen na probodnutém zápěstí.

Po laně se smyčkou k dětem dopravil muž se širokými rameny a temným zarputilým výrazem v obličeji. Seskočil na střechu, podíval se na Carfilhiota. Další muž přijížděl z Tac Toru. Vytáhli Carfilhiota na střechu a svázali mu ruce a nohy a pak se obrátili na Glyneth a Dhruna. Ten menší řekl Dhrunovi: „Já jsem Yane, tohle je Cargus. Jsme přátelé tvého otce."

„Mého otce?"

„Stojí tamhle, vedle Shimroda."

Po laně sjeli jeden po druhém. Carfilhiotovi muži se pokoušeli po nich zdola střílet šípy, ale střílny nebyly umístěny ve vhodném úhlu, takže se netrefili.

Tintzin Fyral byl prázdný. Jeho obránci byli mrtví: zemřeli ranou meče, v ohni, udusili se v uzavřených tunelech nebo podlehli katově sekeře. Robnet, kapitán stráží, vylezl nahoru na zeď, která obklopovala slavnostní shromaždiště. Stál tam zeširoka rozkročený, vítr mu povlával šedými kudrnami. Silným chraplavým hlasem křičel: „No, pojďte! Kdo si na mě troufne s mečem v ruce? Kdepak máte ty své mistry, své hrdiny, urozené rytíře? No, jen pojďte! Vražte do mě ocelovou čepel!"

Chvíli se na něj troicinetští bojovníci dívali. Sir Cargus zavolal. „Pojď dolů, starý muži! Sekera na tebe čeká."

„Pojď si pro mě nahoru! Pojď, vyzkoušej si proti mě svoji ocel!"

Cargus pokynul lučištníkům. Robnet zemřel šesti šípy, které mu vyčnívaly z krku, hrudníku a oka.

Zvláštní potíže jim přinesla voliéra. Někteří zajatci byli rozrušení, poskakovali a vylézali na bidýlka, aby se vyhnuli těm, co je přišli vysvobodit. Bláznivý král Deuel se pokusil o odvážný let napříč klecí, ale křídla ho zradila, spadl a zlomil si vaz.

Hradní kobky skrývaly takové hrůzy, že mohly v myšlenkách už navždycky strašit ty, co je objevili. Ječící mučitelé byli vyvlečeni na

slavnostní shromaždiště. Ulfové se s křikem dožadovali napichovacích tyčí, ale král Aillas z Troicinetu a Jižního Ulflandu mučení zavrhl; uťali jim hlavy sekerou.

Carfilhiota posadili do klece na slavnostním shromaždišti. Postavili velikou šibenici s ramenem šedesát stop nad zemí. V poledne, v syrovém dni, kdy byla obloha zatažená a kdy vítr podivně foukal z východu, zdvihli Carfilhiota k šibenici. Znovu se ozývaly vášnivé hlasy.

„To je pro něj velmi mírný trest!“

Aillas tomu nevěnoval zbla pozornosti. „Pověste ho.“

Kat mu svázal ruce za zády, dal mu oprátku a potom Carfilhiota pověsil, ten se klátil, kopal a škubal sebou. Byl jen groteskní černý stín proti šedé obloze.

Rozlámali napichovací tyče a rozdělali z nich oheň. Carfilhiotovo tělo vhodili do plamenů, kde se kroutilo, jako by umíralo podruhé. Z plamenů stoupala chorobně zelená pára, která plula s větrem dolů do údolí Evander a dál nad moře. Ale nerozplynula se. Vytvořily se z ní chuchvalce a splynula v předmět, který se podobal zelené perle. Ta upadla do oceánu a spolkla ji kambala.

Shimrod si zabalil ukradený aparát i další předměty. Naložil si to všechno do vozu a s Glyneth vedle sebe jeli údolím do starého Ys. Aillas a Dhrun jeli bok po boku na koních. Naložili všechno, co měli, na lodě a ty je odvezly zpátky do Troicinetu. Hodinu před vyplutím Shimrod jen tak z rozmaru sedl na koně a jel po pláži směrem na sever: cestou, kterou kdysi dávno jel ve snu. Dojel k nízkému paláci u moře a na terase uviděl stát Melancthe, skoro jako by na něj čekala.

Dvacet stop od ní zastavil Shimrod koně. Zůstal v sedle a díval se na ni. Neřekla nic a on také ne. Po chvíli obrátil koně a jel pomalu po pláži do Ys.

KAPITOLA 32

Zjara toho roku přijeli na Miraldru poslové krále Casmira a žádali o audienci u krále Aillase.

Herold oznámil jejich jména: „Vaše výsosti, dovolte, abych vám představil zde přítomné muže. Sir Nonus Roman, synovec krále Casmira, a vévoda Aldrudin z Twarsbane, vévoda Rubath z Jongu a hrabě Fanishe z hradu Stranlip!“

Aillas sestoupil z trůnu a vyšel jim v ústrety. „Pánové, vítám vás na Miraldře.“

„Vaše výsost je velmi laskavá,“ řekl sir Nonus Roman. „Přináším vám listiny se slovy jeho Veličenstva, krále Casmira z Lyonesse. Když dovolíte, přečtu vám je.“

„Prosím, čtěte.“

Panoš podal siru Nonu Romanovi válec vyřezávaný ze sloního klu. Sir Nonus Roman vyňal svitek. Panoš elegantně předstoupil a sir Nonus Roman mu svitek podal. Sir Nonus Roman oslovil Aillase: „Vaše výsosti: slova Casmirova, krále Lyonesse.“

Panoš četl sonorním hlasem:

Jeho Veličenstvu králi Aillasovi v jeho paláci Miraldra, Domreis tato slova:

Věřím, že vás má slova zastihnou v pevném zdraví.

Hluboce lituji okolností, které narušily tradiční přátelství mezi našimi dvěma panstvími. Podezřívání a nesváry nepřinášejí výhodu ani jednomu z nás. Proto vám navrhuji okamžitě ukončit nepřátelství a uzavřít příměří alespoň na dobu jednoho roku, v jehož průběhu žádná strana nepoužije ozbrojenou sílu ani nebude vyvíjet žádnou vojenskou činnost, aniž by se nejprve poradila s druhou stranou, s výjimkou vnějšího útoku.

Po jednom roce může příměří nadále pokračovat, dokud jedna strana neoznámí druhé, že od něj ustupuje. Předpokládám, že za tuto dobu by bylo možné vyřešit naše vztahy tak, aby v budoucnu mezi námi panovala bratrská láska a svornost.

Ještě jednou zůstávám s úctou

Casmir
na Haidionu
ve městě Lyonesse

Když se sir Nonus Roman vrátil do města Lyonesse, přivezl odpověď krále Aillase.

Casmirovi, králi Lyonesse, tato slova od Aillase, krále Troicinetu, Dascinetu a Jižního Ulflandu:

Přistupuji na váš návrh na příměří, budou-li dodrženy následující podmínky:

My v Troicinetu nechceme porazit, dobýt ani obsadit území království Lyonesse. Od toho nás odrazuje nejen veliká síla vašich armád, ale rovněž naše zásadní nechuť k něčemu takovému.

Nemůžeme se však cítit bezpečně, bude-li Lyonesse za dobu příměří budovat své válečné loďstvo o síle, která by mohla soupeřit s naší.

Proto s příměřím souhlasím, nebudete-li budovat válečné loďstvo, což bychom byli nuceni považovat za přípravu nájezdu na Troicinet. Bezpečnost vašeho království je zaručena silnou armádou a my máme zase silné loďstvo. V současné době nikdo druhého neohrožuje. Nechť se tato vzájemná bezpečnost stane základem příměří.

Aillas

Když bylo příměří uzavřeno, králové se navzájem oficiálně navštívili. Nejdříve přijel Casmir na Miraldru.

Když se s Aillasem setkal tváří v tvář, nejprve se usmíval, potom se zamračil a nakonec se tvářil zmateně. „Někde jsem vás už viděl. Nemám paměť na obličeje.“

Aillas na to reagoval jenom bezvýrazným pokrčením ramen. „Nemusíte zbytečně dlouho vzpomínat, Vaše Veličenstvo, byl jsem na Haidionu jako dítě.“

„Aha, možná ano.“

Po celý zbytek návštěvy si Aillas několikrát všiml, že se Casmir na něj upřeně dívá, zvědavě a zahloubaně.

Když jeli Aillas s Dhrunem přes Lir na návštěvu do Lyonesse, stáli spolu na přídi lodi. Před nimi se na horizontu rýsovaly nepravidelné tmavé kontury Lyonesse.

„Nikdy jsem s tebou nemluvil o tvé matce,“ řekl Aillas. „Možná právě teď přišla ta vhodná chvíle, abych ti vyprávěl celý příběh.“ Podíval se na západ, na východ a potom ještě jednou směrem na sever. Ukázal rukou. „Tamhle, možná deset nebo dvacet mil odtud, nevím to přesně, mě hodil do vody můj bratranec. Proudy mě vynesly na břeh, ve chvíli, kdy jsem byl na pokraji smrti. Když jsem se probral k životu, myslel jsem, že už jsem zemřel a že jsem se dostal do ráje. Ocitl jsem se v zahradě, kde o samotě žila krásná dívka, kterou tam zavřel její krutý otec. Ten otec byl král Casmir, ta dívka byla princezna Suldrun. Zamilovali jsme se do sebe a plánovali jsme společný útěk ze zahrady. Byli jsme zrazeni. Na Casmirův rozkaz jsem byl vhozen do hluboké jámy a určitě je dodnes přesvědčen o tom, že jsem mrtev. Tvoje matka tě porodila a pak tě odnesli, aby tě uchránili před Casmirem. Ve smutku a z čirého zoufalství se tvoje matka zabila a za to, že někomu, kdo je nevinen jako svit měsíce, mohl Casmir ublížit, ho hluboce nenávidím. Tak takhle to bylo.“

Dhrun se podíval přes vodu. „Jaká byla moje maminka?“

„Popsat ji lze jen stěží. Byla povznesena nad tento svět a nebyla nešťastná ve své samotě. Považoval jsem ji za nejkrásnější stvoření, jaké jsem kdy potkal…“

Když Aillas procházel síněmi Haidionu, strašily ho představy z minulosti, viděl sebe a Suldrun, ty vize byly tak zřetelné, že měl dojem, že slyší i jejich hlasy a šustot oblečení. A když ty přízraky dvou milenců míjely Aillase, zdálo se, že se na něj úkosem dívají s nevyzpytatelným úsměvem a s leskem v očích, jako by ti dva jenom hráli spíš nevinnou než nebezpečnou hru.

Třetí den odpoledne vyšli Aillas s Dhrunem z Haidionu přes oranžérii. Prošli podloubím a prověšenými dřevěnými vraty dolů přes skály do staré zahrady.

Pomalu sestupovali po cestě v tichu, které bylo stejně jako ticho ve snech imanentní tomu místu. U rozvalin se zastavili. Dhrun se rozhlížel kolem v bázni a údivu. Vzduch byl provoněn otočníkem. Už nikdy Dhrun neucíti tuhle vůni s takovým prudkým citovým pohnutím.

Když se slunce ukládalo mezi zlaté mraky, sešli ti dva dolů ke břehu a dívali se, jak si příboj pohrává s oblázky. Za chvíli přijde soumrak. Otočili se a šli do kopce. U lípy Aillas zpomalil a zastavil se. Tak, aby to Dhrun neslyšel, zašeptal: „Suldrun! Jsi tu? Suldrun?“

Poslouchal a jakoby uslyšel šepot, možná to byl jen šumot listí ve větru. Aillas řekl nahlas: „Suldrun?“

Dhrun k němu přišel a chytil ho za ruku; hluboce svého otce miloval. „Mluvíš s maminkou?“

„Volal jsem ji, ale neodpovídá.“

Dhrun se rozhlédl, podíval se směrem ke chladnému moři. „Pojď pryč. Nelíbí se mi tu.“

„Mně taky ne.“

Aillas a Dhrun odešli ze zahrady: dvě postavy, živé a hbité, a kdyby snad něco u staré lípy zašeptalo, tak teď už se to neozvalo a zahrada byla celou noc ponořena do ticha.

Troicinetské lodi vypluly. Casmir stál na terase a díval se, jak se jejich plachty zmenšují a mizí v dálce.

Bratr Umphred k němu přistoupil. „Sire, na slovíčko.“

Casmir ho příliš v lásce neměl. Sollace stále zaníceněji věřila a nechala vybudovat křesťanskou katedrálu pro bohoslužby tří entit a nazvala ji „Svatá trojice“. Casmir měl podezření, že ji bratr Umphred příliš ovlivňuje. Ošklivil se mu. Zeptal se: „Co chceš?“

„Včera večer jsem si náhodou všiml krále Aillase, když přicházel na banket.“

„No a?“

„Nezdál se vám jeho obličej povědomý?“ Na rtech bratra Umphreda se objevil významný úsměv.

Casmir se na něj zlobně podíval. „Ano, to ano. A co má být?“

„Pamatujete si na toho mladého muže, který trval na tom, abych ho oženil s princeznou Suldrun?“

Casmir zkřivil ústa. Nejdříve na bratra Umphreda ohromeně zíral a potom se podíval na moře. „Nechal jsem ho hodit do jámy. Je mrtev.“

„Utekl. Pamatuje si to.“

Casmir odfrkl. „To není možné. Princi Dhrunovi je deset let.“

„A kolik si myslíš, že je králi Aillasovi?“

„Řekl bych, že mu může být tak dvacet dva, dvacet tři, víc ne.“

„A to se stal otcem ve dvanácti nebo třinácti letech?“

Casmir chodil sem a tam s rukama za zády. „Je to možné. Je tu nějaká záhada.“ Zastavil se a díval se na moře, kde se troicinetské plachty zrovna ztrácely z dohledu.

Dal znamení siru Mungovi, majordomovi. „Pamatuješ si na tu ženu, kterou jsme vyslýchali v souvislosti s princeznou Suldrun?“

„Pamatuji si, sire.“

„Přiveď ji.“

Za nějaký čas sdělil sir Mungo králi Casmirovi. „Sire, pokoušel jsem se splnit vaše přání, ale nadarmo. Ehirme, její choť a rodina opustili svůj dům a prý se přestěhovali do Troicinetu, kde se z nich stali příslušníci pozemkové šlechty.“

Casmir neodpověděl. Opřel se v křesle, zdvihl pohár červeného vína a prohlížel si tančící odrazy plamenů z krbu. Zamumlal si pro sebe: „Je v tom nějaká záhada.“

EPILOG

Co dál?

Králi Casmirovi a jeho úsilí byly na čas zkříženy plány. Může za to Aillas, kterého se jednou pokusil zabít. Casmir už si v sobě vypěstoval ošklivost vůči Aillasovi. Jeho intriky pokračují i dál. Tamurello ze strachu před Murgenem přiřadil Casmira kouzelníkovi Shan Farwayovi. Při svých piklech používají jméno „Joald“ a oba mlčí.

Princezna Madouc, napůl víla, je dlouhonohá uličnice s černými kudrnami a s obličejem neuvěřitelně proměnlivým. Je to stvořem s velmi neobvyklými zvyky. Co z ní bude? Kdo je její otec? Na její pokyn dobrodruh jménem Traven pátrá. Je zajat obrem Osminem, ale zachrání si život tak, že svého uchvatitele učí hrát šachy.

A co Glyneth, která miluje Watershade a Miraldru, ale touží po potulném životě s doktorem Fideliem? Kdo se jí bude dvořit a kdo ji získá?

Aillas je králem Jižního Ulflandu a teď musí počítat se Skay, kteří válčí s celým světem. Když myslí na Skay, myslí na Tatzel, která žije na hradu Sank. Zná tajnou cestu do pevnosti Poelitetz: k čemu mu tahle znalost bude dobrá?

Kdo chytí do sítě kambalu, co spolkla zelenou perlu? Kdo tu perlu bude nosit pyšně ve svém medailonku a chovat se nesmírně podivně?

Mnohé zůstává nezodpovězeno. Dhrun nemůže nikdy zapomenout na zlo, které na něm spáchal v Thripsey Shee Falael, dokonce i když byl hodně potrestán králem Throbiem. Z pouhé zatvrzelosti vyvolá Falael válku s trolly z Komin Beg, ve které se jim do čela postaví divoký skřítek jménem Dardelloy.

A co Shimrod? Jak se vypořádá s Melancthe?

A co rytíř z Empty Helmet, a jak se usadí na hradě Rhack?

Ve Swer Smod pracuje Murgen na vysvětlení záhad posledního soudu, ale každé objasnění s sebou přináší nové hádanky. Mezitím v pozadí ve stínu postává soupeř a usmívá se. Je silný a Murgen se musí zanedlouho unavit a s velikým smutkem přiznat porážku.

GLOSÁŘ 1

IRSKO A STARÉ OSTROVY

O Partholónovi, princi rebelovi z Dahautu, existuje jen málo jasných fakt. Když zabil svého otce, odplul do Leinsteru. Fomorire má svůj původ v Severním Ulflandu, později je znám jako Fomoiry. Král Nemed, který se svým lidem přicestoval z Norska, vybojoval tři velké bitvy s Fomoirym u Donegalu. Skaové, jak si Nemedové říkali, byli ohniví válečníci. Fomoiry byl dvakrát poražen, nakonec zvítězil jen za pomoci tří jednonohých čarodějnic: Cuch, Gadish a Féhor. V té bitvě Nemed zahynul.

Skaové bojovali se ctí a srdnatě a i když byli poraženi, ctili vítěze, takže si mohli ještě rok a den připravovat své černé lodi na cestu dál. Po třech týdnech banketů, her, písní a popíjení medoviny vypluli z Irska se Starnem, prvním Nemedovým synem, jako se svým králem. Starn vedl přeživší Skay na jih do Skaghane, nejsevernějšího místa Hesperians na západním okraji Starých ostrovů.

Nemedův druhý syn Fergus odplul do Armoricy a sestavil armádu, mezi jejímiž členy byli Keltové známi jako Firbolgové. S tou armádou se vydal zpátky do Irska. Cestou připluli do Fflaw na kraji Wysrodu, ale vyřítila se na ně tak početná armáda, že odejeli bez boje a pokračovali dál do Irska, kde byli známi po celé zemi.

O století později Tuatha de Danaan po epické cestě ze střední Evropy přes Malou Asii, Sicílii a Španělsko překročil záliv Cantabrian na Staré ostrovy a usadil se v Dascinetu, Troicinetu a Lyonesse. O šedesát let později se Tuatha rozpadl na dvě skupiny, jedna z nich se přestěhovala do Irska, aby tam vybojovala s Firbolgem první a druhou bitvu o Mag Tuired.

Druhá keltská vlna, která vyhnala Milesiany do Irska a Brythny do Británie, Staré ostrovy minula. Keltové se přesto stěhovali na

Hybras po malých skupinách a usadili se prakticky všude, čehož důkazem jsou keltské místní názvy po celých ostrovech. Kmeny, které pluly do Británie po porážce Boudicaa, se usadily na kamenitých březích na severu Hybras a založily keltské království Godelia.

GLOSÁŘ 2

VÍLY

Víly jsou halflingové jako trollové, falloyové, obři a skřítkové a liší se od merrihewů, sandestinů, quistů a darklingů. Merrihewové i sandestinové se mohou zjevovat v lidské podobě, ale to jenom z rozmaru a vždycky se jedná o prchavý okamžik. Quistové jsou vždycky takoví, jací jsou, a darklingové dávají přednost tomu, že jenom naznačí svoji přítomnost.

Víly, stejně jako ostatní halflingové, jsou funkčními hybridy s různým podílem pozemské materie. Postupem času se podíl zemské materie zvyšuje, i kdyby to bylo jenom vyšším využíváním vzduchu a vody, i když příležitostné pohlavní spojení s lidmi celý proces urychluje. Když halflingové „ztěžknou“ pozemskou materií, přiblíží se víc člověku a ztrácí něco ze svého kouzla.

„Těžká“ víla je s hanou vyloučena z království v podobě křupana a tupce, aby putovala po venkově a nakonec splynula s lidskou komunitou, kde žije bezútěšně a jen výjimečně využívá své mizící kouzlo. Potomci takových stvoření vykazují obzvláštní cit pro kouzla a často se z nich stávají čarodějnice nebo černokněžníci. Tak je to s kouzelníky na Starých ostrovech.

Halflingů pomalu pomaloučku ubývá, jejich království tone v šeru a oni se mísí mezi lidi. Každý živý člověk dědí více nebo méně materie halflingů pomocí tisíců tichých vlévání. Mezi lidmi se o tom všeobecně ví, ale pociťováno je to podvědomě a málokdy je to přesně stanoveno.

Víla z království často působí dojmem dítěte, protože se chová velmi temperamentně. Povaha je samozřejmě individuální, ale často bývají vrtošivé a kruté. Totéž se týká jejich sympatií, které se u nich objevují velmi rychle a potom přerůstají v extravagantní šlechetnost.

Víly mají tendenci k vychloubání, rády zaujímají dramatické postoje a trucují. Bývají velmi citlivé na to, jak na své okolí působí a nedokážou se vyrovnat s výsměchem, ten je popichuje k zuřivosti. Obdivují krásu a rovněž groteskní výstřednost – ty jsou pro ně totožné.

Víly jsou v oblasti erotiky nevypočitatelné a často pozoruhodně promiskuitní. Šarm, mládí a krása je nepřesvědčí. Nade vše je pro ně poznání něčeho nového. Jejich náklonnost jen výjimečně přetrvává; stejně jako jejich nálady. Rychle přecházejí od radosti k bědování, od hněvu přes hysterii až ke smíchu nebo k dalším z dvanácti jiných afektů, které netečná lidská rasa nezná.

Víly milují triky. Běda obru nebo lidožravé obludě, která se rozhodne vílu obtěžovat! Nenechají je na pokoji; jejich vlastní kouzla se potom stanou vulgárními a je možné je snadno obejít. Víly je mučí s krutou škodolibostí, dokud nezalezou do svého doupěte nebo hradu.

Víly jsou velmi muzikální a ovládají stovky lákavých nástrojů. Některé z nich, jako například housle, dudy a flétny, od nich převzali lidé. Někdy hrají gigu, někdy zase dovádivé melodie, které dokáží roztančit každého. Někdy zase hrají smutně za svitu měsíce. Pokud někdy někdo takovou hudbu zaslechne, už nikdy na ni nedokáže zapomenout. Při procesí a uvedení do úřadu hrají hudebníci obrovské harmonické celky a využívají témata, která přesahují lidské chápání.

Víly jsou žárlivé a netrpělivé, nesnáší dotěrnost. Chlapec nebo děvče, kteří ve vší nevinnosti vstoupí na vílí louku, mohou být krutě vyšleháni lískovým proutkem. Na druhou stranu, pokud víly spí, tak dokáží dítě ignorovat nebo dokonce zařídit, aby z nebe pršely zlaté mince, protože velmi rády matou muže a ženy náhlým štěstím stejně jako náhlým neštěstím.

GLOSÁŘ 3

SKAOVÉ

Deset tisíc let nebo ještě déle si Skaové vytvářeli čistou rasu a návaznost tradicí, mluvili stále stejným jazykem, a to natolik konzervativně, že i ty nejstarší kroniky, ať už psané nebo předávané ústní formou, byly po celá léta srozumitelné, aniž by působily jakkoli archaicky. V jejich mýtech se objevovalo téma cest na sever mezi ledovci Wurm; v nejstarších bestiářích se objevují mastodonti, jeskynní medvědi a lítí vlci. Jejich ságy opěvovaly bitvu s kanibalskými neandrtálci, která skončila vítězstvím a vyhubením, kdy rudá krev tekla hluboko pod led jezera Ko (v Dánsku). Pluli dál po ledovcích na sever do panenské skandinávské divočiny, kterou prohlásili za svou domovinu. Tady se naučili tavit bahenní rudu, používat kovářské nástroje, zbraně a stavební díly. Dokázali si postavit čluny a řídili se podle kompasu.

Asi roku 2500 před Kristem přišla do severní Skandinávie horda Árijců, Urgótů, která vytlačila Skay na poměrně vysokém civilizačním stupni na západ, na kraj Norska a nakonec do moře.

Zbytky Skaů putovaly do Irska a v irských mýtech se objevují jako „Nemedianové“, synové Nemeda. Urgótové přijali zvyky Skaů a byli předky různých gótských kmenů, nejznámější z nich jsou Germáni a Vikingové.

Z Fomoiry (Severní Ulfland) Fomoirové odešli do Irska a utkali se se Skay ve třech velkých bitvách a nutili je odejít z Irska. Tehdy Skaové odešli na jih do Skaghane a přísahali, že odtud už nikdy neodejdou. Hořkou nepřízní osudu se z nich vyvinula rasa aristokratických válečníků, kteří měli za to, že musí aktivně válčit proti celému světu. Všechny ostatní národy považovali za podlidi a jen některé za vyspělejší než zvířata. K sobě navzájem se chovali

čestně, mírně a rozumně, k ostatním se chovali chladně a nelítostně. Tato filozofie se stala jejich nástrojem k přežití.

Jejich kultura byla výjimečná a nepodobala se žádné evropské kultuře. Do jisté míry byla až strohá, jindy propracovaná do detailů. Všichni byli vychováváni tak, aby dokázali mnoho věcí. Nikdo si nedovedl představit, že by snad neovládal některé z řemesel. Byl-li někdo Ska, znamenalo to, že je zaručeně všestranný člověk. Slova jako „umělec“ a „tvořivost“ jim byla cizí: každý muž i žena vytvářeli krásné rukodělné předměty, aniž by to považovali za něco výjimečného.

Na bitevním poli byli Skaové bez bázně v pravém smyslu tohoto slova, a to z několika důvodů. „Obyčejný“ se mohl stát „rytířem“ jen tehdy, když zabil tři nepřátele. Žádný Ska by nedokázal žít na úkor svých přátel, v takovém případě by onemocněl a zemřel jednoduše ošklivostí nad sebou samotným.

Bez ohledu na to, že Skaové byli přesvědčeni, že jsou si všichni naprosto rovni, byla jejich společnost rozvrstvená. Král Skaů se těšil privilegiu jmenovat svého nástupce; obvykle, ale ne vždy, jím byl nejstarší syn. Po roce vlády musel být nový král potvrzen ve svém postu shromážděním představitelů nejvyšších vrstev obyvatel a ještě jednou po třech letech vlády.

Právo Skaů bylo podle dnešních měřítek rozumné a osvícené. Skaové se nikdy neuchylovali k mučení a s otrokem jednali s tolerantní neosobní laskavostí, kterou mohli věnovat i užitkovému zvířeti. Byl-li neukázněný, potrestali jej bičováním, které však nebylo nijak kruté, uvězněním v ohradě o chlebu a vodě nebo rychlou smrtí. K sobě se Skaové chovali otevřeně, šlechetně a naprosto čestně. Souboje byly protiprávní. Znásilnění, cizoložství a sexuální perverze byly považovány za bizarní úchylky a ti, kteří se jich dopouštěli, byli zabiti, aby se tak zajistil všeobecný blahobyt. Skaové sami sebe považovali za jediný osvícený národ. Ostatní považovali za nemilosrdné bandity, zloděje a vrahy.

Skaové neznali žádnou organizovanou víru, i když uznávali panteon božstev, představujících přírodní síly.

Lyonesse

Obálka: Oliviero Berni
Překlad: Věroslava Ončáková
Odpovědný redaktor: Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor: Helena Šebestová
Sazba provedena v Latexu na počítačích firmy PragComputer
Vydalo Nakladatelství Laser
jako svou 111. publikaci.
Edice Fantasy svazek 22.
Plzeň 1995, vydání 1.